

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'An oh so clever hook for an oh so clever,
gripping book, my favourite read of the year'

SARAH PINBOROUGH

Steve Cavanagh

TH1RT3EN

The serial killer isn't on trial

HE'S ON THE JURY

'Books this ingenious don't come along very often'

MICHAEL CONNELLY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Noah için

Sterc Csrsssčš

ORION

İçindekiler

İthaf

Başlık

Sayfası

Epigraf

Önsöz

Pazartesi

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Onikinci Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

BölümBölüm

Onbeşinci

Salı

On Altı Bölüm On Yedi
Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Yirmi Yirmi
Bölüm İki BölümÜç
Yirmi Yirmi Bölüm
Dört BölümBeş Bölüm

Çarşamba

Bölüm Yirmi Altı Bölüm
Yedi Bölüm Yirmi Yirmi
Yirmi DokuzSekiz
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Yedi Bölüm Bölüm
OtuzOtuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz
BirOtuz Otuz
İkiÜçDörtBeşAltıOtuz
DokuzSekiz Bölüm
Kırk
Kırk Birinci Bölüm
Kırk İkinci Bölüm

Bölüm Kırk Üç Bölüm
Kırk Dört Bölüm Kırk
Bölüm Kırk BeşAltı
Bölüm Yedi Bölüm Kırk
Kırk Sekiz

Perşembe

Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm
Bölüm Bölüm Elli
BirElli İkiElli Elli Elli
Elli Üç Bölüm
Bölüm Beş Bölüm
Bölüm
DörtAltıElliYedi Elli
Sekizinci Bölüm Elli
Dokuzuncu Bölüm
Altmışıncı Altmış
Altmış Altmış
Altmış Bölüm Birinci
Bölüm İkinci
BölümÜçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm nci Altmış
BeşiBölüm Altmış
Altıncı Bölüm

Cuma

Altmış Yedinci Bölüm

Altmış Sekizinci Bölüm
Altmış Dokuzuncu Bölüm
Yetmişinci Bölüm Yetmiş
Birinci Yetmiş Yetmiş
Bölüm İkinci
BölümBölümÜçüncü

Teşekkür
Ayrıca Steve Cavanagh
tarafından Telif Hakkı

Aşağıdaki alıntının aslı Baudelaire'e aittir, ancak alıntı o zamandan beri birçok kez çalınmıştır. Kendi versiyonunu almama izin verdiğı için Chris McQuarrie'ye teşekkür ederim.

"şeytanın şimdiye kadar yaptığı en büyük numara, dünyayı var olmadığına ikna etmektir."

Olağıan şüpheliler adlı sinema filmi senaryosundan, senaryo
Christopher McQuarrie.

PROLOGUE

Joshua Kane, iğ bir Aralık öğleden sonrası saat beşi on geçe, Manhattan'daki Ceza Mahkemeleri Binası'nın dışındaki karton yatağā uzandı ve bir adamı öldürmeyi düşündü. *Herhangi bir* adamı değıl. Özellikle birini düşünüyordu. Kane'in zaman zaman metroda giderken ya da yoldan geçenleri izlerken, görüş alanına giren isimsiz, rastgele bir New Yorkluyu öldürmeyi düşündüğü doğruydu. Bu, K treninde aşk romanı okuyan sarışın bir sekreter, para üstü için yalvarmasına aldırmadan şemsiyesini sallayan bir Wall Street bankerı ya da yaya geçidinde annesinin elini tutan bir ocuk bile olabilirdi.

Onları öldürmek nasıl bir *his* olurdu? Son nefeslerinde ne söylerlerdi? Bu dünyadan göçtükleri o anda gözleri değışir miydi? Kane bu düşünceleri keşfederken vücudunda bir zevk dalgasının ısıyla beslendiğini hissetti.

Saatini kontrol etti.

Beşi on bir geçiyordu.

Gün alacakaranlığā keskin, yüksek gölgeler sokağı kapladı. Gökyüzüne baktı ve sanki biri lambanın üzerine bir örtü koymuş gibi ışığın kararmasını memnuniyetle karşıladı. Yarı aydınlık onun amacına uygundu. Kararan gökyüzü düşüncelerini öldürmeye geri döndürdü.

Son altı hafta boyunca sokakta yatarken başka pek az şey . Saatlerce sessizce bu adamın ölüp ölmemesi gerektiğini tartıştı. Bu adamın yaşamı ya da ölümü dışında her şey dikkatle planlanmıştı.

Kane çok az risk aldı. Akıllıca olan buydu. Fark edilmemek istiyorsan, tedbirli olmalısın. Bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Adamı canlı bırakmak risk taşıyordu. Ya gelecekte bir gün yolları kesişirse? Kane'i tanıyacak mıydı? Her şeyi bir araya getirebilecek miydi?

Peki ya Kane onu öldürdüyse? Böyle bir görevde her zaman çok sayıda risk vardır.

Ama bunlar Kane'in bildiği risklerdi: daha önce birçok kez başarıyla kaçındığı riskler.

Bir posta minibüsü kaldırıma yanaştı ve Kane'in karşısına park etti. Postane üniforması giymiş, kırklı yaşlarının sonlarında, iri yarı bir adam olan şoför araçtan indi. Saat gibi düzenli. Postacı onun yanından geçip mahkeme binasının servis girişinden içeri girerken, sokakta yatan Kane'i görmezden geldi. Evsizler için bozuk para yok. Bugün yok. Son altı haftadır da yok. Hiçbir zaman. Ve saat gibi düzenli bir şekilde postacı yanından geçip giderken, Kane onu öldürüp öldürmemesi gerektiğini düşündü.

Karar vermek için on iki dakikası vardı.

Postacının adı Elton'dı. Evliydi ve iki genç çocuğu vardı. Elton, karısı onun koşuya çıktığını sandığında haftada bir kez pahalı bir şarküteriden yemek yiyor, Tribeca'daki küçük bir dükkândan tanesi bir dolara aldığı karton kapaklı romanları okuyor ve perşembe günleri çöpü dışarı çıkarırken kürklü terlikler giyiyordu. Onun ölümünü izlemek nasıl bir *duygu* olurdu?

Joshua Kane diğer insanların farklı duygular yaşamasını izlemekten keyif alıyordu. Ona göre kayıp, keder ve korku hisleri, gezegendeki en iyi uyuşturucular kadar sarhoş edici ve keyif vericiydi.

Joshua Kane diğer insanlar gibi değildi. Onun gibi kimse yoktu.

Saatini kontrol etti. Beş yirmi.

Hareket zamanı.

Artık neredeyse tamamen dolmuş olan sakalını kaşdı. Kir ve terin rengine renk katıp katmadığını merak ederek yavaşça kartondan kalktı ve sırtını gerdi. Hareket etmek burnuna kendi kokusunu getirdi. Altı haftadır pantolon ya da çorap değiştirmemişti, duş da almamıştı. Koku öğürmesine neden oldu.

Aklını kendi pisliğinden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı. Ayaklarının dibinde, küflenmiş, ters dönmüş bir kaskette birkaç dolar bozuk para vardı.

Bir görevi sonuna kadar götürmenin verdiği bir tatmin vardı. Vizyonunuzun tam da hayal ettiğiniz gibi gerçekleştiğini görmek. Yine de Kane işin içine şans unsurunu katmanın heyecan verici olacağını düşündü. Elton kaderinin o anda Kane tarafından değil, yazı tura atılarak belirleneceğini asla bilemeyecekti. Bir çeyreklik seçen Kane, parayı havaya kaldırdı, yakaladı ve elinin tersiyle düz bir şekilde koydu. Para, nefesinin soğuk buğusu içinde dönerken, turanın Elton'ın öleceği anlamına geldiğine karar vermişti.

Derisine işlemiş kire rağmen parlak ve yeni olan çeyrekliğe baktı ve gülümsedi.

Park halindeki posta minibüsünün on adım ötesinde bir sosisli sandviç büfesi vardı. Satıcı uzun boylu, paltosuz bir adama servis yapıyordu. Muhtemelen kefaletle serbest bırakılmıştı ve bunu gerçek bir yemekle kutluyordu. Satıcı adamın iki dolarını aldı ve onu standın altındaki tabelaya doğru yönlendirdi. Izgara kielbasa sosis resimlerinin yanında bir avukat ilanı ve altında da bir telefon numarası vardı.

TUTUKLANDINIZ MI? BİR SUÇLA İTHAM EDİLDİNİZ MI? EDDIE FLYNN'I ARA.

Uzun boylu adam köpeğini ısırdı, başını salladı ve tam Elton gri kendir torbalar içinde üç çuval posta taşıyarak mahkeme binasından çıkarken uzaklaştı.

Üç çanta. Bu doğruladı. O gün bugündü.

Normalde Elton iki torba ya da tek bir torba postayla çıkardı. Ama her altı haftada bir Elton üç torbayla çıkıyordu. Bu fazladan posta torbası Kane'in beklediği şeydi.

Elton posta kamyonetinin arka panel kapılarını açtı ve ilk çantayı arkaya attı. Kane sağ elini uzatarak yavaşça yaklaştı.

İkinci çanta da ilkini takip ederek minibüse girdi.

Üçüncü çantayı eline aldığı anda, Kane Elton'a doğru koştu.

"Hey dostum, biraz bozuk paran var mı?"

"Hayır," dedi Elton ve son çantayı da minibüsün içine fırlattı. Minibüsün sağ tarafındaki kapıları kapattı, sonra sol taraftaki kapıyı tuttu ve sahibi olmayan bir adam gibi çarparak kapattı. Zamanlama çok önemliydi. Kane elini hızla uzattı, avucuna birkaç dolar konması için yalvarıyordu. Minibüs kapısının yolu Kane'in elini yakaladı ve momentum kapıyı Kane'in koluna çarparak kapattı.

Kane zamanlamayı iyi ayarlamıştı. Metal menteşelerin ete çarpıp uzvu ezerken çıkardığı sesi dinledi. Kane kolunu tutarak bir çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü, Elton'ın iki elini başının üzerine koyduğunu, gözlerinin irileştiğini ve ağzının şokla şiştiğini izledi. Elton'ın kapıyı çarpma hızı ve o şeyin ağırlığı göz önüne alındığında, Kane'in kolunun kırılmış olması gerektiğine dair çok az şüphe vardı. Hem de çok kötü bir şekilde. Çoklu kırıklar. Büyük bir travma.

Ama Kane özeldi. Annesi ona hep böyle söylerdi. Tekrar ağladı. Kane iyi bir gösteri yapmanın önemli olduğunu düşünüyordu: en azından incinmiş gibi davranabilirdi.

"Tanrım, ellerine dikkat et. Kolunun orada olduğunu bilmiyordum... Sen... Özür dilerim," dedi Elton kekeleyerek.

Kane'in yanında diz çöktü ve tekrar özür diledi.

"Sanırım kırılmış," dedi Kane, kırılmadığını bildiği halde. On yıl önce kemiğin çoğu çelik plakalar, çubuklar ve vidalarla değiştirilmişti. Geriye kalan az miktardaki kemik de artık ağır bir şekilde güçlendirilmişti.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin..." dedi Elton, ne yapacağını tam olarak bilmeden sokağa bakarak.

"Benim hatam değildi," dedi Elton, "ama bir sağlık görevlisi çağırabilirim."

"Hayır. Beni tedavi etmeyecekler. Beni acile götürecekler ve bütün gece sedyede kaldıktan sonra gönderecekler. Sigortam yok. Bir tıp merkezi var. En fazla on blok ötede. Evsizleri tedavi ediyorlar. Beni oraya götürün," dedi Kane.

"Seni götüremem," dedi

Elton. "Ne?" dedi Kane.

"Minibüse yolcu almam yasak. Biri sizi önde görürse işimi kaybedebilirim."

Kane, Elton'ın Posta Servisi çalışanlarının kurallarına uyma çabaları karşısında rahat bir nefes aldı. Buna güvenmişti.

"Beni arka tarafa koyun. Böylece kimse beni göremez," dedi Kane. Elton minibüsün arkasına ve açık olan yan kapısına baktı.

"Bilmiyorum..."

Kane, "Hiçbir şey çalmayacağım, aşkına kolumu hareket ettiremiyorum," dedi ve ardından koluna bakarken inledi.

Bir anlık tereddütten sonra Elton, "Tamam. Ama postalara yaklaşma. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Kane.

Elton onu yoldan kaldırırken inledi ve Elton'ın ellerinin yaralı koluna çok yaklaştığını düşündüğünde ağladı, ama kısa bir süre sonra Kane posta minibüsünün arkasındaki çelik zemine oturdu ve minibüs doğruya doğru ilerlerken süspansiyonun sallanmasına eşlik etmek için tüm doğru sesleri çıkardı. Minibüsün arkası kabinden ayırdı, bu yüzden Elton onu göremiyordu ve muhtemelen duyamıyordu ama Kane her ihtimale karşı ses çıkarabileceğini düşündü. Tek ışık tavandaki ikiye iki kabarcıklı cam kapaktan geliyordu.

Kane ceketinden bir maket bıçağı çıkarıp adliyeden gelen üç posta torbasının üstündeki bağları kestiğinde, adliye binasının çevresinden henüz .

İlk çanta . Normal zarflar. İkinci çanta da öyle. Üçüncü çanta çok çekiciydi.

Bu çantadaki zarflar farklıydı ve birbirinin aynısıydı. Her zarfın altında kırmızı bir bant ve beyaz harflerle "BU YAZIŞMAYI ŞİMDİ AÇIN. İÇİNDE ÖNEMLİ MAHKEME CELPLERİ VAR."

Kane bunların hiçbirini açmadı. Bunun yerine her bir zarfı yere yaydı. Bunu yaparken kadınlara gönderilmiş olanları ayıkladı ve tekrar çantanın içine koydu. Yarım dakika sonra önünde altmış, belki de yetmiş zarf vardı. Dijital fotoğraf makinesini kullanarak her seferinde beş zarfın fotoğrafını çekti ve sonra tekrar giysisinin içine soktu. Her birinin üzerinde yazan isim ve adreslere odaklanmak için görüntüleri daha sonra büyütebilirdi.

Görevini tamamlayan Kane, tüm mektupları çantaya geri koydu ve hepsini yanında getirdiği yeni kilitli etiketlerle tekrar kapattı. Etiketleri bulmak o kadar da zor değildi ve mahkeme ve postane tarafından kullanılanlarla aynı markaydı.

Boş zamanı olan Kane bacaklarını yere yaydı ve kamera ekranındaki zarfların fotoğraflarına baktı. Orada bir yerde mükemmel insanı bulacaktı. Bunu biliyordu. Bunu *hissedebiliyordu*. Heyecandan kalbi küt küt atıyordu. Ayaklarından yükselip göğsüne doğru ilerleyen bir elektrik akımı gibiydi.

Manhattan trafiğinin sürekli durup kalkmasından sonra Kane'in minibüsün park ettiğini fark etmesi birkaç dakika sürdü. Kamerayı kaldırdı. Arka kapılar açıldı. Kane sahte yarası olan kolunu kavradı. Elton minibüse doğru eğildi ve elini uzattı. Bir kolunu kavrayan Kane diğer eliyle uzandı ve Elton'ın uzattığı kolu yakaladı. Kane ayağa kalktı. Çok kolay, çok çabuk olacaktı. Tek yapması gereken ayaklarını dikmek ve çekmekti. Biraz daha bastırırsa gardiyan minibüse çekilecekti. Maket bıçağı Elton'ın boynunun arkasından yumuşak bir hareketle geçebilir ve sonra çene çizgisini takip ederek şahdamarına ulaşabilirdi.

Elton, Kane'in camdan yapılmış gibi minibüsten çıkmasına yardım etti ve onu sağlık merkezine götürdü.

Yazı tura gelmişti: Elton'a dokunulmayacaktı.

Kane kurtarıcısına teşekkür etti ve onun gidişini izledi. Birkaç dakika sonra Kane merkezden ayrıldı ve iyi olduğundan emin olmak için minibüsün geri dönüp dönmediğini kontrol etmek üzere sokağa çıktı.

Hiçbir yerde görünmüyordu.

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde, koşu kıyafetlerini giymiş olan Elton, bir kolunun altında yarısı yenmiş bir Ruben sandviçi, diğerinin altında da kahverengi bir kese kâğıdı ile en sevdiği şarküteriden çıktı. Uzun boylu, temiz traşlı, iyi giyimli bir adam aniden Elton'ın tam önünde durarak yolunu kesti ve karanlıkta, kırık bir sokak lambasının altında durmasına neden oldu.

Joshua Kane akşamın serinliğinin, iyi bir takım elbisenin ve temiz bir boynun verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

"Yazı turayı tekrar attım," dedi.

Kane, Elton'ı yüzünden vurdu, hızlı adımlarla karanlık bir sokağa girdi ve gözden kayboldu. Böylesine hızlı ve kolay bir infaz Kane'e hiç zevk vermemişti. Aslında Elton'la birkaç gün geçirmek isterdi ama buna zaman ayıramazdı.

Yapacak çok işi vardı.

Altı Hafta Sonra

PAZARTESİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Mahkeme salonunda arkamdaki sıralarda hiçbir muhabir oturmuyordu. Halk salonunda izleyici yoktu. Endişeli aile üyeleri yoktu. Sadece ben, müvekkilim, savcı, hakim, bir stenograf ve bir katip. Bir de köşede oturan ve gizlice akıllı telefonundan Yankees maçını izleyen bir mahkeme güvenlik görevlisi.

Manhattan'ın Ceza Mahkemesi binası olan 100 Center Street'te, sekizinci kattaki küçük bir mahkeme salonundaydım.

Başka kimse yoktu çünkü kimsenin umurunda değildi. Aslında savcı davayla pek ilgilenmiyordu ve yargıç da suçlama kâğıdını okur okumaz ilgisini kaybetmişti: Uyuşturucu madde ve uyuşturucu teçhizatı bulundurmamak. Savcı, Norman Folkes adında savcılıkta ömür boyu çalışmış biriydi. Norm'un emekli maaşını almasına daha altı ay vardı ve bu belli oluyordu. Gömleğinin üst düğmesi açıktı, takım elbisesi Reagan'ın başkanlığı sırasında alınmış gibi görünüyordu ve yanaklarındaki iki günlük kirli sakal temiz görünen tek şeydi.

Mahkeme başkanı Saygıdeğer Cleveland Parks'ın yüzü sönmüş bir balona benziyordu. Başını ellerinin üzerine koymuş ve yargıç kürsüsüne doğru eğilmişti.

"Daha ne kadar beklememiz gerekiyor Bay Folkes?" dedi Yargıç Parks.

Norm saatine baktı, omuz silkti ve "Özür dilerim Sayın Yargıç, her an burada olabilir" dedi.

Kadın memur önündeki kâğıtları tıkırdattı. Odayı yeniden sessizlik .

Yargıç, "Kayıtlara geçmesi için şunu söylememe izin verin Bay Folkes, siz oldukça deneyimli bir savcısınız ve beni geç kalmaktan daha fazla rahatsız eden bir şey olmadığını bildiğinizi varsayıyorum," dedi.

Norm başıyla onayladı. Tekrar özür diledi ve Yargıç Parks'ın gıdılarının rengi değişmeye başlarken gömleğinin yakasını biraz daha çekti. Parks orada oturmak zorunda kaldıkça yüzü daha da kızarıyordu. Parks ancak bu kadar hareketlenebildi. Asla sesini yükseltmedi ya da suçlayıcı bir parmak sallamadı - sadece orada öfkeyle oturdu. Geç kalmaya karşı nefreti çok iyi biliniyordu.

Jean Marie adında elli beş yaşında eski bir fahişe olan müşterim bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Polis gelmezse ne olacak Eddie?"

"Gösterecek," dedim.

Polisin geleceğini biliyordum. Ama geç kalacağını da biliyordum. Bundan eminim.

Sadece Norm'un savcı olmasıyla işe yarayabilirdi. Suçlamaların düşürülmesi için dilekçeyi iki gün önce, saat beşten hemen önce, kayıt memuru çoktan eve gitmişken vermiştim. Yıllarca çalıştığım için ofisin evrakları ne kadar çabuk işleme koyduğu ve duruşma ayarladığı konusunda iyi bir fikrim vardı. Ofiste biriken dava dosyalarıyla muhtemelen bugünden önce duruşma yapılamayacaktı ve mahkeme ofisi boş bir mahkeme salonu bulmak için uğraşacaktı. Duruşmalar normalde öğleden sonra saat iki civarındaydı ama ne iddia makamı ne de savunma makamı birkaç saat öncesine kadar hangi duruşma salonuna çıkacağımızı bilmiyordu. Önemli değildi. Norm'un sabah mahkemede görmesi gereken davalar olurdu, benim de öyle. Hangi mahkemede bulunuyorsak o mahkemenin katibinden bilgisayardan kontrol etmesini ve talebimizin o gün hangi duruşma salonunda görüleceğini söylemesini isterdik. Mahkeme katibinden talebimizin nerede görüşüleceğine dair teyit aldığımızda, diğer savcılar cep telefonlarını açar ve tanıklarını arayarak nerede olmaları gerektiğini bildirirlerdi. Norm öyle yapmazdı. Cep telefonu taşımazdı. Onlara inanmıyordu. Her türlü kötü radyo dalgasını yaydıklarını düşünüyordu. O sabah erken saatlerde Norm'u mahkemede bulmayı ve öğleden sonraki duruşmanın yerini bildirmeyi ihmal etmemiştim. Norm tanığına güvenecekti.

Eğer ona mahkeme salonunun numarasını söylememiş olsaydım, tam olarak yapması gerekeni yapacaktı. Tanığı mahkeme salonunu panodan kontrol zorunda kalacaktı.

Tahta, mahkeme binasındaki 1000 numaralı odada - katibin ofisinde bulunuyor. Bu ofisin içinde, para cezalarını ödemek için bekleyen insanların oluşturduğu kuyrukların yanı sıra, o gün duruşması yapılacak davaların ve önergelerin listesinin yer aldığı bir beyaz tahta asılıdır. Tahta, tanıklara, polisler, savcılara, hukuk öğrencilerine, turistlere ve avukatlara herhangi bir zamanda binada duruşmanın tam olarak nerede olduğunu söylemek için orada bulunuyor. Önergenin teslim edilmesinden bir saat önce 1000 numaralı odaya gittim, sırtımın katibe dönük olduğundan emin oldum, önergemi panoda buldum, mahkeme salonu numarasını sildim ve yeni bir tane karaladım. Küçük bir numara. On yıl boyunca dolandırıcılık yaparken yürüttüğüm uzun ve riskli operasyonlar gibi değildi. Avukat olduğumdan beri ara sıra eski yöntemlerime geri dönmeme izin veriyordum.

Burada bir asansör için ne kadar beklemeniz gerektiğini düşünürsek, Norm'un tanığını on dakika kadar geciktirmek için benim dikkat dağıtmamın yeterince iyi olduğunu düşündüm.

Dedektif Mike Granger mahkeme salonuna yirmi dakika geç girdi. Arkamdan kapıların açıldığını duyduğumda ilk başta dönmedim. Sadece Granger'ın karo zeminde neredeyse Yargıç Parks'ın masasına vuran parmakları kadar hızlı yürüyen ayaklarını dinledim. Ama sonra başka ayak sesleri duydum. Bu beni döndürdü.

Granger'ın arkasında, pahalı bir takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam mahkemeye girdi ve arka tarafa oturdu. Hemen tanınabilecek bu adamın sarı saçları, televizyon beyazı dişleri ve solgun, ofise bağlı bir teni vardı. Rudy Carp, aylarca gece haberlerinde davalarla boğuşan, Court TV'ye çıkan, yüzü dergilere kapak olan ve bunu destekleyecek tüm mahkeme salonu becerilerine sahip olan avukatlardan biriydi. Yıldızlar için resmi bir dava avukatı.

Adamla hiç tanışmamıştım. Aynı sosyal çevrede avlanmıyorduk. Rudy yılda iki kez Beyaz Saray'da yemek yedi. Yargıç Harry Ford ve ben ayda bir ucuz viski içerdik. Bir zamanlar içkinin beni alt etmesine izin verirdim. Şimdi öyle değil. Ayda bir kez. İki içkiden değil. Kontrol altına almıştım.

Rudy bana doğru el salladı. Döndüm ve yargıcın Dedektif Granger'a baktığını gördüm. Geri döndüğümde Rudy tekrar el salladı. Ancak o zaman bana el salladığını fark ettim. Ben de el salladım, arkamı döndüm ve yeniden odaklanmaya çalıştım. Mahkememde ne işi olduğunu bir anlayamıyordum.

"Bize katılmanız ne güzel, Dedektif," dedi Yargıç Parks.

Mike Granger tam bir New York polisi gibi görünüyordu. Çalımla yürüyordu - tabancasını çıkardı, sakızını tükürdü ve savcılık masasının altına bırakmadan önce krep kılıfına yapıştırdı. Mahkemeye silahla girilmeyecekti. Kolluk kuvvetlerinin tabancalarını güvenlikte kontrol etmeleri gerekiyordu. Mahkeme memurları genellikle kıdemli polisler izin verirdi, ancak kıdemliler bile tanık kürsüsünde silah taşımamaları gerektiğini bilirdi.

Granger neden geç kaldığını açıklamaya çalıştı. Yargıç Parks başını sallayarak sözünü kesti. Bunu kürsüye sakla.

Jean Marie'nin iç çektiğini duydum. Siyah kökleri ağartılmış boyasının arasından görünüyordu ve parmaklarını ağzına götürürken titriyordu.

"Merak etme. Sana daha önce de , hapse geri dönmeyeceksin," dedim.

Mahkeme için yeni bir siyah pantolon giymişti. Ona çok yakışmış, biraz daha güven vermişti.

Ben Jean'i rahatlatmaya çalışırken Norm da Granger'ı kürsüye çağırarak şovu başlattı. Yemin etti ve Norm ona Jean'in tutuklanmasının temellerini anlattı.

O gece 37^{inci} Sokak ve Lexington'dan geçerken Jean'i elinde bir çantayla bir masaj salonunun önünde dururken gördü. Granger onun eskiden üçkâğıtçılıktan sabıkası olduğunu biliyordu. Durdu ve ona yaklaştı. Kendini tanıtmış ve rozetini göstermiş. O sırada Jean'in kahverengi kâğıt torbasının üst kısmından *uyuşturucu malzemeleri* çıktığını gördüğünü söylüyor.

Norm, "Bu uyuşturucu malzemeleri neydi?" diye sordu.

"Bir pipet. Bağımlılar tarafından rutin olarak uyuşturucu çekmek için kullanılır. Gün gibi açık bir şekilde çantasının üstünden çıktığını gördüm," dedi Granger.

Yargıç Parks şaşırmadı ama yine de gözlerini devirdi. İster inanın ister inanmayın, son altı ay içinde yarım düzine Afro-Amerikalı genç erkek NYPD tarafından uyuşturucu madde bulundurmaktan tutuklanmış ve alıkonulmuştu çünkü ellerinde genellikle bir soda bardağının tepesine sıkıştırılmış soda pipetleri vardı.

"Peki o zaman ne yaptın?" dedi Norm.

"Benim için, bir kişinin üzerinde uyuşturucu teçhizatı görmek - bu olası bir sebeptir. Bayan Marie'nin uyuşturucu suçlarından sabıkası var, bu yüzden çantasını aradım ve içinde uyuşturucu buldum. Çuvalın dibinde beş küçük poşet marihuana vardı. Ben de onu tutukladım."

Jean hapse girecek gibi görünüyordu. On iki ay içinde ikinci uyuşturucu suçu. Bu sefer şartlı tahliye yok. Muhtemelen iki ya da üç yıl yatacaktı. Aslında, bu suç için zaten biraz hapis yatmış olduğunu hatırladım. Tutuklandıktan sonra, kefalet için kefil bulana kadar içeride üç hafta geçirmişti.

Jean'e büstü sormuştum. Bana doğruyu söyledi. Jean bana her zaman doğruyu söylerdi. Dedektif Granger arabasının arkasında biraz serbest hareket etmek için ona yaklaşmıştı. Jean ona artık numara yapmayacağını söylemişti. Bunun üzerine Granger arabadan inmiş, kadının çantasını almış ve içindeki esrarı görünce fikrini değiştirmiş; Jean'e bundan böyle kazancının yüzde on beşini istediğini, yoksa onu hemen orada tutuklayacağını söylemiş.

Jean ona 17^{inci} Bölge'deki iki devriye memuruna zaten yüzde on ödediğini ve görünüşe göre işlerini yapmadıklarını söyledi. O polisler Jean'i tanıyorlardı ve kolaylıkla görmezden geldiler. Geçmişine rağmen Jean bir vatanseverdi. Ürünü, Washington'daki devlet ruhsatlı çiftliklerden gelen yüzde yüz yerli ABD marihuanasıydı. Jean'in müşterilerinin çoğu yaşlılardı - artrit ağrılarını dindirmek ya da glokomdan kurtulmak için sigara içiyorlardı. Düzenli müşterilerdi ve sorun çıkarmıyorlardı. Jean Granger'a kaybolmasını söyleyince Granger onu yakaladı ve bir hikaye uydurdu.

Tabii ki bunların hiçbirini mahkemede kanıtlayamazdım. Mahkemeye gitmeyecektim. hatta dene.

Norm otururken ben ayağa kalktım, boğazımı temizledim ve kravatımı düzelttim. Ayaklarımı omuz genişliğinde açtım, bir yudum su içtim ve kendimi dengeledim. Rahatlamış gibiydim - Granger'la en azından birkaç saat boyunca kapışmaya hazırdım. Masamdaki dosyadan bir sayfa aldım ve Granger'a ilk sorumu sordum.

"Dedektif, ifadenizde sanığın sağ elinde bir poşet tuttuğunu söylediniz. Bunun büyük bir kahverengi kağıt torba olduğunu biliyoruz. Tek elde tutması zor. Anladığım üst kısmındaki kulplarından tutuyordu?"

Granger bana, sıradan ve aptalca sorularla değerli zamanını çalan bir adammışım gibi baktı. Başını salladı ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi.

"Evet, çantayı saplarından tutuyordu," dedi. Sonra kendinden emin bir şekilde savcılık masasına baktı ve onlara bu işi hallettiğini : Norm ve Granger'ın bugüne hazırlanırken pipetlerin yasal kullanımı konusunu uzun uzun tartıştıkları belliydi. Granger buna fazlasıyla hazırdı. Pipet konusunda benimle büyük bir tartışma yaşamayı ve pipetin sadece gazoz için kullanılıp kullanılmadığını tartışmayı bekliyordu.

Başka bir şey söylemeden . İlk sorum aynı zamanda son sorumdu.

Granger'ın bana şüpheyile baktığını görebiliyordum, sanki az önce cebinden para alınmış ama emin olamamış gibiydi. Norm, tanığı tekrar sorgulamak istemediğini doğruladı. Dedektif Granger tanık kürsüsünden ayrıldı ve ben de Norm'dan bana üç delil vermesini istedim.

"Sayın Yargıç, bu davanın birinci delili çantadır. Bu poşet," dedim ve önünde McDonald's logosu bulunan kahverengi bir kâğıt torba içeren, ağzı kapalı, şeffaf bir kanıt poşetini havaya kaldırdım. Eğildim ve kendi McDonald's çantamı elime aldım. Karşılaştırmak için havaya kaldırdım.

"Bu çantalar tam olarak aynı boyutta. Bu çanta 20 inç derinliğinde. Bunu bu sabah kahvaltım ile birlikte aldım," dedim.

İki çantayı da yere bıraktım ve bir sonraki sergiyi aldım.

"Bu, sanığın tutuklandığı gece müvekkilimden alınan çantasının içindekilerdir. Delil iki."

Bu mühürlü sergi çantasının içinde beş küçük paket marihuana vardı. Toplamda bir mısır gevreği kâsesini dolduracak kadar bile değillerdi.

"Üçüncü kanıt McDonald's'tan alınmış standart bir soda pipeti. Bu pipet 8 inç uzunluğunda," dedim ve pipeti havaya kaldırdım. "Bu da bu sabah aldığım pipetin aynısı." Pipetimi kaldırdım ve masanın üzerine koydum.

Otları McDonald's çantamın içine yerleştirdim ve hakimın görmesi için havaya kaldırdım. Daha sonra pipeti aldım, dikey olarak tuttum ve bir elimle saplarını tutarken diğer elimle çantanın içine bıraktım.

Saman gözden kayboldu.

Çantayı yargıca uzattım. Baktı, pipeti ve tekrar içine bıraktı. Bunu birkaç kez tekrarladı ve hatta pipeti torbanın içinde marihuana poşetlerinin üzerinde dik bir şekilde durdu. Pipet torbanın üst kısmından beş santim kadar uzakta duruyordu. Bunu biliyordum çünkü aynı şeyi ben uygulamıştım.

"Sayın Yargıç, mahkeme stenografına *tabiyim*, ancak Dedektif Granger'ın pipetle ilgili ifadesine notum, pipetin *çantasının üst kısmından çıktığını gün gibi açık bir şekilde gördüm*. Savunma makamı, çantanın üst kısmının kıvrılması ve aşağıya doğru tutulması halinde pipetin açıkta kalmasının mümkün olduğunu kabul etmektedir. Ancak Dedektif Granger ifadesinde müvekkilimin çantayı saplarından tuttuğunu doğrulamıştır. Sayın Yargıç, tabiri caizse bu bardağı taşıran son damla oldu."

Yargıç Parks elini kaldırdı. Benden yeterince dinlemişti. Koltuğunda döndü ve dikkatini Norm'a yöneltti.

"Bay Folkes, bu çantayı ve çuvalın dibinde bulunan gerçek eşyalarla pipeti inceledim. Dedektif Granger'ın bu torbanın üstünden çıkan bir pipeti görmüş olabileceğine ikna olmadım. Bu temelde, arama için geçerli bir neden yoktur ve sonuç olarak toplanan tüm kanıtlar kabul edilemez. Pipet dahil. Son zamanlarda bazı memurların soda pipetlerini ve diğer zararsız nesneleri uyuşturucu teçhizatı olarak sınıflandırma eğilimi beni endişelendiriyor. Her ne olursa olsun, bir tutuklamayı destekleyecek kanıtınız yok ve tüm suçlamaları reddediyorum. Eminim bana söyleyecek çok şeyiniz vardı, Bay Folkes, ama bir anlamı yok - korkarım çok *geç kaldınız*."

Jean boynuma sarıldı ve bu sırada beni kısmen boğdu. Kolunu hafifçe okşadım, o da . Bana sarılmak istemeyebilir.

faturamı aldığında. Yargıç ve ekibi ayağa kalktı ve mahkeme salonunu terk etti.

Granger hışımla dışarı çıktı ve işaret parmağıyla beni vurdu. Beni rahatsız etmedi, buna alışmıştım.

Norm'a "Peki ne zaman temyiz başvurusunda bulunmanızı bekleyebilirim?" diye sordum.

"Bu hayatta değil," diye cevap verdi, "Granger müvekkiliniz gibi düşük seviyeli operatörleri tutuklamaz. Bu tutuklamanın arkasında muhtemelen senin ve benim asla başka bir şey var."

Norm eşyalarını topladı ve müvekkilimi mahkeme salonundan çıkarken takip etti. Artık salonda sadece ben ve Rudy Carp kalmıştık. Yüzünde gerçek bir gülümsemeye benzeyen bir ifadeyle alkışlıyordu.

Rudy ayağa kalktı ve "Tebrikler, bu... etkileyiciydi. Beş ihtiyacım var." "Ne için?"

"Bu şehrin gördüğü en büyük cinayet davasında ikinci koltuğa oturmak isteyip istemediğinizi öğrenmek istiyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

Kane, ekose gömlekli adamın dairesinin ön kapısını açmasını ve ölü bir sessizlik içinde sersemlemiş bir şekilde orada durmasını izledi. Kafasının karıştığını gördü ve Kane adamın ne düşündüğünü merak etti. Ekose gömlekli adamın ilk başta kendi yansımasına baktığını düşündüğünden emindi; sanki şakacının biri kapı zilini çalmış, sonra da kapı çerçevesinin tam karşısına bir boy aynası yerleştirmişti. Sonra adam aynanın olmadığını fark edince alnını ovuşturdu ve gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken kapıdan bir adım geri çekildi. Bu, Kane'in adama en çok yaklaştığı andı. Onu izliyor, fotoğrafını çekiyor, taklit ediyordu. Kane adamı baştan aşağı süzdü ve yaptığı işten memnun olduğunu hissetti. Kane kapıdaki adamla tamamen aynı gömleği giyiyordu. Saçlarını aynı renge boyamıştı ve biraz düzeltme, tıraş ve makyajla, şakaklarının etrafındaki saç çizgisini tam olarak aynı şekilde kopyalamayı başarmıştı. Siyah çerçeveli gözlükler de aynıydı. Gri pantolonun bile sol alt bacağında, alttan beş santim ve iç dikişten iki santim uzakta kesin bir çamaşır suyu lekesi vardı. Botlar da aynıydı.

Dikkatini adamın yüzüne çeviren Kane, adamın bunun bir eşek şakası olmadığını ve bir yansımaya bakmadığını anlaması için üç saniye saydı. Yine de adam boş olduklarından emin olmak için ellerine baktı. Kane'in sağ elinin yanında susturuculu bir tabanca vardı.

Kane kurbanının şaşkınlığından faydalandı. Adamı göğsünden sertçe iterek geri çekilmeye zorladı. Kane içeri girdi

kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve kapının çerçeveye çarptığını duydu.

"Banyo, şimdi, tehlikedesin," dedi Kane.

Adam ellerini kaldırdı, kelimeleri bulmaya çalışırken dudakları sessizce hareket etti. Herhangi bir kelime. Hiçbiri gelmedi. Adam sadece koridorda geri geri giderek banyoya girdi ve kalçalarının arkası porselen küvete değene kadar ilerledi. Ellerini yukarı kaldırırken titriyordu, gözleri Kane'in her santimini izliyordu, şaşkınlığı paniğiyle savaşıyordu.

Aynı şekilde Kane de banyodaki adamı incelemekten kendini alamadı ve görünüşündeki ince farkları fark etti. Yakından bakıldığında, adamdan on beş-yirmi kilo kadar daha zayıftı. Saç rengi yakındı ama tam olarak doğru değildi. Ve yara izi - adamın üst dudağının hemen üzerinde, sol yanağında küçük bir yara izi. Kane yara izini ne beş hafta önce çektiği fotoğraflarda görmüştü, ne de DMV tarafından tutulan ve adamın ehliyetinde görünen resimde. Belki de yara izi ehliyet fotoğrafı çekildikten sonra oluşmuştu. Her halükarda, Kane bunu taklit edebileceğini biliyordu. Hollywood makyaj tekniklerini öğrenmişti; ince, çabuk kuruyan bir lateks solüsyonu neredeyse her yara izini taklit edebilirdi. Kane başını salladı. Doğru yaptığı tek şey göz rengiydi; en azından lenslerle birebir eşleşiyordu. Göz çevresine daha koyu lekeler eklemesi, belki de cildini biraz açması gerekebileceğini düşündü. Burun bir sorundu.

Ama düzeltebileceği bir şey.

Mükemmel değil ama fena da değil, diye düşündü Kane.

"oluyor?" dedi adam.

Kane cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve adamın ayaklarının dibine fırlattı.

"Al ve yüksek sesle oku," dedi Kane.

Adam titrek bacakları üzerinde eğildi, kâğıdı aldı, açtı ve okudu. Adam arkasına baktığında Kane'in elinde küçük bir dijital ses kayıt cihazı vardı.

"Yüksek sesle," dedi Kane.

"Ne istersen al ama bana zarar verme," dedi adam yüzünü Kane'den saklayarak.

"Hey, beni dinle. Hayatın tehlikede. Fazla zamanın yok. Biri seni öldürmek için buraya geliyor. Sakin ol, ben bir polisim. Senin yerini almak ve seni korumak için buradayım. Neden tıpkı senin gibi giyindiğimi sanıyorsun?" dedi Kane.

Parmaklarının arasından bakan adam tekrar Kane'e baktı, gözlerini kıstı ve başını sallamaya başladı.

"Beni kim öldürmek ister ki?"

"Açıklayacak zamanım yok ama bu adam benim sen olduğuma inanmak zorunda. Seni buradan çıkaracağız - güvende olacaksın. Ama önce bir şey yapmanı istiyorum. Bak, sana benziyorum ama sesim sana benzemiyor. Notu yüksek sesle oku ki sesini duyabileyim. Konuşma ritmini öğrenmem, sesinin nasıl çıktığını anlamam gerek."

Yüksek sesle okumaya başladığında not adamın elinde titredi, ilk başta tereddütle, ilk kelimeleri atlayarak ve tökezleyerek.

"Dur. Sakin ol. Güvendesiniz. Her şey yoluna girecek. Şimdi tekrar dene, yukarıdan al," dedi Kane.

Adam bir nefes aldı ve tekrar denedi.

"Aç mor dinozor, nazik tilkiyi, geveze yengeci ve çılgın balınayı yedi ve viyaklamaya başladı," dedi yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Bu da demek oluyor?" dedi.

Kane dijital kayıt cihazını durdurdu, silahı kaldırdı ve adamın kafasına doğrulttu.

"Bu cümle fonetik bir pangram. Bana fonetik aralığınız için bir temel veriyor. Özür dilerim. Yalan söyledim. Seni öldürmek için burada olan adam benim. İnan bana, keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik. Bu işleri daha da kolaylaştırırdı," dedi Kane.

Susturuculu tabancadan çıkan tek bir mermi adamın ağzının çatısında bir delik açtı. Silah 22 kalibrelik susturuculu bir silahmış. Çıkış yarası yok. Temizlenecek kan ve beyin yok, duvardan çıkarılması gereken bir mermi yok. Güzel ve temiz. Adamın cesedi küvete düştü.

Kane tabancayı lavaboya bıraktı, banyodan çıktı ve ön kapıyı açtı. Kane koridoru kontrol etti. Bekledi. Görünürde kimse yoktu. Kimse bir şey duymamıştı.

Ön kapının karşısındaki koridorda küçük bir depo vardı. Kane kapıyı açtı, çantasını ve orada bıraktığı kül suyu kovağını aldı, daireye geri döndü ve banyoya gitti. Adamı öldürüp cesedi taşıyabilseydi, işini başka bir yerde ve çok daha verimli bir şekilde tamamlayacaktı. Koşullar aksini gerektiriyordu. Cesedi parçalar halinde bile olsa taşıma riskini göze alamazdı. Kane'in üstlendiği beş haftalık gözetim sırasında, adamı dairesinden en fazla bir düzine kez çıkarken görmüştü. Adam binada kimseyi tanımıyordu, arkadaşı, ailesi, işi ve daha da önemlisi ziyaretçisi yoktu. Kane bundan emindi. Ama adam binada ve çevrede tanınıyordu. Lobideki komşulara "merhaba" diyor, mağaza tezgâhtarlarıyla zaman geçiriyordu, bu tür şeyler. Geçici tanıdıklar, ama yine de temas. Bu yüzden Kane'in onun gibi konuşması, onun gibi görünmesi ve adamın rutinine mümkün olduğunca sadık kalması gerekiyordu.

Bariz bir istisna dışında. Adamın rutini çok sıra dışı bir şekilde değişmek üzereydi.

Adamın vücudu üzerinde çalışmadan önce kendi vücudu üzerinde çalışması gerekiyordu. Kane bir an durup yüzü tekrar yakından inceledi.

Burun.

Adamın burnu sol tarafa doğru eğilmişti ve Kane'inkinden daha kalındı. Birkaç yıl önce kırmış olmalı ve ya sigortası, ya parası ya da düzgün bir şekilde yeniden yaptırmaya hevesi yoktu.

Kane çabucak giysilerini çıkardı, düzgünce katladı ve oturma odasına yerleştirdi. Banyodan bir havlu aldı, lavabodaki sıcak musluğun altında ıslattı, sonra sıktı. Aynı şeyi bir yüz beziyle de yaptı.

Islak banyo havlusunu yaklaşık üç inç kalınlığında sıkı bir rulo haline gelene kadar sardı. Yüz bezini yüzünün sağ tarafına örttü ama burnunu örttüğünden emin oldu. Rulo halindeki havlu Kane'in başının etrafına bağlayabileceği kadar uzundu.

Kane banyoda durdu ve sağ eliyle kapının kolunu tutarak kapının kenarı burnunun köprüsüne değene kadar kapıyı yüzüne doğru çekti. Yüz bezi

Kapının keskin kenarından gelen darbenin derisini kırmaması için. Kane başını hafifçe sola doğru eğdi ve sol elini yüzünün sol tarafına koydu. Boyun kaslarının devreye girdiğini, sol elini iterken kendi boynunu da geri ittiğini hissetti. Bu, başının darbeye birlikte sola doğru kırılmayacağı anlamına geliyordu.

Kane üçe kadar saydı, kapıyı kendisinden uzaklaştırdı, sonra tersine çevirdi ve kapının kenarını burnunun köprüsüne çarptı. Baş sağlam durdu. Burnu dayanmadı. Kemik çıtırtısından bunu anlayabildi. Elindeki tek şey sesti, çünkü hiçbir şey hissetmemişti.

Başının etrafındaki havlu, kapının kafasına çarpmasını ve göz çukurunun kırılmasını engellemiştir. Böyle bir yaralanma gözde kanamaya yol açabilir ve onarılması için ameliyat gerekir.

Kane havluyu başından aldı, yüz bezini kaldırdı ve ikisini de küvete, adamın bacaklarının üstüne attı. Aynaya baktı. Adamın burnuna baktı.

Pek sayılmaz.

Burnunun iki yanını kavrayan Kane sola doğru döndü. Çıtırtıyı duydu; kemiğin parçalandığında çıkardığı ses. Bir peçeteye sıkıca sarılmış ve sıkılmış kahvaltılık gevrek gibi geliyordu. Tekrar aynaya baktı.

Oldukça iyi. Şişlik de işe yarayacaktı. Burnunun ve gözlerinin etrafında kaçınılmaz olarak oluşacak morlukları makyajla kapatabilirdi.

Daha sonra spor çantasına diğer eşyalarla birlikte koyduğu kimyasal geciktirici giysiyi giydi. Adamı küvetin içinde çırılçıplak . Kane sodalı su kovanının kapağını açtığında havaya beyaz bir toz püskürdü; konsantre, toz halinde. Banyodaki sıcak su musluğu hızla akıyordu ve su kısa sürede dayanılmaz bir sıcaklığa ulaştı. Adamın derisi sıcaktan kıpkırmızı olmuştu. Kan damlacıkları sıcak suyun içinde kırmızı bir duman gibi yüzüyor ve dans ediyordu. Kane üç kaşık kül suyunu ölçtü ve içine attı.

Küvetin dörtte üçü dolduğunda suyu kapattı. Çantasından büyük bir lastik örtü çıkardı, açtı ve küvetin üzerine örttü. yırtarak bir rulo koli bandı açtı,

kauçuk tabakayı uzun bantlarla küvete yapıştırmaya devam etti.

Kane, arkasında hiçbir iz bırakmadan bir cesetten kurtulmanın her türlü yolunu biliyordu. Ve bu imha yönteminin özellikle etkili olduğunu gördü. İşlem alkalın hidrolizine dayanıyordu. Biyo-kremasyon deri, kas, doku ve hatta dişleri hücresel düzeyde parçalıyordu. Doğru miktarda suyla karıştırılan kül suyu tozu bir insanı on altı saatten kısa bir sürede çözüyordu. Daha sonra Kane yeşil ve kahverengi bir sıvı banyosu yapıyor ve küveti boşaltarak bu sıvıdan kurtuluyordu.

Geride kalan dişler ve kemikler ağarmış, kırılğan görünür ve bir ayakkabının topuğuyla kolayca toz haline getirilebilirdi. Kane kemik tozundan kurtulmak için en uygun yerin büyük bir sabun tozu kutusu olduğunu biliyordu. Kemik ve sabunu karıştırmak kolaydı ve kimsenin aklına oraya bakmak gelmezdi.

Küvette kalan üzerinde daha fazla çalışılması gereken tek şey mermi olacaktı ve Kane onu da nehre atabilirdi.

Güzel ve temiz, sevdiği gibi.

Şu ana kadar yaptığı işten memnun olan Kane başıyla onayladı ve dairenin kısa koridoruna çıktı. Kapalı ön kapının yanında küçük bir masa duruyordu. Masanın üzerinde bir yığın açılmış posta duruyordu. Yığının en tepesinde, beyaz kağıda karşı kırmızı şeridi gururla ve gürültüyle duran zarf, Kane'in haftalar önce fotoğrafını çektiği zarftı. Jüri görevi için çağrı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Center Caddesi'nde, adliye binasının hemen dışında park etmiş siyah bir limuzin gördüm, şoförü kaldırımında durmuş arka kapıyı açıyordu. Rudy Carp beni yemeğe davet etmişti. Acıkmıştım.

Limuzin şoförü, arabanın alt paneline bantlanmış bir reklam panosunda yüzümün büyük bir resminin bulunduğu bir sosisli sandviç standının on metre yakınına park etmişti. Sanki evrenin bana Rudy ile aramdaki farkı hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi. Limuzine biner binmez Rudy cep telefonundan bir çağrı aldı. Şoför bizi Park Avenue South'da bir restorana götürdü. Adını bile telaffuz edemiyordum. Fransız restoranına benziyordu. Rudy arabadan çıkar çıkmaz telefon bağlantısını kesti ve "Buraya bayılıyorum. Şehirdeki en iyi rampa çorbası."

Rampanın ne olduğunu bile bilmiyordum. Bir hayvan olmadığından oldukça emindim ama yine de uyum sağladım ve Rudy'yi içeri kadar takip ettim.

Garson konuğuyla yakından ilgilendi ve bize yoğun öğle yemeği servisinden uzakta, arka tarafta bir masa verdi. Rudy benim karşıma oturdu. Peçete ve masa örtüsünden oluşan bir yerdi ve arka planda hafifçe piyano çalan biri vardı.

"Buradaki ışıklandırmayı seviyorum. Atmosferik bir havası var," dedi Rudy.

Aydınlatma o kadar atmosferikti ki menüyü okumak için cep telefonumun ekranındaki parıltıyı kullanmak zorunda kaldım. Fransızca'ydı. Rudy ne yiyorsa onu sipariş etmeye karar verdim ve bu işi bitirdim. Burası beni rahatsız ediyordu. Yemeklerin yanında fiyatları göstermeyi reddeden bir menüden sipariş vermekten hoşlanmıyordum. Bana göre bir yer değildi. Garson siparişimizi aldı, iki bardak su doldurdu ve gitti.

"Şimdi sadede gelelim, Eddie. Senden hoşlanıyorum. Bir süredir gözüm üzerindeydi. Son birkaç yılda harika dava .

David Child olayı mı?"

Başımı salladım. Eski davalarım hakkında konuşmayı sevmezdim. Bunu müşteriyle aramda tutmayı severdim.

"Ve NYPD'ye karşı açtığınız davalarda bazı başarılar elde ettiniz. Ev ödevimizi yaptık. Siz gerçek bir anlaşmısınız."

Ev ödevini söyleme şekli bana muhtemelen baro sınavına girmeden önce bir şöhretim olduğunu bildiğini düşündürdü. Dolandırıcı olarak sürdürdüğüm eski hayatım hakkında var olan tek şey söylentiydi. Kimse bir şey kanıtlayamazdı ve ben de bundan hoşlanıyordum.

Rudy, "Sanırım şu anda hangi dava üzerinde çalıştığımı biliyorsunuz," dedi.

Gördüm. Görmezden gelmek zor olurdu. Neredeyse bir yıldır her hafta haberlerde onun yüzünü görüyordum. "Film yıldızı Robert Solomon'u temsil ediyorsunuz. Yanılmıyorsam duruşma haftaya başlıyor."

"Duruşma üç gün içinde başlıyor. Yarın jüri seçimi var. Seni takımda görmek istiyoruz. Biraz hazırlık süresiyle birkaç tanığı idare edebilirsin. Bence senin tarzın çok etkili olur. Bu yüzden buradayım. İkinci sandalyeyi alırsın, birkaç haftalık iş yaparsın ve bunun karşılığında hayal edebileceğinden daha fazla ücretsiz reklam alırsın ve sana iki yüz bin dolarlık sabit bir ücret teklif edebiliriz."

Rudy mükemmel, bembeyaz dişleriyle bana gülümsedi. Bir sokak çocuğuna yiyebileceği kadar bedava çikolata veren bir şekerçi dükkânı sahibine benziyordu. Yardımsever bir bakıştı. Ben sessiz kaldıkça Rudy'nin o gülümsemeyi sürdürmesi daha da zorlaşıyordu.

"Biz derken tam olarak kimden bahsediyorsun? Carp Law'da kendi geminizi yönettiğinizi sanıyordum."

Başını salladı, "Biliyorum ama konu cinayetten yargılanan Hollywood yıldızları olduğunda her zaman başka bir oyuncu vardır. Stüdyo benim müvekkilim. Benden Bobby'yi temsil etmemi istediler ve faturayı onlar ödüyor. Ne diyorsun, evlat? Ünlü bir avukat mı olmak istiyorsun?"

"çekmemeyi severim," dedim.

Yüzü düştü.

"Hadi ama, bu yüzyılın cinayet davası. Ne diyorsun?" dedi Rudy.

"Hayır, teşekkürler," dedim.

Rudy bunu beklemiyordu. Sandalyesinde arkasına kollarını kavuşturdu ve, "Eddie, bu kasabadaki her avukat bu davada savunma masasında yer almak için adam öldürür. Bunu sen de biliyorsun. Sorun para mı? Sorun ne?"

Garson, Rudy'nin el sallayarak uzaklaştırdığı çorba kaseleriyle geldi. Sandalyesini masaya yaklaştırdı ve öne doğru gelerek dirseklerine yaslanıp cevabımı bekledi.

"Götlük etmek istemem Rudy. Haklısın. Çoğu avukat o koltuğa oturmak için adam öldürür ama ben çoğu avukat gibi değilim. Gazetelerde okuduklarıma ve televizyonda gördüklerime göre, bence o insanları Robert Solomon öldürdü. Ve ne kadar ünlü ya da ne kadar parası olursa olsun, bir katilin serbest kalmasına yardım etmeyeceğim. Üzgünüm, cevabım hayır."

Rudy'nin yüzünde hâlâ o beş bin dolarlık gülümseme vardı ama bana yan yan bakıyor ve hafifçe başını sallıyordu.

"Anladım Eddie," dedi Rudy. "Neden buna eşit bir çeyrek milyon demiyoruz?"

"Mesele para değil. Suçlular için yuvarlanmam. O yoldan uzun zaman önce geçtim. Paranın satın alabileceğinden çok daha fazlasına mal oluyor," dedim.

Rudy'nin yüzüne bir farkındalık yayıldı ve bir süreliğine gülümsemeyi bir kenara bıraktı. "Oh, bu durumda bir sorunumuz yok. Bobby Solomon masum. NYPD cinayetleri onun üzerine yıktı," dedi Rudy.

"Gerçekten mi? Bunu kanıtlayabilir misin?" Dedim.

Rudy durakladı, "Hayır," dedi, ama bence yapabilirsin."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kane önündeki yatak odasının boy aynasına baktı. Aynanın kenarlarına, camla çerçeve arasına sıkıştırılmış, şu anda kendi küvetinde yavaş yavaş eriyen adamın düzinelerce fotoğrafı vardı. Kane fotoğrafları yanında getirmişti. Hedefini incelemek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Kane'in adamı oturur pozisyonda çekmeyi başardığı tek fotoğraf olan bir tanesi diğerlerinden daha çok dikkatini çekmişti. Fotoğrafta adam Central Park'ta bir bankta oturmuş, kuşlara yemek kırıntıları atıyordu. Bacaklarını önünde çaprazlamıştı.

Kane'in oturma odasından getirdiği koltuk, fotoğraftaki park bankından yaklaşık beş santim daha alçaktı ve Kane bacaklarının açısını doğru ayarlamakta zorlanıyordu. Hiç bacak bacak üstüne atmamıştı. Hiçbir zaman rahat ya da doğal gelmemişti ama Kane başka biri olmak söz konusu olduğunda mükemmeliyetçiydi. Bu başarı için hayati önem taşıyordu.

Taklitçilik okulda keşfettiği bir yetenektir. Teneffüslerde, Kane sınıfın geri kalanı için öğretmenleri taklit ederdi ve diğer öğrenciler gülmekten yerlere yuvarlanırdı. Kane hiç gülmezdi ama bu ilgi hoşuna giderdi. Sınıf arkadaşlarının kahkaha sesleri hoşuna giderdi ama neden güldüklerini ya da kahkahalarıyla taklidi arasındaki ilişkiyi anlayamazdı. Yine de arada sırada bunu yapıyordu. Uyum sağlamasına yardımcı oluyordu. Çocukken çok taşınmıştı: neredeyse her yıl yeni bir kasabada yeni bir okul. Kaçınılmaz olarak, annesi hastalık ya da içki yüzünden işini kaybediyordu. Sonra mahallelerine posterler asılırdı: kaybolan aile hayvanlarının resimleri.

Bu genellikle yola devam etme zamanıydı.

Kane insanları çabucak tanıma yeteneğini geliştirmişti. Yeni arkadaşlar edinme konusunda iyiydi ve bu konuda hiç pratik yapmamış değildi. İzlenimler buzları kırıyordu. Sınıftaki kızlar birkaç günlüğüne ona tuhaf tuhaf bakmayı bırakıyor, oğlanlar da beyzbol hakkındaki sohbetlere onu da dahil ediyorlardı. Çok geçmeden Kane ünlülerin yanı sıra fakülte üyelerini de taklit etmeye başladı.

Dik oturdu ve fotoğrafı yansıtabilecek şekilde bir bacağını diğerinin üzerine atmayı tekrar denedi. Sağ baldır sol dizin üzerinde, sağ ayak uzatılmış. Sağ bacağı dizinden kaydı ve kendine lanet okudu. Kane bir an durdu ve adamın kafasına kurşunu sıkmadan hemen önce söylediğini kaydettiği pangramı tekrarladı. Kelimeleri fısıldayarak okudu, sonra yavaş yavaş sesini yükseltti. Kane kaydı tekrar tekrar dinledi. Gözleri kapalı, dikkatle dinledi. Kayıt cihazındaki ses daha iyi olabilirdi. Sesteki korkuyu hâlâ algılayabiliyordu. Adamın boğazının arkasından gelen titremeler bazı kelimelerin üzerinde dalgalanmalar yaratıyordu. Kane onları ayırmaya çalıştı ve korku olmadan nasıl duyulacaklarını test etmek için kendinden emin şekilde tekrarladı. Kayıt cihazındaki ses oldukça derindi. Bir oktav düşürdü, ses tellerini tıkamak için tam yağlı kremayla karıştırılmış biraz süt içti. İşe yaradı. Biraz pratik yaptıktan ve bu tonu kendi kafasında duyabildikten sonra Kane bunu tekrarlayabileceğinden ya da en azından boğazını şişiren süt olmadan bile buna son derece yaklaşabileceğinden emin oldu.

On beş dakika sonra kayıt cihazındaki sesler ve Kane'in konuşması aynıydı. Bu kez bacağını diğer dizinin üzerine doğru kaldırdığında bacağı orada kaldı.

Memnun bir şekilde ayağa kalktı, mutfığa gitti ve buzdolabına döndü. Sütü dökerken buzdolabında ilgisini çeken bazı malzemeler görmüştü. Pastırma, yumurta, aerosol kutusunda biraz peynir, bir paket tereyağı, biraz lapa görünümlü domates ve bir limon. Pastırma ve yumurtanın, belki biraz kızarmış ekmekle birlikte, kalori alımına yardımcı olacağına karar verdi. Kane'in kurbanının kilosuna ulaşması için birkaç kilo daha alması gerekiyordu. Her şey düşünüldüğünde, muhtemelen daha az kilo alabilir ve midesini doldurabilirdi, ancak Kane bu şeylere metodik olarak yaklaştı. Eğer

Bu gece büyük, yağlı bir yemek yiyerek hedefine bir kilo daha yaklaşabilirdi, o zaman yapacağı şey buydu.

Lavabonun altında bir tava buldu ve yemek hazırladı. Yemek yerken mutfak masasının üzerinde duran *American Angler* balıkçılık dergilerinden bazılarını okudu. Memnun olan Kane tabağı itti. O akşam işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak, gece yarısından sonraya kadar bir daha yemek yeme şansı bulamayabileceğini biliyordu.

Bu gecenin gerçekten de çok yoğun geçebileceğini düşündü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rampa çorbasının beklemeye değer olduğunu düşündüm. Taze soğan, sarımsak ve zeytinyağı tadındaydı. Fena değildi. Hiç de fena değildi. Rudy garsonun çorbayı izin verdiği anda sohbet kesilmişti. Sessizce yedik. Bitirdiğinden emin olduktan sonra kaşığımı bıraktım, peçeteyle dudaklarımı sildim ve tüm dikkatimi Rudy'ye verdim.

"Sanırım bu dava sizi cezbediyor. Belki de vermeden önce birkaç ayrıntı daha istersiniz. Haksız mıyım?" dedi Rudy.

"Doğru."

"Yanlış," dedi Rudy. "Bu, Doğu Yakası'nda şimdiye kadar görülen en sıcak dava. Birkaç gün içinde jüriye açılış konuşmamı yapmak zorundayım. Başından beri bu işin içindeydim ve savunmayı gizli tutmak için büyük çaba sarf ettim. Sürpriz unsuru duruşmada çok önemlidir. Bunu biliyorsunuz. Şu anda, kayıtlı bir avukat değilsin. Şu anda sana söyleyeceğim hiçbir şeyin avukat-müvekkil koruması yok."

"Ya bir gizlilik anlaşması imzalarsam?" Dedim ki.

"Kağıda değmez," dedi Rudy. "Evimin duvarlarını gizlilik anlaşmalarıyla ve kaç tanesi dayanır biliyor musun? Muhtemelen kışımı silmeye yetecek kadar değil. Burası Hollywood."

"Yani bana dava hakkında başka bir şey söylemeyecek misin?"

Dedim. ". Size söyleyebileceğim tek şey bu. Çocuğun masum olduğuna inanıyorum," dedi.

Rudy. Samimiyetin sahtesi yapılabilir. Rudy'nin müşterisi yetenekli genç bir aktördü. Kameraya nasıl oynayacağını biliyordu. Ama Rudy, tüm kabadayılığına ve mahkeme salonundaki ikna kabiliyetine rağmen

gerçeği benden sakladı. Onunla sadece yarım saattir birlikteydim, belki daha fazla. Ama bu ifade doğal gelmişti, sanki iten söylüyordu. Konuşurken bilinçli ya da bilinçsiz hiçbir fiziksel ya da sözlü tiki yoktu. Temizdi. Kelimeler akıyordu. Bahse girmem gerekseydi, Rudy'nin doğruyu söylediğini söylerdim - Robert Solomon'un masum olduğuna inanıyordu.

Ama bu yeterince iyi değildi. Benim için yeterli değildi. Ya Rudy ıkarıcı bir müşteri tarafından kandırıldıysa? Bir aktör.

"Bakın, teklifiniz için gerçekten minnettarım ama-"

"Bekle," dedi Rudy, sözümü keserek. "Henüz hayır deme. Biraz zaman tanı. Biraz uyu ve sabah bana haber ver. Fikrini değiştirebilirsin."

Rudy hesabı dedi, ünlülere layık bir bahşiş ekledi ve karanlık restorandan caddeye doğru yola çıktık. Limuzin şoförü n taksiden indi ve arka kapıyı açtı.

"Seni bir yere bırakabilir miyim?" dedi Rudy.

"Arabam Baxter'da, sahanın arkasında park halinde," dedim.

"Sorun değil. Yol üzerinde 42nd)ye uğramamızın bir sakıncası var mı? Size göstermek istediğim bir şey var" dedi.

"Bana uyar," dedim.

Rudy pencereden dışarı bakıyor, dirseğini kolağa dayamış, parmaklarıyla dudaklarını usulca okşuyordu. Duyduğum her şeyi düşündüm. Rudy'nin beni neden bu davada gerçekten istediğini anlamam uzun sürmedi. Emin değildim ama her şeyi açıklığa kavuşturacak bir sorum vardı.

"Bana ayrıntı veremeyeceğinizi biliyorum, ama bir şeyi yanıtlayın. Robert Solomon'a kolluk kuvvetleri tarafından tuzak kurulduğunu gösteren önemli bir kanıtın son iki hafta içinde sihirli bir şekilde ortaya çıkmadığını varsayıyorum?"

Rudy bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra gülümsedi. Ne düşündüğümü biliyordu.

"Haklısınız. Yeni bir kanıt yok. Son üç ayda yeni bir şey yok. Sanırım her şeyi zmşsn. Bunu kişisel algılama."

NYPD'nin peşine düşmek için işe alınsaydım, savunma ekibinde polis tanıklarıyla ilgilenen tek avukat ben olurum. Polislere bok atan ben olurum. Eğer işe yararsa - harika. Jürinin hoşuna gitmezse kovulacaktım. Rudy'nin jüriye benim daha bir hafta önce işe alındığımı ve polislerle karşı yaptığım suçlamaların müvekkilden gelmediğini açıklamak için zamanı olacaktı. Haydutluk yapmıştım. Senaryonun dışına çıkmıştım. Bu şartlar altında Rudy ne olursa olsun jüriyle iyi ilişkiler kurabilirdi. Ben ekibin harcanabilir bir üyesiydim - ya bir kahraman ya da bir kurban.

Zeki. Çok zeki.

Kafamı kaldırdım ve Rudy'nin limuzinin yan camını işaret ettiğini gördüm. Öne doğru eğildim ve *The Vortex* adlı yeni bir filmin reklam panosunu görene kadar onun görüş açısını takip ettim. 42. caddedeki reklam panoları ucuz değildi. Film de ucuz görünmüyordu. Pahalı görünen bir bilimkurgu filmiydi. Afişin altındaki jenerikte filmin başrollerini Robert Solomon ve Ariella Bloom'un paylaştığı yazıyordu. Filmi . Ülkede son bir yıl içinde televizyonu açmış olan herkes de biliyordu. Robert Solomon ve eşi Ariella Bloom'un oynadığı üç yüz milyon dolarlık bir kumardı. Hollywood'un yeni yetme kötü çocuklarından birinin cinayetten tutuklanması basında geniş ve çılgınca yer bulmasını garanti ediyordu. Bu olayda iki cinayet kurbanı vardı: Bobby'nin güvenlik şefi Carl Tozer ve Bobby'nin karısı Ariella Bloom. Cinayetlerin işlendiği sırada Bobby ve Ariella iki aydır evliydi. Reality şovlarının ilk sezonunu yeni çekmişlerdi. Çoğu uzman bu davanın OJ ve Michael Jackson'ın toplamından daha büyük olacağını iddia ediyordu.

"O reklam panosu geçen hafta asıldı. Bobby'nin reklamı ama film neredeyse bir yıldır bir kutuda tutuluyor. Robert suçlu bulunursa orada kalacak. Uzun bir yargılamadan sonra kurtulursa da orada kalacak. Filmin gösterime girmesinin ve stüdyonun parasını geri kazanmasının tek yolu, Robert'in masum olduğunu tüm dünyaya göstermemiz. Bobby, stüdyoyla üç film için daha kârlı bir sözleşme imzaladı. Bu onların çadır direği franchise'ı. Kontratı yerine getirebileceğinden emin olmalıyız. Eğer yapmazsa, stüdyo

önemli miktarda para kaybederler. Milyonlar, aslında. Bu işe çok şey bağlı Eddie. Bizim lehimize ve hızlı bir şekilde kesin bir sonuca ihtiyacımız var."

Başımı salladım ve posterden uzaklaştım. Belki Rudy Robert Solomon'u önemsiyordu ama stüdyonun parası kadar değil. Onu kim suçlayabilirdi ki? Ne de o bir avukattı.

42^(nd)'deki tüm gazete panolarında davanın yakında başlayacağına dair haberler yer aldı.

Düşündükçe, bu davanın bir kabus olduğunu düşündüm. bakılırsa, stüdyo ile Bobby arasında bir anlaşmazlık olabilir. Ya çocuk suçunu kabul etmek ya da savcılıkla bir anlaşma yapmak isterse ve stüdyo buna izin vermezse? Ya masumsa?

42.Cadde'den ayrılıp güneye, Center Caddesi'ne doğru döndük ve ben haberlerde olayla ilgili duyduklarımı düşündüm. Görünüşe göre, iki polis memuru Solomon'un 911'i arayıp karısını ve güvenlik şefini ölü bulduğunu üzerine harekete geçmişti.

Solomon polislerin eve girmesine izin verdi ve onlar da üst kata çıktılar.

İkinci katın sahanlığında bir masa devrilmişti. Yanında kırık bir vazo vardı. Masa, evin arka tarafına, aşağıdaki duvarla çevrili küçük bahçeye bakan bir pencerenin önünde duruyordu. O katta üç yatak odası vardı. İkiisi karanlık ve boştu. Koridorun sonundaki ana yatak odası da karanlıktaydı. O odanın içinde Ariella ve güvenlik şefi Carl'ı buldular. Ya da onlardan geriye kalanları. İkiisi de yatakta ölü ve çıplak yatıyordu.

Solomon'un üzerinde karısının kanı vardı. Görünüşe göre, savcılığın Solomon'un suçluluğunun reddedilemez kanıtı olarak tanımlayacağı daha fazla adli kanıt vardı.

Dava kapanmıştır.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"O insanları Robert öldürmediyse kim ?" Dedim.

Araba Center Caddesi'ne döndü ve mahkemenin yavaşladı. Rudy öne doğru kaydıldı ve "Kimin yapmadığına odaklanıyoruz. Bu bir polis . Bu ders kitabı. Bakın, ben

bunun büyük bir karar olduğunu biliyorum. Ve ahlaki duruşunuzu takdir ediyorum. Düşünmek için geceyi ayır. Eğer katılmak istediğine karar verirsen beni ara. Ne olursa olsun, benim için bir zevkti," dedi Rudy ve bana kartını uzattı.

Araba durdu, Rudy ile el sıkıştım, şoför indi ve kapımı açtı. Kaldırıma çıktım ve limuzinin izledim. Dosyaları görmeden, polislerin Robert'ın katil olduğunu anladıklarını ve belki de mahkûm edilmesini sağlamaya çalıştıklarını tahmin edebiliyordum. Çoğu polis kötü insanları hapse atmak isterdi. Suç ne kadar korkunç olursa, polislerin delilleri suçlu aleyhine bükme olasılığı da o kadar artardı. Ve bu yasal değildi. Ahlaki olarak savunulabilirdi, ancak polislerin kanıtlara müdahale etmemesi gerekiyordu - çünkü bir dahaki sefere aynı şeyi masum bir insana yapabilirlerdi.

Bazı polisler tanırdım. İyi polisler. Kanıtları kendi davalarına uygun hale getirmek için manipüle eden her polisten savunma avukatlarından iyi polisler nefret ederdi.

Baxter Sokağı'nın köşesini dönerken arabamı aradım. Mavi bir Mustang. Onu göremedim. Etrafa bakındım. Sonra bir park görevlisi tarafından düz yataklı bir römorka çekildiğini gördüm.

"Hey, o benim arabam," dedim, caddenin karşısındaki karavana doğru koşarak. "O zaman park ücretini ödemeliydin, dostum," dedi tombul

Parlak mavi üniformalı bir memur. "Park ücretini ödedim," dedim.

Park görevlisi başını salladı, bana bir ceza makbuzu uzattı ve vinç tarafından kamyonu indirilen arabamı işaret etti. İlk başta adamın neyi işaret anlayamadım ama sonra gördüm. Ön camımdaki sileceğin altına sıkıştırılmış bir McDonald's poşeti vardı. Poşetin üstünden otuz kırk tane pipet çıkmıştı. Kahverengi kâğıdın üzerine siyah keçeli kalemle bir şeyler yazılmıştı. Lastiklerim açık kasaya çarptı, kendimi kamyonun üzerine attım ve poşeti aldım. Mesajda şöyle yazıyordu:

"Geç kaldın."

Çantayı yakındaki çöp kutusuna attım, cep telefonumu çıkardım ve Rudy'nin bana verdiği karttaki numarayı aradım.

"Rudy, ben Eddie. Bunu düşündüm. NYPD'nin peşinden gitmemi mi istiyorsun? Canı cehenneme. Robert'ın avukatı olarak dosyaları okumak istiyorum - ama bir şartla. Dosyayı inceledikten sonra hâlâ onun suçlu olduğuna inanıyorsam çekip gideceğim."

ALTINCI BÖLÜM

Yılın başka bir zamanında Carp and Associates'in ofisine yürüyerek on dakikada gidebilirdim. Ev sahibimin bilmediği bir şekilde dairem olarak da kullanılan ofisim Batı 46^{inci} Sokak'ta, 9(uncu)Cadde'ye yakın bir yerdeydi. Atkımı boynuma doladım, paltomun içine girdim ve saat beş buçuğa doğru ofisimden çıktım. Yolda bir dilim sucuk ve bir soda alıp acele etmeyecek kadar zamanım vardı. Güneş çoktan batmıştı ve kaldırımlar buz başlamıştı. Oraya tek parça halinde varmak istiyorsam ağırdan almalıyım. Varış noktam - 4 Times Meydan. Bir zamanlar Condé Nast Binası olarak anılan bina. Kırk sekiz katlı, güneş enerjisiyle çalışan efsanevi, çevre dostu bir gökdelen. Binanın içindeki insanlar Fairtrade, organik kahve ve Kombucha ile besleniyordu. Dergi yayıncısı Condé Nast geçtiğimiz yıllarda taşınmış ve One World Trade Center'a geçmişti. Onlar taşınınca avukatlar yerleşti.

Saat altıyı beş geçe lobiye girdim. Giriş ile beyaz mermerle örtülü resepsiyon masası arasında yüz fit uzunluğunda cilalı fayanslar vardı. Tavan belki seksen ila doksan fit yüksekliğindeydi ve büyük bir canavarın zırhı gibi görünecek şekilde katlanmış, sıra sıra parlatılmış çelik panellerden oluşuyordu.

Eğer Tanrı'nın bir lobisi olsaydı, sanırım buradan çok farklı görünmezdi.

Resepsiyon alanına doğru ilerlerken topuklarım düzenli bir ritim tutturdu. Etrafa baktığımda hiçbir yerde kanepe ya da sandalye göremedim. Eğer bekliyorsanız, o zaman ayakta duruyordunuz. Bütün

Burası sanki sizi küçük hissettirmek için tasarlanmış gibiydi. Uzun gibi görünen bir süreden sonra resepsiyona ulaştım ve kuş gibi göğsünü eziyormuş gibi görünen takım elbiseli, zayıf, pembe tenli bir adama ismimi verdim.

"Beyefendi bekleniyor mu?" diye sordu İngiliz aksanıyla.

"Kastettiğiniz buysa bir randevum var," dedim.

Dudakları dostça görünmesi gereken bir şekilde kıvrıldı. Ama öyle olmadı. Sanki az önce tatsız bir şey tatmış ama bunu belli etmemek için umutsuzca çabalıyormuş gibi .

"Birazdan yanınızda biri ," dedi.

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve fayansların üzerinde yavaş, kıvrımlı bir yürüyüşe çıktım. Ceketimin cebindeki telefonum çaldı. Ekranda "Christine" yazıyordu. Karım. Son on sekiz aydır Riverhead'de yaşıyor ve orta ölçekli bir hukuk firmasında çalışıyordu. On iki yaşındaki çocuğumuz Amy yeni okuluna çok iyi uyum sağlamıştı. Ayrılığımız birkaç yıl içinde gerçekleşmişti. İçki içmemle başlamıştı ama bardağı taşıran son damla ailemi tehlikeye atan bir dizi dava olmuştu. Bir yıl önce Christine'le tekrar bir araya gelmeyi düşünmüştük ama bu riski göze alamazdım. Hukukla işim bitene kadar olmazdı. Birçok kez bırakmayı düşündüm ama bir şey beni hep . İçkiye başlamadan önce, bir müvekkilime güvenmek ve onu kurtarmak gibi bir hata yapmıştım. Meğer başından beri suçluymuş ve ben de bir şekilde bunu biliyordum. Birine çok kötü zarar vermeye devam etti. Her gün bu bilgiyle uğraştım. Her gün bunu telafi etmeye çalıştım. Eğer işi bırakırsam ve insanlara yardım etmeyi bırakırsam muhtemelen altı ay dayanabileceğimi biliyordum ama sonra tekrar hissetmeye başlayacaktım. Suçluluk duygusu iki yüz kilo ağırlığında bir dövme idi. İnandığım müşteriler için mücadele ettiğim sürece, bu ağırlığı yavaş yavaş atıyordum. Bu zaman alacaktı. Sonunda Christine'in beni bekliyor olacağını umuyor ve bunun için dua ediyordum.

"Eddie, yarın akşam işin var mı? Köfte pişiriyorum ve Amy seni görmeyi çok ister," dedi Christine.

Bu alışılmadık bir şeydi. Hafta sonları arabayla gider ve Amy'yi görürdüm. Hafta içi hiç davet edilmemiştim.

"Aslında yeni bir dava alabilirim. Büyük bir şey ama her zaman birkaç saatimi ayırabilirim. Durum nedir?" Dedim.

"Oh, özel bir şey yok. Yedi buçukta görüşür müyüz?" dedi. "Orada olacağım."

"Yedi buçukta burada ol, sekiz ya da sekiz buçukta değil, tamam mı?" "Söz veriyorum."

Uzun zamandır akşam yemeği için davet edilmemiştim. Bu beni geriye getirdi. Yeniden bir aile olmamızı istiyordum ama yaptığım iş kapıma her türlü belayı getiriyordu. Son birkaç yıldır daha sakin bir muayenehaneye nasıl geçebileceğim konusunda kafa patlatıyordum. Aldığım davalar belaya yol açıyordu. Ve ailem bunu hak etmiyordu. Son zamanlarda, her zamankinden daha fazla ara vermem gerektiğini hissediyordum. Kızım büyüyordu. Ve ben bunu görmek için her gün orada değildim.

Bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Ayak seslerinin yankısı dikkatimi siyah takım elbiseli, ufak tefek, sert yüzlü bir kadına çekti. Sert bir şekilde kesilmiş sarı saçları, topuklu ayakkabıları varlığını duyururken sallanıyor ve zıplıyordu.

"Bay Flynn, beni takip edin lütfen," dedi Alman aksanını andıran bir sesle.

Onu bekleyen asansöre kadar takip ettim. Saniyeler sonra farklı bir kattaydık. Daha fazla beyaz fayans, üzerinde "Sazan Hukuku" yazan bir dizi cam kapıya açılıyordu.

Kapıların ardında bir savaş odası vardı.

Ofis çok büyüktü ve sağ taraftaki iki büyük cam duvarlı konferans odası dışında tamamen açık plandı. Her masanın üzerinde Rudy'nin avukat ordusunun yüzlerini aydınlatan dizüstü bilgisayar ekranları vardı. Hiçbir yerde tek bir kağıt parçası yoktu. Konferans salonlarından birinde, sıradan sokak kıyafetleri giymiş on iki kişiyi işaret eden bir grup takım elbise gördüm. Sahte bir jüri. Bazı büyük hukuk büroları, duruşma stratejilerini, çoğunlukla, iyi bir günlük karşılığında kalın, korkutucu, gizlilik anlaşmaları imzalamış, işsiz aktörlerden oluşan bir jüri ile sahte duruşmalarda test etmeyi severdi. Avukatların aksine, aktörler gizlilik anlaşmaları söz konusu olduğunda kolay korkma eğilimindeydi.

Diğer konferans odasında Rudy Carp'ı gördüm, uzun bir masanın başında tek başına oturuyordu. Beni içeri götürdüler.

"Otur Eddie," dedi Rudy, yanındaki sandalyeyi işaret ederek. Paltomu çıkardım, bir sandalyenin üzerine attım ve bir koltuğa oturdum.

konferans masası. Ana konferans odası kadar büyük değildi. Masada dokuz sandalye vardı. Dördü iki yanda, biri de masanın başında Rudy içindi. Odanın diğer ucuna baktığımda ödüllere dolu bir dolap gördüm. Amerikan Barolar Birliği gibi çeşitli saygıdeğer kurumlardan heykeller, heykelcikler ve kristaller gördüm. Tahminimce Rudy müvekkillerini masanın bu tarafına oturtuyordu, böylece yerin karşısındaki dolabın üzerinde duran ödülleri doğrudan görebileceklerdi. Bunun bir kısmı reklamdı ama büyük bir kısmının da ego olduğuna emindim.

Rudy, "Çantayı götürmen için hazırladım, bir gecede ihtiyacın olanı okuyabilirsin," dedi. Sarışın yaklaştı, masanın uzak ucundan ince, metalik bir dizüstü bilgisayar aldı ve Rudy'nin önüne koydu. Dizüstü bilgisayarı döndürdü ve benim önüme itti.

"İhtiyacınız olan her şey sabit diskte. Korkarım bu ofisten kağıt çıkmasına izin vermiyoruz. Personelimizin etrafında gazeteciler var. Çok dikkatli olmak zorundayız. Davadaki herkesin güvenli bir Mac'i var. Bu makinelerin interneti devre dışı bırakıldı, bu yüzden sadece bu ofisteki şifre korumalı bir Bluetooth sunucusu üzerinden bağlanıyorlar. Bunu yanınızda götürebilirsiniz" dedi.

"Ben kâğıttan okumayı tercih ederim," dedim.

"İstediğinizi biliyorum. Ben de bunu tercih ederim ama duruşmadan önce bu davanın tek bir sayfasının bile gazetelerde yer alması riskini alamayız. Anlıyorsunuz," dedi.

Başımı sallayarak dizüstü bilgisayarın kapağını açtım ve bir şifre istemi gördüm.

"Şimdilik bunu unut. Tanışmanı istediğim biri var. Bayan Kannard, eder misiniz?" dedi Rudy.

Bana yolu gösteren kadın tek kelime etmeden döndü ve gitti.

Parmaklarım konferans masasının cilalı meşe kaplamasına vuruyordu. İşe koyulmak istiyordum.

"Polislerin Robert Solomon'a komplo kurduğunu düşündüren nedir?"

Dedim ki. "Bu seni çok sinirlendirecek, ama bunu yapmak istemiyorum.

Söyle. Eğer söylersem o zaman bu kanıtlara odaklanırsınız. Bunu kendi başına çözmeni istiyorum. Bu şekilde, ikimiz de aynı sonuca varırsak, bu noktayı bir jüriye sunma konusunda kendimi daha iyi hissedeceğim" dedi,

Jüri kelimesini telaffuz ederken bakışlarını bir an için yanımızdaki konferans salonunda devam etmekte olan sahte duruşmaya çevirdi.

"Yeterince adil. Sahte duruşmalar nasıl ?" Dedim.

"Pek iyi değil. Dört duruşmayı tamamladık. Üç suçlu kararı ve bir asılı jüri."

"Bölünme neydi?"

"Üç suçsuz. Duruşma sonrası yapılan görüşmelerde bu üç jüri üyesi polisler tarafından ikna edilmediklerini ancak memurların rüşvetçi olduğunu da düşünmediklerini söyledi. Bu yürümemiz gereken ince bir çizgi. Bu yüzden yürüyorsunuz. Düşersen, düşersin. Biz sensiz devam ederiz ve hasarı onarırız. Anlıyorsun, değil mi?"

"Ben de düşünmüştüm. Benim için fark etmez. Tek sorun şu ki henüz karar vermedim. Davayı okumam gerekiyor. Sonra karar vereceğim."

Ben cümlemi bitirmeden Rudy ayağa kalktı. Bakışları kapıya sabitlenmişti. Siyah, yün paltolar giymiş iki iri adam ofise yaklaştı. Kısa saç kesimleri. Büyük eller. Kalın boyunlu. İki tanesi daha ofise yaklaştı. Aynı boyda. Aynı saçlar. Aynı boyunlar. Koyu renk gözlüklü ve deri ceketli ufak tefek bir adamı takip ediyorlardı. İri adamlardan biri Rudy'nin ofisinin cam kapısını açtı, içeri girdi ve küçük adam için kapıyı açık tuttu. Onların gözetimindeki adam ofise girdi ve güvenlik görevlisi çıkıp kapıyı kapattı.

Onu beyaz perdede zamanlardan hatırladığım kadarıyla, Robert Solomon'un aşağı yukarı benim boyumda ve ölçülerimde olduğunu düşünmüştüm. Bir buçuk metre boyunda. Yaklaşık yüz yetmiş beş kiloydu. Önümdeki adam beş beş yaşındaydı ve muhtemelen güvenlik görevlilerinden birinin kol ağırlığına eşitti. Deri ceketini ince, dar omuzlarından sarkıyordu ve dar kot pantolonu bacaklarını kürdan gibi gösteriyordu. Koyu renk saçları yüzüne dökülmüştü ve büyük güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Konferans masasına yaklaştı ve solgun, kemikli elini uzatırken ayağa kalktım.

Nazikçe aldım. Çocuğu incitmek istemedim.

"Bu o adam mı Rudy?" dedi ve anında onu tanıdığımı hissettim. Sesi güçlü ve melodikti. Hiç şüphe yoktu - bu Robert Solomon'du.

"İşte o adam," dedi Rudy.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bay Flynn," dedi.

"Bana Eddie de."

"Eddie," dedi, bedenini denerken. Adımı söylediğinde ucuz bir heyecan hissetmekten kendimi alamadım. Bir sonraki Leonardo DiCaprio olarak lanse edilen çocuk buydu. "Bana Bobby de."

En azından el sıkışması sağladı. Hatta samimiydi. Yanıma bir sandalye çekti ve hepimiz oturduk. Rudy önümdeki masaya bir belge koydu, okumamı ve imzalamamı istedi. Göz gezdirdim. Beni müşteri gizliliğine bağlayan oldukça sıkı bir avukatlık sözleşmesiydi. Sayfaları karıştırırken sağımda oturan Bobby'nin gözlüklerini çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdirdiğini fark ettim. Yakışıklıydı. Yüksek elmacık kemikleri. Sert, mavi gözler.

Avukatı imzaladım. Rudy'ye geri verdim.

"Teşekkür ederim. Bobby, bil diye söylüyorum, Eddie henüz davayı üstlenmeyi kabul etmedi. Dosyaları okuyacak ve sonra bir karar verecek. Eddie çoğu savunma avukatına benzemez. O bir ... şey, sanırım kod çok güçlü bir kelime. Şöyle söyleyelim: Eddie dosyayı okumayı bitirdiğinde, eğer suçlu olduğunuzu düşünüyorsa çekip gidecektir. Masum olduğunu düşünürse bize yardım edebilir. Bir avukatlık bürosunu yürütmek için harika bir yol, değil mi?" dedi Rudy.

"Bayıldım," dedi Bobby. Elini omzuma koydu ve birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. İkimiz de konuşmadık. Sadece baktık. Her iki tarafta da bir arayış unsuru vardı. Ondan şüphe edip etmediğimi bilmek istiyordu. Söyleyeceklerini arıyordum ama aynı zamanda gözlerini de inceliyordum. Yetenekli bir aktör olduğu gerçeği bir an bile aklımdan çıkmadı.

"Çalışma tarzınızı takdir ediyorum. Davayı okumak istiyorsun. Benim için sorun yok. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, savcılığın kanıtları önemli değil. Benim için değil. Ari'yi ben öldürmedim. Carl'ı ben öldürmedim. Başka biri *öldürdü*. Onları buldum, biliyor musun? Yatağımda çıplak yatıyorlardı. Onları hâlâ görüyorum. Gözlerimi her kapattığımda. O resmi aklımdan çıkaramıyorum. Ari'ye yaptıkları? Bu... sadece... Tanrım. Kimse ölmemeli. Gerçek katili mahkemede görmek istiyorum. Ben de bunu istiyorum. Yapabilseydim, yaptıkları şey için yanmalarını izlerdim."

Masum insanların suçla itham edilmesi üzücü bir gerçektir. Adalet sistemimiz bunun üzerine kurulu. Her Allah'ın günü oluyor. Sevdiklerine zarar vermekle suçlanan yeterince masum insan gördüm.

Biri doğruyu söylediğinde ve biri yalan söylediğinde. Yalancılarda o bakış yoktur. Tarif etmesi zor. Kayıp ve acı var. Ama başka bir şey de var. Öfke ve korku, kesinlikle. Ve son şey - yakıcı bir adaletsizlik duygusu. Bunun gibi o kadar çok vakaya baktım ki, neredeyse göz ucuyla çıplak bir alev gibi dans ettiğini görebiliyordum. Biri ailenizi, sevgilinizi ya da arkadaşınızı öldürüyor ve katil serbest kalırken yargılanan siz oluyorsunuz. Dünyada buna benzer başka bir şey yok. Ve dünyanın her yerinde aynı bakış. Haksız yere suçlanan masum bir adam Nijerya'da, İrlanda'da, İzlanda'da, aklınıza ne gelirse aynı şekilde görünür. Eğer bu bakışı daha önce gördüyseniz, asla unutmazsınız. Bu bakışı görmek nadirdir. O bakış orada olduğunda, kişi masumiyetini alnına dövme yaptırmış gibi hisseder. Sanırım Rudy bunu kendisi de görmüştü. Bu yüzden Bobby'yle tanışmamı istemişti. O masumiyeti göreceğimi ve bunun kararımı dava dosyasını okumaktan daha fazla etkileyeceğini biliyordu.

Bobby Solomon bu bakışı
takıyordu. Ve ona yardım
etmem gerektiğini biliyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bobby'nin yanında rahat bir yarım saat geçti. Bir fincan kahve konuşmasına yardımcı oldu ve ben de onu dinlerken iki fincan içtim. Virginia'lı bir çiftçi çocuğuydu. Erkek ya da kız kardeşi yoktu. Annesi o altı yaşındayken onu terk etmiş. Barda tanıştığı bir gitaristle . Sonra sadece Bobby, babası ve çiftlik kalmış. Çocukken bu hayatın içine kolayca girmiş ve farklı bir hayatın mümkün olabileceğini anladığı anda da bu hayattan kopmuş. Bu farkındalık Bobby'yi on beş yaşındayken bir Cumartesi öğleden sonrasında vurdu. Kız arkadaşı bir tiyatro dersine girmiş, Bobby de saatleri karıştırmış ve ders bitmeden yaklaşık bir saat önce kilise salonuna varmış. Bobby dışarıda beklemek yerine içeri girip izlemeye karar verdi.

O gün her şeyi değiştirdi.

Bobby çok şaşırmişti. Daha önce hiç tiyatro görmemişti. Bunu, bunun gücünü anlamamıştı. Bu Bobby için garipti çünkü filmleri her zaman sevmişti ama nasıl yapıldıklarını ya da oyuncularını hiç düşünmemişti. Kız arkadaşını aldığı anda ona soru üstüne soru yöneltti, oyunculuk hakkında bilgi edinmek için yanıp tutuşuyordu. Ertesi hafta kaydoldu ve altı hafta sonra Bobby ilk kez halk tiyatrosunun tadına baktı. Bundan sonra çiftliğe geri dönmek yoktu.

"Babam benim için çok özel bir şey yaptı. On yedi yaşıma bastığım gün birkaç sığır sattı ve elime bin dolar verdi. O zamanlar bunun dünyadaki tüm para olduğunu düşünmüştüm. Hiç bu kadar çok para görmemiştim. Banknotların çoğu onluk ve beşlikti.

lekeler, toprak ve diğer şeylerle çukurlaşmış. Gerçek bir sığır tüccarının parası, anlıyor musunuz?"

Bobby'nin milyoner olduğunu kolayca tahmin ettim. Muhtemelen kat kat fazla. Yine de babasının ona verdiği bir tomar bahsederken gözleri parlıyordu.

"Parayı iyice katladım, yarısını cüzdanıma yarısını da cebime koydum. Sonra bana New York'a bir otobüs bileti aldığını söyledi. Tanrım, hayatımın en güzel günüydü. Ve en kötüsüydü. Yaşının ilerlediğini biliyordum. Çiftliği tek başına idare edemiyordu. Ama bunların hiçbirisi onun için önemli değildi. Sadece şansımı denediğimden emin olmak istiyordu, anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Babam sayesinde şansımı denedim. Yedi yıl komilik, garsonluk ve seçmelere katıldım. İyi iş çıkardım. Girdiğim işlerin yarısından azını aldım. Sonra bir gün, doğru yer ve doğru zamanda Broadway'e çıktım. İlk iki yıl zor geçti. Babam hastalanmıştı ve ben geliyordum. Açılış gecemi gördü. Beni bir Broadway oyununda başrol oynarken gördü. Ondan sonra çok fazla kalamadı. Hollywood'dan telefon aldığımı duyamadı. Bu hoşuna giderdi," diyor Bobby.

"Ariella'yla tanıştı mı?" Dedim.

Bobby başını salladı, "Hayır, sevmezdi. Onu gerçekten severdi."

Başını eğdi. Yutkundu. Bana hikayeyi anlattı.

Bir film setinde tanışmışlardı. *Ham* adında bağımsız bir film. Bir reşit olma hikayesi. Filmde birlikte sahneleri yoktu ama sette tesadüfen tanışmışlar ve ondan sonra tüm boş zamanlarını birlikte geçirmişlerdi. O aşamada Ariella zaten yarım düzine ana akım filmde bazı küçük karakter rolleri oynamıştı. Gittikçe güçlenen bir kariyeri vardı. Bağımsız filmdeki rol onun ilk başrolüydü - ve bunun bir hit olacağına ve onun kartviziti olacağına güveniyordu. Ve tam da öyle oldu. Onun yükselen yıldızı, Bobby'nin yıldızının da bir süreliğine onunkinin yanına çekilmesi anlamına geliyordu. Çok uzun sürmedi.

genç ve güçlü bir çift oldular. Bilimkurgu destanında başrolü kaptılar ve bir reality dizisi için anlaşma imzaladılar.

"İşler bizim için bundan daha tatlı olamazdı," dedi Bobby. "Bu yüzden bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor. Ari'yle mutluydum, her şey harikaydı. Daha yeni evlenmiştik. İfadem sırasında fırsat bulursam savcıya neden sevdiğim kadını öldürebileceğimi düşündüklerini soracağım. Bu hiç mantıklı değil" dedi.

Sandalyesine yığıldı ve alnını ovuşturarak uzaklara bakmaya başladı. Onun konumundaki birinin yeni eşini öldürmesi için bir düzine neden bulmak için çok uzağa gitmeme gerek yoktu.

"Bobby, davada çalışıyor olabileceğime göre, her toplantıyı duruşma için bir alıştırma olarak kabul ettiğimi bilmelisin. Eğer uygunsuz bir şey söylediğini duyarsam, mahkemede yapmaman için bunu belirtmek zorundayım, anladın mı?" Dedim.

"Tabii, . Ben ne ?" dedi, koltuğunda doğrulurken. "Savcıya bir soru soracağınızı söylemiştiniz. Sen sorulara *cevap* vermek için orada. İfadenin anlamı budur. Böyle bir soru sorduğunuzda olabilecek en kötü şey, savcının size gerçekten bir cevap vermesidir. Savcı, Ariella Bloom'u öldürdüğünüzü çünkü ondan ihtiyacınız olan her şeyi aldığınızı, onu sevmediğinizi, başka birine aşık olduğunuzu ve boşanmak istemediğinizi, onun başka birine aşık olduğunu öğrendiğinizi ve boşanmak istemediğinizi, kafanızın iyi olduğunu, sarhoş olduğunuzu, aniden kıskançlık krizine girdiğinizi ya da en karanlık sırrınızı keşfettiğini söyleyebilir..."

Durakladım. *Sır* kelimesini söyler söylemez Bobby'nin gözleri canlandı, yüzüme yerleşmeden önce odanın içinde dolaştı.

Beni tedirgin etti. Çocuktan hoşlanmıştım. Şimdi, o kadar emin değildim.

"Aramızda sır olsun istemiyorum. Aynı şey senin için de geçerli Rudy," dedi Bobby.

Hem Rudy hem de ben onu savunmasını tehlikeye atabilecek bir şey söylememesi konusunda uyarmak üzereydik ama artık çok geçti. Biz onu durduramadan Bobby bize her şeyi anlattı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir ay önce bu park yerini bulmak Kane'in tam bir gününü almıştı. O gün park yerine yakın bir yer bulmayı başarmış ve istediği yer boşalana kadar orada oturmuştu. Sonra içeri girmiş ve arabayı yerinde bırakmıştı. Şimdi, steysin vagonunun sürücü koltuğunda oturmuş, matarasından sıcak kahvesini içiyordu. Her şeye değdiğini biliyordu. Times Meydanı'ndaki otopark Condé Nast binasının karşısındaydı. Sekizinci kata park eder ve soldaki on yerden birine girerseniz caddenin karşısını oldukça iyi görebilirdiniz. Caddede neler olup bittiğini görebilecek kadar yüksekte ve günün her saati ışıklandırılmış gibi görünen Carp Law ofisleriyle göz hizasındaydı. Kane bir çift küçük, dijital dürbünle savunma ekibinin duruşmaya hazırlanmasını izlemişti. Rudy Carp açılış konuşmasını yaparken avukatların eleştirilerini izlemiş, hatta iki deneme duruşmasını izlemişti.

Daha da önemlisi Kane, Carp ve jüri danışmanını konferans salonunun arka tarafındaki büyük bir panoya sekize on ebatlarında lamine fotoğraflar yerleştirirken izlemişti. Fotoğraflar jüri havuzundaki kadın ve erkeklere aitti. Fotoğrafların bazıları haftadan haftaya, ayarlamalar yaptıkça ve duruşma için tercih ettikleri jüri seçimini bulmaya çalıştıkça değişmişti. O akşam, son on iki kişi .

Kane, Rudy Carp'ın cömert ve özel ofisindeki strateji toplantılarını da dinlemişti. Dürbünüyle Carp Law'ın içini hızlıca taraması, sadece birkaç günlük gözetimden sonra oraya nasıl bir dinleme cihazı sokabileceği konusunda ona bir fikir vermişti. Biraz riskliydi ama fazla değil. Rudy'nin paketi sekreterinden alışını ve açışını izlemişti.

ve ödölü inceleyin. İçi boş ahşap bir kaideye tutturulmuş, bükölmüş bir metal parçası. Küçük pirinç bir plaketin üzerinde "Rudy Carp, Dünyada Yılın Avukatı. EYLA."

Ekteki nota göre EYLA, Avrupa Genç Avukatlar Derneği anlamına geliyordu. Bir iade adresi vardı. Kane'in sahte kupaya yerleştirilmiş mikrofondan duyduğu ilk şeylerden biri, Carp'ın Brüksel'de Kane'in kurduğu Posta Ofisi kutusuna gönderilmek üzere bir teşekkür notu yazdırmasıydı.

Kane, caddenin karşısındaki otoparkta bulunduğu yerden Carp'ın sekreterinin ödölü diğerlerinin yanına yerleştirmesini izlemişti.

Bu üç hafta önceydi. Duruşmaya iki gün kalmıştı ve Kane kendinden emindi. Sahte duruşmalar mahkumiyetle sonuçlanmıştı. Savunma ekibi kavga ediyordu. Bobby Solomon giderek sinir krizinin eşiğinde bir adam gibi görünüyordu. Üstüne üstlük stüdyo da mutlu değildi. Rudy'yi yoğun bir baskı altına alıyorlardı. Hollywood, Solomon için 'suçsuz' kararı istiyordu ve şimdiye kadar verdikleri para bunu sağlamaya yetmemişti. Stüdyo yöneticileri neyin yanlış gittiğini anlamıyorlardı.

Kane daha mutlu olamazdı.

Sonra savunma tarafından seçilen son on iki jüri üyesini gördü. İçlerinden herhangi birinin nihai listeye gireceğinin garantisi yoktu ve listede şu anda benzediğı adamın resmini birkaç kez görmüştü ama bu gece değil.

Kane'in jüri listesinde bazı ayarlamalar yapması gerekecekti.

Bunları düşünürken genç avukatın Carp'ın ofisinde oturduğunu gördü. Ona bir dizüstü bilgisayar verilmişti. Bir avukatlık sözleşmesi imzalamıştı. Şimdi burada Bobby Solomon'la konuşuyordu. Yeni bir avukatla. Solomon bu avukata hayat hikâyesini . Onu kandırmaya çalışıyordu. İlgisini çekmeye çalışıyordu.

Kane kulaklığı sıkıca bastırdı ve dinledi. Flynn.

Avukatın adı buydu.

Yeni bir oyuncu. O gece Flynn'i daha yakından incelemeye karar verdi. Şu anda zamanı yoktu. Kane ucuz bir kullan-at telefon olan cep telefonunu çıkardı ve telefonun hafızasındaki tek numarayı tuşladı.

O tanıdık ses çağrıya cevap verdi.

"Çalışıyorum. Beklemesi gerekecek."

Telefona cevap veren adamın sesi derin ve yankılıydı. O seste otorite vardı.

"Bu bekleyemez. Ben de çalışıyorum. Bu gece polis trafiğini izlemeni istiyorum. Bir arkadaşımı ziyaret edeceğim ve rahatsız edilmek ," dedi Kane.

Kane herhangi bir direnç ya da isteksizlik belirtisi olup olmadığını dikkatle dinledi. Her iki adam da bu ilişkinin gerçekliğini biliyordu. Bu bir ortaklık ya da kolektif değildi. Güç Kane'deydi. Her zaman öyleydi ve öyle kalacaktı.

Adam bir an için hiçbir şey söylemedi. Bu küçük, sessiz gecikme bile Kane'i rahatsız etmeye başlamıştı.

"Bir konuşma yapmamız gerekiyor mu?" diye sordu Kane.

"Hayır, . Ben . Nereyi ziyaret etmeyi planlıyorsunuz?"
dedi o ses.

Kane, "Burada ve orada, daha sonra konumla birlikte bir mesaj göndereceğim," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Kane dikkatliydi. Her hareketi için riskleri tartardı. Öyle olsa bile, bazen hayat Kane'e bazı ters köşeler yaşatırdı. Hedefine giden yolda karşısına çıkan engeller. Çoğunu kendi başına halledebiliyordu ama bazen Kane'in veri tabanlarına erişebilen ya da çoğu sıradan vatandaşın ulaşamayacağı bilgileri toplayabilen birinin yardımına ihtiyacı oluyordu. Böyle adamlar her zaman yararlıydı ve bu adam kendini kanıtlamıştı.

Arkadaş değillerdi. Kane ve adam bu tür ilişkilerin ötesindeydiler. Konuştukları zaman adam Kane'in inançlarını paylaşıyormuş gibi davranıyor ve Kane'in misyonuna bağlılığını dile getiriyordu. Kane bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Adam Kane'in ideolojisini önemsemiyordu, sadece yöntemlerini önemsiyordu: basit öldürme eylemi ve bununla birlikte gelen tüm zevkler.

"Aramızda hiçbir sır istemiyorum. Aynısı senin için de geçerli, Rudy."

..." dedi Solomon. Kane bunu mikrofondan gün gibi net duydu. Telefonunu bir kenara bıraktı ve konferans odasına odaklandı. Sazan sırtı pencereye dönük oturuyordu. Avukatın yüzünü göremiyordu. Flynn, Carp'ın sağında oturuyordu ama yüzü de pencereye dönüktü ve Bobby Solomon'a doğru bakıyordu. Kane öne doğru eğildi ve dinledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kötü dava diye bir şey yoktur. Sadece kötü bir müvekkil vardır. Yargıç Harry Ford, akıl hocam, bana bunu uzun zaman önce öğretmişti. Haklı olduğu kanıtlanmıştı. Hem de defalarca. Bobby Solomon'un yanındaki deri sandalyede otururken Harry'nin tavsiyesini hatırladım.

"Ariella ve ben öldürüldüğü gece kavga ettik. Bu yüzden o gece evden çıktım ve alem yaptım. Ben... ben... sadece bunu bilmeni istedim. Olur da gündeme gelirse diye. Kavga ettik ama Tanrı aşkına onu ben öldürmedim. Onu seviyordum," dedi Bobby.

"Kavga ne hakkındaydı?" Dedim.

"Ari, reality şovumuz *The Solomons*'ın ikinci sezonu için sözleşme imzalamamı istedi. Kameraların bizi takip etmesinden nefret ediyordum, bu fazlaydı. Anlıyor musunuz? Bunu yapamazdım. Bir tartışma yaşadık. Fiziksel değildi, *asla* fiziksel olmadı. Ona elimi bile sürmedim. Ama ses yüksekti ve o üzgündü. Ona bunu yapamayacağımı söyledim. Sonra da ayrıldım," dedi Bobby.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, yanaklarını şişirdi ve iki elini başının üzerine koydu. İçindeki bir şeyi boşalttığı için rahatlamış bir adam gibi görünüyordu. Sonra gözyaşları geldi. Onu yakından inceledim. Yüzündeki ifade tek kelimeyle suçluluğu anlatıyordu. Karısına söylediği son sözlerin sert olmasından mı, yoksa başka bir şeyden mi suçluluk duyuyordu, tam olarak anlayamadım.

Rudy ayağa kalktı, kollarını açtı ve Bobby'ye ona sarılmasını işaret etti.

İki adam da kucaklaştı. Rudy'nin fısıldadığını duyabiliyordum, "Anlıyorum, anlıyorum. Tamam mı? Merak etme. Bana söylediğine sevindim. Her şey yoluna girecek."

İki adam nihayet bıraktığında Bobby'nin gözlerinin parladığını gördüm.

Burnunu çekti, yüzünü sildi.

"Tamam, sanırım hepsi bu kadar. Bu gece için," dedi Bobby. Bana baktı, elini uzattı ve "Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Duygusallaştığım için özür dilerim. Bak, zor bir durumdayım. Bana yardım edeceğin için memnunum."

El sıkışmak için ayağa kalktım. Bu sefer şaşırtıcı derecede sağlandı. Elimi tuttum ve Bobby'yi yakından incelemek için bir an ayırdım. Başı hâlâ yere doğru eğikti. Sinirlerinin ellerine titreme gönderdiğini hissettim. Korumalarına, şık kıyafetlerine, manikürlerine ve parasına rağmen Bobby Solomon, hapishanede ömür boyu hapis ihtimali olan korkak bir çocuktı. Ondan hoşlanmıştım. Ona inanmıştım. Ama yine de içimde bir şüphe vardı. Belki de tüm bunlar bir oyundu. Benim için bir inandırıcı. Çocuğun bir yeteneği vardı. Buna hiç şüphe yoktu. Beni kandıracak kadar oyunculuk yeteneği var mıydı?

"Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum," dedim.

Sol elini bileğimin üst kısmına yerleştirdi ve sağ eliyle elimi sıkıca kavradı.

"Teşekkür . Tek isteyebileceğim bu," dedi.

"Teşekkürler Bobby. Bu gecelik bu kadar yeter. Sabah jüri seçimi için mahkemede görüşürüz. Araba sekiz on beşte otelin önünde olacak. Git biraz uyu," dedi Rudy.

Bobby bize el salladı ve ofisten ayrıldı. Hemen korumalardan oluşan bir kozaya sarıldı - işi şansa bırakmıyorlardı. Onu uzun, kaşmir paltolar içinde ofisten dışarı çıkardılar.

Rudy'ye döndüm. Yerimize .

"Bobby ve Ariella'nın reality şovları hakkında tartıştıklarını ne zamandır biliyordun?" Ben sordum.

"İlk günden beri," dedi Rudy. "Müşterinin bir ara açılacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre Bobby üzerinde oldukça etkili olmuşsun. Sana hemen ."

Başımı salladım, "Rol yapman çok iyiydi. Göğsünden bir şey çıkarmış gibi hissetmesine izin ver. Bu kendine güvenini artıracaktır."

Rudy'nin yüzü karardı, masaya baktı, parmaklarını birbirine kenetledi. Bir süre sonra başını kaldırdı, dizüstü bilgisayarını masadan aldı ve bana uzattı.

"Bobby aleyhindeki kanıtlar çok güçlü. Bir şansımız var. Küçük bir şans. Ve bu şans daha elverişli hale getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu gece kanıtlara bakın. Neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceksiniz."

Dizüstü bilgisayarını ondan aldım, açtım.

"İki insanı soğukkanlılıkla öldürmek için olağanüstü bir şey gerekir. Özellikle de karınızı ve iyi tanıdığınız bir adamı. Şiddet geçmişi olmayan birinin şekilde kendini kaybetmesi çok nadirdir. Bobby'nin psikolojik sorunları var mıydı? Eğer tıbbi geçmişinde şiddet içeren bir şey yoksa, bu kayıtları savcılığa göstermek faydalı olabilir," dedim.

"Onun kayıtlarını kullanmıyoruz," dedi Rudy, kesin bir ifadeyle. Telefonda bir düğmeye bastı ve "Güvenli bir nakil istiyorum" dedi.

Rudy'nin sesinde bir şeyler sezdim. Ya davanın bu kısmıyla ilgili görüşlerimi hoş karşılamıyordu ya da bir şeyler saklıyordu. Her neyse, çok önemli olmadığını tahmin ettim, yoksa savcılık bulur ve kullanırdı. Şimdilik peşini bıraktım.

Dizüstü bilgisayarın ana ekranı şifre istedi. Rudy bir not kağıdına bir şeyler yazıp bana uzattı.

"Şifre bu. Bununla ofisinize güvenli bir şekilde döndüğünüzden emin olacağız. Sakıncası yoksa güvenlik ekibimizden bir üyenin size eşlik etmesini rica edeceğim."

Dışarıdaki dondurucu sıcaklığı ve ofisime geri dönmek için yapacağım yürüyüşü düşündüm.

"Güvenlik görevlisinin arabası var mı?" Dedim.

"Elbette var."

Nota baktım. Şifrede "Suçsuz1" yazıyordu.

Bilgisayarın kapağını kapattıktan sonra ayağa kalktım ve Rudy ile tokalaştım.

"Resmen gemide olmana sevindim," dedi.

"Karar vermeden önce dava dosyalarına bakacağımı söyledim," dedim.

Rudy salladı, "Hayır. Bobby'ye ona yardım edeceğini söyledin. Elinden geleni yapacağına söz verdin. Sen de varsın. Ona inanıyorsun, değil mi?"

Bunu saklamanın pek bir anlamı yok gibiydi. "Evet, sanırım öyle."

Ama daha önce de yanıldığımı düşündüm.

"Sen de benim gibisin. Elinde masum bir müşteri olduğunu anlayabiliyorsun. Sadece hissediyorsun. Bunu yapabilen başka biriyle hiç tanışmadım. Bu geceye kadar," dedi Rudy.

"Ben Bobby Solomon değilim, Rudy. Kışımı öpmene gerek yok. Onu buraya getirdiğini biliyorum çünkü onunla tanışmamı istedin. Gözlerinin içine bakmamı istedin. Onu test etmemi. O aramayı yapmamı. Ona inanacağımı biliyordun. Benimle oynadın. Ve onun bir katil olduğunu düşünmesem de, ikimizle de oynamadığından emin olamıyorum."

Ellerini kaldırdı, "Suçlu olduğu kesin. Bu, elimizde kabus senaryosu olduğu gerçeğini değiştirmez: masum bir adam. Evet, rol yapabilir. Ama çifte cinayetten kurtulmanın yolu rol yapmak değildir."

Ofis kapıları açıldı. Odaya giren adam iki kapının da aralık olmasına ihtiyaç duydu ve yine de yanlamasına içeri girmek zorunda kaldı. Benim boylarımda görünüyordu. Kel. Kahrolası konferans masası kadar genişti. Siyah pantolon ve boyuna kadar düğmeli siyah ceket. Kollarını önde kavuşturmuş, ellerini birbirine kenetlemişti. Benden beş altı yaş büyük olduğunu ve bir savaşçı olduğunu düşündüm. Parmak eklemleri sakız gibi çıkmıştı.

"Bu Holten. Dizüstü bilgisayarın ve sizin güvende olduğunuzdan emin olacak," dedi Rudy. Eğildi, masanın altından alüminyum bir evrak çantası aldı ve üstüne yerleştirdi. Holten yaklaştı, kibarca selamlaştık ve doğrudan çantaya yöneldi. Kapakları açtı, kapağı yukarı çevirdi ve dizüstü bilgisayarı kalıplanmış bir girintinin içine yerleştirdi. Holten'ın çantayı kapatmasını, kilitlemesini ve ceketinin cebinden bir çift kelepçe çıkarmasını izledim. Bileğini çantanın sapına bağladı, çantayı kaldırdı ve "Gidelim" dedi.

Rudy'ye teşekkür ettim ve Holten'la birlikte kapıdan çıkmak üzereydim ki Rudy bana son bir tavsiyede bulundu. "Dosyaları okuduğunda, bu gece burada neler olduğunu hatırla. Nasıl hissettiğini hatırla. Bu genç adamın masum olduğunu bildiğini unutma. kalmasını sağlamalıyız."

ONUNCU BÖLÜM

Kane, Robert Solomon'un itirafını duyduktan hemen sonra dinleme cihazının bağlantısını kesmişti. Station wagon'u kilitledi ve gri Ford sedana geçti. Sürücü koltuğuna oturdu, yüzü kapalı otoparkın çıkış rampasına dönüktü. Bu noktadan, Carp Law'ın adamlarını taşımak için kullandığı büyük, siyah SUV'leri görebilecek kadar aşağıdaki caddeyi görebiliyordu.

Ford'un motoru .

Kane gözlerini önündeki yoldan ayırmadan yolcu koltuğuna doğru eğildi ve torpido gözünü açtı. Colt .45'i durduğu yerden kaldırdı ve şarjörü kaydırarak çıkardı. Parmakları şarjöre takılı mermileri buldu. Kane şarjörü yuvasına geri koyarken arabanın içinde yumuşak bir tokat sesi yankılandı. Ardından ilk mermiyi sürerken mekanizmadan metalik bir klik sesi geldi.

İlerideki caddeden kırmızı bir Corvette geçti.

Colt, Kane'in ceketinin iç göğüs cebinde yeni bir yuva buldu. Saat yedi on beşi gösteriyordu.

Her olabilir, diye düşündü Kane.

Bir çift dar deri eldiven giydi. Kane deri kokusunu severdi. Ona bir zamanlar tanıdığı bir kadını hatırlatıyordu. Düzenli olarak siyah deri motorcu ceket, beyaz tişört ve mavi kot pantolon giyerdi. Kane onun siyah saçlarındaki sık bukleleri, soluk tenini, güldüğünde nasıl homurdandığını ve dudaklarının tadını hatırlıyordu. En çok da motorcu ceketini hatırlıyordu. O ezici kokuyu. Ve sanki ceket uzun, yavaş bir içki içiyormuş gibi, kanın yavaş yavaş emilmeden önce derinin üzerine oturmuş gibi görünmesini.

Kane kavradı.

Derinin deriye sürtünmesini dinledi - direksiyon simidindeki eldiven. motorcu ceketinden gelen sesi düşündü, kollarını sallayarak acınası bir şekilde onu defetmeye çalışıyordu. Kız ığlık atmamıştı. Bir kere bile. Ağzı açılmıştı ama boğazından hiç ses çıkmamıştı. Sadece motorcu ceketinin fermuarı şıngırdıyor ve kollarını adama doğru savururken derinin deriye çarpma sesi duyuluyordu. Kane'in aklına bu sesin neredeyse bir fısıltı olabileceği geldi.

Boyalı, dökme beton üzerinde gıcırdayan lastiklerin sesi. Farların taraması. Kane sese ve ışıklara doğru baktı ve yukarıdaki kattan rampayı inen bir kamyonet gördü. Kamyonetin görüş alanını engellemesini istemiyordu. Kane kenara çekip çıkış rampasına doğru ilerledi. Durdu. Kamera plakasını okudu. Bariyer kalkmaya başladı.

Kane Ford'u ileri sürdü.

Caddeye yaklaşırken siyah bir cip yanından geçti ve Cond Nast binasının önünde durdu. Kane sağına baktı. Sola baktı. Trafik açıktı. Dikkat çekmeden olabildiğince yavaş bir şekilde durdu. Park halindeki cipin yanından geçmek için yeterli alan vardı ama Kane bunu istemedi. Aracın arkasına geçti ve Flynn ile Carp Law güvenlik görevlisinin binadan çıkıp araca doğru ilerlediklerini görünce rahatladı. İkiliiyi inceleyen Kane, avukatın da en az güvenlik kadar fiziksel bir tehdit olduğu hissine kapıldı. Hava yüzlerini seemeyecek kadar karanlıktı ama hareketlerini izledi. Bobby'yi koruyan o kadar çok güvenlik görevlisi vardı ki, hangisi olduğunu anlamak zordu - hepsi birbirine benziyordu. Güvenlik görevlisi bodur, geniş ve kaslıydı ama sert hareket ediyordu. Korumaları birbirinden ayırmak zordu - hepsi böyle yapılıydı ve aynı şekilde hareket ediyorlardı. Öte yandan Flynn bir dansçı gibi hareket ediyordu. Ya da bir boksör. Her zaman dengesi yerindeydi. Kendinden emindi. Uzun boylu ve formdaydı. Gençken spor yapan bir adamdı. Flynn kendini bir dvş gibi taşırdı.

Korumada şu evrak antalarından vardı. Bir laptop antası. Firma dizüstü bilgisayar güvenliği konusunda çok titizdi. Uzaktan hacklemenin bir yolu yok, avukatlarının her gün değişen bireysel şifrelerinden birini kullanmadan erişmenin bir yolu yok. Eğer zamanı olsaydı

Dizüstü bilgisayarla hackleyebilirdi ama önce bir tane alması gerekiyordu. Şirketin haberi olmadan. Kane'in Carp Hukuk binasına girmek için yöntemleri, bağlantıları ve yolları vardı. Hiçbiri şüphe uyandırmadan ona dizüstü bilgisayarla ihtiyacı olan zamanı sağlayamazdı. Ve her santimetrekaresi güvenlik kameralarıyla kaplı olan ofisten dizüstü bilgisayarlardan birini çıkarmak imkansızdı. O bilgisayarlardan birini istiyordu. İçinde Solomon davası vardı.

Dosyalara sahip olma düşüncesi Kane'in teninde elektrik dikenleri yarattı. Ensesindeki tüyler diken oldu. Kane titrek bir nefes verdi. Avukat ve gardiyan araca bindi ve şeride çekildi.

Kane debriyajı bıraktı ve onu takip etti.

Manhattan'ın bu bölgesinde, o saatlerde trafik aksak ilerliyordu. Bu tempo Kane'e uygundu. O evrak çantasını istiyordu.

Direksiyonun sağındaki yuvada elbette kayıtsız bir akıllı telefon duruyordu. Kane Google'a girdi ve "Eddie Flynn, avukat" diye arattı. Şaşırtıcı bir şekilde ilk sayfalarda haber makaleleri vardı. Flynn'in geçmiş davaları. Her bir makaleyi tarayan Kane, Flynn'in mahkeme salonunda önemli bir tehdit oluşturduğuna karar verdi. Bu adam tehlikeliydi. Daha öncekilerle aynı hikâyeleri taşıyan, sadece farklı bloglarda ve medya sitelerinde yeniden yayınlanmış gibi görünen bir dizi ekranın önünden geçti. Eddie Flynn'in şirketine ait bir web sitesi yoktu. Kane'in bulabildiği tek şey Sarı Sayfalar web sitesinde bir adres ve telefon numarasıydı.

Elbette, yirmi dakika sonra SUV sağda, Batı 46^{inci} Sokak'taki bir adresin önünde durdu. Kane'in internette bulduğu adresin . Kane soldaki boşluğa yanaştı ve motoru durdurdu. Telefonunu bağlantı noktasından alıp ceketinin içine koydu, arabadan indi ve bagajı açtı. Önce etrafına baktı, caddede arkasında başka kimsenin olmadığından emin oldu. Her şey açıktı. bir battaniyenin altında, Kane özel olarak yaptırdığı bir dizi mutfak bıçağı buldu. Bir fileto bıçağı seçti.

ve bir satır. Her ikisi de deri koruyucu kılıflar içindeydi. Bir sırt çantası battaniyenin yanında açık ve hazır bir şekilde duruyordu. Kane iki bıçağı da çantasına yerleştirdi, fermuarını çekti ve sırtına attı. Adamlar bir araya geldiğinde

Kane'in hâlâ çantaya ihtiyacı vardı. Bir uzvu koparmanın en kolay ve en hızlı yolunun kaba kuvvetten çok yetenekli kasaplıkla olduğunu yıllar önce öğrenmişti. Ölü muhafızın bileğine satırla vurursa, eli koparmak için muhtemelen beş ila on darbe gerekecekti. Darbenin çoğu bileğin içindeki kaslar ve sinirler tarafından emilecektir. Bu yöntem muhtemelen otuz saniye sürerdi. Kane bunun yerine, fileto bıçağını bileğin kasları ve etinden geçirerek kemiği ortaya çıkarmak için beş saniye harcamayı planladı. Ardından üç kiloluk satırın tek bir darbesiyle işi tamamlayacaktı. Tahmini süre on beş ila on yedi saniye olacaktı.

Kane kasketini yüzüne indirdi, bagajı kapattı ve caddenin karşısına geçti.

Bileğine zincirlenmiş evrak çantasıyla güvenlik görevlisi çoktan araçtan çıkmıştı. Sırtını Kane'e dönmüş, cadde üzerinde durmuş, elini arka yolcu kapısını açmak için uzatmıştı. En yakındaki sokak lambası Kane'in korumayı iyice görebileceği kadar uzağa düşmüyordu. Kane ile hedefi arasında elli metre vardı. Cipun kapısı açıldı ve Flynn dışarı çıktı. Onu hareketlerinden tanımıştı. Kane ceketinin içine uzandı, sağ elini tabancanın kabzasına koydu ve tetiğe hafifçe bastırdı.

Kırk ayak. Ve Flynn ceketinin düğmelerini ilikliyor, ofisine giden merdivenleri çıkmaya hazırlanıyordu.

Kane hemen önünde bir araba kapısının çarptığını duydu. Gerildi. Lacivert takım elbiseli yaşlı bir siyah adam alçak, koyu yeşil üstü açık bir arabanın kaputunun etrafından dolaştı ve Kane'in sadece birkaç metre önündeki kaldırıma, bir sokak lambasının ışığına doğru adım attı. Aynı yönde yürüyordu, Flynn'in ofisine doğru gidiyordu. Kane onun yüzünü göremiyordu. Sadece kafasının arkasındaki gri saçları.

Kane silahını çekip adamı yolundan itmek üzereydi ki aynı adam elini kaldırıp seslendi.

"Hey, Eddie!"

Flynn Kane'e doğru döndü. Güvenlik görevlisi de öyle. Her iki adam da basamakların üzerinde, yüksek bir pozisyondaydı. Kane başını eğdi. Şapkanın siperliğinin altından gövdelerini görebiliyordu ama

yüzlerini göremiyordu. Göz teması riskini almak istemedi. İhtiyacı olan son şey tanınmaktı. Muhafız döndüğünde ceketini bir kenara fırlattı ve tabancasını kavradı. Muhafız ve Flynn'in ikisi de Kane'e doğru bakıyordu.

Sürpriz yapma şansını kaybetmişti. Eğer Kane silahını çekerse, bunu yaparken görülecekti. Bu durumda, ortalama tepki süreleri göz önüne alındığında, güvenlik görevlisinin en azından birkaç el ateş etmesi muhtemeldi. İlk hedef güvenlik görevlisi olmalıydı.

Kane'in botları kaldırım taşlarına vuruyordu. Kalbi daha hızlı bir ritim tutturdu. Kulaklarında kan çınlıyordu. Silah seslerinin havada bıraktığı buruk kalıntının tadını neredeyse alabiliyordu. Omurgasını lezzetli bir ürperti kapladı. bu. Kane bunun için yaşıyordu. Muhteşem beklenti. Akıcı bir hareketle nefesini verdi, dirseğini kaldırdı ve sağ elini ceketinden hızla çekti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Binamın girişinde üçüncü adımı atmıştım ki sokakta birinin adımı seslendiğini duydum. Holten'in anında gerildiğini hissettim. Yol boyunca bana rahat olup olmadığını sormak dışında hiç konuşmamıştı. Havadan sudan konuşmalarına kibar ama tek heceli cevaplar vermişti. Rudy Carp iyi bir patron muydu? Evet, Holten özel bir müteahhitti ama Carp ile çalışmak kolaydı. Şirkette uzun süredir mi çalışıyordu? Evet. Beyzbol hayranı mıydı? Hayır. Futbol? Hayır. Vazgeçtim, yolu izlediğini ve dikkatini dağıtmamam gerektiğini düşündüm. Ön kapıma çıkan merdivenlerde dururken, korumacı bir tepki verdiğinde şaşırdım. Hiçbir şey yapmadı, gerçekten. Ama hazır hale geldi. Her şeye hazırdı. Çağırımı duyduğum yöne doğru döndüm ve Yargıç Harry Ford'un kaldırımından bana el salladığını gördüm. Eski, klasik üstü açık arabasını caddeye park etmişti.

Tam Harryye el sallayacaktım ki arkasındaki adamı gördüm. Alnına kadar inen bir kasket takmıştı. Sokak lambalarının parıltısından yüzünü göremiyordum. Kasketin siperliği yüz hatlarını örtüyordu. O anda yüzü o kadar da önemli görünmüyordu. Ben daha çok sağ eliyle ilgileniyordum. Sanki silah çekmeye hazırmış gibi ceketinin iç cebine sokmuştu.

Göz ucuyla Holten' aynı adama vurduğunu ve avucunu belinde asılı duran tabancasının üzerine koyduğunu fark ettim. Ağzım kurudu ve derin bir nefes alamadığımı fark ettim. Vücudum donmuştu. İçimde hayatta kalan temel, ilkel içgüdüler her ne ise, her şeyi yaklaşan ve eli ceketinde olan adama odaklıyordu. Bedenimin nefes almak ya da düşünmek gibi dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacı yoktu. Her kas ve sinir

aniden yüksek alarm durumuna geçti. Vücudumun kullandığı tüm enerji şimdi tam hayatta kalma moduna yeniden yönlendirildi. Olduğum yere yapışmıştım. Eğer o el ceketin içinden silahla çıkarsa, yere atlamaya hazırdım.

Hava sıcaklığı düşüyordu. Kaldırımında oluşan taze buzları görebiliyordum, sodyum sokak lambalarında ezilmiş kristal gibi parlıyorlardı.

Adam Harry ile aynı hizaya geldi ve sağ elini cebinden çıkardı. Adamın sağ kolu uzandı ve bize doğru yöneldi. Elinde parlak ve siyah bir şey vardı. Holten'in silahının deri kılıfından çıkarken çıkardığı içi boş, emici sesi duydum. Sanki bir tür iç şalter devreye girmiş gibi, büyük bir nefes aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimle başımı kapattım.

Sessizlik. Silah sesi yok. Namlu parlaması yok. Başımın üstündeki tuğlalara çarpan mermi yok. Büyük bir elin omzumu sıvazladığını hissettim.

"Sorun ," dedi Holten.

Yukarı baktım. Harry kasketli adamın yanında duruyordu. İkisi de adamın elindeki cep telefonuna bakıyordu. Harry cep telefonunu işaret etti, sonra batıya, 46^{inci} Cadde'ye doğru ilerledi. Adam başını salladı, Harry'ye bir şeyler söyledi ve telefonu kaldırdı. Bu mesafeden bile akıllı telefonun büyük ekranında haritaya benzeyen bir şey görebiliyordum. Adam binamın önünden geçip batıya doğru yürüdü.

"Tanrım, Holten. Bana kalp krizi geçirteceksin," dedim.

"Üzgünüm," dedi. "Dikkatli olmakta fayda var."

"Eddie, ne halt sen?" dedi Harry.

Ayağa kalktım, ceketimi fırçaladım ve korkuluklara doğru eğildim. "Görünüşe göre dikkatli davranıyorum. O adam ne istiyordu?"

"Sadece bir turist. Yol tarifi istedi," dedi Harry.

Omzumun üzerinden baktım. Adam akıllı önünde tutarak yoluna devam ediyordu. Sırtı bana dönüktü. Uzaklaşmasını izledim, sonra tekrar Harry'ye döndüm.

"O adamın silahı olduğunu düşündük. şeklinden. Biraz *kararlı*. Bu adamı daha önce hiç gördün mü?" Dedim.

"Bilmiyorum. Şapkadan dolayı yüzünü tam olarak göremedim. Yüzünü görsem bile size pek bir şey söyleyemem - yok," dedi Harry.

"Peki buraya nasıl geldin?" Dedim.

"Dikkatlice," dedi Harry.

Holten ahşap sandalyelerimden birini aldı, ofisimden çıktı ve sahanlığa açılan ön kapının yanına koydu. Tekrar içeri girdi ve ofisime bir kez daha göz gezdirdi. Harry kanepeden, elinde kaliteli bir viski kadehi tutan ve bunun gerçekten ne kadar kaliteli olduğunu bilen bir adamın kayıtsızlığıyla Holten'a baktı.

"Burada gerçek bir güvenlik yok Bay Flynn. Bu gece olacağım. Sabah ofisinize teslim edilmek üzere bir kasa ayarlayacağım. Dizüstü bilgisayar siz yokken bu kasada tutulacak. Sizin için uygun mu?" dedi Holten.

"Yani bütün gece ofisimin önünde mi oturacaksın?"

"Planım bu."

"Arkadaki yatağı fark etmişsinizdir. Benim bir dairem yok. Burada uyuyorum. Muhtemelen bütün gece çalışacağım, yüzden endişelenmeyin. Eve git ve biraz uyu. Ben iyi olacağım."

"Sizin için fark etmeyecekse, ben dışarıda kalacağım."

"Bir kanepede var. Madem kalıyorsun, o zaman rahat edebilirsin."

Kanepeye şöyle bir baktı. Harry birkaç yıl önce kanepenin düşmüş ve yaylardan bazılarını kırmıştı. Kanepede ortasından sarkmıştı. O gecenin sürekli bir hatırlatıcısı olarak, Harry ne zaman gelse kanepenin en ucuna oturuyordu ama yaylar onu ortaya doğru eğiyor ve sanki her an orta vadiye düşebilirmiş gibi gösteriyordu. Holten'ın onun sert, tahta bir sandalyede daha rahat edebileceğini düşündüğü izlenimine kapıldım.

"Birisi dizüstü bilgisayar için kapınızı kırdığında kanepede uyuyorsam, güvenlik görevlisi olarak pek iyi değilim. Ben dışarıda olacağım. Tamam mı?"

Masamın üzerindeki evrak çantasına baktım, kelepçeler hâlâ sapına takılıydı.

"Benim için sorun değil," dedim.

Holten ofis kapısını arkasından kapatırken, "Sizi bırakayım beyler," dedi.

"Biraz gergin," dedi Harry.

"Bu adamın küçük bir yanı yok. Yine de ondan hoşlanıyorum. Profesyonel olduğu her halinden belli," dedim.

"Peki dizüstü bilgisayarda bu tür bir güvenlik gerektiren ne var?" dedi Harry.

"Sana söyleyebilirim ama bu gece hatırlayamayacak kadar sarhoş olacaksın, o yüzden bu konuşmayı yarın yapsak daha iyi olur."

"Buna içerim," dedi Harry.

Kendime iki parmak burbon koydum ve masamın arkasına oturdum. Sadece bir içki. Biraz rahatlamak için. Dava dosyalarını okumak için kafamı boşaltmam gerekiyordu. Şimdilik en azından biraz rahatlayabilirdim. Köşedeki lamba ve yeşil, cam gölgeli masa lambam küçük ofisime sıcak bir parlaklık veriyordu. Sandalyede arkama yaslanıp bir bacağımı masama attım ve bardağı dudaklarıma götürdüm. Artık Harry ile içki içmenin tadını çıkarabilirdim. Bu disiplini geliştirmiştım ama bunu yapmam çok uzun zaman almıştı. Harry yardım etmişti.

Harry olmasaydı, avukat olamazdım. Yıllar önce bir araba kazasına sebep olduğum için dava edildim ve kendimi savundum. Yanlış giden bir sigorta dolandırıcılığı. Harry yargıçtı. Diğer adamın avukatıyla tartıştım, davayı kazandım ve Harry daha sonra benimle buluştu. hukuk alanında kariyer yapmayı düşünmem gerektiğini söyledi. Elbette, bir hukuk diploması aldıktan sonra baro sınavına girerken Harry'nin katipliğini yapıyordum. Bana yeni bir hayat verdi, dolandırıcılıktan ve sokaklardaki üçkağıtçılıktan uzakta. Artık haraçlarımı mahkeme salonunda alıyordum.

"Ailen nasıl?" dedi Harry.

"Amy hızla büyüyor. Onu özlüyorum. Belki işler daha iyiye gidiyordur? Christine aradı, beni yemeğe davet etti," dedim.

"Bu iyi," dedi Harry heyecanla. "Sence aranızı düzeltebilir misiniz?"

"Bilmiyorum. Christine ve Amy Riverhead'e yerleştiler. Hayatları bensiz devam ediyor gibi geliyor. Başımı bir işe ihtiyacım var. İstikrarlı, sıkıcı bir şey.

benim ya da başkasının başını belaya sokmayacak. Christine'in istediği de bu. Normal bir hayat."

Bunu söylerken bile hala doğru olup olmadığından emin değildim. İstikrarlı ve güvenli bir yuva her zaman istediğimiz şeydi. İşim buna engel oluyordu ama şimdi Christine'in beni hâlâ hayatında isteyip istemediğinden şüphe ediyordum. Aramızda bir mesafe vardı. Akşam yemeği davetinin ona tekrar yaklaşmak için bir şans olmasını umuyordum.

Harry viskisini yudumladı, başını ovuşturdu.

"Aklında ne var?" Dedim.

"Şu evrak çantası. Koridorunuzda oturan Butterbean benzeri. Aklımda o var. Eğer daha sakın bir iş arıyorsan, bu kesinlikle ona benzemiyor. Bana başının belada olmadığını söyle."

"Başım belada değil."

"Neden hikâyenin tamamının bu olmadığını düşünüyorum ki?" dedi Harry.

Bardağın çanağındaki kehribar sıvıyı çalkalayarak ışığa tuttum. Bir yudum daha aldıktan sonra bardağı masamın üzerine bıraktım.

"Bugün Rudy Carp'la tanıştım. Robert Solomon'un savunma ekibinin bir parçası olmam için beni işe aldı."

Harry ayağa kalktı. Viskinin kalanını kenara koydu ve boş bardağı benimkinin yanına bıraktı.

"O halde gitmem gerekiyor," dedi Harry.

"Ne? oluyor?"

İçini çekti, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve konuşurken yere baktı.

"Sanırım onunla bu sabah tanıştınız. Ve önce Rudy Carp'tan hiçbir yaklaşım almadınız. Ne e-posta, ne de telefon görüşmesi. Haksız mıyım?"

"Doğru. Nereden biliyorsun?"

"Rudy sana neden işe alındığın hakkında ne söyledi?"

"Bir şekilde çözdüm. Ben harcanabilir bir varlığım. Polislerin peşinden gidiyorum. Eğer jüriyi etkilemezse, savunma ekibi beni bırakıyor ve hiç olmamış gibi davranıyorlar. Ben Rudy ve jüri arasında bir tamponum. Oyun yaramazsa jüri üyeleri nezdindeki itibarını koruyacak. Büyük bir anlaşma değil, ama bu adama yardım etmek istiyorum, Bobby. Bir film yıldızı olduğumu biliyorum ama ondan hoşlanıyorum. Ve masum olduğumu düşünüyorum."

"Sanırım Rudy'nin sizin satın alacağınız bir hikayeye ihtiyacı vardı. Bir bakıma, iyi bir anlaşma yapmadığınıza inanırsanız daha ikna edici olur. Bu seni neden jüri seçiminden bir gün önce işe aldıklarını açıklıyor."

Heyecanlanma sırası bendeydi. Dik oturdum ve tüm dikkatimi Harry'ye verdim.

"Harry, bırak. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Yargıç Collins Cuma günü beni aradı. Kendini çok garip hissettiğini söyledi. Şaşırmadım. Son bir yıldır Solomon davasının duruşma hazırlıklarıyla ilgileniyordu. Şimdiye kadar bir düzine kanıt duruşması, davanın düşürülmesi için dilekçeler, aklınıza ne gelirse. İki hafta önce bir otele taşındı, böylece çalışabileceği bir alanı ve huzuru olacaktı. Rowena Collins, tüm hatalarına rağmen, sıkı çalışmayı önemsemeyen bir yargıç. Her neyse, stresten olduğunu düşünmüştüm. Böyle bir davanın bedeli ağır olur."

Harry düşüncelere dalmıştı. Hiçbir şey söylemedim. Düşüncelerini toparladığında bana gerisini .

"Cumartesi sabahı hastane beni aradı. Rita bir gece önce, konuşmamızdan kısa bir süre sonra bayılmıştı. Eğer düzenli oda servisi yapmasaydı ölebilirdi. Bir komi onu yerde bulmuş. Solunum yetmezliği vardı. Tanrıya şükür biri onu . Sağlık görevlileri hayatını kurtardı. Bir çeşit kalp krizi geçirmiş ve yoğun bakımda. Durumu kritik ama stabil. Onu bugün gördüm. Durumu kötü.

"Her şey bir yana, bu durum Solomon davasını tehlikeye soktu. İki hafta boyunca işlerini bırakabilecek kimsem yoktu - bu yüzden ben devreye girdim. Solomon davasının hakimi benim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Harry ofisimden çok kızgın ayrıldı. Avukatların sistemle oynamaya çalışmasından hoşlanmazdı. Harry'nin kadarıyla Rudy Carp, Harry'nin tarafsızlığını sorguluyordu. Avukatlar ve yargıçların arkadaş olmasında bir sorun yok. Yargıçlar kürsüye atanır atanmaz avukat arkadaşlarını bırakmazlar. Avukatlar ve hakimler mahkeme salonu dışında da arkadaşlıklarını sürdürürler, bazı savcılar ve savunma avukatları da öyle. Ve kendilerini mahkemede birlikte bulduklarında, kurallara göre oynarlar. Bu kabul edilir. bir sebepten dolayı. Eğer karşı taraftalarsa, bu ilişki dava süresince sekteye uğrar. Bobby Solomon'un savunma ekibinin bir parçası olduğum sürece, Harry ile içki içemez ya da sosyalleşemezdim. Onu en çok rahatsız eden şey de .

Çantadan dizüstü bilgisayarını çıkardım, çalıştırdım ve Rudy Carp'ı aradım.

"Eddie, dosyanın tamamını okumuş olamaz mısın?" dedi Rudy.

"Henüz açmadım. Dostum Harry ile bir şeyler içiyorduk.

Ford."

Sessizlik.

Rudy'nin bir şey söylemesini bekledim. Telefonda duyduğum tek şey nefesi oldu. Bir yanımda bunu itiraf etmesini istiyordu. Başka bir yanımda ise sessiz kalmasını ve biraz kıvrınmasını istiyordu.

"Rudy, sanırım bırakmalıyım."

"Hayır, , hayır, hayır. Sakın bırakma. Bak, seni bir şekilde davaya dahil etmek zorundaydım. Ve sen mükemmel bir avukatsın, Eddie. İyi olduğunu düşünmeseydik seni bu davaya almazdık."

"Şimdi senin söylediklerine nasıl inanabilirim?"

"Bak, sana söylediklerim hâlâ doğru. Polislerin peşine düşecek birine ihtiyacımız var. Bu konuda harika bir iş çıkarabilirsin. Bunu daha önce de yaptın. Eğer ıskalar ve duvara toslarsan, yine de jürinin gözünden düşmemek için seni kovacağız. Yargıçla iyi arkadaş olursan, belki de yaptığın şey yüzünden bizi yakmaya meyilli olmaz. Bu onun dostu Eddie Flynn'e pek de iyi yansımaz, değil mi?" Akıllıcaydı. Bu kasabada bir sürü iyi avukat var. Kürsüde polisleri kızartma tecrübesi olan çok kişi var. Pek çoğu Harry Ford'un en iyi arkadaşı değil.

"Harry'nin benim yüzümden müvekkilinizi rahat bırakacağını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Merak etmeyin, yargıcın karakterini sorgulamıyorum. Bizim lehimize önyargılı değil. Bunu söylemiyorum ama bu strateji riskli. Eğer jüri bunu yemezse, Yargıç Ford bunun müvekkilimize ya da size kötü yansımaya izin vermeyecektir. Tek söylediğim bu. Bu onu önyargılı yapmaz, adil yapar."

Dilimi ısırma sırası bendeydi. Rudy'ye istifa ettiğimi söylemek istedim. Dizüstü bilgisayar Holten'la birlikte geri göndereceğimi. Dizüstü bilgisayar ekranı benden bir şifre istedi. Ne söyleyeceğimi düşünürken "NotGuilty1" yazdım ve ekran değişti. Bobby Solomon'un bir görüntüsü önümde parladı. Bobby ve Ariella, Brownstone'daki evlerinde Noel kazakları giymiş, bir Noel ağacının önünde duruyorlardı. Fotoğrafta birbirlerini sevdikleri belli olan iki genç insan görölüyordu. El ele tutuşmuşlar ve birbirlerine bakıyorlardı. Bakışlarında bir söz vardı. Birbirlerine verdikleri bir söz. Eğer bırakırsam, Bobby'yi hayal kırıklığına uğrattırım. Yanlış sebeplerden dolayı.

"Kullanılmaktan hoşlanmıyorum. Beni bu davada istiyorsun, o zaman fiyat arttı."

"Bunun sizi nasıl kızdırabileceğini anlayabiliyorum ama sınırsız bir bütçemiz yok. Belki parayı biraz tatlıya bağlayabiliriz, böylece kırgınlık olmaz. Fazladan yüzde yirmi beşe ne dersiniz?"

"Carp Law'da ortaklığa ne dersin? Küçük ortak. Tüm sosyal haklar. Ve davalarımı ben seçerim. Önümüzdeki altı ayı atlatmam için bir miktar daha paraya ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey, başımı sabit bir iş."

Rudy, "Bu oldukça iyi bir istek," dedi.

"Tam bir dava," dedim.

Durakladı. Düşünürken mırıldandığını duyabiliyordum. "Kıdemli ortak olarak iki yıllık bir sözleşmeye ne dersiniz? Fatura kesersin Diğer kıdemli ortaklar gibi iki yıl boyunca hedeflerinizi belirleyin ve sizi küçük ortak yapalım. Yapabileceğimin en iyisi bu Eddie," dedi Rudy.

"Orijinal ücretimi ve anlaşmayı kabul ediyorum," dedim. Ücret yardımcı olacaktı ama bir işe ihtiyacım vardı. Christine benim ya da ailemin başını belaya sokmayacak düzenli bir işim olmasını istiyordu. Bu, ilişkimizi onarmak ve bir gelecek sağlamak için uzun bir yol kat edebilirdi.

"Tamamdır," dedi.

"Harika, şimdi bana bu dava hakkında söylemediğin başka ne var?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim. Dosyayı okuyun. Yargıç meselesi için tekrar özür dilerim. Bunu bir sır olarak saklayamazdım. Mahkemeye girer girmez zaten öğrenecektin. Bak, Bobby'nin masum olduğunu düşünüyorum. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Bunun benim için ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Bu çocuğu için her şeyi yaparım. Dosyayı oku, davamızı göreceksin. Sabah beni ara. Saat dokuzda jüri seçimi var."

Telefonu kapattı.

O zaman Rudy'nin müvekkilini kurtarmak için tam olarak ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim.

Parmaklarım dokunmatik yüzeyde kaydı ve ana ekranda bir dizi dosya açtı. İnternet tarayıcısı yok, uygulama yok, bu dizüstü bilgisayarda dosyalar dışında hiçbir şey yok. Beş tane dosya vardı. İfadeler ve İfadeler. Fotoğrafik materyaller. Adli tıp. Savunma ifadeleri. Savunma uzmanları.

Masamdan bir kalem aldım ve parmaklarımın etrafında döndürdüm. Bir şekilde daha iyi düşünmemi sağlıyordu. Ayrıca ellerimi de keskin tutuyordu. Avukat olmadan önce her türlü dolandırıcılık işinde çalışmıştım. Bazıları bir cüzdanı, bir dizi anahtarı ya da bir cep telefonunu kaldırabilmeyi gerektiriyordu. Babam bana her zaman ellerimi zeki tutmamı söylerdi - bu da reflekslerimi ve el hızımı korumak için pratik yapmam anlamına geliyordu. Yani bir şey düşünüyorsam, elime bir kalem ya da poker fişi alıp parmak eklemlerimin üzerinde gezdirmem işe yarardı.

İlk üç dosya savcılığın davasını oluşturuyordu. "Savunma ifadeleri" ve "savunma uzmanları" olarak işaretlenen dosyalar ise

Sazan Kanunu'nun ürettiği materyalin büyük bir kısmı. Çoğu avukat doğrudan savcılık dosyasına gider, ifadeleri ve ifadeleri açar her kelimesini okur. Her biri bir hikaye. Bir bireyin anıları. Birlikte genel bir anlatı oluştururlar. Bu, savcılığın jüriye anlatmaya çalıştığı hikayeydi.

Anlatılarla ilgili en kötü şey, genellikle güvenilmez olmalarıdır.

Benim yaklaşımım biraz farklıydı. Asıl hikaye fotoğraflarda gizliydi. Olay yeri fotoğrafları yalan söylemez. Onlar tanık değildir. Hata yapamazlar, gerçeği saklayamazlar. Ve bu bana savcılığın davasını hayal ettirdi. Savcı olsaydım Bobby Solomon'a karşı nasıl bir dava açardım? Bir cinayet davasında savunmanızın ne olacağını bilmek yeterli değildir - savcının hangi hamleleri yapacağını bilmeniz ve bunlara göre plan yapmanız gerekir.

Fotoğraflar bir galeri görünümünde ekrana yüklendi. Sadece ilk fotoğraf değildi. Videoydu. Oynat tuşuna bastım.

Ekran karardı ve bir an için videonun düzgün yüklenmediğini düşündüm. Sonra bunun birinin ön kapısının dışına monte edilmiş bir kameranın güvenlik yayını olduğunu gördüm. Aşağıdaki sokağı görebiliyordum. Kapüşonlu ve siyah kot pantolonlu bir adam merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyordu. Başını eğmişti. Hiç şüphesiz gözleri önünde tuttuğu iPod ekranına yapışmıştı. Ekrandaki bir tür listede geziniyordu. Beyaz bir kablo kulaklıklara uzanıyordu. Adam kapıda durakladı, sonra kapı açıldığında başını hafifçe kaldırdı. Soluk, ince bir yüz ve ağır, koyu renk güneş gözlüklerinin başlangıcını grenli bir şekilde görmeme kadar. Adam gözden kayboldu, muhtemelen içeri girdi.

Zaman damgası 21:02 diyordu.

Bobby Solomon eve dokuzdan sonra dönerken videoya çekilmiş.

Videoyu kapattıktan sonra fotoğraflara döndüm. İlk görüntüden savcılıktan birinin cinayet mahalline gittiğini anlayabiliyordum. İlk fotoğraf grubu ön kapıyı gösteriyordu. Akıllıca.

Sıradan, kalın, ahşap panelli bir kapıydı. Yakın zamanda koyu yeşile boyanmıştı. Fotoğraflar o gece çekilmişti ve flaş nispeten taze boyada parlıyordu. Kapının ortasında kalın pirinç bir kapı tokmağı duruyordu. Kilide yakından bakıldığında bozulmamış olduğu görülüyordu.

Durum. Bu bölgedeki boyanın etrafında ufalanma yok. Kilitte hasar yok. Kapıda hiç hasar yok.

Üst kattaki odada iki kişi katledilmiş halde yatarken, son derece sıradan bir ön kapının fotoğrafını çekmek NYPD'nin öncelik listesinde çok üst sıralarda yer almaz. Bir katili yakalamak istiyorlar. Olay yerinde geçirdikleri her dakika bunu yapmak için tasarlandı. Savcılık farklı bir zihniyete sahip. Katil yakalandığında hüküm giydiğinden emin olmak isterler. Bu sürecin bir parçası da olası bir savunma hattını - Ariella Bloom ve Carl Tozer'ı bir davetsiz misafirin öldürdüğü - öngörmek ve kaynağında kesmektir.

Ön kapıda ya da kilidinde hasar yok.

Bir sonraki fotoğraf setini getirdim. Bu hikayenin başlangıcı. Koridorun, oturma odalarının, mutfağın, üst kattaki banyoların, boş yatak odalarının, evin iki ceset olmayan her odasının bir dizi fotoğrafı çekildi.

Dekor tesisin her yerinde aynı görünüyordu. Modern. Minimalist. Her şey beyaz, gri veya bej tonlarında. Sadece orada burada tek tük renkler vardı. Boz kahverengi bir kanepede mor bir minder. Mutfak duvarında kırmızı, soyut bir tuval ve oturma odasının duvarında beyaz bir şöminenin üzerinde asılı, sessiz mavi tonlarında empresyonist bir deniz manzarası. Her şey kusursuz bir şekilde temiz ve düzenli görünüyordu. Doğrudan katalogdan alınmış bir eve benziyordu. Üzerinde hiç damga yoktu. Orada iki genç insanın yaşadığını gösteren hiçbir şey yoktu. Belki de meslekleri gereği evde çok fazla zaman geçirmiyorlardı.

On dakika boyunca resimlere bakmak birkaç soruyu açıklığa kavuşturdu. Bir arka kapı vardı. Kilitliydi ve anahtarı hâlâ içerideki sürgüdeydi. Arka kapının dışında süslü bir metal ızgara vardı. Asma kilitli. İki kapıda da hasar izi yok.

Halılar neredeyse bembeyazdı. Yerde ince bir kar örtüsü varmış gibi görünüyordu. Yumuşak. Yumuşacık. Ayakkabılarınızı kapıda çıkardığınız türden bir yer. Bütün ev bu halıyla kaplıydı. Bir damla kanı fark etmek kolay olurdu. Hiç kan yoktu.

Gerçekten göze çarpan tek fotoğraf ikinci katın sahanlığıydı. Bir masa devrilmişti ve yerde kırık bir vazo duruyordu. Masa

büyük bir pencerenin altında oturuyordu ve etrafı süslüydü. İnsanlar böyle bir mülkün orijinal özellikleri için çok para ödüyorlardı. Bir sonraki fotoğraf, cinayet mahallini gösteren iki düzineden fazla fotoğrafın ilkiydi. Vahşi bir ölüm kendi hikayesini anlatır. Kurbanların üzerinde yazılıdır. Yaralarında. Derilerinde. Bazen de gözlerinde.

Daha önce hiç bir şey görmemiştim.

NYPD olay yeri fotoğrafçısı yatağın ayak ucunda durarak ilk fotoğrafı . Ariella yatağın sol tarafında, caddeye bakan pencereye en yakın yerde yüzüstü yatıyordu. Carl onun yanında, sağda yatıyordu. Yorgan Carl'ın yanında yere yığılmıştı. Ariella pantolon giymişti ama başka bir şey giymemişti. Kolları iki yanında, ayakları bitişikti. Ağzı açıktı. Gözleri açıktı. Gövdesi kıpkırmızıydı. Göbek deliğinde küçük bir kan birikintisi oluşmuştu. Göğsünün her yerinde daha koyu lekeler görebiliyordum. Bıçak yaraları. Altındaki çarşaf da kırmızıydı. Sadece boynunda kan lekeleri vardı. Yüzünde ya da bacaklarında leke yoktu.

Carl sağ yanına yatmış, çıplak, Ariella'ya bakıyordu. Bacakları dizlerinden bükülmüş ve gövdesi öne doğru kıvrılmıştı. Bu açıdan bakıldığında vücudu neredeyse bir kuğu şeklindeydi. Görebildiğim kadarıyla üzerinde tek bir iz bile yoktu. Bıçak yarası yoktu. Morarma yoktu. Huzurlu görünüyordu. Sanki onun yanına kıvrılmış ve ölmüş gibiydi. Sırtının fotoğrafını görene kadar ölüm nedenini anlayamamıştım. Kafasının arkası . Çok az kan vardı, başının altında koyu kırmızı bir leke vardı ama yaranın şekline bakılırsa muhtemelen tek bir darbe onu öldürmüştü. Muhtemelen vücut pozisyonunu da bu açıklıyordu; bacakları kıvrılmış, neredeyse cenin pozisyonundaydı ve başı darbenin şiddetinden dolayı aşağıya dönüktü.

Ceza savunma avukatları, polisler gibi, hayatın korkunç sonluluğuna, birbirimizin bedenlerine yazdığımız şiddete bakmaya alışırlar. Bu insan doğasında var. Bir şeyi yeterince sık yaparsanız, artık aynı anlamı taşımaz, ilk seferinde olduğu gibi aynı etkiyi yaratmaz.

Vahşi bir ölüme bakmaya hiç alışamamıştım. Alışmamak için dua ettim, çünkü o parçam ölecek ve bir daha asla geri dönmeyecekti. Ve buna ihtiyacım vardı. Bu acıyı memnuniyetle karşıladım. Bir adam ve bir kadın bu dünyadan koparılmıştı - hayatta sahip oldukları her şey ve

Olabilecekleri her şey ellerinden alınmıştı. Kafamın içinde tek bir kelime dönüp duruyordu. Masum. Masum. Masum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadılar.

Çabuk.

Elime baktım ve kalemi çevirmeyi bıraktığımı fark ettim. O kadar sıkı tutuyordum ki farkına varmadan ikiye ayırmıştım.

İşim başka ne gerektirirse gerektirsin, Ariella ve Carl'a karşı bir görevim vardı. Onlara bu cehennemî yaşatan her kimse cezalandırılmalıydı. Eğer bu kişi Bobby'yse, o zaman yasalar onun icabına bakmalıydı. Her nasılsa, kurbanlara bakınca Bobby'nin böyle bir şey yapabileceğine dair şüphelerim daha da arttı.

Sonra hatırladım. Derinlerde, hepimiz yetenekliyiz.

Gördüğüm kadarıyla ölüm nedenleri medyanın bildirdikleriyle tam olarak uyuşmuyordu. Gazeteler ve televizyonlar her iki kurbanın da bir tür kiskanç, çılgın saldırıda parçalara ayrıldığını söylüyordu. Fotoğraflarda gördüğüm bu değildi. Carl' da bıçak yarası yoktu. Başka fotoğraflar arasında gezinirken yatak odasının zemininde duran bir beyzbol sopasının yakın çekim fotoğrafına ulaştım. Sopanın ucu Carl'ın kafasındaki yaralanmadan sorumlu gibi görünüyordu.

Zihnimde canlandırdığımda, gördüklerim bir şekilde tam olarak uyuşmuyordu. Katilin eve giriş izni vardı. Gizlice ya da anahtarlarla içeri girmiş, yatak odasına gitmiş ve Ariella ile Carl'ı yatakta bulmuştu. Carl ilk kurban olacaktı. Önce en büyük tehdidi ortadan kaldırmak mantıklıydı. Kafatasını kırmaya yetecek güçte bir tahta sopayı kafaya indirmek gürültü çıkaracaktı. Çok fazla ses. Darbenin hasarı azaltmadan bu sesi boğmanın bir yolu olamazdı. Yine de Ariella'nın savunma yarası yoktu. Kollarında ya da ellerinde kesik ya da çürük yoktu. Görünüşe göre ilk ya da ikinci bıçak yarası ölümcül olmalıydı. Ya da en azından onu hareketsiz bırakacak kadar ağır.

Bu sahnede bir terslik vardı.

Fotoğraf dosyalarını bitirmeden önce iki koleksiyon daha vardı. Birinde Bobby Solomon'un fotoğrafları vardı. Kırmızı kapüşonlu bir üst, beyaz bir tişört ve siyah bir eşofman giymişti. Kapüşonlu sweatshirt'ün kollarında kan vardı. Ellerin de. Başka hiçbir yerinde kan yoktu.

Son fotoğraf seti beni endişelendirdi. Morgda çekilmişlerdi. Carl Tozer çelik masanın üzerinde çıplak yatıyordu. İlk kez boğazında yaklaşık on beş santim uzunluğunda ince mor bir çürük gördüm. Sanki ince metal bir çubukla vurulmuş ya da boğazına bir şey dolanmış ve sertçe çekilmiş gibiydi. Ama beni endişelendiren bu değildi. Morluk ölüme neden olmamıştı ve belki de morluktu; kalbin pompalaması durduğu için boynunun etrafındaki yağda kan birikmişti.

Hayır, beni endişelendiren bir sonraki fotoğraf dizisiydi. Fotoğraf dizisi ağzını kapatıyordu.

Dilinin altında bir şey vardı.

Fotoğrafçı bu son dönüşü yakalamak için videoya geçmişti. Oynat tuşuna bastım. Uzun bir metal cımbız setinin Carl'ın ağzına girişini izledim. Tekrar dışarı çıktıklarında çenelerinde ilk başta tanıyamadığım bir şey tutuyorlardı. Her neyse, bir petri kabına düştü ve başka bir cımbız seti çalıştı. İkiye katlanmış ve üzerine küçük bir koni iliştirilmiş bir nota benziyordu. Koni yaklaşık olarak bir kalemin tepesiyle aynı boyutta görünüyordu. Her iki cımbız seti de not üzerinde çalışarak notu açtı ve kamera yakınlaştırdı.

Bu gazetelerde çıkmamıştı. İmkânı yok.

Bir not değildi. Bir banknottu. kez katlanmış bir dolarlık bir banknot. Bir doların arka yüzünde Birleşik Devletler'in büyük mührü yer alır. Ve banknotun her bir köşesinde "BİR" kelimesinin arkasında yer alan bir "1" rakamı var. Bu temsil, örümcek ağına benzeyen bir şeyin üzerine oturtulmuştur. Bu banknot öyle bir şekilde katlanmıştı ki, her bir köşe bir desen ya da kanat üzerindeki bir işaret gibi görünüyordu. Merkezdeki koni şeklinden dört kanat yayılıyor. Sadece koni, gaganın ortasındaki karmaşık kıvrımdı. Bir göğüs kafesi ve altında bir karın gibi görünecek şekilde şekillendirilmişti. Göğüs kafesinin her iki yanında bir ön kanat ve bir arka kanat bulunuyordu.

Katil bir dolarlık banknotu kelebek gibi görünecek şekilde katlamış ve Carl Tozer'in ağzına koymuştu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çantayı ele geçirme girişimi başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra Kane mahallenin etrafında bir tur attı. Arabasına döndüğünde nefes alış veriş normalde dönmüştü. Elleri artık ağırlaşmamıştı. Nabızı parmak uçlarında zonklamayı bırakmıştı. Sırt çantasını yolcu koltuğuna attı ve beklemeye başladı.

İyi kesimli takım elbiseli adamın Flynn'in dairesinden çıktığını görene kadar yirmi dakika geçti. Kane onun üstü açık arabasına binip uzaklaşmasını izledi. Nabızı parmaklarına geri döndü ve birden ceketinin cebindeki tabancanın farkına vardı. Sadece koruma ve Flynn. O koruma şimdi tetikte olacaktı. Kane son anda sokaktaki adamlara silah çekmemeye karar vermişti. Silahını çekmeden önce çok beklemişti. Gardiyan onu yenmişti. Onun yerine cep telefonunu çıkarıp yol tarifi istemişti. Bu da iyi bir şey, diye düşündü Kane. Bekçi önce onu vurabilirdi.

Flynn'in dairesinde duran o dizüstü bilgisayar düşünmek Kane'in dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Kane binaya tekrar baktı. İçeride ne tür güvenlik kameraları olduğunu ya da kaç kişi yaşadığını bilemezdi. Belki de masada bir kapıcı vardı. Bu motor Öksürdü. içine Hayat, mücadele etmek karşı ve düşük sıcaklık. Kane arabayı vites taktı, yavaşça Batı 46^(inci)'dan çıktı. Sokak.

Başka bir zaman. Hazır olduğunda. Kane geri döneceğine dair kendine söz verdi.

Şimdilik başka işleri vardı.

Doğuya, nehre doğru yöneldi. 46^{inci} Cadde'den İkinci Cadde'ye ve oradan da FDR'ye kadar gitti. Trafik hâlâ yoğundu ve yavaş ilerledi. Kane New York'un yerlisi değildi. Hiçbir şekilde. Buna rağmen navigasyonuna neredeyse hiç bakmıyordu. Manhattan bir ızgara üzerine yerleştirilmişti. Manhattan'a ilk kez iniyorsunuz, bir haritayla beş dakika geçiriyorsunuz ve yolunuzu biliyorsunuz. Haritadan bakıldığında ada bir devre kartı gibi görünüyordu. Çalışması için sadece güce ihtiyacı vardı. Kane, bu devre kartı şehri çalıştırmak için gereken elektriği sağlayanların insanlar, Manhattan sakinleri olmadığını düşündü. Arabalar da değildi. Ne de trenler.

Paraydı.

Manhattan yeşile büründü.

Trafikte durduğunda dikiz aynasından yansımalarını kontrol etti. Burnu güzelce şişmişti. Belki de çok fazla. Yüzünün geri kalanı oldukça şişmişti. Daha sonra yüzüne buz koymayı ve şişliği biraz indirmeyi aklına not etti. Ayrıca, daha fazla makyaj yapması gerekecekti. Morluklar cildindeki ince tabakadan belli olmaya başlamıştı.

Başka biri olsa acı çekerdi. Kane değil. O özeldi. Annesi ona böyle söylemişti.

Kendi bedenini tanımıyordu. Bir mesafe vardı.

Sekiz yaşındayken, Kane herkes gibi olmadığını keşfetti. Bahçedeki elma ağacından düştü. Kötü bir düşüş. Yükseklerle tırmanmış ve ağacın en üst dallarından yere düşmüştü. Çimlerin üzerinde yatarken ağlamadı. O asla ağlamazdı. Bir süre sonra tekrar ayağa kalktı ve ağaca tekrar tırmanmak üzereydi ki sol eliyle bir dala tutunamadığını fark etti. Bileği şişmiş görünüyordu. Bu alışılmadık bir durumdu ve annesine bileğinin neden tuhaf görüldüğünü sormak için mutfığa gitti. Eve vardığında bileği üç kat büyümüştü ve sanki birisi derisinin altına masa tenisi topu sokmuş gibi görünüyordu. Kane, annesinin bileğine baktığında yüzünün nasıl buruştuğunu bugün bile hatırlayabiliyordu. Bir ambulans çağırdı ve sonunda beklemekten bıkarak iki torba dolusu

Donmuş bezelyeleri bileğine doladı, Kane'i eski arabaya bindirdi ve acile götürdü.

Annesi hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştı.

Kane o yolculuğu tam olarak hatırlıyor. Radyoda The Stones çalıyordu, annesinin yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Panik yüzünden sesi yüksek ve vahşi çıkıyordu.

"Sorun yok, sorun yok. Panik yapmayın. Seni hemen iyileştireceğiz. Acıyor mu tatlım?" demişti.

"Hayır," dedi Kane.

Hastanede çekilen röntgende çoklu kırıklar tespit edildi. Alçıya alınmadan önce bileğin manipüle edilmesi gerekiyordu. Doktor aciliyeti açıkladı ve prosedürün acısını gaz ve hava ile hafifletmek için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi. Küçük Joshua tüpten gelen garip kokulu şeyi içine çekmek istemedi ve maskesini birden fazla kez yırttı.

İşlem sırasında hiç bağırmadı. Kıpırdamadan durdu ve doktor bileğini çekip iterken paramparça olmuş kemiklerinin çıkardığı sessiz çingirak seslerini aptal bir hayranlıkla dinledi. Bir hemşire tişörtüne cesur bir hasta olduğunu yazan bir etiket yapıştırdı. Ona ilaca ihtiyacı olmadığını söyledi. O iyiydi.

İlk başta tıbbi personel durumu şoka bağladı ama Kane'in annesi daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu farklıydı. Oğlunu test ettirmek için hastaneyi zorladı. O güne kadar, testler için parayı nereden bulduğunu bilmiyordu. Doktorlar ilk başta beyinde bir sorun olduğunu düşündüler. Derisine iğne batırdıklarında ağlamadı. "*Tümör*" kelimesini duymuştu ama ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kısa süre sonra beyinde bir büyüme olmadığı anlaşıldı. Bu Kane'in annesini çok mutlu etti ama yine de endişeliydi ve yapılması gereken daha çok test vardı.

Bir yıl sonra Joshua Kane'e nadir görülen genetik bir durum olan konjenital analjezi teşhisi kondu. Beynindeki ağrı reseptörleri hiç çalışmıyordu. Küçük Joshua hiç acı hissetmemişti ve asla da hissetmeyecekti. Doktorun muayenehanesinde oturan Kane, annesinin haberi nasıl mutluluk ve korku karışımı bir duyguyla karşıladığını hatırladı. Oğlu fiziksel acıyı asla tatmayacağı için mutluydu ama yine de korkuyordu. Kane annesinin doktorun muayenehanesindeki sandalyede oturup ona baktığını görebiliyordu.

Adam ağaçtan düştüğünde giydiği mavi elbisenin aynısını giymişti. Aynı korkulu bakış gözlerinde bir ateş yakmıştı.

Ve Kane bunun her saniyesinden zevk almıştı.

Arkasında bir araba kornası duydu, onu ileriye doğru iterek düşüncelerini şimdiki zamana geri getirdi. Bir saat sonra Kane Brooklyn'deydi. Motoru kapattı, arabadan indi ve yerini bir tanıdığına mesajla bildirdi.

NYPD ve Kane'i ararsanız erken uyarı alırsınız.

Birbirinin aynı, orta sınıf, üç katlı banliyö evlerinin önünden geçti. Yaşam alanı birinci katta, garajın üstünde yer alıyordu. Taze boyalar çevredeki çitlerin pasını gizliyordu. Wally Cook adında bir adama ait olan eve ulaştı.

Wally'nin yüzü Carp Law'daki panoda jüri için bir numaralı seçim olarak herkesten daha fazla görünmüştü. Kart sahibi bir liberaldi, Özel Dedektiflik işinden elde ettiği geliri ACLU'ya bağışlıyor ve hafta sonları Küçükler Ligi'nde koçluk yapıyordu.

Kane, savcılığın Wally'nin jüride olmasına itiraz edeceğine güvenemezdi ve onu listede bırakmak çok tehlikeliydi. Ayrıca, Kane'in savunma seçimlerine girmesini sağlayacak bir yer kaplıyordu.

Wally'nin evinin önünde bir araba ve bir minibüs park halindeydi. Birinci katın penceresinde ışık parlıyordu. Otuzlu yaşlarında, uzun kahverengi saçlı bir kadın kucağında bir bebekle yerde yürüyordu. Wally onlara yaklaştı, kadını öptü ve gözden kayboldu. Kane fileto bıçağını kınından çıkardı ve ön kapıya doğru ilerledi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Solomon dosyasının geri kalanını iki saatten az bir sürede inceledim. Çoğunu hızlı bir taramayla atlayabilirdim. Polis memurlarının velayet zincirini ifadeleri, uzun adli tıp raporları, tanık . Birkaç önemli kanıt vardı.

Bobby Solomon'un 00:03'te yaptığı 911 acil durum çağrısı. Elimde sadece transkript değil, ses kaydı da vardı. Bobby'nin sesi kör bir panik içinde, gözyaşları, öfke, korku ve kendi muazzam kaybıyla boğuluyordu. Hepsi sesinde vardı.

Görevli: 911 acil durum, itfaiye, polis veya tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?

İmdat.. Tanrım.. 275 Batı 88^(inci) Cadde'deyim. Karım... Sanırım öldü.

Biri... Tanrım... Biri onları öldürdü.

Polis ve sağlık görevlilerini gönderiyorum. Sakin olun efendim, tehlikede misiniz?

Solomon: Ben... ben... bilmiyorum.

Sevkiyatçı: Şu anda mülkte misiniz?

Solomon: Evet, ben ... ben ... onları yeni buldum. Yatak odasındalar. Onlar öldü.

(ağlama sesleri)

Sevkiyat görevlisi: Efendim? Efendim? Derin bir nefes alın, şu anda mülkte başka birini tanıyorsanız bana söylemeniz gerekiyor.

(cam kırılma sesleri ve birinin tökezlemesi)

Buradayım. Ah, evi kontrol etmedim ... Kahretsin ... lütfen ambulansı buraya getirin. Nefes almıyor ...

(Solomon telefonu düşürür)

Sevkiyat görevlisi: Efendim? Lütfen telefonu açın. Efendim? Efendim?

Bobby polise o öğleden sonra içmeye gittiğini söylemiş. Biraz da hap almış. Nerede olduğunu hatırlamıyordu ama birkaç bara gittiğini hatırlıyordu; birkaç kişiyle tanışmıştı ama onların da isimlerini hatırlamıyordu. Bir gece kulübünün önünden taksiye binmiş ve gece yarısından hemen önce eve varmış. Salondaki ışık sönmüştü. Carl mutfakta ya da oturma odasında değildi. Onu bulmak için üst kata çıktı. Ariella'nın kapısının açık olduğunu ve bir lambanın yandığını görmüş. İçeri girmiş ve Ariella ile Carl'ı ölü bulmuş.

Arama, Solomon'un hikâyesi, hepsi ilk başta makul görünüyordu. Bobby'nin alem yaptığında işlediği ufak tefek kabahatlerden oluşan bir geçmiş vardı ve sarhoşken neler yaptığını ya çok az hatırlaması ya da hiç hatırlamaması alışılmadık bir durum değildi.

Mazeret olarak zayıftı. Ama Solomon'un hikayesinden şüphe etmek için bir neden yoktu.

Ken Eigerson'ın ifadesini okuyana kadar. 277 Batı 88^{inci} Sokak'ta yaşıyordu. Ken kırk üç yaşında ve bir yatırım fonu yöneticisi. Eigerson o gece saat dokuzda eve geldiğini ve ünlü kapı komşusu Bobby Solomon'a "merhaba" dediğini anlatıyor. Bobby'nin evinin merdivenlerinden çıkışını izlemiş. Eigerson saati tam olarak biliyordu çünkü karısı Perşembe geceleri hep geç saatlere kadar çalışıyor ve bakıcı da saat dokuzda evden ayrılıyordu. Connie Brewkowski, Eigerson'ların yirmi üç yaşındaki bakıcısı Eigerson saat dokuzda eve döndüğünde evden ayrıldığını doğruladı.

Bunu çevirmenin yollarını düşünüyordum. Bir saldırı noktası. Sonra aklıma video geldi. Mülkün dışındaki güvenlik kamerası görüntüleri. Cinayet gecesi ve saat 9'da çekilmiş. Solomon'un mülke girdiğini gösteriyor.

Kamera bir hareket sensörü tarafından etkinleştirildi. Gece yarısından on dakika sonra polisler gelene kadar başka hiçbir şey kaydedilmemiş.

Bobby'nin gece yarısı eve geleceğini söylediği saatte eve geldiğine dair bir görüntü yok. Ariella ve Carl, Bobby onları gece yarısını on geç içeri aldığında NYPD tarafından ölü bulunur.

Sonuç mu? Bobby Solomon eve kaçta geldiği konusunda yalan söylüyordu.

Adli tıp Bobby'nin kaderini belirleyecekti. Carl'ın kanı Bobby'nin beyzbol sopasında ve Bobby'nin parmak izleri sopada. Bobby'nin kıyafetlerinde Ariella'nın kanı. Ve en önemlisi: Carl'ın ağzındaki kelebekli dolar banknotunda Bobby'nin parmak izleri ve DNA'sı vardı. Bobby polisler kelebek banknotu daha önce hiç görmediğini ve kesinlikle katlamadığını ya da Carl'ın ağzına koymadığını söyledi.

Oyun bitti.

Rudy telefonuma hemen cevap verdi.

"Boku yedi," dedim.

"Katılıyorum," dedi Rudy, "ama yeterince derine bakmıyorsunuz. Bobby'nin DNA'sını NYPD adli tıp yerleştirdi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedim.

"Çünkü testlerinde birden fazla DNA profili çıktı."

"Bana bir saniye ver," dedim ve adli tıp dosyasını açtım. Dolardan başarıyla alınan DNA profillerini tanımlayan bir rapor vardı. DNA profilleri "A" ve "B" olarak işaretlenmişti. "A" profili Bobby'nin DNA'sıydı. "B" profili ise Richard Pena adında bir adamın veritabanındaki mevcut profiliyle eşleşiyordu.

", Rudy. Tedavüldeki her banknotta birden fazla DNA izi olması kaçınılmazdır. Banknotta yirmi DNA profili bulmamalarına şaşırdım. Bu Bobby'nin DNA'sını NYPD'nin yerleştirdiği anlamına gelmez."

"Evet, öyle. Richard Pena'nın profil eşleşmesi laboratuarda DNA kontaminasyonu olduğunu kanıtladı," dedi Rudy.

"Nasıl?"

"Richard Pena'nın geçmişiyle ilgili bazı bulgulara ulaştık. Adli tıpta derinlere gömülmüş. Hüküm giymiş bir seri katildi. 1998 ve 1999 yılları arasında Kuzey Carolina'da dört kadını öldürmüştü. Basın ona Chapel Hill Katili diyordu. Yakalandı, hüküm giydi ve temyiz başvurusu sonuçsuz kalınca 2001 yılında idam edildi."

Rudy'nin başka bir şey söylemesini beklemedim. Bunun yerine doların açıldıktan sonra çekilmiş bir fotoğrafını sürükledim. Karşıma çıkan ilk görüntü banknotun arka yüzüydü. Bazı küçük işaretler fark ettim.

Amerikan kartalı resminin etrafındaki renk değişikliği, sanki banknot bir zamanlar bir kaleme maruz kalmış, bir cepte tıkırdıyormuş gibi. Çok yakından bakmadım, doların diğer yüzünü gerçekten görmek istiyordum. Tekrar tıkladım, bu sefer şeyi bulmuştum. Paranın ön yüzünde, George Washington'ın sağında bir seri numarası vardı. Yeni bir seri numarası yalnızca üç durumda oluşturulur. Bunlardan ilki, yeni bir banknot tasarımıının kullanıma . Yeni bir seri oluşturmanın diğer nedenleri de banknotlar üzerindeki değişikliklerle bağlantılıdır. Her banknotun iki imzası vardır. Washington'un resminin her iki yanında birer tane. Bunlardan ilki Birleşik Devletler Haznedarının imzası, diğeri ise Hazine Bakanının imzasıdır. Carl'ın ağzında bulunan banknotun üzerindeki imzalar Hazine Bakanı Rosa Gumataotao Rios ve Bakan Jack Lew'e aitti. Seri numarası Lew'in atandığı yıla (2013) karşılık gelmektedir.

Rudy benim için heceledi.

"Richard Pena o faturaya dokunmuş olamaz. Fatura basıldığında Pena öleli on iki yıl olmuştu bile."

"Ve Pena için parmak izi yok, sadece DNA," dedim. "Doğru."

"Nottaki tek parmak izi Bobby'ye aitse ve notta hem Bobby'nin hem de Pena'nın DNA'sı varsa... Adli tıp teknisyeninin Bobby'nin DNA'sını yerleştirmeden önce notu temizlediğini ve bir şekilde yanlışlıkla aynı zamanda Pena'ninkini de yerleştirdiğini düşünüyorum," dedim.

"şimdi anlıyorsun. Bu mümkün olan tek teori. DNA, ev deterjanlarına maruz bırakılarak öldürülebilir. Ondan kurtulmak kolay. Peki 2013'ten beri o paraya kaç el değdi? Binlerce olmasa bile yüzlerce olmalı. Bobby'yi suçlamaya çalışırken çuvalladılar. Faturayı sildiler, sonra da Bobby'nin DNA'sını yerleştirdiler. Bir şekilde Pena'nınki de laboratuvara eklenmiş. Tek açıklaması bu. Bu konuda onları yakaladık," dedi Rudy.

Mantıklı gelmişti. Yine de bir şey beni rahatsız ediyordu. Kelebek bir şekilde sembolikti. Birisi için önemliydi. Muhtemelen katil ya da kurban. Ve polis bu kanıttan yararlanmıştı. NYPD bunu Bobby'nin üzerine DNA'sını yerleştirerek suçu onun üzerine atmak için kullanmıştı ama ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı.

"Pena'nın DNA'sı başka bir eyalette test edilmiş olmalı. NYPD laboratuvarına nasıl ulaştı?"

"Bilmiyoruz. Ama oldu."

Rudy'nin telefonda polis yolsuzluğu, bu kanıtın yaratacağı medya fırtınası ve bunun Bobby'nin savunmasının kilit noktası olduğu hakkında anlattıklarını dinledim. Otuz saniye sonra . Zihnimde Carp Hukuk'a geri dönmüştüm. Bobby'nin yanında otuyordum. Masumiyetine itiraz ettiğini dinliyordum. O anda, Bobby tarafından ikna edilmeye izin verip vermediğimi merak ettim. Yetenekli bir aktördü. Buna şüphe yok. Her film yıldızı iyi oyuncu değildir. Bobby bir zanaatkârdı ve yetenekleri vardı. Beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Çoğu durumda, bir polis gücü bir şüpheliye karşı kanıt yerleştirmişse, bu genellikle onun suçlu olduğuna inandıkları içindir. Başka birinin harekete duyarlı güvenlik kamerasına yakalanmadan eve nasıl girip çıkabildiğini anlayamıyordum. Bir de komşunun ifadesi vardı.

"Rudy, Bobby'nin hikayesine inandım. Bu konuda ne sana ne de kendime yalan söyleyemem. Bana masum olduğunu söylediğinde ona inandım. Başka hiçbir şeyin bu yargıyı gölgelemesine izin veremem. Senin için de uygunsa, kendi dedektifimle başlamak istiyorum. Ariella'da kullanılan bıçak hâlâ elimizde değil. , Bobby Carl'da kullanılan beyzbol sopası hakkında ne diyor?"

"Sopayı koridorda tuttuğunu söyledi. Elbette, güvenliği vardı ama babası her zaman ön kapının yanında bir sopa bulundururdu. Bobby de hep aynı şeyi yapardı. Bu onun sopası, bu da neden her yerinde onun parmak izlerinin olduğunu açıklıyor..."

"Ama kan değil. Bunu daha fazla araştırmam gerekiyor," dedim.

"Ücretiniz hesabınıza havale edildi. Eğer bunun bir kısmını soruşturmaya harcamak istiyorsanız, buyurun. Jüri seçimiyle ben ilgileneneceğim. Sabah beni ara. Ve biraz uyu," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Telefonumdaki kişiler arasında gezinirken "Blow Me" yazan bir tanesine geldim. Çevir tuşuna bastım. Saate bakmadım, aradığım kişi her saat telefona bakmaya alıştı. İşle birlikte geldi. Arama bağlandı. Hattan bir kadın sesi geldi. Husky, aksanında biraz Ortabatı tınısı vardı.

"Eddie Flynn, dolandırıcı hukuk adamı. Beni ne zaman arayacağını merak ediyordum."

Ses, Harper adında eski bir FBI ajanına aitti. Bana ilk adını hiç söylememişti. Düşündüm de, ona ilk adını sorduğumdan bile emin değildim. Harper'la bir yıl önce, ortağı Joe Washington'la birlikte Büro'dan ayrılmadan hemen önce tanışmıştım. Manhattan'da özel bir güvenlik ve soruşturma şirketi kurmuşlardı ve her şeye rağmen oldukça iyi iş çıkarıyorlardı. İlk tanıştığımızda kafamı Mustang'imın tavanına çarpmıştı. Birkaç ay sonra aynı kötü adamın peşindeydik ve o sadece benim değil, diğer ajan arkadaşlarının da hayatını kurtarmıştı. Bobby'nin davasına kendim de bakabilirdim ama Harper'ı istedim. İyi içgüdüleri vardı. Onun muhakemesine güveniyordum; Bobby'nin suçlu olduğunu düşünürse, bazı şeyleri iki kez düşünebilirdim.

"Seninle konuşmak da güzel. İletişime için üzgünüm, doğru vakayı bekliyordum. Bir dedektife ihtiyacım var. Tanıdığın iyi biri var mı?"

"Üfle bana. Müşterin kim?"

Daha söylemeden ne olacağını biliyordum. Yine de ona söyledim.

"Bobby Solomon'un savunma ekibindeyim. NYPD'nin ona komplo kurduğunu kanıtlayacağız. Sen de bana yardım edeceksin."

Bir kahkaha patlattı ve "Bu iyiydi. Bir dahaki sefere Charles Manson'ı temsil ettiğini söyleyeceksin."

"Ben ciddiym. Carp Law'dan bir güvenlik görevlisi bir saat içinde elinde bir dizüstü bilgisayarla dairende olacak. Sen dosyaları okurken o bekleyecek. Bu hassas bir konu. Eğer bunlardan herhangi biri duruşmadan önce ortaya çıkarsa

..."

Harper'ın kahkahası boğazında düğümlendi. "Eddie, hadi ama. Ciddi misin?"

"Ben ciddiym. Görünüşe göre kafamızı toplamak için sadece bir ya da iki günümüz var. Dosyayı oku. İşiniz bitince beni arayın. Sabah cinayet mahallinde başlayacağız. Tabii bunu başka bir yere götürmemi tercih etmezsen?"

"Dosyalarla işim bitince arayacağım. Televizyonda gördüğüm kadarıyla, her şey Solomon'un katil olduğunu gösteriyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu

biri ezik gibi görünür."

"Ben de bütün gazeteleri okudum. CNN'deki tüm hukuk uzmanlarını dinledim. Bu davanın başlamadan bittiğini düşünüyorlar. Belki de haklılar. Ama Bobby ile konuştum. Rudy Carp da öyle. Onun bu cinayetlere uygun olduğunu düşünmüyoruz. Tek yapmamız gereken on iki kişiyi haklı olduğumuza ikna etmek."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kane'in bileğinin bir hareketiyle bıçağı kavrayışını tersine çevirdi. Garaj yolundaki minibüsün yanından geçerken eğildi ve bıçağın ucunu arka sürücü tarafındaki lastiğe doğru savurdu. Lastik duvarındaki yırtıktan hava tıslayarak çıkarken minibüs sendeledi. Kane kasketini indirdi, bıçağı cebine geri koydu, ön kapıya doğru birkaç adım yürüdü ve zili çaldı.

Birkaç dakika sonra Wally kapıyı açtı. Kane ilk kez ona iyice bakabilmişti. Yakından bakıldığında adam muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Saçları şakaklarında seyreلمişti ve yüzü kızarmıştı. Kane adamın nefesinden şarap kokusu alıyordu ve üst dudağının üzerindeki yakut lekesi ona adamın az önce büyük bir bardak kırmızı içtiğini söylüyordu. Bu da sert yüzündeki kızarmış ifadeyi açıklıyordu.

Kane'i görünce adamın yüzü yumuşadı. Beklediğı kişi her kimse, Kane'in şu anki görünümüne uyan biri değildi.

Kane güneyli aksanıyla konuştu. Bunu sık sık kullanırdı. Her nasılsa, bu güneyli aksanı Kane'in söylediklerine inandırıcılık katıyordu. İnsanların ona güvenmesini sağlıyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Kane. " geçiyordum ve minibüsünüzün lastiğinin patlak olduğunu gördüm. Belki bunu zaten biliyordunuz, ama bilmiyorsanız diye komşuluk görevimi yerine getireyim dedim."

Kane arkasını döndü. Eşarbını yüksekte tutarak ve gözlerini aşağıda tutarak yüzünü korumaya dikkat etmişti. İşe yaramış gibi görünüyordu.

"Ah... şey, teşekkür ," dedi Wally. "Ah, hangi lastik ?"

"Bunu sana göstereceğim," dedi Kane.

Wally evden çıktı ve Kane'i minibüsün arkasına kadar takip etti. Kane yanında dururken lastiğe bakmak için kalçalarının üzerine eğildi. Yakınlarda sokak lambası yoktu ve evden gelen ışık da yolun sonuna kadar ulaşmıyordu.

Wally, "Tanrım, bir şey bu lanet şeyi parçalamış," dedi.

Parmaklarıyla deliği yokladı. Sert ve keskin bir şey tarafından yapılmış düz bir kesik gibi görünüyordu. "Hey, teşekkürler..." dediğinde ayağa kalkmak üzereydi ve dondu kaldı. Dizleri bükülmüştü ve kollarını kaldırmıştı, avuç içleri açıktı. Kane'in silahına bakıyordu. Kane, silahı doğrudan yüzüne doğrultarak Wally'nin bu ayrıntıyı kaçırmadığından emin oldu.

Kane tekrar konuştuğunda, sıcak güney balı sanki hiç orada olmamış gibi dilinden uçup gitmişti. Kane'in sesi sertleşti ve düzleşti.

"Konuşma. Hareket etme. Sana söyledim arabama kadar yürüyeceğiz. Sana birkaç kolay soru soracağım ve cevaplarsan eve gideceksin. Eğer bana sorun çıkarırsan ya da cevap vermezsen - zaman genç karına bir soru sormak zorunda kalacağım."

Ağır nefesi silahın namlusunun önünde buğulandı. Panikleyen Wally'nin bacakları titremeye başlamıştı ve gözlerini Kane'den ayıramıyordu. Kane'in gölgeler içinde gizlenmiş yüzüne bakıyordu. Kane, gözlerinden kaçıyor gibi görünen ışığın karşısındaki adam tarafından görülebildiğini ve onun da tek görebildiği şeyin bu olduğunu hayal etti - karanlığın içinde ikiz ışık noktaları.

"Toparlan, gidelim," dedi Kane. "Yoksa bu soruyu karına mı sormam gerekiyor? Çok basit bir soru. En çok hangisine üzülür? Seni yüzünden vurmama mı, yoksa bıçağımı bebeğinin gözüne sokmama mı?"

Adam doğruldu. Paniğini bastırırken iri adam elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Kane ona önde yürümesini işaret etti. Wally mecbur kaldı.

"Yolun altından sağa dön, caddeye doğru yürü ve steysin arabanın yolcu kapısının yanında dur. Beş adım gerindeyim. Kaçarsan ölürsün. Bebek de öyle."

Sokağın sonuna kadar sessizce yürüdüler, Kane ceketinin altındaki silahı tutuyordu. Sokakta başka kimse yoktu. Dışarıda yürümek için çok soğuk ve çok geç bir saatti. Wally sağa döndü ve kendisine söyleneni yaptı. Kane'in arabasının yolcu kapısında durdu.

"Benden ne istiyorsun?" dedi Wally, korku göğsünde bir davul gibi şiddetlenerek.

Kane aracın kilidini açtı ve Wally'ye yavaşça binmesini söyledi. Her iki adam da aynı anda arabaya bindi, Kane sürücü koltuğuna geçerken silahını Wally'ye doğrulttu. Her iki adam da kapılarını kapattı. Wally önüne baktı, titriyor ve nefes almak için nefes nefese kalıyordu.

"Bana cep telefonunu ver," dedi Kane.

Wally'nin gözleri yarım saniyeliğine aşağı kaydı. Kane onu fark etti. Wally, Kane'in sol elinde tuttuğu silaha baktı, beline doğru eğilmişti ve pantolonunun cebine uzanabilmek için sırtını kamburlaştırırken Wally'ye doğrultmuştu.

"Yavaşça," dedi Kane.

Wally cebinden bir akıllı telefon çıkardı, elini ekranın üzerinde gezdirdi ve ekran aydınlandı ama hâlâ titriyordu ve telefonu yere düşürdü. Aşağı uzandı. Steyşin vagonun iç ışıkları kapalıydı, bu yüzden Kane sadece yerdeki telefon ekranının ışığını görebiliyordu. Ekranın ışığı Kane'in Wally'nin pantolonunun paçasının seğirdiğini görmesine yetti. Kane kaskatı kesildi ve elini uzattı ama çok geç kalmıştı. Wally bir anda dikleşti ve elindeki sustalıyı Kane'in sağ bacağının yan tarafına sapladı. Kane, Wally kan akışını başlatmak için bıçağı çevirirken bile Wally'nin bileğini kavradı. Ama Kane'in tutuşu çok sıkıydı, bıçağı çekip kurtaramadı.

Kane tabancanın namlusunu Wally'nin kafasına indirdi. Bir darbe daha, bu sefer silahın kabzasıyla solar pleksusa. Bıçağı bıraktı. Kane adamın hırıltısını ve nefes almak için çırpınışını izledi. Özel dedektiflerin çoğu bir tür destek ekibi taşırdı ve Kane, Wally'yi arabaya bindirmeden önce üzerini aramayı akıl edememişti. Kane silahın namlusunu Wally'nin başının yanına dayadı ve kayıtsız bir tavırla bacağındaki bıçağa baktı.

"O pantolon mahvoldu," dedi Kane.

"Neyin var senin be adam?" dedi Wally. Başının üst kısmını tutuyor, acı dolu yutkunmalarla göğsüne hava çekiyor ve önündeki sahneyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Kane bacağına saplanan bıçağı tepki vermemişti. Yüzünde acı ifadesi yoktu. Çığlık atmamıştı. Dişlerini gıcırdatmak yok. Sadece ciddi ve acı verici bir yaraya karşı tamamen ilgisizdi.

"Neden çığlık atmadığımı mı merak ediyorsun? Bana telefonunu ver yoksa sana avazın çıktığı kadar bağırtırım," dedi Kane.

Bu kez yavaşça eğildi, telefonu aldı ve uzattı. Kane silahını indirdi. Wally yan gözle Kane'e baktı, elleri yüzünün önündeydi ve tabancanın patlamasını bekliyordu.

"Lanet olsun, bu pantolonun görünmesi için çok çaba sarf ettim," dedi Kane. "Merak etme, seni vurmayacağım," dedi Kane, silahı ceketinin içine sokarak. "Ama bıçağı almak zorundayım. İşte, benimkini al."

Kane, Wally'nin fark edemeyeceği kadar hızlı hareket etti. Hâlâ korkmuş görünüyordu, sanki bir saldırı bekliyormuş gibiydi. Kane'in bıçağının kafatasında açtığı delik kanla dolmuştu. Kane motoru çalıştırdı, Wally'nin kafasını ön panelin altına itti ve havalandı. Kane farları yaktı. Farlar yandığında, Kane'in bacağından çıkan bıçağın krom tabanı turuncu bir ışık saçtı. Kan kaybından ölme ihtimaline karşı bıçağı çıkarmaya cesaret edemedi. Kendini toparlamak ve Wally'nin cesedinden kurtulmak için sessiz bir yere ihtiyacı vardı.

On beş dakika sonra ticari bir alan bulmuştu. Nakliye depoları, fabrikalar ve garajlar. Hepsi gece için kapalıydı ve bazıları yıllardır kapalıydı. Kane terk edilmiş bir fabrikanın yanındaki açık bir arsaya girdi ve arka taraftaki tel örgülere gelene kadar sürdü. Sokak lambası ya da güvenlik kamerası yoktu. Arabadan indi ve plakaları değiştirdi. Normalde bunu beş dakika içinde yapabilirdi. Bu sefer öyle olmadı. Kalçasındaki bıçak diz çökmesini zorlaştırıyordu ve bacağında o kadar güç yoktu. Kane, Wally'nin telefonunu parmak izlerinden temizledi ve çakılların üzerine bıraktı. Wally'nin cesedini arabadan çıkarıp telefonunun yanına attı. Bagajda bir bidon benzin vardı. Cesedi ve telefonu söndürdüktan sonra gazı yaktı ve birkaç dakika izledi. Etrafına bakındı,

nehre varana kadar hiç kimse ve görececek hiçbir şey yoktu. Bir ceset orada bir hafta ya da daha uzun süre keşfedilmeden kalabilirdi. Ve polisler cesedi bulduğunda, dış kayıtlarından kimliğini tespit etmek en az bir hafta daha sürerdi. Kane'in işini tamamlaması için fazlasıyla yeterli bir süre.

Polisler Wally'nin jüri hizmeti yapacağını biliyor muydu? Belki de. Yarın gelmediğinde, jüri görevine katılması ve neden gelmediğini açıklaması için bir mahkeme celbi almak üzere bir listeye konacaktı. Tüm bunlar en az birkaç gün sürerdi, belki de daha fazla.

Bir saat sonra Kane, Carp Law'ın karşısındaki kapalı otoparktaki yerine girdi. Birkaç dakika boyunca hareket sensörlü ışıkların sönmesini ve zeminin karanlığa gömülmesini bekledi. Önce arka koltuktan bir sağlık çantası aldı ve açtı. Keskin bir makas kullanarak pantolonunu kesti ve kalçasının derinliklerine gömülü bıçağı ortaya çıkardı. Vücudunda büyük bir yara görmek Kane için her zaman merak uyandıran bir andı. Hiçbir şey hissetmiyordu ama muhtemelen derin bir kas hasarı olduğunu biliyordu. Plakayı değiştirdiğinde topallamıştı ama bunun bıçağın hâlâ orada olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordu. İşin iyi tarafı, ana arterlerde hasar olmadığını biliyordu, yoksa Manhattan'a dönerken yolda kan kaybından ölebilirdi.

Hızlı çalışması gerektiğini biliyordu. Motor hâlâ tıkr tıkr çalışıyordu. Kane farları söndürdü ve gösterge panelindeki çakmağa bastı.

Gazlı bez ve bandajlar hazırды, Kane bıçağı çekti. Bandajlarla kanamayı durdurdu. Düzenli bir kan akışı. Memnundu. Eğer kalp atışlarıyla aynı anda ritmik kan fışkırmaları olsaydı, hastaneye gitmesi gerekeceğini biliyordu. Bu da soru işaretlerine yol açacaktı.

Çakmak patladı.

Normal bir insan için Kane'in yaptığı şey kıvrınmasına, çığlık atmasına, bayılmadan önce acıdan ısırmasına neden olurdu. Kane'in durumunda ise tek yapması gereken konsantre olmak ve çakmağı yaranın derinliklerine daldırırken elindeki tutuşu kaybetmediğinden emin olmaktı. Onu orada tuttu. Kanama durduğunda, Kane çakmağı

akmağı yerine yerleştirdi ve iğneye iplik geçirdi. Ustalıkla alıştı. Bu kendi derisine dikiş attığı ilk sefer değildi. Hissettiği şey aynıydı. Deri boyunca sıkışmış, sıkı bir his ama rahatsız edici bir şey değildi. Yarayı bol miktarda gazlı bez ve bantla sardı. Arabadan ıktı ve ışıkları yaktı. Ceketini bacağının üzerinde tutan Kane, ikinci aracına bindi, kanlı ve mahvolmuş pantolonunu çıkardı ve yolcu koltuğunun altında sakladığı yeni bir siyah kot pantolon ile bir sweatshirt ve Knicks şapkası giydi.

Kane eve döndüğünde çok yorgundu. Aynanın önünde yavaşça soyunan Kane bacağını inceledi. Fazla kan yoktu. Umarım yarına kadar kanama durmuş olurdu.

nnde büyük bir gün vardı.

SALI

ON ALTINCI BÖLÜM

West 88th Street ve Broadway'in köşesindeki Hot and Crusty pastanesinde iyi kahve ve daha iyi krepler vardı. Arabam hâlâ şehir oto , bu yüzden acele etmemek için erkenden metroya bindim. Bu bana kahvaltı için biraz zaman kazandırdı. Yanında çıtır domuz pastırması olan bir yığın krep yedim ve Harper'ı beklerken iki fincan kahve koydum. Sekiz on beş. Ve şimdiden inşaat işçileri, ofis çalışanları ve turistlerden oluşan bir kuyruk kahvaltı simitlerini bekliyordu.

Harper'ı görmeden önce Holten'ı gördüm. Ön kapıdan girdi, beni fark etti ve Harper çıkmadan önce yolu yarılamıştı. Harper küçük olduğundan değil, Holten'dan kaynaklanıyordu. 1952 model bir Buick'in önüne koysanız bile göremezdiniz. Harper ortalamanın biraz altında bir boya sahipti, ince ve formdaydı, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Kot pantolon, bağcıklı botlar ve boynuna kadar fermuarlı deri bir ceket giymişti. Holten da aynı takım elbiseyi giyiyor ve bileğine zincirlenmiş aynı evrak çantasını taşıyordu.

"Dokuz buçukta vardiya değişimine gidiyorum. Yanni o zamana kadar burada olur. Ben bu gece göreve dönene kadar dizüstü bilgisayarla o ilgilenecek," dedi Holten.

"Size de günaydın," dedim.

"Holten'ı suçlama, Eddie. O benim kanepemde uyudu. Sen de huysuz olurdun," dedi Harper.

"Yani gerçekten uyuyor mu? Ben sadece gücü kesip şarj etmek için prize taktığını sanıyordum."

"İnanın bana," dedi Holten, "Rudy Carp bunun mümkün olduğunu düşünseydi çoktan kışımında bir elektrik kablosu olurdu."

Holten gerçekten . Harper'ın sorumlu olduğunu tahmin ettim. İkisi de eski kolluk kuvvetleriydi. Bir çok ortak noktaları vardı.

Harper karşıma oturdu. Holten da onun yanına. İkisi de simit sipariş etti ve ben de yeterince kahve içmediğime karar verdim.

"Demek küçük keşif görevimiz için savcıdan izin aldın?" dedi Harper.

". Bölge savcı yardımcısıyla konuştum, o da NYPD ile arayı düzeltti. Medyanın ilgisi o kadar arttı ki ev hayranlar için garip bir mabede dönüştü. Polis komiseri sırf bir polisi yirmi dört saat kapının önünde tutabilmek için özel bir fazla mesai listesi hazırlamak zorunda kaldı. Aksi takdirde evin her yerinde insanlar olacak, hediyelik eşyalar için evi parçalayacak ve *Hollywood Reporter* için fotoğraf çekeceklerdi. Görevli polis geleceğimizi biliyor," dedim.

Harper başını salladı, Holten'ı dürttü, Holten da ona gülümsedi. Holten'ın Harper'dan hoşlandığı belliydi. O aptal gülümsemesiyle liseli bir çocuğa benziyordu.

"Sana içeri girmenin sorun olmayacağını söylemiştim. Daha inançlı olmalısın," dedi Harper. Holten yenilgiyi kabul ederek ellerini kaldırdı.

Dava belgelerini okumuştum. Harper da öyle. İkimiz de olay yerinin ne kadar çok fotoğrafını görürsek görelim, o fiziksel mekânın içinde olmak gibisi olmadığını bilecek kadar deneyimliydik. Cinayet mahallini, coğrafyayı, oda düzenini anlamam gerekiyordu. Ayrıca Rudy ve polislerin bir şey kaçırmadığından emin olmak istiyordum.

"Peki dava hakkında ne düşünüyorsun?" Dedim.

Harper'ın yüzü anında karardı. Gözleri masaya kaydı ve boğazını temizledi.

"Şöyle söyleyeyim, ben sizin kadar ikna olmuş değilim. Bence müvekkilimizin açıklaması gereken çok şey var ve henüz hiçbirini yapmadı" dedi.

"Cinayetler hakkında yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

O anda yemekleri geldi. Garson gözden kaybolana kadar sessiz kaldık. Sonra Harper dedi ki, "Bir konuda yalan söylüyor. Önemli bir şey hakkında."

Yemek yerken hiç konuşmadılar. Bu da uzun sürmedi. Holten neredeyse simidini yutacaktı ve Harper da önündeki zorlu yol için yakıt alır gibi yedi. İkisi de yemeğin tadına bakmıyordu. Kahvemi içtim ve bekledim.

Harper peçeteyle dudaklarını sildi ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Aklında bir şey vardı.

"Kelebeği aklımdan çıkaramıyorum," dedi.

"Biliyorum, Bobby'nin parmak izi ve iki DNA seti. Rudy DNA kanıtını polislerin yerleştirdiğini düşünüyor. Bence haklı olabilir."

Holten ile birlikte başını salladı ve "Evet, NYPD'nin Pena'nın DNA'sını laboratuarda nasıl bulduğundan emin değilim. Bu zor bir soru. Ama ben daha çok kelebeğin kendisi hakkında endişeliydim. Dün gece bir tane yapmaya çalıştım. Görünüşe göre dolar origamisi diye *bir şey* var. YouTube'da eğitici videolar var. Dosyalara ara verdiğimde kırk beş dakika oturdum. Yapamadım. Bunu kim yaptıysa yapmak için zaman harcamış. Ve cinayetten önce yapmışlar. Ölü bir bedenle uğraşmak çok acımasızca bir şey. Bir açıklama gönderir."

"Bunu düşünmüştüm. Savcının kelebeğin önemini nasıl bilmiyorum ama sanırım Bobby'nin Carl ve Ariella'yı kıskanç bir öfkeyle öldürmediğini gösterdiğini söyleyecekler. Dediğin gibi, bu soğukkanlı bir hareket. Niyet ve kasıt olduğunu gösteriyor," dedim.

"Bu gerçekten tuhaf bir şey. Neredeyse ritüelistik. Sanki kurbandan çok katille ilgiliymiş gibi. Belki fazla abartıyorum ama Davranış Bilimleri Bürosu'ndan bir arkadaşımı aradım. Veri tabanını kontrol edecek. FBI ritüelistik cinayetlerin kaydını tutuyor. Orada davranış kalıplarını araştıran bir ekip var. Belki başka birinin davranış biçimine benziyordur," dedi Harper.

Holten birkaç banknot saydı ve parmaklarının arasına yaydı. Dizüstü bilgisayar çantası kucağındaydı, parayı hareket ettirdikçe uzun zinciri şingirdiyordu.

"Rudy bunu çoktan denedi. Bütün bir ekip benzer bir yöntem bulmak için günlerce çıkmaz sokaklarda dolaştık. FBI bizimle konuşmadı, biz de kendi araştırmamızı haber ve polis raporları üzerinden yaptık.

temaslar. Elimizde hiçbir şey yok. Belki arkadaşınızla şansınız yaver gidebilir," dedi Holten.

Garson kız tabakları temizledi ve hesabı bıraktı. "Ben bakarım," dedim, bir yığın faturayı yere bırakarak.

Harper ve Holten itiraz etti. Özellikle Holten. Eski polisler hâlâ savunma avukatının cebinden uzak durmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Görünüşe göre, maaş bordrosunda oldukları zamanlar hariç.

"Bunu halledeceğim," dedi Holten, Harper'ın yirmiliğini geri uzatarak, "Kahvaltı Carp Law'dan. Masrafları ben karşılayacağım."

Benim para yığınımı topladı, kendininkini yere attı ve bana banknotlarımı geri verdi. Holten'in masanın üzerine bıraktığı para yığınının en üstündeki para dikkatimi çekti. Washington'ın resmi yüzüstü duruyordu. Banknotun arkasında Birleşik Devletler'in büyük mührü vardı. Tepesinde her şeyi gören bir göz olan bir piramit ve banknotun diğer ucunda, yıldız ve çizgili bir kalkanın üzerine tünemiş kartal, bir pençesinde zeytin dalları ve diğerinde tutulan oklar. O anda aklımın bir köşesinde bir şey çalışıyordu. Carl'ın ağzındaki banknotun tüm davanın anahtarı dair saf bir içgüdü.

Üçümüz köşeyi dönüp Batı 88^{inci} Cadde'ye doğru yürüdük. Nehre kadar uzanıyordu ama o kadar uzağa gitmemize gerek yoktu. Bir kilisenin, birkaç hırdavatçının ve bir otelin önünden geçtik. Sonra sokağın diğer tarafında evi gördük. Üç katlı bir kahverengi taş. Olay yeri şeridi kapının önünde parlak bir şekilde duruyordu. Evin önünde üniformalı bir polis oturuyordu ve verandanın basamaklarında beş dakika durmuştu. Polis Holten'dan daha ufak tefekti ama yine de tıraşlı kafası ve kalın boynuyla iri bir adamdı. Sokakta belki bir düzine insan vardı. Hepsi siyah giymişti. Bazıları evin parmaklıklarına tişörtler, çiçekler ve Ariella'nın resimlerini asmıştı. Grubun katlanabilir sandalyeleri ve yağmurlukları vardı. Bugün, muhtemelen her gün buradaydılar. Evin karşısındaki bir ağacın dibine mumlar yerleştirilmişti. Ariella'nın büyük boy bir poster de ağacın kabuğuna sarılmış ve ağacın etrafına ip ve bantla bağlanmıştı.

Biz merdivenlerden çıkarken polis ayağa kalktı, başını salladı ve parmağını dudaklarına götürdü. Gözleri omzumun üzerinden geçti, sonra bana göz kırptı ve "İçeri gelin memur beyler" dedi.

Başımı salladım. Dışarıdaki hayranlar Ariella'nın yasını tutuyordu. Bobby'nin tişörtlerini ya da posterlerini görmemiştim. Polis kalabalığın Bobby'yi temsil ettiğimizi anlamasına izin verirse işler çirkinleşebilirdi. Polis olay yeri bandını kenara çekti ve ön kapıyı birkaç metre açtı, teker teker içeri girmemize yetecek kadar. Hayranlar içeriyi görebilmek umuduyla ileri doğru koşarken merdivenlerdeki ayak seslerini duyabiliyordum.

"Geri çekilin," dedi polis. Hepimiz içeri girdik ve polis kapıyı arkasından kapattı.

"Lanet olsun, bu çocuklar deli," dedi. Harper polise yaklaştı, elini uzattı, "Merhaba, ben Harper," dedi gülümseyerek. Uzun zamandır federal polisti. Kolluk kuvvetlerine olan yakınlığı hâlâ güçlüydü.

Polis ellerini ceketinin ceplerine soktu ve "Geri çekil, sürtüğ. Kimse hiçbir şeye dokunmasın. Yarım saat içinde buradan gitmiş ol."

"Ceza savunması dünyasına hoş geldin Harper," dedim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O sabah evden çıkmadan önce Kane küveti örten muşambayı açmıştı. Aşağı uzanıp fişi çekmiş ve duşu açmıştı. Bir dakika içinde kırılgan, beyaz kemikleri durulamaya başlamıştı. Kemikleri ve dişleri toplamaya dikkat eden Kane, onları bir havluya sararak çekiçle toz haline getirdi. Daha sonra tozu sabun tozu kutusuna serpti ve kutuyu kapattı. Kurşunu cebine koydu. Kane gittikten kısa bir süre sonra nehre ya da bir rögara karışacaktı. İş bitmişti. Duş aldı, bacağındaki yaraya yeni bir bandaj yapıştırdı, giyindi, makyajını yaptı, buz torbasının yüzündeki şişliği yeterince indirip indirmediğini kontrol etti, paltosunu giydi ve sokağa çıktı.

Kısa bir süre sonra Kane, Center Street Ceza Mahkemeleri Binası'nın dışında güvenlikten geçmek için bekleyen sıraya katıldı. İki sıra vardı. Kane'in sırasındaki insanların hepsinin elinde, jüri görevi için rapor vermeleri gerektiğini bildiren, tepesinde kırmızı bir afiş bulunan mektuplar vardı.

Her iki hat da hızlı hareket etti ve Kane'in soğuktan içeri uzun sürmedi. Bıçak yarasına rağmen topallamıyordu. Acı olmaması yürüyüşünde doğal bir değişiklik olmadığı anlamına geliyordu. Üstü arandı ve ceketini X-ray cihazından geçirmek zorunda kaldı. O gün çantasını yanında getirmemişti. Herhangi bir silahı yoktu. Çok riskli. Güvenlikten sonra Kane bir dizi asansöre yönlendirildi ve kendi katında bekleyen bir mahkeme memuruna rapor vermesi söylendi. Kalabalık asansörler Kane'i her zaman rahatsız etmiştir. İnsanlar kokuyordu. Tıraş sonrası, deodorant, sigara ve vücut kokusu. Başını eğen Kane burnunu kalın atkısının içine gömdü.

İçindeki heyecanı hissedebiliyordu ve onunla .

Asansörün kapıları soluk, mermer döşeli bir koridora açıldı ve Kane kalabalığı takip ederek resepsiyon masasında duran yuvarlak yüzlü bir mahkeme memuruna ulaştı. Kane sırasını bekledi. Hafif bir şaşkınlık ifadesi takındı. Celbini kontrol etti, kimliğini kontrol etti. Etrafına bakındı, parmaklarını kemer tokasına vurdu. Mahkeme memuru, Kane'in önündeki kadını resepsiyon masasının sağındaki büyük bir ön odaya gönderdi. Kane'in ensesinde bir elektrik karıncalanması başladı. Sanki biri sıcak bir ampulü tenine yakın tutuyormuş gibi. Bu lezzetli endişe hissi Kane için bir bonustu. Bu hissi seviyordu.

"Mahkeme celbi ve kimlik, efendim," dedi mahkeme memuru. Parlak kırmızı bir ruj sürmüştü ve bu rujun bir kısmı ön dişlerine bulaşmıştı.

Kane kimliği ve celbi uzattı ve memurun omzunun üzerinden arkasındaki ve sağındaki odaya doğru baktı. Çağrının üzerindeki barkodu taradı, kimliğe baktı, Kane'e bir kez baktı, kimliğini geri verdi ve "Geçin ve oturun. Video sunumu birazdan başlayacaktır. Sıradaki..."

Kane kimliği aldı ve cüzdanına geri koydu. Kimlik onun değildi. New York Eyaleti ehliyeti, bir gün önce küvetinde kaybolan adama aitti. Kane yumruğunu havaya kaldırma isteğini bastırdı. Kimlik kontrolünden geçmek her zaman o kadar kolay olmuyordu. Kane hedefi iyi seçmişti. Bazen, lateks, boya ve makyajla bile, Kane hedefin görünümüne yeterince yaklaşıyordu. Kuzey Carolina'da böyle bir durum yaşanmıştı. Kimlikteki fotoğraf on yıldan daha eskiydi. Hedefin kendisi bile kendi kimliğindeki fotoğrafa hiç benzemiyordu. Mahkeme memuru iki dakika boyunca Kane'e ve bakmış, hatta geçmesine izin vermeden önce amirini çağırmıştı. Neyse ki New York bugün Kane'in yüzüne gülüyordu.

Ön oda lekeli görünüyordu. Tavanda hâlâ, jüri adaylarının kaderlerini beklerken sigara içebildikleri zamanlardan kalma nikotin lekeleri vardı. Kane odadaki yirmi kadar potansiyel jüri üyesine katıldı. Her biri, bir koluna bağlı döner bir yarım masa bulunan bir sandalyeye oturdu. Başka bir mahkeme görevlisi

ona yaklaştı ve iki parça kağıt uzattı. Biri bir anket, diğeri ise bir bilgi broşürüydü - Jüri Hizmeti SSS.

Masaların karşısındaki duvara yetmiş beş inçlik iki televizyon monte edilmişti. Kane anketi tamamladı, belki de çok hızlı bir şekilde. Etrafına baktı, diğeri kalemlerinin ucunu ısıyor, cevaplarını düşünüyordı. Anket, tanıkları ya da önemli aktörlerini tanıyan jüri üyelerini ayıklamak üzere tasarlanmıştı. Ayrıca önyargıları tespit etmek için tasarlanmış genel sorular da soruluyordu. Soruların hiçbirisi Kane'e sorun çıkarmadı - kağıt üzerinde tarafsız görünme konusunda oldukça deneyimliydi.

Kane kalemini bırakır bırakmaz televizyonlar canlandı. Dik oturdu, ellerini kucağına koydu ve dikkatini eğitici videoya verdi. Hakimler ve avukatlar tarafından jüri üyelerine duruşma kavramını tanıtmak, mahkeme salonunda kimlerin olacağını ve hangi rollere sahip olduklarını bildirmek ve tabii ki tipik bir New York jüri üyesinden adaletin ne beklediğini açıklamak için yapılmış on beş dakikalık kısa bir filmi. Açık fikirli olmaları, dava sonuçlanana kadar kimseyle dava hakkında konuşmamaları ve kanıtlara dikkat etmeleri gerekiyordu. Bunun karşılığında her jüri üyesine işverenleri ya da mahkeme tarafından günlük kırk dolar ödeniyordu. Eğer duruşma otuz günden fazla sürerse, mahkemeler kendi takdirlerine bağılı olarak günlük altı dolar daha eklerlerdi. Öğle yemeğı sağlanacaktı. Mahkeme seyahat masraflarını ya da park ücretini karşılamazdı.

Aksiyonun durakladığı anlarda, anlatı sahne değıştirmek için durduğunda, Kane etrafında oturan kadın ve erkeklere baktı. Birçoğı videodan çok telefonlarına odaklanmıştı. Bazıları dikkat kesilmişti. Bazıları ise uykuya dalmış gibi görünüyordu. Kane tekrar ekrana doğıru baktı ve işte zaman onu gördü.

Bej rengi takım elbiseli bir adam, bu odaya açılan oyuğun altında duruyordu. Keldi ve başının her iki yanında kalan az sayıdaki sağı da yavaş yavaş beyazlıyordu. Adam aşırı kiloluydu ama obez değıldi. Fazladan yirmi ya da otuz kilo taşıyordu. Daha fazla değıl. Gözlükleri burnunun ucunda, neredeyse yüzünden kayacakmış gibi asılı duruyordu. Adam başını öne eğmiş, gözlerini

akıllı telefonunun ekranına baktı. Şişman başparmağı ekranın üzerinde geziniyordu. Ekrandan gelen ışık adamın çift çenesini vurguluyor ve onu ellili yılların korku filmlerinden fırlamış bir kötü adam gibi gösteriyordu. Ayrıca Kane'in adamın koyu renkli, çukur gözlerini görmesini de sağladı. Gözler koyu kahverengi, neredeyse siyahtı. Küçük ve acımasız. Ve bu gözler telefon ekranının yakınında bile değildi. Bu gözler sırayla her bir potansiyel jüri üyesini aradı. En fazla dört ya da beş saniye üzerlerinde durdular. Yoğun bir bakış. Ve sonra bir sonrakine.

Belki de adamı sadece Kane fark etmişti. Onu daha önce görmüştü. Adını biliyordu. Odadaki başka hiç kimse onu fark etmemişti. Adam böyle olmasını seviyordu. Kane bunu biliyordu. Sıkıcı bir takım elbise giymişti. Beyaz gömlek ve soluk kravat. Ve giysilerinin hiçbirisi son yıllarda alınmış gibi görünmüyordu. Bu takım en az on yıllıktı. Yüzünde de ayırt edici hiçbir şey yoktu. Metroda bir saat boyunca karşısında oturabileceğiniz ve vagondan çıktıktan sonra on saniye içinde hakkında tek bir şey bile hatırlayamayacağınız bir adamdı bu.

Adı Arnold Novoselic'ti. Carp Hukuk tarafından Solomon davası için jüri danışmanı olarak işe alınmıştı. Kane geçen ay boyunca her gece otoparkta oturmuş ve Arnold'ın Carp Hukuk ofisindeki bir mantar panoda yüzleri hareket ettirmesini izlemişti. Listedeki her jüri üyesini araştırmak için koca bir ekip kurulmuştu. Fotoğraflarını çekecekti. Hayatlarını, sosyal medya hesaplarını, banka hesaplarını, ailelerini, inançlarını araştıracaktı. Kane'in kimliğini çaldığı adam o panoda yer almıştı. Ve dün gece bir arka bahçede yaktığı adamın yüzü.

Birçok açıdan Arnold, Kane için asit testiydi. Kane'in jüri havuzundaki bir adamın hayatını çaldığını fark edebilecek biri varsa o da Arnold'dı. Jüri üyelerini izliyordu - hangilerinin bu işi ciddiye alıp hangilerinin almadığını görüyordu.

Kane bir anda, Arnold'un boncuk gibi gözlerinin kısa bir süre sonra üzerine dikileceğinin aşırı derecede farkına vardı. Bu düşünce nefes almasına neden oldu. Sıcak hissetti. Ter Kane'in düşmanıydı. Makyaj akabilir ve gözlerinin etrafındaki morlukları yavaşça ortaya çıkarabilirdi. Ekranı odaklanırken Kane dalgınca atkısını çıkardı ve gömleğinin yakasını açtı.

Ve sonra bunu hissetti. Arnold'ın gözleri onun üzerindeydi. Emin olmak için ona bakmak istedi, Kane'in sahip olduğu her sinir ve içgüdü başını çevirip Arnold'a bakmasını istiyordu. Ama yapmadı. Boynunu ve başını sabit tuttu ve ekrana baktı. Çevresel görüşü Arnold'ı seçti. Emin olamıyordu ama telefonu bırakmış ve gözlerini dikmiş ona bakıyor gibiydi.

Kane oturduğu yerde kıpırdandı. Kendini bir polis projektörüne yakalanmış gibi hissetti. Donmuş. Teşhir edilmiş. Kane videonun bitmesini diledi. O zaman etrafına bakabilirdi. Arnold'un ne yaptığını kontrol edebilecekti. Her an ıstırap vericiydi.

Sonunda film bitti ve Kane Arnold'a baktı. Kane'in sağına bakıyordu. Başka birine geçmişti. Gömleğinin cebinden şeftali renginde bir peçete çıkaran Kane alnına hafifçe vurdu. Ter korktuğu kadar kötü değildi. Peçeteye çok az makyaj bulaşmıştı ve bulaşanlar da aşağı yukarı kâğıtla aynı renkteydi. Bu sefer önceden düşünmüştü.

Kane bir mahkeme memurunun odanın arka tarafından ön tarafa doğru ilerlediğini duydu. Botları parke zeminde yankılanıyordu. Arkasını döndü ve grupla yüzleşti. Kane onun arkasında odaya girmek için bekleyen bir başka potansiyel jüri üyesi sırası gördü.

Odanın ön tarafındaki memur kalabalığa hitap etti.

"Bayanlar ve baylar, dikkatiniz için teşekkür ederim. Soru formlarınızı, jüri üyesi numaranız sayfanın üstünde işaretli olarak, odanın arka tarafındaki mavi kutuya koyun ve meslektaşım Jim'i mahkeme salonuna kadar takip edin. Gitmeden önce, eğer belirtilmemişse, burası jüri toplantı odasıdır. Eğer görev yapmak üzere seçilmezseniz, lütfen buraya geri dönün ve bir mahkeme görevlisini bekleyin. Seçilmediyseniz buradan ayrılmakta özgür değilsiniz. Teşekkür ederim."

Kane hızla eşyalarını topladı ve odanın arka tarafına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Sıranın başına ne kadar yakın olursa jüride yer alma şansı o kadar artacaktı. Soru formunu kutuya koydu ve kıvırcık kahverengi saçlı, ağır yeşil paltolu orta yaşlı bir kadının arkasında sıraya girdi. Kadın arkasını döndü ve Kane'e gülümsedi.

"Heyecan verici, değil mi?" dedi.

Kane başını salladı. İşte bu kadar. Plan yapabilir, çok , hatta savunma tarafından seçilme şansını artırmak için jüri havuzunda ölümcül ayarlamalar yapabilirdi ama artık her şey biraz şansa kalmıştı. Daha önce de bu noktaya gelmiş ve başarısız olmuştu. Kendi şansını kendisinin yarattığını, o odadaki herkesten daha zeki olduğunu kendine hatırlattı.

Odanın arka tarafındaki kapılar açıldı ve Kane ötesinde bir koridor görebildi. Bu koridor mahkeme salonuna çıkıyordu. Nihayet, bunca zaman sonra.

Zamanı gelmişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ön kapı ile evin her tarafına yayılan beyaz halının başlangıcı arasında üç metrelik sert ahşap döşeme vardı. Hepimiz ayaklarımızı karşılama paspasına silmek için zaman ayırdık. Memur kapıya yaslandı ve bizi izledi. Biz içeri girmeden önce küçük siyah kameranın ön kapının üzerinde saat iki yönünde olduğunu fark etmiştim. Koridorda etrafıma bakındım ama alarm panelini göremedim.

"İşte," dedi Harper.

Paneli bulamamıştı ama eskiden nerede olduğunu bulmuştu. Duvardaki dört vida deliği, kapının hemen sağında. Süpürgeliğin üzerinde hafif bir sıva tozu bile vardı.

"Güvenlik paneli nerede?" Dedim.

"Muhtemelen muayene için çıkarılmıştır," dedi Harper. Rudy'yi daha sonra gördüğümde bunu ona sormak için bir not aldım.

Koridor üçümüzün arka arkaya yürüyebileceği kadar genişti, Holten bu üç kişiden biri olsa bile. Sol taraftaki duvara yaslanmış masaya ulaştığımızda geride durmak zorunda kaldı. Holten kendi başına ilerledi, Harper ve ben onun geçmesine izin verdik, sonra masanın yanından yan yana yürüdük. Antika görünüyordu. Gül ağacı olabilirdi.

Masanın üzerinde bir telefon, bir internet yönlendiricisi ve bir yığın açılmamış postanın yanında yanmayan bir lamba duruyordu. Merdiven sağ taraftaydı.

Holten sola dönerek mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere girdi. Fotoğraflardan hayal ettiğimden daha büyük görünüyordu. Orada garip bir şey yoktu. Oturma odasına göz attım. Kanepeler ve sandalyeler yırtılmıştı. Eşyalar koltuklardan dışarı taşmıştı. Polis dosyalarında eksik olan bir şey vardı. Bobby de sorgulanmıştı.

Ariella'ya karşı kullanılan bıçağı bulamadılar.

Birinci katta bir çalışma odası ve hâlâ kutularla dolu bir oda vardı. Bir banyo ve iki yedek yatak odası. Önemli bir şey yoktu. Sahanlıktaki büyük bir pencereden arka bahçeyi görebiliyordum. Küçük, duvarla çevrili ve aşırı büyü müştü. Görebildiğim kadarıyla merdiven yoktu. Her halükarda arka kapı içeriden kilitlenmişti. Birinin olay yerinden bu kaçmasına imkan yoktu.

İkinci katta ana yatak odası vardı. Yukarı çıktık. Önce Harper.

Eksik olan tek şey, sahanlıkta, pencerenin altında duran devrilmiş masaydı. Onu olay yeri fotoğraflarında yerde duran kırık bir vazoyla birlikte görmüştüm.

Ana yatak odası tüm sırları barındırıyordu. Önce Harper içeri girdi. Durdu, tişörtünün üst kısmını ceketinin yakasından çıkardı ve burnuna geçirdi.

"Çok tozlu. Toz sinüslerimi öldürüyor" dedi.

Yine küçük mobilyalar gördüm. Okuma lambalı bir komodin. Bir tuvalet masası. İkisi de beyazdı. Tuvalet masasının üzerindeki ayna kırk vatlık ampullerle çevriliydi, tiyatro soyunma odalarında görebileceğiniz türden. Yatağın antika, oval bir başlığı vardı. Ferforje demir beyaza boyanmış ve kırmızıya boyanmış dekoratif çiçeklerle desenlere dönüştürülmüştü.

Yatak hâlâ yerinde duruyordu. Yatağın bir tarafında Ariella'nın kan kaybindan dolayı kırmızı ve kahverengi dairesel bir leke vardı. Carl'ın tarafında görebildiğim kadarıyla kan lekesi yoktu. Harper bir hapşırığı bastırdı. Ev bir yıldan uzun bir süredir boş duruyordu. Ev tozlu bir kokuya sahip olsa da, bu odada çok fazla toz ve başka bir koku var gibiydi. Pas ve kötü peynir gibi koktuğunu düşündüm. Eski kan kokusu.

Gözlerimi kapattım ve Harper'ı görmezden gelmeye çalıştım. Zihnim NYPD fotoğrafçısı tarafından çekilen olay yeri görüntüleriyle doldu. Yerde yatan yatak örtülerini, köşedeki sopayı, Ariella ve Carl'ın yatakta yatış şekillerini düşündüm.

"Polislerde bıçak yok, değil mi?" dedi Harper.

Gözlerimi kapalı tuttum, "Hayır. Evdeki tüm bıçakları test ettiler. Hiçbirinde kan izi yoktu ve yara olarak uyuşmuyorlardı. Bahçeyi kontrol ettiler. Tavan arasını. Bir aşamada her yeri didik didik etmişler. Sanırım kanalizasyonu bile araştırmışlardır. Bıçak yok. Bu bize bir savaş şansı verir. Ariella'yı öldüren kişinin bıçağı da yanında götürdüğünü iddia edebiliriz."

Harper'ın odada adım attığını duydum. Döşeme tahtaları halının altında gıcırdıyordu. Gözlerimi açtım ve yavaşça yatağın etrafından dolaşım. Halıda bir damla bile kan yoktu. Yerdeki tek kan lekesi köşedeydi ve sopadan geliyordu.

Harper tişörtünü indirdi, arkasına uzandı ve kot pantolonunun cebinden bir şişe su çıkardı. Kapağını açtı ve bir yudum içti. Su ağzındayken nefes almış olmalı ki ani bir hapşırık ve öksürük onu sarstı. Ağzını kapatmaya çalışırken parmaklarının arasından su döküldü.

"Kahretsin, özür dilerim," dedi ve tişörtünü ağzının üzerine geri çekti. "İyi misin? Sadece su, merak etme" dedim.

Yanına geldiğimde halıda küçük bir nem lekesi ve yatağın üzerinde birkaç damlacık gördüm. Diz çöküp bir mendille halıyı ovaladım ve kuruladım.

"Özür dilerim Eddie," dedi.

"Sorun değil," dedim. Kalkıp yatağı silmek üzereydim ki durdum. Yatağın üzerinde ince su damlacıkları vardı. Henüz kurumamışlardı. Harper avucunu yatağın üzerine koydu ve damlacıkları hızla fırçaladı. Yatağa dokundum. Kupkuruydu.

İkimiz de yataktaki kan lekesine baktık. Birbirimize baktık.

"çocuğu," dedi Harper.

Başımı salladım. Cebinden su şişesini çıkardı ve yatağın üzerine biraz damlattı. Su orada yağlı inciler halinde duruyordu.

Bekledik.

Otuz saniye sonra su hâlâ oradaydı. Harper telefonuna dokundu ve bir kamera deklanşörünün dijital ses efektini duydum.

"Çarşafa ihtiyacımız var," dedi Harper.

"Senden çok öndeyim," dedim ve dolap kapaklarını açtım. Gömme dolaplardan ikisinde Ariella'nın giysileri vardı. Üçüncü bir dolapta ise katlanmış çarşaf ve yatak örtüleri vardı. Bunların aslında düzgünce katlanmış olduğunu, ancak polislerin Ariella'nın üzerinde kullanılan cinayet silahını bulmak için her yeri didik didik ettiklerini hayal ettim. Bir çarşaf çıkardım ve lekenin üzerine serdim, sonra da iki katına çıkardım. Harper üzerine uzandı. Ben de yanına uzandım. Birbirimize baktık. Harper gülümsüyordu. Yaklaşık bir yıl önce bir davayı tamamladığımızdan beri onu görmemiştim. Onunla saatlerce birlikte çalışmış, konuşmuş, o kullanırken arabasının yolcu koltuğunda hayata tutunmaya çalışmıştım.

Bunca zaman boyunca gözlerinin ne kadar muhteşem görüldüğü hiç aklıma gelmemişti.

"Arrh-hhh-hhh-mmm," dedi bir ses. Doğrudum ve Holten'i gördüm, kapı aralığında durmuş boğazını temizliyordu.

"mu böldüm? Yoksa başka bir şey mi?" dedi.

İkimiz de yataktan yuvarlandık. Harper çarşafı yataktan yırtıp rulo yaptı ve yanımdan geçerek dolabına geri koydu. Yanakları kızarmıştı ama dudaklarının kenarları hâlâ gülümsüyordu.

"Bobby Solomon'un kışını kurtarmaya çalışıyorduk. Görünüşe göre masum olabilir," dedi Harper.

Telefonu çaldı. Aramaya cevap verdi ve sahanlığa çıktı. O telefonla konuşurken Holten ve ben birbirimize rahatsız edici bakışlar attık. Harper konuşmasını bitirdiğinde geri geldi ve tam bir şey söyleyecekti ki Holten ondan önce .

"Yorgun değilim, sanırım Yanni'yi arayıp bu vardiyayı karşılayabileceğimi söyleyeceğim. Sadece daha sonra bir şeyler içmek için hala müsait olup olmadığımızdan emin olmak istedim." dedi.

Harper bir adım geri çekildi, saçlarına dokundu ama saçları çoktan bir saç bandıyla düzgünce arkaya toplanmıştı.

"Elbette," dedi. "Çocuklar, az önce Joe Washington'dan bir telefon aldım. Büro'dan biriyle konuşmuş ve bir şeyler bulmuş olabiliriz ama hemen gitmemiz gerekiyor."

"Nerede?" dedi Holten.

"Federal Plaza. Düşük bir ihtimal ama cinayetler için alternatif bir şüphelimiz olabilir."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kane sırayı takip ederek mahkeme salonuna girdi. Potansiyel jüri üyeleri yan kapıdan çıktılar ve Kane hemen halka açık galerinin ve sıraların boş olduğunu gördü. Jüri üyeleri orada oturacaktı. Duruşmanın bu bölümünde halk ve basın yoktu. Kane, Rudy Carp'ın sanık masasında Bobby Solomon'un yanında oturduğunu gördü. Arnold Novoselic masanın köşesinde, Rudy'nin yanında oturuyordu. Solomon yüzünde pasif bir ifadeyle oturuyordu.

Savcının yüzünde bir gülümseme vardı. Kane adamı kapsamlı bir şekilde araştırmıştı. Art Pryor. Kane'in tahmin ettiğinden daha uzun boyluydu, son altı ay içinde birkaç basın toplantısında onu izlemişti. Soluk mavi, ölçüye göre dikilmiş bir takım elbise geniş omuzlarından sarkıyordu. Takım elbisesinin göğüs cebinden beyaz gömlek, sarı kravat ve ona uygun sarı mendil görünüyordu. Açık kahverengi saçları, bronzlaşmış yüzü, yumuşak elleri ve yeşil gözlerinin ardındaki ışıltı Pryor'ı ilginç bir figür haline getiriyordu. Hareketleri yavaş ve zarifti. Büyükanneleleri yanaklarından öpen ve soğuk dudakları tenlerine değdiği anda hafif parmaklarını cüzdanlarına daldıran türden bir adamdı. O bir Alabama adamıydı. Doğma büyüme Alabamalıydı. Öncelikle güneyde çalışıyordu ve her zaman dava açardı. Birçok kez baskı görmesine rağmen hiçbir zaman savcı, vali ya da belediye başkanı adayı olmamıştı. Pryor'ın siyasi hırsları yoktu. Mahkeme salonunu seviyordu.

Kane, mükemmel bir şekilde sıraya girdiğinde zamanlamayı doğru yaptığını düşündü. İlk yirmi jüri üyesi ön sıraya oturdu ve Kane ikinci sıraya doğru ilerlemeye başladı. İlk sırada olmak bazen insanların çok hevesli görünmesine neden oluyordu. Avukatların jüri üyesi olmak isteyenlere şüpheyi yaklaştığını öğrenmişti. Genellikle onlar

kendi gündemlerine hizmet etmek isterler. Kane kimsenin bir amacı olduğunu bilmesini göze alamazdı.

oturdu ve ilk kez gözleri sahanın önüne gitti. Elinden geleni yaptı ama şaşkınlığını gizlemekte zorlandı. Yargıç. Davaya bakacak olan sarışın kadın yargıç artık yargıç koltuğunda oturmuyordu. Onun yerine, Kane'in dün Eddie Flynn'in ofisinde üstü açık yeşil arabadan inerken gördüğü adam oturuyordu. Bir an için donup kaldı. Yargıcın kendisini görme ihtimaline karşı kıpırdamaya cesaret edemedi. Kane sürprizlerden hoşlanmazdı. Bu tahammül edilemezdi. Ya onu tanırsa? O değiş tokuşu düşündü. Kane bu adama yol sorarken kendi sesini kullanmıştı. Alıştırma yaptığı sesi değil. Şu anda kullandığı ses değil. Ve yüz hatlarını kasketinin altında saklamak için elinden geleni yapmıştı.

Yargıç jüri üyeleri yerlerine otururken onlara baktı. Gözleri Kane'e takıldı ve Kane de ona baktı. Kane'in kalp atışları hızlandı. Kane'in görebildiği kadarıyla yargıç hiçbir şey söylemedi ve avukatlara doğru döndü. Kane sinirlerinin yatışması için kendini biraz salladı.

Artık çok yakındı.

Jüri seçiminin üzerinden iki saat geçmişti ve yargıç hâlâ ikinci sıra üzerinde çalışıyordu. Sorun şu ki, Kane'in bulunduğu sıranın diğer ucundan başlamıştı. Bir jürinin mahkemenin kuyusundan jüri kürsüsüne nasıl büyük ölçüde yargıca bağlıydı. Kane bunun birkaç farklı şekilde yapıldığını görmüştü. İşin içinde rastgele bir faktör olduğu sürece, yargıç çok fazla incelemeden kaçıyor. Bazı yargıçlar listeden jüri üyelerinin kimlik numaralarını söyleyerek onları rastgele seçiyordu. Diğer yargıçlar ise potansiyel jüri üyelerinin mahkemeye gelip sıralara zaten rastgele bir sırayla oturduklarını, dolayısıyla jüri kabine her seferinde bir sıra almanın zaten güçlü bir şans unsuru içerdiğini fark etti. Kendisini tanıttığı şekliyle Yargıç Harry Ford bu yöntemi tercih ediyordu.

Yargıç jürinin rolü üzerine bir konuşma yapmış ve bir ceza davasının nasıl işlediğini anlatmıştı. Kane bunları daha önce de duymuştu ama hiç bu kadar açık bir şekilde anlatılmamıştı.

Sonra ayıklama başladı. Önce jüri üyeleri. Yarım düzine kişi tatil rezervasyonlarının ve ödemelerinin yapıldığını, hasta akrabalarının ya da hastane randevularının olduğunu söyledi ve sistematik olarak onlara izin verildi.

Sonra avukatlar panele dişlerini geçirdiler.

Jüri üyeleri savunma ve iddia makamı tarafından teker teker sorgulandı, kabul edildi veya reddedildi. Savunmanın, gerekçe göstermek zorunda kalmadan bir jüri üyesine karşı sınırlı sayıda itiraz hakkı vardı. Bunu on iki kez yapabilirdi. Bundan sonra, bir jüri üyesinin neden görev yapamayacağına dair bir neden göstermeleri gerekiyordu. Bir kadın, kendisine soru bile sorulmadan savunma tarafından reddedilmişti. Görünüşe göre birkaç jüri üyesinin kaderi bu şekilde belirlenmişti ve savunma son itirazına kalmıştı. Savcı sadece bir jüri üyesinin Bobby Solomon'un uzun süredir hayranı olduğunu göstererek onu görevden alabilmişti.

Kane tırnaklarının derisine batmasına izin verdi. Acı için değil. Hiç acı yoktu. Ellerini oynatmasını, kıpırdanmasını engelledi. Endişesini göstermek istemiyordu. Şimdi olmazdı.

On jüri üyesi her iki tarafça da kabul edilmişti. Sadece iki kişilik yer kalmıştı. Jüri kürsüsünde dört boş sandalye vardı. İki jüri üyeleri için. İki yedekler için. Bir adam sorgulama için tanık kürsüsündeki yerini aldı. Adını Brian Dale olarak vermişti. Evli ama çocuğu yok. Bir Starbucks'ta müdür. Karısıyla birlikte altı yıl önce Savannah, Georgia'dan New York'a taşınmış. Rudy Carp hiç soru sormadı. Arnold Brian hakkında araştırmasını çoktan yapmıştı ve Rudy onu jüri üyesi olarak kabul etti. Kane bunun bir ilk olduğunu fark etti. Başka hiçbir jüri üyesi savunma tarafından sorgusuz sualsiz kabul edilmemişti. Kane, Dale'i jüride gerçekten istiyor olmalılar, diye düşündü. Brian'ın çektiği fotoğrafları düşündü. Adamın boyu Kane'in doğal kilosuna daha yakındı. Zayıf, kaslı. Ortalama boyda. Benzer kemik yapısı, özellikle de burun. Kane için şu anki kişiliği ile Brian Dale arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı.

Yargıç Ford, "Savcılığın herhangi bir sorusu var mı?" diye sordu.

"Sadece bir iki tane, Sayın Yargıç," dedi Pryor, ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikleyerek. Kane, Pryor'ın sesini duymaya bayılıyordu. Silah namlusuna dökülen bal gibi bir sestti.

"Şimdi, Bay Dale, görüyorum ki evlilik ayini ile kutsanmışsınız?"

"Bu doğru. On altı yıl oldu," dedi Dale.

Kane, Pryor'ın tanık kürsüsüne doğru adım atışını izledi. Adamın adımlarında bir çalım vardı ama bu ona yakışıyordu. Kibirli değil. Hak edilmiş bir zarafet.

"Harika, karı koca bağından daha önemli bir şey yoktur. Eşinizin adı nedir?"

Kane'in yüzünde bir gülümseme belirmeye çalıştı. Pryor'ın bu bilgiyi zaten parmaklarının ucunda tuttuğunu biliyordu. Bu bir danstı. Pryor, Dale'le jüri önünde vals yapmaya hazırdı ve Dale bunun farkında bile değildi.

"Martha Mary Dale."

"Söylemem gerekirse güzel bir isim. Şimdi, bu gece Martha Mary'nin evine gittiğinizi hayal edin. Ön kapıdan girer girmez o lezzetli ev yemeğinin kokusunu alıyorsunuz. Martha Mary saatlerdir ocağın başında çalışıyor. Elinizi yüzünüzü yıkıyorsunuz, birlikte yemeğe oturuyorsunuz ve Martha Mary bugün nerede olduğunuzu soruyor. İsterseniz Martha Mary'ye bir cevap vermediğinizi hayal edin. Bu senaryoyu hayal edebiliyor musunuz Bay Dale?"

"Yapabilirim ama Martha Mary'ye nerede her zaman söylerim. Bizim evliliğimizde sır yoktur."

"İkinizi de takdir eden ilk kişi ben miyim? Ama Martha Mary'ye cevap vermediğinizi düşünün. Sizce Martha Mary sessizliğinizden şüphelenir miydi?"

"Oh, evet, efendim."

"Ya Martha Mary sizi başka bir kadınla gayrimeşru bir ilişki için buluşmakla suçlarsa? Eğer onun korkularını gidermeseydiniz, sizin hakkınızda en kötü şeyleri düşünmeye hakkı olurdu, değil mi?"

Kane, Dale'in başını salladığını fark etti.

Dale, "Kötü bir şey olduğunu düşünmekte haklı olabilir, elbette," dedi.

"Elbette öyle yapardı. Eğer bir kişi iğrenç bir suç işlemekle suçlanıyorsa ve ağzını kapalı tutup jüriye masum olduğunu söylememeyi tercih ediyorsa, sizce de bu şüpheli bir durum değil mi?"

"Kesinlikle öyle Bay Pryor," dedi Dale.

Pryor'ın cazibesi sınır tanıımıyordu. Tanık kürsüsüne doğru yürüdü, Dale'in omzuna bir tokat attı ve şöyle dedi.

Bay Dale. Martha Mary'ye en iyi dileklerimi iletin."

Savcılık masasına doğru yürürken arkasını döndü ve omzunun üzerinden yargıca seslendi: "Sayın Yargıç, Bay Dale'e itiraz edin. Tarafsız bir karar veremez."

"Kabul edildi," dedi yargıç.

Kane, Pryor'ın muhtemelen gördüğü en iyi avukatlardan biri olduğunu düşünüyordu. Az önce kendi taktiklerini kullanarak savunma lehine bir jüri üyesi seçmesini izlemişti. Jüri seçimi söz konusu olduğunda önemli olan tek şey tarafsızlıktı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" dedi Dale, ellerini iki yana açarak. Yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Bekleme salonunda oturun Bay Dale. Eminim bir mahkeme görevlisi size her şeyi açıklayacaktır," dedi yargıç. "Ve görev için rapor veren diğer jüri üyelerine bir hatırlatma. Başta da açıkladığım gibi, sanık hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildir. Sanık ifade vermemeyi tercih ederse, ki buna hakkı vardır, bu kararından herhangi bir anlam çıkarmamalısınız."

Mahkeme memurlarından biri Dale'e yaklaştı ve onu nazikçe tanık kürsüsünden indirdi. Kane küçük bir iç geçirdi. Bu iş için neredeyse Brian'ın kimliğini benimsemeye karar verecekti. Şimdi, bundan vazgeçtiği için rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordu. Sonunda, karar verici faktör Martha Mary oldu. Neredeyse iki metre boyunda ve üç yüz kiloya yakın ağırlığıyla Brian'ı gölgede bırakıyordu.

Kane ikisini de küvete sığdıramayacağını biliyordu. Yargıç,

"Sıradaki jüri üyesi adayları, lütfen sırayla," dedi.

Kane ayağa kalktı ve mahkeme memurunu jüri kürsüsüne kadar takip etti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

FBI'ın Federal Plaza'daki New York saha ofisine giderken Harper, ortağı Joe Washington'ın neler bulmuş olabileceği konusunda bizi bilgilendirdi. Arabayı Holten kullanıyordu, Harper ön yolcu koltuğunda, ben de arkada oturuyordum. Harper'ın hikayesini yakalamak için öne doğru eğildim. Bir jüriyi müvekkilinizin cinayet işlemediğine ikna etmeye çalışmak başka bir şeydir. Müvekkilinizin cinayeti işlemediğini suçu başkasının üzerine atmak çok daha kolaydır.

Harper, Holten için pozisyonunu belirledi. Ben sadece dinledim.

"Büro'dan en iyi şartlarda ayrıldım. Ortağım Joe ayrıldı. O daha çok insanlarla ilgilenir. Bu yüzden eski dostlarından birini aradı ve ViCAP ve NCIC üzerinden bir arama yapmasını istedi. Hiçbir şey bulamadı. Joe'nun arkadaşı bir hevesle BAU-2 ile konuşmayı önerdi. Bakalım bir şey çıkacak mı? İşe yarar bir şeyler bulabilecek bir ajan olduğu ortaya çıktı."

FBI'ın Davranış Analiz Birimi 2 yetişkinlere yönelik seri cinayetlere odaklanmıştı. Bu ekip seri katiller hakkında gezegendeki hemen hemen tüm kolluk birimlerinden daha fazla bilgiye sahipti. Şiddet Suçlularını Yakalama Programı (ViCAP) ve Ulusal Suç Bilgi Merkezi (NCIC), ülke çapında çözülmemiş suçlara kolluk kuvvetlerini bağlayan federal veri tabanlarını işletiyordu.

"Ajan kim?" Dedim.

"O bir analist - Paige Delaney. Joe onun geçtiğimiz ay New York saha ofisinde çalıştığını söyledi. Coney Island katiliyle ilgili olarak yerel halka yardım ediyormuş," dedi Harper.

"Davamızla bağlantısı nedir?" Dedim.

"Belki hiçbiri. Belki bir Şey. Olay yerinde hoşuma gitmeyen tek Şey ne kadar temiz olduğuydu. EĞer katil Solomon'sa, ilk seferinde çok iyi iş çıkarmış. Cesetlerde DNA yok, kurbanlarda savunma yarası yok, üzerinde çizik ya da kesik yok. İki kişiyi temiz öldürmüş. Sonra da Carl'ın ağzına parmak izi ve DNA'sı olan bir dolar mı bıraktı? Ben buna inanmıyorum. Bu işte bir terslik var ama yine de müvekkilimizin hikayesini de pek inandırıcı bulmuyorum." "Bu davadaki pek çok Şey çok mantıklı değil - düşünün Cinayet silahları hakkında," dedim. "Bobby nasıl olduysa evden Ariella'yı öldüren bıçağı saklıyor ama Carl'ı öldürmek için kullandığı sopayı yatak odasında yerde bırakıyor - üzerinde parmak izleri var - ve sonra polisleri arayıp cesetleri yeni bulduğunu mu söylüyor? Mantıklı gelmiyor, değil mi? Ama savcı bu Şekilde resmetmeyecek. Bu Bobby'nin sopası. zerinde onun parmak izleri var zaten. Suç mahallinin çok mükemmel görünmesini istemediğini söyleyecekler. Aksi halde kurgulanmıŐ gibi görünür. Kelebek de muhtemelen polisleri için oradadır ya da hastalıklı bir mesaj gnderiyordur. Her Şeyi berbat etti ve DNA'sını bıraktı. Küçük bir hata. Her iki durumda da Bobby'nin söyleyecekler."

Kafatasının arkasını koltuk baŐlıĐına gmen Harper, gözlerini tavana dikti ve düşünmeye başladı.

"Bu da mümkün, Eddie. Dediğim gibi, belki de savcı doğru adamı yakalamıŐtır? Bakalım Paige ne diyecek. Katilin imzası olabilecek Şeylerin bir listesini gönderdim ve o listedeki bir Şey FBI'ın dikkatini çekti, yoksa buluŐmayı kabul etmezlerdi."

Holten bizi Federal Plaza'ya bıraktı, park etti ve Jacob K. Javits Binası'nın lobisinde buluŐtuk. Beklemeye karar verdi. Dizüstü bilgisayarını ben aldım. Holten burada güvende olduğunu düşündü. Kapsamlı bir aramadan sonra, ayakkabılarım ve dizüstü bilgisayar X-ray geçtikten sonra, Harper ve benim yirmi üçüncü kata ıkımamıza izin verildi. Harper'ın nden gitmesine izin verdim. Birkaç yıldır burada görev yapıyordu ve buranın nasıl bir yer olduğunu biliyordu.

Bu durum, biz onunla irtibata geçilmesini beklerken resepsiyon alanındaki birkaç temsilcinin pis bakışlarına maruz kalmasına engel olmadı. Ve . Ve bekledim. Yirmi dakika sonra Harper'ı kendi haline bırakmaya hazırdım ki bir kadın solmuŐ gri kot ve bir siyah kazak

ikimize de yaklaştı. Paige Delaney ellili yaşlarının başında görünüyordu ve iyi yaşlanmıştı. Fiziksel olarak iyi durumdaydı ve saçlarının yaşla birlikte açılmasına izin vermişti. İnce burnunun üzerine g zl k takıyordu. A zı dudaklarının dış kenarlarından yukarı kıvrılmıştı ve bu da ona hoş bir görünüm veriyordu.

Harper'la el sıkıştı. Bana bir bakış attı, savunma avukatlarının eninde sonunda alışaca ı türden bir bakış. Onu uzun, dar bir koridordan geçerek bir konferans odasına kadar takip ettik. Masanın üzerinde kapalı bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Oturduk, Harper ve ben bir tarafta, Delaney masanın karşısında dizüstü bilgisayarın önünde. Gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu.

" zel sektör hayatı sana nasıl davranıyor?" diye sordu Delaney. "Kendi işinin patronu olmak güzel," diye yanıtladı Harper.

Sessiz kaldım. Bu benim dünyam değildi. Kolluk kuvvetlerinin has bir ba ı vardır. Harper'ın sihrini konuşturmasına izin verdim.

"Joe Washington selamlarını yolladı," dedi Harper.

"Her zaman çok kibardı. Onunla  alışmana sevindim. Joe iyi bir adam. Sanırım fazla zamanınız yok, hadi . İmzalarınıza bir göz attım," dedi Delaney. Dizüstü bilgisayarı açtı, ekranı masanın ortasına doğru çevirdi, böylece ikisi de Harper'ın e-postasını okuyabilecekti.

Delaney, "Bunların çoğu arama amaçlı imza olarak nitelendirilemez," diyor ve ekliyor: "Mümkün olduğunca çok sayıda olay yeri detayı hakkında bilgi topluyoruz, ancak yalnızca belirgin ve ilgili olanları. Katil belirli bir silah kullanmışsa ya da cesetler üzerinde belirli bir iz bırakmışsa, bir mesaj yazmışsa ya da bir anlatıyı takip ediyor gibi görünüyorsa - bunların hepsi bir imza olabilir. Tekrarlayanların kurbanlarını imzalarından tespit ederiz. Bazen imzalar kasıtlıdır: bir katil bir tür fantezisini gerçekleştirmektedir. Diğer durumlarda ise bilinçaltı bir eylemdir. Eğer bir model gösteriyorsa ya da potansiyel bir i  g r  sağlıyorsa, bunu ViCAP'e girecek potansiyel bir imza olarak ele alıyoruz."

Harper, "ViCAP'te bizim vakamızla ilgili hiçbir şey çıkmadı," dedi.

"Sistem mükemmel değil. Tüm kolluk kuvvetleri ViCAP kullanmıyor. Bazı polisler doğal yöneticiler değiller. Ve tabii ki katiller alışkanlıklarını değiştirebilir. Çoğunlukla, sistem memurlara güveniyor

Verileri girmek ve yeni suçlar için sistem uyarılarını kontrol etmek. Ayrıca, eğer suç çözülürse, sisteme hiç girilmiyor. Sistem, polisin şiddet suçlularını yakalamasına, bilinmeyen kişileri tespit etmesine ve kayıp kişileri bulmasına yardımcı olmak için tasarlanmıştır. Yakaladığımız ve mahkum ettiğimiz faillerin ayrıntılarını hemen yayınlamıyoruz. En büyük zayıflık bu."

Harper arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Bu nasıl bir zayıflık?" dedi. "Kapanmış cinayet davalarının konuyla ilgisi olmadığı kesin."

"Sistem haksız mahkûmiyetlere izin vermiyor," dedim.

Oturduğumuzdan beri Delaney ilk kez varlığını kabul etti. Bir an durdu, sonra başını salladı.

"O haklı. Ulusal Temize Çıkma Kayıtları'nda yapılan araştırmalar, Amerika Birleşik Devletleri'nde hüküm giymiş ve idam cezası her yirmi beş kişiden birinin masum olduğunu söylüyor. Her yıl elli ila altmış cinayet mahkumiyeti bozuluyor. Bu, veri tabanlarımızda bulunmayan ve imza takibi yapılmayan pek çok dava demek ve avukatı olmayan ya da mahkumiyet kararlarını bozduramayan masum insanları saymıyoruz. Joe'nun konuştuğu ajan beni tanıyor. Gönderdiğin bir şeyin ilgisini çekebileceğini düşünmüş. Henüz öyle mi bilmiyorum ama geldiğinize sevindim. Listenizdeki son imza - bir dolarlık banknot-"

Kısa kesti. Delaney'nin daha fazlasını söylemek istediği ama bildiği izlenimine . Bu iki kadında da bir yoğunluk vardı. Harper'ın bir dava hakkında bir teorisi varsa, bu teorinin nereye varacağını görmek için bacaklarını yere vururdu. Hızlı düşünüyordu ve yaptığı her şeye akıyor gibi görünen fiziksel bir enerjisi vardı. Harper'ın içinde ateş vardı. Oysa Delaney daha çok derin düşünen biriydi. Sessizce düşünen biri. Bir sorunu çözmek için vızıldayan bir sabit disk gibi.

Harper sessiz kaldı. Ben konuşmadım. Pasif bir şekilde Delaney'den daha fazlasını istiyorduk. Bize hiçbir şey vermedi. Bize hiçbir şey vermeden alabildiği kadar çok bilgi almaya çalışacağını biliyordum. Harper da bunu biliyordu. Bu standart FBI uygulamasıydı.

"Bahsettiğiniz bir dolarlık banknotu görmem gerekiyor," dedi

Delaney. "Elimizde sadece fotoğraflar var," dedi Harper.

"Yanınızda mı?" diye sordu Delaney.

Harper başını salladı ve pozisyonunu vurgulamak için iki elini de masanın üzerine koydu. Kıpırdamadan oturdu. Bunun dışında kalmaya çalıştım. Bu Harper'ın nasıl oynanacağını bildiği bir oyundu.

Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı.

Sonunda Delaney başını salladı ve gülümsedi.

"Onları görebilir miyim? Başka türlü size yardımcı olamam," dedi.

"Bir anlaşma yapalım. Size fotoğrafları göstereceğiz. Eğer ilgililerse, siz de elinizdekileri bize verin. Herkes kartlarını masaya koysun."

"Bunu yapamam. Son derece hassas bir soruşturmanın içindeyim ve-"

Gürültüyle ayağa kalktım ve sandalyenin ayaklarının karo zemini sıyrmasına izin verdim.

Delaney elini kaldırdığında Harper sandalyesinden santim kalktı.

"Bekle. Sana bazı detayları anlatabilirim. Hepsini değil. Ama sadece konuyla ilgili olduğunu düşünürsem. Hangi davada çalıştığınızı bilmiyorum ve eğer dolar uymuyorsa bilmeme gerek yok. Lütfen, . Fotoğrafları görmeme izin verin ve eğer aradığım şey buysa sizi elimden geldiğince bilgilendireceğim."

Harper'la bakiştık. İkimiz de . Yanımdaki çantayı açıp dizüstü bilgisayarını çıkardım ve çalıştırdım. Dolar banknotu keleşinin fotoğraflarını buldum, hepimizin bakabilmesi için dizüstü bilgisayarını döndürdüm.

Delaney'nin konuşması sadece beş saniye sürdü: "Hayır, alakası varmış gibi görünmüyor. Faturanın açılmış bir fotoğrafı var mı?" dedi.

Kalbim biraz sıkıştı. Harper'ın önünde söndüğünü görebiliyordum. Omuzları çöktü ve çenesi masaya düştü.

İçimi çektim. Bir an için, bunun bana Bobby Solomon'un masum olduğunu söyleyecek bir şey olabileceğine dair küçük bir umudum vardı.

"Elbette," dedim. İzleme dörtgenine bastım, iki ekranın üzerinden geçtim ve Delaney'nin bir göz atmasına izin verdim. Harper, "Üzgünüm, en azından bir çıkmaz sokağı kapattık," diye mırıldandı.

Başımı salladım, sonra Delaney dikkatimi çekti. Gözlerinin ve alnının etrafındaki deri gerildi. Gözlerini ekrana daha da yaklaştıtırırken dudakları sessizce kıpırdadı. , masanın arkasına eğildi. Elinde bir ressamın eskiziyle geri geldi.

ped. Eski ve yıpranmış görünüyordu. Sayfalar kenarlarından kıvrılmıştı. Açtı, defterin ortasında bir yerde bir sayfa buldu ve hevesle ekrana baktı.

"Üzerinde çalıştığınız dava hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Hemen şimdi," dedi.

Harper, "Ne? Bir şey mi buldun?" dedi.

Harper'ı görmezden geldi, çantasından bir kalem çıkardı ve eskiz defterini işaretlemeye başladı. Ekrana yakından bakıyor, sonra dikkatini deftere verip bir şeyler karalıyordu. Harper'ın sorusunu duymazdan gelerek kendi sorusunu yöneltti.

"Seri katiller hakkında ne biliyorsun?" dedi Delaney. Derimin üzerinde bir ürperti hissettim.

"Sadece gazetelerde okuduklarım. Çok fazla değil," dedim.

Harper, "Genellikle beyaz erkekler, yirmi beş ila elli yaşlarında, yalnızlar, sosyal açıdan beceriksizler, ortalamanın altında zekaya sahipler ve genellikle bir tür psikotik hastalıktan muzdaripler" dedi.

konuda bildiklerimle uyuşuyordu. Sandalyemde biraz doğruldum ve Delaney'nin defterindeki Birleşik Devletler'in büyük mührünün taslağı üzerinde bir zeytin yaprağını karaladığını gördüm. Başını tekrar kaldırdı ve dudakları kıpırdarken kaleminin okların üzerinde gördüm. Sayıyordu. Kalemi sayfaya düştü ve tekrar karalamaya başladı.

"Az önce söylediğiniz neredeyse her şey yanlış," dedi Delaney. "BAU'da biz onlara tekrarlayıcılar diyoruz. Herhangi bir etnik gruptan olabilirler. Mantık çerçevesinde her yaştan. Birçoğu evli ve büyük bir aileye sahip. Bir tanesinin yanında yaşayabilirsiniz ve bunu asla bilemezsiniz. Zayıf sosyal beceriler ve düşük zeka makul varsayımlardır, ancak durum her zaman böyle değildir. Çoğu kurban seçimi nedeniyle uzun süre yakalanmaktan kurtulur. Tekrarlayıcıların kurbanlarının çoğu katilleriyle daha önce hiç karşılaşmamıştır. Aptal bir tekrarlayıcı bile polis onları yakalamadan önce yıllarca çalışabilir. Ama bir de yüzde bir var. Son derece gelişmiş sosyal becerilere sahiptirler, IQ'ları ölçeğin dışındadır ve kafalarında onları öldürmeye iten şey her ne ise en yakın arkadaşlarından bile başarıyla gizlenebilir. Onların türünü çok sık yakalayamayız. En iyi örnek Ted Bundy olabilir. Ve televizyonda gördüğünüzün aksine, bu katiller yakalanmak istemezler. Asla. Bazıları

hapse girmemek için, öldürdüklerini gizlemek de dahil olmak üzere, olağanüstü çaba harcıyorlar. Diğerleri ise yakalanmak istemeseler de gizliden gizliye yaptıkları işin birileri tarafından takdir edilmesini istiyorlar."

Delaney ekranı çevirdi. Paranın arka yüzünü, büyük mührün etrafını yakınlaştırdı. Dolarda gördüğüm ve görmezden geldiğim renk değişikliği şimdi tüm ekranı kaplıyordu. Mührün tasarımında üç mürekkep izine benzeyen bir şey vardı. Biri bir ok üzerinde. Biri zeytin yaprağında, diğeri de kümenin tepesine en yıldızda, solda, kartal başının üstünde.

"Neye ?" Dedim ki.

Delaney eskiz defterini çevirip bize doğru itti. Büyük mührün bir çizimiydi bu; zeytin yaprakları, ok uçları ve kartalın üzerindeki yıldızlar kurşun kalemle gölgelendirilmişti.

Tekrar ekrana baktım. Carl'ın ağzında bulunan kelebek gagasının üzerine kırmızı mürekkeple bir zeytin yaprağı, bir ok ucu ve bir yıldız işaretlenmişti.

"Bu işaretleri bir doların üzerinde daha önce üç kez görmüştüm. Onları bu krokide işaretledim," dedi Delaney. "Birini bulduk, katlanmış ve ölü bir iki çocuk annesinin ayak parmakları arasına yerleştirilmişti. Diğerini ise

ucuz bir motelin komodininde, öldürölmüş bir minibüs satıcısının yanında duruyordu. Son gördüğüm ise bir restoran sahibinin ölü elindeydi. Sanırım bu bir model: yüzde birlik birinden gelen bir imza. Baktığınız dava her neyse, davranış analizi biriminin öcülerinden biriyle bağlantılı olabilir. Bence Büro'nun tarihindeki en sofistike seri katil olabilir. Kimse onu görmedi. Elimizdeki tek şey bir banknot üzerindeki işaretler, bu yüzden bazı analistler onun var olduğunu bile düşünmüyor, ama düşünen analistler ona Dolar Bill diyorlar. O yüzden siz ikiniz bana davanızla ilgili her şeyi anlatsanız iyi olur, hemen şimdi."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kane İncil'i sağ eline aldı ve her kelimesinde ciddiymiş gibi karttaki yemini okudu. Katip İncil'i ondan aldı, Kane kendisine sorulduğu gibi adını söyledi ve ardından yerine oturdu.

Carp ve jüri danışmanı Novoselic birbirlerine sokuldular ve fısıldaştılar. Sonunda, yargıç boğazını temizledikten sonra Carp ayağa kalktı ve bir soru sordu. Kane için hangi sorunun sorulduğu önemli değildi. Carp için nasıl cevap vereceğini biliyordu. Savunma avukatlarının bir jüri üyesinde ne aradığını biliyordu.

Carp, "Bildiğiniz kadarıyla, bu jüride görev almanızı engelleyecek herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Saçma bir soruydu. Kane bunu biliyordu. Carp'ın da bunu bilmesini bekliyordu. Sadece ne yapacağını görmek istiyorlardı.

Kane gözlerinin yana kaymasına izin verdi. Durakladı. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sonra tekrar Carp'a baktı ve sonunda, "Hayır, aklıma gelmiyor," dedi. Cevap önemli değildi. Önemli olan Kane'in savunmanın onu *düşünürken* görmesine izin vermesiydi. Kane, düşünen bir jüri üyesinin savunmanın hoşuna gideceğini ve iddia makamını üzmeyeceğini biliyordu.

"Teşekkür . Savunma bu jüri üyesini kabul ediyor," dedi Carp.

Pryor koltuğunda döndü ve arkasındaki savcı yardımcısıyla konuştu. Konuşma kısa sürdü. Pryor ayağa kalktı ve Kane'e baktı, o da jüri üyelerinden gelen dinlenme seslerini dinledi. Jüri yaşayan, nefes alan bir şeydi. Elbette hepsi birer bireydi. Ancak onları bir araya getirdiğinizde bir canavara dönüşüyorlardı. Kane'in evcilleştirmesi gereken bir canavar.

Pryor ayağa kalkalı üç, belki de dört saniye olmuştu. Kane'e dakikalar gibi gelmişti. Oda sessizleşti. Kağıtların hışırtısı kesildi. Kalabalıktan yayılan beyaz gürültü azaldı. Pryor Kane'i inceledi. Gözleri çok kısa bir süre için buluştu. Yarım saniye bile değil. Yine de o zaman parçasında aralarında bir şey geçti. Kane'e sanki iki adam da anlaşmış gibi geldi.

"Sayın Yargıç," dedi Pryor, "savcılığın sorusu yok ve şu anda pozisyonumuzu saklı tutmak istiyoruz."

Yargıç Kane'e jüri kürsüsüne oturmasını söyledi. Ayağa kalktı, tanık kürsüsünden çıktı ve jüri için ayrılan sandalyelere doğru ilerledi. İlk sıraya, neredeyse en sona oturdu.

Bir saat daha geçti, savunma ve iddia makamı on beş potansiyel jüri üyesini daha eledi. Pryor, Kane'e yaptığı gibi, yedi jüri üyesine daha ilişkin görüşünü saklı tuttu. Kane kürsünün etrafına baktı ve ilave sandalyelerle birlikte yirmi jüri üyesi oturuyordu.

Pryor, çocuk oyuncu olarak geçmiş olan ve Bobby Solomon ile gevşek bir bağlantısı olabilecek başka bir jüri üyesini görevden aldı.

Pryor yerine oturmadı. Onun yerine jüri heyetinin tamamına baktı. Acele etmedi ve yirmisini de inceledi. Sonra not defterini aldı ve yargıca yaklaştı.

"Sayın Yargıç, iddia makamı Bayan McKee, Bayan Mackel, Bay Wilson ve Bay O'Connor'a hizmetleri için teşekkür edebilir. Artık onlara ihtiyaç kalmadı. İddia makamı bir jürimiz olduğu için memnun."

Tuzlu biberli saçlı bir adam Kane'in sağında, dört sıra ileride ayağa kalktı ve sandalyelerin arasından çıkmaya başladı. Adam, kadın ve daha ufak tefek olan diğer jüri üyelerinin dizlerinin yanından geçmeyi başardı ama Kane adamın geçmesine izin vermek için ayağa kalkmak ve sıranın dışına çıkmak zorunda kaldı. Kane'in solundaki uzun kadın, Kane ve görevden alınan jüri üyesinin ön sıradan çıkmasına izin vermek için kenara çekildi.

"Tüm jüri üyeleri mümkün olduğunca sağa doğru ilerlesin. Dağılın, millet." dedi Yargıç Ford.

Adam Kane'in yanından geçip gitti. Kane kürsüye döndüğünde, uzun boylu kadının kendi yerine oturduğunu gördü. Kadın, Kane'den önce sandalyelerin sırasına geri dönmüş ve yargıcın emirlerine itaat eden diğer jüri üyeleriyle birlikte sağa doğru ilerlemişti.

Kadın Kane'e baktı ve son yarım saattir ısıttığı koltuğa otururken kibarca gülümsedi. Kane onun bu jestine karşılık vermedi. Ellili yaşlarındaydı, kumral saçları vardı ve soluk mavi bir kazak giymişti. Pryor'ın jüriden çıkardığı son kadın da Kane'in arkasındaki sırayı terk etti.

"Bayanlar ve baylar, siz bizim jürimizsiniz," dedi Yargıç. "Arka sıradaki ilk altı kişi ve ön sıradaki ilk altı kişi jüri üyeleridir."

Kane etrafına bakındı.

"Yani sağınızdan başlayarak," dedi yargıç. "Diğer dördünüz, arka sıradaki hanımefendi ve iki beyefendi ve ön sıradaki beyefendi bizim yedeklerimiz."

Uzun boylu kadın Kane'in sandalyesinden daha fazlasını almıştı. Onun jürideki yerini de almıştı. Memnun görünüyordu. Kane artık yedek jüriydi. Duruşmayı izleyecekti. Jüri odasına giremeyecekti. Jüride oy hakkı olmayacaktı. Hepsi yanındaki uzun boylu kadın yüzünden.

Kane, katibin jüriye yemin ettirmesini ve her birine bir numara vermesini izledi. Kane'e on üç numara verilmişti. Arkasındaki diğer yedekler on dört, on beş ve on altı numaralıydı.

Yargıç onları uyardı. Gazete okumayın. Haberleri izlemeyin. Tüm medya yorumlarını hayatınızdan çıkarın. Ardından yargıç, jüriye göz kulak olacak ve kurallara uymalarını sağlayacak bir mahkeme görevlisi olan jüri kalecisine yemin ettirdi.

Kane'in yerini alan uzun boylu, kazaklı kadın, on ikinci jüri üyesi, başını geriye doğru eğdi ve Kane'e fısıldadı, "Büyüleyici, değil mi?"

Kane sadece başını salladı.

New Jersey aksanıyla konuşuyordu. Kane nefesinden o sabah içtiği sigaranın kokusunu alabiliyordu. Bu ona annesini hatırlattı. Kane bu anılara odaklanmaya çalıştı. Jüride yer alamayacağını düşünmesini engelleyecek herhangi bir şey. Eğer tüm hazırlıkları düşünürse ...

Şimdi hepsi uçup gitti. Rüzgârdaki kül gibi.

Yargıç konuştu ve Kane'in içinde yükselen öfkeyi kırdı.

"Avukatlar, jüri seçimi için iki gün ayırmıştık. Jürimizi erkenden seçtik. Mahkemenin zamanını daha fazla boşa harcamamamızı öneriyorum. Bu duruşma sabah başlıyor," dedi Yargıç Ford.

"Biz hazırız, Sayın Yargıç. Müvekkilim, polis departmanının gerçek katili bulabilmesi için adının temize çıkmasını istiyor," dedi Carp.

Yargıç Carp'a bir bakış fırlatırken kaşları havaya kalktı. Kane, Solomon'un avukatlarının jüriye müvekkillerinin masum olduğunu söylemek için ellerine geçen her fırsatı değerlendireceklerini biliyordu. Kane, bazı jüri üyelerinin yeterince sık duyarlarsa buna inanmaya başlayacaklarını tahmin ediyordu.

Jüri başkanı olarak görev yapan mahkeme görevlisi onları teker teker mahkeme salonundan çıkarıp soğuk, bej renkli bir koridora götürdü. Kane kazaklı kadının arkasında sıraya girdi ve durdu. Bir kadın mahkeme memuru sıraya girmiş, jüri üyelerine patronlarını nasıl mutlu edebileceklerini ve jüri ücretlerini nasıl talep edebileceklerini anlatan formlar ve broşürler dağıtıyordu.

Mavi kazaklı kadın sırtını duvara dayadı, sahte bir gülümsemeyle Kane'e baktı ve elini uzattı. Gülümseme sahte olsa da, Kane ondan yayılan sınırsız, neşeli enerjiyi hissedebiliyordu. Yaşlılar için kek pişiren ve sonra yaşlı kişiye ne kadar minnettar olmaları gerektiğini ve keke ne kadar emek harcandığını söyleyen türden bir kadındı.

"Ben Brenda. Brenda Kowolski," dedi.

Kane onunla el sıkıştı. Ona sahte adını verdi.

"Bu benim ilk jüri görevim. Gerçekten çok heyecanlıyım. Dava hakkında konuşamayacağımızı biliyorum ama şehre bir şeyler geri ödeyebilmenin benim için ne kadar harika olduğunu söylemek istedim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Jüri görevi iyi bir vatandaş olmanın bir parçası bence."

Başını salladı.

Mahkeme memuru Brenda'ya ve ardından Kane'e bir form ve broşür verdi.

"Formla ilgili sorularınız varsa bana iletebilirsiniz. Park için ödeme yapmıyoruz ya da onaylamıyoruz. Yarın sabah sekiz buçukta burada olun lütfen. İyi günler," dedi memur.

Kane broşürü ve formu aldı ve uzaklaşırken Brenda'ya el salladı. Kane için uzun bir gün olmuştu. Çok şey doğru gitmişti. Ama yine de jüriye girememişti. O gece bıçaklarından biriyle kollarını kesmeyi düşündü. Öldürmek için değil. Kesmek için. Bıçağın ucunun derisinin en üst katmanını kesmesinin verdiği garip, karıncalanma hissini hissetmek için. Acı yoktu. Sadece derisindeki kendi kanının sıcaklığı.

"Şimdilik hoşça kal. Sanırım yarın görüşürüz," dedi Brenda.

Kane durdu ve Brenda'ya doğru döndü. Geniş bir gülümseme takındı, göz kırptı ve "Önce seni görmezsem olmaz" dedi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Uzun bir süre ne Harper ne de ben ne diyeceğimizi bilemedik. Eğer Delaney'nin az önce söyledikleri doğruysa, Bobby Solomon masum bir adamdı. Ariella ve Carl da bir seri katilin kurbanlarıydı.

Basın buna bayılır.

Bunu düşününce kalp atışlarım hızlandı. Delaney'i ve tüm dosyalarını mahkemeye çağırabilirdik. Dolarla numarasını yapabilir, jüriye modeli gösterebilirdi. Deneyimli, yüksek rütbeli bir FBI analistiydi. Bu Bobby'nin biletiydi. Hemen Carp'ı aramak istedim ama aklımın bir köşesinde bir şey beni yerimde sabit tuttu. Henüz değil. Daha fazla bilgi al. Sakinleşmem gerekiyordu ama çok heyecanlıyım. Harper yüzündeki sırtışı engelleyemiyordu. Araması işe yaramıştı. Hem de çok.

"Size her şeyi anlatabiliriz," dedim, "bir bedel karşılığında. Müvekkilimiz bu hafta duruşmaya çıkıyor. Size ve dosyalarınıza mahkeme celbi göndermemiz gerekiyor. Bize anlattıklarınızla ilgili olarak mahkemede tanıklık etmeniz gerekecek" dedim.

"Korkarım bu imkânsız," dedi Delaney.

"Ne?" dedi Harper. Sonra elinin masaya vurarak dizüstü bilgisayarın zıplamasını sağladı.

İlk başta federalin sadece direndiğini düşünmüştüm. Bizden bilgi alması gerekiyordu. Onun ifadesine ihtiyacımız vardı. Bu bir pazarlıktı. Sonra bunun bir pazarlık olmadığını fark ettim. Delaney bize söylediklerine tanıklık edemezdi. Ve onu ifadeye zorlamak için mahkeme kararı almamızın bir yolu yoktu.

"Bu canlı bir soruşturma, değil mi?" Dedim. Delaney dudaklarını büzdü ve başını salladı.

"Bunu açık mahkemede tartışamazsınız, biz de sizi zorlayamayız. Bildiklerinizi ve bilmediklerinizi doğrudan katile aktarmış olursunuz," dedim.

"Tamam. Şimdi, hangi dava üzerinde çalıştığınızı bilmem gerekiyor," dedi Delaney.

Bize hiçbir şey vermemişti. İsim vermemişti. Gerçek detaylar yok. Dolar banknotları üzerinde birkaç mürekkep izi. Bu yeterli değildi. Daha fazlası emindim. Bu cinayetleri birbirine bağlayan başka bir şey. Birkaç mürekkep lekesinden daha fazlası olmalıydı. Delaney tanıklık edebilse bile, jüriyi ikna etmek için bundan daha fazlası gerekecekti. Bu , iyi bir manşet için elimizde yeterince şey vardı ama hikâye yoktu.

"Gizli müşteri bilgilerini ifşa edemeyiz," dedim.

"Saçmalık. Eğer davanız benim soruşturmamla bağlantılıysa, o zaman belki de müvekkilinizi kurtarmak için elinizdeki en iyi umut benim. Benden bilgi saklamak müvekkilinizin yararına değil."

"Peki müşterimize yardım edeceğinize dair nasıl bir garantimiz var?" Dedim.

"Yok, ama tek şans bu."

"Hayır, elinizdeki tek yeni ipucu bu. Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum.

Bir isme ihtiyacınız var. Bize üç isim lazım," dedim.

Delaney dirseklerini masaya dayadı, elleriyle yüzünü kavradı ve iç çekti.

"Dava dosyalarımıza erişmenize izin veremem ama bu krokiyi altmış saniyeliğine masanın üzerinde bırakabilirim," dedi.

Elimi cebime attım, bir rulo banknot çıkardım, bir tanesini soydum ve taslaktaki işaretleri doğrudan doların üzerine kopyalamaya başladım.

"Size Annie Hightower, Derek Cass ya da... şimdi diğerinin adı neydi?" dedi gözleriyle tavanı tarayarak.

Anladım.

"Bobby Solomon değil miydi? Değil miydi?" Dedim.

Başını öne eğdi, ağzı açık, doğrudan bana bakıyordu. Dudaklarının titrediğini görebildiğimi sandım. Bir an için küçük oyunumuzu unuttu. İsmi özömsüyordu. İsmi'nin ağırlığını. Onu çevreleyen spot ışığı.

Sonunda ağzını kapattı, başını salladı ve "Hayır, hayır, o değildi. Karen Harvey. İşte o. Size o dosyalardan hiçbir şey gösteremem."

Büyük mührün üzerindeki işaretleri kendi dolarımın üzerine kopyalamayı bitirdim. Katladım, . Sonra dizüstü bilgisayarı topladım. Harper ve ben kalkıp Delaney ile el sıkıştık. Önce Harper. Kısa ve öz bir . Resmi bir el sıkışma, kısa ve profesyonelce.

Bizi konferans odasından çıkarıp koridordan resepsiyona götürdü, sonra Delaney dönüp gitti. Asansörü beklerken işaretlediğim doları inceledim.

"Bu da ne oluyor?" Harper söyledi.

"Hiçbir fikrim yok. Eğer o haklıysa, dışarıda hasta bir birey var demektir. Ve bir çeşit oyun oynuyorlar. Bunun üzerinde çalışmalıyız. Bobby'nin davasında Delaney'i tanık olarak çağırmanın bir yolunu bulmalıyız," dedim.

Harper ağırlığını değiştirdi, bir elini kalçasına koydu ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Onu duydunuz. Kendiniz bile söylediniz - onu ifade vermeye zorlayamayız. Bu açık bir dava."

Asansörün kapıları açıldı, içeri girdik ve Harper zemin kat için düğmeye bastı.

"Onu ifade vermeye zorlayabilmemizin bir yolu var," dedim.

"Üfle bana. Hiç şansın yok. Hadi, şaşırt beni. İşe yaramayacağına bahse girerim. Delaney davası hakkında asla ifade vermeyecek."

"İfade verememesinin tek nedeni açık bir dava olması. Tek yapmamız gereken kapatmak."

Carp Law'a araba yolculuğu uzun sürmedi ve kimse konuşmadı. Arabayı Holten kullandı. Harper ve ben arka koltukta oturduk, her birimiz telefonlarımızdaki haber makalelerini inceliyorduk.

Annie Hightower Kasım 2001'de Springfield'daki evinin oturma odasında ölü bulundu. Boğazı kemiğe kadar kesilmişti. Çocuklarının hafta sonu babaları Omar Hightower'ı ziyaret etmeleri gerekiyordu. Bunun yerine, çocuklar annelerinin evinden iki blok ötede Omar'ın kız kardeşinin yanındaydı. Omar mahkemeye yakın zamanda paraya kavuştuğunu söyledi. Büyük bir futbol bahsi ödemesi vardı.

Kapalı. Yüz bine yakın. Yerel gazeteye bile çıkmış. Paranın bir kısmını uyuşturucuya harcamış - o öğleden sonra bir ya da on iki kâse içmiş ve kız kardeşi çocukları Omar'ın mutfağında mikrodalgayla oynarken bulmuş. Kız kardeşi Cheyenne, Omar'ın uyumasına izin için çocukları gece için aldı. Yani Omar'ın cinayet gecesi için bir mazereti yoktu. Annie'ye bin dolara yakın nafaka borcu vardı ve Annie bunu geri almak için bir avukata talimat vermişti. Annie'nin ayak parmakları arasında bulunan Omar'ın parmak izleri vardı. Büyük mühürdeki kartalı düşündüm. Pençelerinde tuttuğu okları ve zeytin dallarını. Duruşmada Omar'ın avukatı, müvekkilinin hafta başında Annie'ye nakit para verdiğini ve katilin bu banknotlardan birini Omar'ı suçlamak için kullandığını iddia .

Jüri bunu yemedi.

2008'de yayınlanan tek paragraflık bir makale Omar'ın hapishanede öldürüldüğünü doğruladı.

Derek Cass'in davası da aynı derecede basit görünüyordu. Derek bir aile babasıydı. Karısı. Üç çocuğu vardı. Wilmington'ın göbeğindeki kendi arsasında Transit minibüsler satıyordu. Müşteriler ve tedarikçilerle buluşmak için ara sıra seyahat etmesi gerekiyordu. Yolda Derek, Deelyla'ya dönüştü. 2010 yazında Newark'ın iki mil dışındaki bir barda Deelyla olarak başı belaya girdi. Pete Timson adında yarı zamanlı bir garaj görevlisi, ateşli flörtünün aslında bir erkek olduğunu öğrenmekten pek hoşlanmadı ve Deelyla'yı boğmakla tehdit etti. Deelyla'yı moteline kadar takip etti. Onu yatağında boğdu ve üzerinde parmak izleri olan bir faturayı komodinin üzerine bıraktı. Tanıklar tehdidi doğruladı. Dava kapanmıştır.

"Karen Harvey tam olarak uymuyor," dedi Harper.

"Henüz ona ulaşamadım. Nasıl olur?" Dedim.

Başparmağını ekranda gezdirerek makalenin başına gelen Harper, "O diğerlerine benzemiyor. Manchester, New Hampshire'da restoran sahibi. Ellili yaşların sonunda, boşanmış, başarılı. 1999'da soyguna benzeyen bir olayda ölmüş. Karnından vurulmuş, sonra da kafasına yakın mesafeden iki kez vurulmuş. Yazar kasa hasar görmüş ama açılmamış. Kayıp olan tek şey yarım dolarlık banknot. Bulunduğunda hala banknotun yarısını tutuyormuş. Diğer yarısı Roddy Rhodes'un dairesinde bulundu. Bassist in a

Yerel bir grup. Silahlı soygundan bir dizi mahkumiyeti olan bir uyuşturucu bağımlısı. İsimsiz bir ihbar üzerine harekete geçen yerel polisler dairesini bastı, yırtık banknotu ve cinayet silahını buldu - bir .45 Magnum. Faturada parmak izi yoktu ama Rhodes yine de suçu üstlendi."

"Yalvardı mı?"

"İkinci cinayet. Yirmi beş yıl sonra dışarı çıkacak."

Carl'ın ağzında bulunan kelebek gagasındaki Bobby'nin parmak izini düşündüm.

Holten, Carp Law'ın önünde durdu. Harper ve ben inip içeri girdik. Holten lobide bekleyecekti. Biz hâlâ federallerle birlikteyken Rudy cep telefonuma bir mesaj bırakmıştı. Jüri seçiminin tamamlandığını ve duruşmanın yarın başlayacağını söylemişti. Ofis çok hareketliydi. Sekreterler, avukatlar, yardımcı avukatlar... Herkes heyecanlı ve meşgul görünüyordu.

Konferans odasında Rudy, Bobby ve sırtı bana dönük oturan, bir daha asla görmemeyi umduğum bir adamla karşılaştık. Onunla en son birkaç yıl önce FBI'da bana bir iki sorun çıkardığında karşılaşmıştım. Onu arkamdan bile tanıyordum. O çirkin, kel kafayı nerede görsem tanırdım. Arnold Novoselic. Jüri danışmanlığı kirli bir oyundu. Ve Arnold en kirlisiydi. Daha önce Arnold'un oyunlarından birine olmuşum.

"Merhaba Arnold," dedim.

Ayağa kalktı, arkasını döndü ve beni görünce çenesi düştü. Hiç değişmemişti. Hâlâ onun için sağlıklı olandan elli kilo daha ağırdı. Hâlâ sıkıcı takımlar giyiyordu. Hâlâ adalet oyununda hile yapmak için bir servet ödüyordu.

"Hâlâ jüri üyelerinin dudaklarını mı okuyorsun?" Ben sordum.

Bana cevap vermedi. Onun yerine öfkesini Rudy'ye yöneltti.

"Bu adamla çalışmayı reddediyorum. O bir ... bir ..."

"Sahtekâr mı? Bunu senden duymak büyük zenginlik," dedim.

"Kesin şunu. Hemen şimdi. Arnold, otur. Otur lütfen. Eddie, Arnold bu duruşma için jüri danışmanımız. Denenmiş, test edilmiş ve sonuç almış biri. Bu sonuçları nasıl aldığı beni ilgilendirmiyor. Seni de ilgilendirmez. Bırak Arnold işini yapsın. Sen de işini yaparsan, hepimiz birbirimize destek oluruz. Tartışmaya yer yok. Duruşma yarın başlıyor," dedi Rudy.

Harry programı değiştirmiş olmalı. İyi oldu. Başlamak için sabırsızlanıyordum. Odağımı Arnold'dan kaydurdım ve Harper'ı tanıştırdım.

Rudy Bobby'nin omzunu sıvazladı ve masanın ortasındaki yığından ona bir şişe su uzattı. Bobby aldı, şişeyi kırdı ve boşalttı. Bugün mahkeme salonunun tadına bakmıştı. Orada olmasam da, bu duruşmanın onun için gerçek olmaya başladığını söyleyebilirdim. Gergin ve sarsılmış görünüyordu. Masanın üzerine eğilmiş, boş şişeyi sıkıca kavradı ve çevirdi.

Bir not defterinden tek bir sayfa kopardım ve ihtiyacım olan şeylerin kısa bir listesini yaptım.

Rudy, "Artık davada daha net misin?" dedi.

Harper ve ben bakiştik. İlk ben gitmeye karar verdim.

"Harper keşfettiklerimizi açıklayacak. Ama evet, her şey biraz daha netleşti. Hâlâ yapacak çok iş var. Eğer işe yararsa bunu kazanabiliriz. Öncelikle, avukat yardımcılarınızdan birinin gidip alışveriş yapmasını istiyorum," dedim ve listeyi Rudy'ye uzattım.

Aldı ve okudukça kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledim.

"Burada bir sürü tuhaf şey var. On iki ayak genişliğinde plastik bir tabaka mı? Mısır şurubu mu? Bu da ne böyle, Eddie?" dedi Rudy.

"Durum biraz karışık. Ayrıca, alternatif bir şüpheli bulabileceğimizi düşünüyoruz. Harper bugün bizi bir FBI analistiyle görüştürdü. Bu dava ile olası bir seri katil hakkında devam eden bir FBI soruşturması arasında tek bir bağlantı var. Henüz elimizde yeterli bilgi yok. Bağlantı küçük ve makul şüpheyeye yakın değil, ama üzerinde çalışıyoruz. Bu arada, yardımınıza ihtiyacım var. Gary Cheeseman adında bir adamı mahkemeye çağırmanızı istiyorum. İş adresini sonra veririm. Onu tanık listesine koy ve savcıya ver. Merak etme, onu çağırmana gerek yok. Sadece kamu salonunda olması gerekiyor."

Harper'ın isim bulmak için kafa patlattığını gördüm. Bir şey bulamadı ve "Gary Cheeseman da kim?" dedi.

"Gary Cheeseman, Illinois dışında faaliyet gösteren Sweetlands Limited adlı bir şirketin başkanıdır."

"Peki onun bu davayla bağlantısı nedir?" dedi Rudy.

"Hiç yok. Onu güzel yapan da bu. İnanın bana, Gary Cheeseman savcılığın davasında büyük bir delik açacak."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Akşam saat yediye geliyordu. Hava sıcaklığı düşmüştü ve Kane'in nefesi yüzünün önündeki havayı buğulandırıyordu ama kendini sıcak hissediyordu. Terk edilmiş bir garajda Chevy Silverado'yu yıkamak için bir saat harcadıktan sonra terlemişti. Kilidi levyeyle açması, kepengi kaldırması, Chevy'yi park etmesi ve sonra da kapatması uzun sürmemişti. Beş dakika. En fazla. Kalçasındaki bıçak yarası sıkışmıştı.

Köşede paslanmış bir yağ varili duruyordu. Önceki sahibi onu yakma varili olarak kullanmış. Üzerinde alüminyum bir havalandırma deliği vardı. Chevy'den biraz gaz çekti, varile döktü, bir kibrit çaktı ve düşmesine izin verdi.

Yanan petrol varilinin önünde duran Kane gömleğini çıkardı ve alevlerin içine attı. Pantolonunun cebini kontrol etti, tek bir dolar çıkardı, sonra pantolonunu sıyırdı ve varilin içine koydu. Alevlere atmadan önce bir an için banknotu inceledi. Chevy'nin arka koltuğundaki çantada yeni bir takım giysileri vardı. Kane bunun gerçek olduğuna yemin edemezdi ama ateşte yeşil bir renk gördüğünü düşündü. Belki de varilin dibinde bakır ya da kimyasal bir madde vardı. Bu ona Fitzgerald'ın Gatsby'sini hatırlattı, karanlık suların ötesindeki yeşil ışığa bakıyordu. Amerikan rüyası. Ulaşılamazdı ve her alev çatlağında gözünün önünden kayboluyordu.

Kane bu rüyayı biliyordu. Annesi bundan bahsederdi. Hayatı boyunca bunun için çabalamış ve başarısız olmuştu. Tıpkı gerçeği fark etmeden önce onun yaptığı gibi. Amerikan rüyası para değildi. Özgürlüktü. Gerçek özgürlük.

Bacağındaki gerginlik hissinden hoşlanmamıştı. Pansumanı kontrol etti, biraz gevşetti, çift doz antibiyotik verdi ve dijital termometreyle ateşini ölçtü. Doksan sekiz nokta altı. Mükemmeldi.

Kane acıyı hiç yaşamamış birine göre acı hakkında çok şey biliyordu. Önemli bir fizyolojik işlevi vardı. Bir uyarı sistemi. Beyinden gelen sinyaller size bir sorun olduğunu söyler. Baş ağrıları. Kas yaralanmaları. Enfeksiyon. Eğer Kane vücudunu yakından takip etmezse, onu yok edebilir.

Tek kullanımlık cep telefonunun titrediğini duydu. .

"Brooklyn'de bıraktığın cesedi çocuklar buldu. İhbar ettiler. Merak etmeyin, kimliğini tespit etmek biraz zaman alacak," dedi ses.

"Programı öne çekmem gerekiyor mu?" diye sordu Kane.

"Ceset ile jüri çağrısı arasında hemen bir bağlantı kurmayacaklar, belki de hiç kurmayacaklar. Liberal gündemi olan özel bir serseriydi - şu anda çok daha iyi şüpheliler ve nedenler . Yine de bunu ne kadar hızlı yaparsanız o kadar iyi olur. Bu öğleden sonra da meşgul olduğunuzu görüyorum. Belki de işleri ."

"Bu tavsiyeyi aklımda tutacağım," dedi Kane.

Hattın diğer ucundaki adamın iç çektiğini duydu.

"Chevy'nin üzerinde eyalet çapında bir arama emri var. Arabayı temizledin mi?

Tabakları değiştirelim mi?"

"Elbette. Sakin ol. O arabanın izi asla bulunamayacak. Bu öğleden sonraki faaliyetler hakkında ne duydunuz?"

"O karakolda cinayet masasından birini tanıyorum. Bana bilgi verir. Kabloları izlemeye edeceğim. Eğer şansları yaver giderse sana haber veririm."

"Yaptığından emin ol. Eğer benden bir şeyler sakladığını öğrenirsem... sonuçlarını biliyorsun," dedi Kane.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç saat dinlenmeye ihtiyacım vardı. Her şeyin kafamda kendi kendine çözülmesine izin vermek için. Carp Law'daki toplantının sonunda, herkesin hemen hemen aynı şeye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Hepsi dinlemişti. Rudy her hikâyeyi dinlemişti ama buna kaşlarını kaldırdı. Sonunda hepimiz hemfikir olmuştuk - bilinmeyen bir seri katili suçlamak için elimizde yeterli kanıt yoktu. Yeterince değil. Ama Rudy diğer noktalarımı beğendi ve şirketin kredi kartı ve benim alışveriş listemle Manhattan'a birkaç avukat yardımcısı gönderdi. Yeterince iyiydi. Toplantı boyunca sessiz kalan tek kişi Bobby'ydi. Onu anlayamadım. Çoğu zaman pencereden Times Meydanı'na bakıyordu. Belki de mümkün olduğunca manzaranın tadını çıkarıyordur diye düşündüm. Önümüzdeki otuz kırk yıl boyunca bir hapishane hücresinden böyle bir manzaraya sahip olamayacağını bilen bir adam gibi.

Toplantı, Rudy'nin jüriye yapacağı açılış üzerinden geçmek üzere sabah mahkemeden önce tekrar buluşmak üzere dağıldı.

Ayrıca Harper'a Holten'la randevusundan sonra onu arayacağıma söz vermiştim.

İlk başta bunun bir randevu olduğunu kabul etmek istemedi. Sonunda başını salladı ve "Evet, bu bir randevu. İnsanlarla bu şekilde tanışmanın pek profesyonelce olmadığını biliyorum ama ne fark eder ki? Rudy Carp bundan hoşlanmazsa beni uçurabilir."

"*Bana sakso çekmeyi bırakmalısın. Holten yanlış bir fikre kapılacak,*" dedim.

Birkaç dakika birlikte güldük. İyi hissettirdi. Asansörün kapıları açılır açılmaz iki yüz kiloluk bir sırt çantası takmış gibi hissettik. İşimize geri dönmüştük.

"Yerel kolluk kuvvetlerinden bazı dostlarımı arayacağım. Joe bir sürü polis tanıyor. Yerel polislerle federallerden daha iyi anlaşırım, o yüzden ben de telefonlara sarılacağım. Şerifler, yardımcılar, dedektifler. Hepsi Birleşik Devletler'in neredeyse yarısını kapsıyor. Onlara dolar banknotunun ayrıntılarını göndermek istiyorum - bakalım bir şey çıkacak mı?" dedi Harper.

Cep telefonum çaldı. Christine.

"Merhaba, dinle, şehirdeyim. Gelip birkaç eski arkadaşımı görmem gerekti. Eve döndüğümde yemek pişirmek istemeyeceğim. Çin yemeğine ne dersin?" dedi.

"Elbette, Manhattan'a geleceğini bilmiyordum."

"Bugün çalışmıyordum, bu yüzden bazı insanları görmeye karar verdim. Sana hareketlerimi anlatmama gerek yok Eddie."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim. Ben... bak, yemek kulağa harika geliyor. Bu gece Amy'yi görebileceğimi düşünmüştüm," dedim.

"Benimle yetinmek zorundasınız. Her zamanki yerde mi? Bir saat içinde?"

Tartışmaktan daha iyisini biliyordum. Amy ile geçirdiğim zaman Christine tarafından belirleniyordu ve bu konuda kavga edecek gücüm yoktu. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Hayır, bu gece iyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu. Sonunda, yaşadığım hayattan bir çıkış yolu bulmuştum. Rudy ile düzenli bir iş. Riskli davalar yok. Psikopat müşteriler yok. Bir delinin bana ulaşmak için ailemi hedef alacağından endişelenmeme gerek yoktu. Christine'in bizim için hep istediği şey buydu. Benim de bizim için hep istediğim şey.

"Elbette, orada görüşürüz," dedim.

Arabamı almak için zamanım vardı. Onu daha fazla bırakmak istemiyordum ve o akşam Amy ve Christine ile akşam yemeği için Riverhead'e gitmeyi planlamıştım.

Bir taksi çağırdım ve kuzeye gittim. Yoğun saatlerde. Pier 76'ya kadar. Manhattan oto parkına. Veznedarı buldum, ona biletimi gösterdim, cezayı ödedim ve o da bana anahtarlarımı, bir lot numarası ve bir harita verdi. Sonunda Mustang'i bulduğumda üzerinde hâlâ McDonald's yazıyordu.

sileceğın altında bir çanta vardı. Onu yırtıp arka koltuğā attım ve Dedektif Granger'a küfrettim.

Pislik.

Yarım saat sonra arabama bindim ve Çin Mahallesi'ne doğru yola çıktım. Park ettim ve Doyer Sokağı'na doğru iki blok koştım. Nom Wah Çay Salonu dışarıdan pek bir şeye benzemiyordu. İçerisi de çok iyi değildi. Kırmızı vinil kabinler, formika masalar. Bir lokanta düzeni, ancak tek fark bıçak ve çatal yerine yan tabakta yemek çubuklarının olmasıydı. Yemekler dışında özel bir şey yoktu. Ve tarihi. Çin Mahallesi buranın etrafında büyümüşü. Burası 1920'den beri açıktı ve şehirde başka hiç kimsenin yapmadığı gibi mantı ve dim sum yapıyorlardı.

Geç kalmıştım ve Christine çoktan bir masaya oturup çay sipariş etmişti. Beni gördüğünde gülümsemedi. Sadece çubuklarını salladı ve sonra dikkatini tekrar köfte ve soya sosuna verdi. Yolun bir kısmını koşarak geldiğim için biraz nefes nefese kalmıştım. Midem sıkışmıştı ve gergin olduğumu fark ettim. Ona Carp Law'daki işimden bahsetmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ağzım kurumuştu ve ilk buluşmamızda hissettiklerimin aynısını hissediyordum - korku. Onunla ilk tanıştığımda özel biri olduğunu ve bunu mahvedemeyeceğimi biliyordum. Şimdiye kadar işleri berbat etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştım. Bu son şansımdı.

Saçlarını kestirmişti. Uzun zamandır tanıdığım yumuşak, koyu kahverengi saçları şimdi küt kesilmişti. Farklı görünüyordu. Her zamankinden biraz daha bronzlaşmıştı. Karşısına oturdum ve garson ben sormadan bana bir bira getirdi.

"Yine içmeye başladığını duydum," dedi Christine.

"Bir saniye bekle, geciktiğim için özür dilerim. Ve bira sipariş etmedim.

Sen yaptın."

"Harry bana söyledi. Her şeyi kontrol altına aldığını söyledi. Seni izleyebildiği zamanlarda arada sırada biraz içki içmenin, daha asla içki içemeyeceğini düşünerek tırnaklarını daha iyi olduğunu düşünüyor," dedi soluk hamur tatlısı ısıkları arasında.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım.

"Merhaba, geç kaldığım için gerçekten üzgünüm. Baştan başlayabilir miyiz?"

Christine aydan yudum aldı, arkasına yaslandı ve peçeteyle dudaklarını sildi. Bana baktı. Elini salladı ve "Bugün biraz huysuzum. İşler nasıl gidiyor?"

Ona Solomon davasından bahsettim. İlk başta sinirlendi. Kaşları birbirine karıştı ve boynu kızardı. Bütün küçük numaralarını biliyordum.

"Dinlenmen gerektiğini sanıyordum. Spot ışıklarından uzak durman. Bu gibi vakalar dikkat çeker. Hepimiz biliyoruz ki bu tür bir ilgi genellikle tehlikelidir" dedi.

Haklı bir noktaydı. Tam da birlikte olmamamızın sebebi. İşim sorun yaratıyordu. Ve ailem benim için çok önemliydi. Benim yüzümden onlara bir şey olursa ne yapardım bilmiyorum. Daha önce de yakın kavgalar olmuştu. Ve kızımız acı çekmişti.

"Bu dava tehlikeli değil. Ve bana bir fırsat verdi. Sana birazdan anlatacağım ama bak, Amy'nin nasıl olduğunu bana söylemedin. Her şeyi duymak istiyorum."

"O harika, Eddie. Endişelendiği matematik sınavını geçti. Satranç kulübünde yeni bir arkadaş edindi. Bir erkek, ama sadece arkadaşlar. şimdilik. O mutlu ve Kevin'den hoşlanıyor gibi görünüyor..."

Kevin. Christine patronunu çok iyi tanıyordu. Riverhead'e yerleşmesine yardım etmiş, onu şehirdeki en iyi insanlarla tanıştırmıştı. Dairesinde bazı tamir işleri bile yapmıştı. Adamla hiç tanışmamıştım ama yüzünde bir şeyler yapmak istedim.

"Güzel. Buna sevindim. Hâlâ okuyor mu?"

"Her gece. Ona verip durduğun o ucuz dedektif romanlarından birkaçını bile okudu."

Başımı salladım. Bu iyi hissettirdi. Eminim Kevin yasal prosedürler ve klimanın tarihi hakkında kitaplar okumuştur. Amy ve benim kitap zevkimiz hep aynıydı.

Biraz yemek yedim. Birayı görmezden geldim. Zaman kazanıyordum. İlişkimiz hakkında konuşmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Uzun ayrıydık. Bir süre sonra, işleri yoluna koymak hakkında konuşmayı bırakırsınız - bu çok acı vericidir. Ama hayatımda bir şeyler değişmek üzereydi. Bu, işleri koymak için bir şanstı. Böyle bir iş

hiç istemediğimiz bir şeydi. İstikrar, güvenlik ve her gece akşam yemeği için ön kapıyı kimin tekmeleyeceğini merak etmeden eve gidebiliyorum.

Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Yemek midemi bulandırdı ve alnımdan terler boşandığını hissedebiliyordum.

"Bir iş buldum," dedim ağızımdan kaçırarak. "Carp Hukuk'ta. Normal davalar, bazı ceza işleri. Tehlikeli bir şey yok. Tartışmalı bir şey yok. Dokuzdan beşe ve iyi para. Ben yokum, Christine. Solomon son büyük dava. Amy ve senin eve dönmenizi istiyorum. Queens'teki eski evimizi geri alabiliriz..."

Gözleri sulanmaya başladı ve dudakları titredi.

"Ya da, bilirsin, yeni bir yer tutabiliriz. Yeni bir başlangıç. Artık sana ve Amy'ye destek olabilirim. Çalışmana gerek kalmaz. Her zaman istediğimiz gibi. Yeniden bir aile olabiliriz."

Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi ve peçetesini bana fırlattı.

"Seni bekledim. Yaşadığın onca boktan şeye rağmen. İçki içerken. Rehabilitasyon. Bekledim. Ve sonra tüm o davalar, Eddie. Bir seçim yaptın. İşin bizi ateş hattına soktu. Şimdi işin bitti diye koşarak mı gelmem gerekiyor?"

"Öyle bir şey değil. İnsanlar bana geldi. Yardıma ihtiyaçları vardı. Onları geri çeviremezdim. Tüm bu insanların hapse girmesine izin verseydim nasıl bir adam olurdu? Bunun olmasına izin verirsem kendimle yaşayamam. Bu bir seçim *değil*. Asla bir seçim olmadı. Benim için değil" dedim.

"Ama bir seçeneğim var. Ben bunu istemedim... bu hayatı. Zarar görürler diye ailesinden uzak kalmak zorunda olan bir koca istemiyorum. Denedim, Eddie. Bekledim. Beklemekten bıktım..."

"Beklemek zorunda değilsin. Sana söyledim, bir işim var. Güvendeyim. Her şey eski haline dönebilir."

"Geri dönüşü yok. Bunu çok düşündüm. gece eve gelip Amy'yi görmeni istedim ama öğleden sonra sana söylemem gerektiğini anladım. Bunu daha fazla saklayamam. Ben de Amy'nin bunu görmesini istemediğim için seninle burada buluşmaya karar verdim. Benden bu kadar Eddie. Beklemekten bıktım. Kevin ve ben görüşüyoruz. Onun yanına taşınmamızı istiyor."

O anda Christine'le aynı masada oturmuyordum. Çay evinde de değildim. Çin mahallesinde bile değildim. O anda, gördüm

tam da korktuğum, aylardır hayalini kurduğum şeydi. Bedenim Empire State Binası'nın dibinde yatıyordu. Christine seksen altı kat yukarıda, Gözlemevi'nde duruyordu. Çantasından evlilik yüzüğünü çıkardı ve bariyerin üzerinden attı. Kaldırımında yatıyordum ve gelmekte olduğunu biliyordum. Daha hızlı ve daha hızlı. Altın bir şerit bana doğru yuvarlanıyordu. Yaklaştıkça onu görebiliyordum. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Tek yapabildiğim tırnaklarımı kaldırım taşlarının arasına gömmek ve tutunmaktı.

Ve göğsüme çarptığında .

O acı şimdi gerçek gibiydi. Nefesimi kesen, içi boş bir acı. Ve geldiğini görmüştüm. Bu da onu daha kötü yaptı.

"Yapma-"

"Eddie, ben kararımı verdim. Özür dilerim," dedi. Sesi soğumuştur.

"Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm. Her şey değişecek. Ben değişeceğim. Bu yeni iş ..." Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Onu çoktan kaybetmişim. İçimde bir şey uyandı. İçkiyle bastırdığım tüm o acı. Kükreyerek geri geldi. Ve beni savaşmaya itti.

"O seni benim gibi sevmiyor," dedim.

Christine birkaç banknot saydı, masanın üzerine koydu ve eli bir banknotların üzerinde oyalandı. Tereddüt ediyordu ama hesap konusunda değil. Bir şey cesaret edemedim. Bir parçasının beni hâlâ sevdiğini biliyordum. Çok şey paylaşmıştık. Gözlerini hızla kırıştırdı ve başını salladı. Christine ayağa kalktı, kabinden dışarı kaydı ve şöyle dedi: "Kevin beni seviyor. Bunu biliyorum. Amy'ye göz kulak olacaktır. Ve benimle de. Sakın arama. Bir süre arama."

Gitmek istedi, elimi uzattı. Hızlıca. Bileğini tuttum.

Durdu. Aptalca bir hareket. Gitmesine izin verdim.

Giderken topuklarının yere vuruşunu dinledim. Bu ses, o uzaklaştıkça daha da zayıflıyordu. Önümdeki masada duran biraya baktım. Bir Miller. Soğuk. Altın rengi. Yoğuşma kabarcıkları şişeden aşağı kayıyordu. Bunu istiyordum. Ve ardından bir onluk daha ve sonra votka, viski, acıyı uyuşturmak için ihtiyacım olan her şeyi. Şişeyi elime aldım ve dudaklarıma götürürken Christine'in masaya bıraktığı paraya baktım.

Banknot yığınının üstünde altın bir yüzük duruyordu.

Şişeyi masaya geri koydum. Şakaklarımı ovuşturdum. Sanki her damarımdan bir yük treni geçiyormuş gibi hissediyordum.

Ayağa kalktım, yüzüğü aldım ve cebime koydum.

Ayaklarım beni arabama götürdü. Otoparka kadar yol boyunca kafamı kaldırıp bakmadım. Bir kere bile. Arabaya binip motoru çalıştırdığımda restorandan çıktığımı hatırlamıyordum. Kendimi hasta hissediyordum. Sanki tamamen şişmiş bir balon yutmuşum da geri gibi.

46^{inci} Cadde'ye gidiş de benzer bir şekilde gerçekleşmiş gibiydi. Oraya nasıl geldiğimi ya da ne kadar süredir araba kullandığımı bilmeden caddeye döndüm. Ofisimin önüne park ettim ve arabadan indim. Ofisime giden merdivenlere doğru yürürken anahtarlarım ceketimin cebinde tıkırdadı. Başım eğikti. Nefesim soğuk sis tabakaları halinde ayaklarıma doğru düşüyordu.

Beni geriye doğru itene kadar Dedektif Granger'ı görmedim.

Tökezledim ama ayakta kalmayı başardım. Araba kapıları çarptı. Birçoğu. Etrafıma baktım. Solumda üç etli adam vardı. İkisi sağımda. Sağdaki adamlardan birinin copu vardı. Granger geriye doğru adım attı, beni görüş alanında tutarak basamakları çıktı. Beni bekliyorlardı. Ve her birine şöyle bir bakmama rağmen, copu görmeden önce bile onları hemen polis sanmıştım. Kendilerini taşıma şekilleri. Kıyafetleri. Levi's ve wranglers. Çizmeler. Kot pantolonlarının içine sokulmuş gömlekler ve omuz kılıflarını gizlemek için bol ceketler.

Omuzlarımı yuvarladım, ağır paltomu silktim. Soğuk rüzgârdan ya da adrenalın patlaması gibi sistemime dolan korkudan olabilirdi ama titremeye başladım. Kapalı yumruğumun titrediğini hissedebiliyordum.

Cam arkamda patladı. Parçalar sırtıma çarptı ve adamlardan birinin o sopayı arabama götürdüğünü anladım.

Granger'ın sesi neredeyse sıcaktı. Bunun için kırk sekiz saat beklemişti ve sonraki üç kelimesinde memnuniyetini gizleyemedi.

"Yüzü değil," dedi.

Orospu çocuğu.

Bunu beklemedim. Oluyordu. Kaçabilirdim ama fazla uzağa gidemeyeceğimi ve beni öldürmek istemediklerini biliyordum. Ama kaçmış olsaydım öldürebilirlerdi. Sırtından vurulmuş. Uyarıya rağmen durmayan bir şüpheli.

Her olur. New York'a hoş geldiniz.

Baş polis sağımdan geldi. İri bir adam. Kısa saçlı. Küçük, koyu renk gözler. Kalın bir bıyık ve boyun yok. Yumrukları kırk dolarlık çeyreklik torbası gibiydi. Boyu benden beş santim uzundu ve muhtemelen beş on santim daha uzanıyordu. Kolaylıkla grubun en irisi. Gerçek bir sert kış.

Sağ yumruğunu geri çekti, dirseği omzunun arkasından dışarı fırladı, sanki o kalın kolunu bir şüphelinin üzerinde çalıştırmak üzereydi. Yüzü bir hırıltıya dönüşürken gözleri daha da küçüldü. Dudakları sıkılmış dişlerinin üzerinden geriye çekildi. Diğerleri geride duruyordu. İzliyorlardı.

Dizlerini büktüğünü gördüm. Bu atış solar plexusuma yönelmişti. Beni oyundan çıkaran büyük bir darbe. göğüs kafesimde, dizlerimde ve sonra ayak bileklerimde dans edeceklerdi. Yarım saat sonra hepsi soğuk binalarını yudumluyor ve buna gülüyor olacaktı. Granger'ın sırtını sıvazlıyorlardı. Bana asla unutamayacağım bir ders verdikleri anı yeniden yaşıyorlardı.

Bu gece olmaz. Asla olmaz.

Koca surat yumruğunu atınca geri çekildim. İri yarı bir adam olabilirdi ama aynı zamanda yavaştı. Aslında bunun bir önemi yoktu. Kaslar işini yapardı. Bir yumruğun arkasında bu kadar ağırlık varken çok fazla hıza ihtiyacınız yoktu.

Altı yıl boyunca Hell's Kitchen'da, civardaki en sert İrlanda boks salonunda haftanın altı günü hızlı torbalarla çalıştım. Bu da oranın New York'taki en sert boks salonu olduğu anlamına geliyordu.

Sağ elimi attım. Kör edici bir hızla. Geri çekilip menzilden çıkarken ani bir yumruk. İri adam görmedi bile. Kalça hareketi yok, arkasında ağırlık yok. Buna ihtiyacım yoktu. Yerimi seçmek için zamanım vardı ve bu yeterliydi. Kocaman yumruk kolay bir hedefti. Nereye , ne kadar sert ve ne kadar hızlı olduğunu biliyordum. dik tuttum. Yumruk tokuşturacakmışım gibi. Ama dostça davranmıyordum. Bileğim hafifçe aşağı dönüktü, böylece düz bir çizgim vardı.

orta parmak eklemim ve dirseğim arasında. Sağlam bir kemik tabanı, darbeyi sıfır hasarla emmek için mükemmel bir açığa sahipti.

Tüm hasar ters yöndeydi. Aynı orta parmak eklemim onun beşinci metakarpına, yani küçük parmağının eklemine çarptı. Ve bu korkunç bir ses çıkardı. Sanki koca adam bana yumruk atmaya çalışmış ve küçük parmağını tuğla duvarın köşesine sıkıştırmıştı. O polislerin her biri kemiklerin kırılma, bağların yırtılma ve kırıkların büyük adamın bileğinden aşağıya doğru çoğalma sesini duydu. Bir çuval fıstığa vurulan balyoz sesi gibiydi.

İri adam kırık elini yüzüne götürdü, onu korudu, şok vücuduna çarptığında geri çekildi. Sonra ben onun vurdum.

İçeri adım atarak kaburgalarına olabildiğince sert bir sol aparkat Yumruk derine indi ve onu kaldırımda bir top haline getirdi. Etrafımda döndüm, bir sonraki adam için hazırdım.

Çok geç kalmıştım. Soplanın başımın yan tarafına çarpışını hissetmeden önce duydum. Kaldırım hızla yükseldi ve düşüşümü engellemek için ellerimi uzattım. Altın bir bant gözlerimin önünde dans etti. Christine'in yüzüğü cebimden düşmüştü. Kaldırımda sekerken çıkardığı tıngırtıyı duydum. Onu yakalamak için çaresizce uzandım. Yüzüğün yanına yüzüstü düşecektim. Ama kaldırıma düşmedim. Bulanıklaştı, gözlerimin önünde döndü ve kayboldu.

Tuğlalara çarpmadan önce bayılmıştım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Gözlerimde parlayan ışık çok acıttı. Kafama bir buz kıracağıyla bıçaklanmış gibi oldum. Işık söndü ve görüşüm bulandı. Bacaklarım soğuk ve ıslaktı. Gömleğim de. Bir kanepede yatıyordum. Üzerimde bir figür belirdi. Meşalenin ışığı tekrar gözlerime vurdu ve onları kapattım. Parmaklarım onları açtı. Işık her iki gözümde de parlıyordu ve yemin ettim.

Harry Ford, "Biliyor musun Eddie, hukuk kariyerinin senin için pek de uygun olmadığını düşünmeye başlıyorum," dedi.

Harry ışığı kesti, uzaklaştı. Ofisimdeki kanepedeydim.

"Kafanın arkasında yumurta büyüklüğünde bir şişlik var. Sanırım en az bir kaburgan kırılmış. Gözbebeklerin reaktif ve eşit büyüklükte. Kusmadın. Burnunuzda ya da kulaklarınızda kan yok. Kafana bir at tarafından tekme atılmış gibi hissedeceksin ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin ama bunun dışında dünkü boktan durumunla aynısın."

Harry on altı yaşında Vietnam'da sıhhiye eri olarak göreve başlamıştı. Askere yazılmak için kullandığı sahte kimlikte yirmi bir yaşında olduğu yazıyordu. Kısa sürede rütbeleri yükseldi ve seçkin bir askeri kariyeri bitirdikten sonra hukuk alanında daha ödüllendirici bir kariyere başladı. Bağırsağında bir şişe viski varken bir M16'yı söküp yeniden monte edebilen tanıdığım tek yargıçtı.

"Kaç parmağımı kaldırıyorum?" dedi Harry, üç parmağını kaldırarak.

"Üç," dedim.

"Bugün günlerden ne?"

"Salı," dedim.

"Birleşik Devletler Başkanı kim?" diye sordu Harry. "Pisliğin teki," dedim.

"Doğru."

Oturmaya çalıştım. Oda dönmeye başladı. Başımı tekrar yere koydum ve oturmanın bekleyebileceğine karar verdim.

"Beni nereden buldun?" Dedim.

"Hemen dışarıda. Dönerken büyük siyah bir Escalade önümü kesti. Lanet şey bir kaçış arabası gibi kaçtı. Park ettim ve seni buldum. 911'i arayacaktım ama seni kontrol ettim ve iyi görünüyordun. Sokakta benimle konuştuğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ne dedim ben?"

"Bunu bulmamı sen istedin."

Harry elinde altın bir alyans tutuyordu.

Bu sefer oturmayı başardım. Yan tarafım beni öldürüyordu. Harry yüzüğü masanın üzerine koydu ve iki kahve fincanı getirdi. Masanın üzerinde bir şişe viski gördüm. Hâlâ kahverengi kâğıt torbasındaydı.

"Teşekkürler, Harry."

"Lafı bile olmaz. Christine beni aradı. Neler olduğunu anlattı. Bana sokakta yüzüstü nasıl düştüğünü anlatır mısın? Bir barda kavga falan mı ettiniz?" dedi.

"Karmaşık bir durum," dedim.

"Öyle olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım. Cidden ama. Ne oldu böyle?"

"Bir grup polis üzerime atladı. Dün Granger adında bir dedektifi kızdırdım. Bunu pek hoş karşılamadı. Şehir polisinden arabamı alıp bir grup polisle birlikte ofisime gittiğimi ve beni beklediğimi öğrenmiş olmalı."

"Duyduklarım hoşuma gitmiyor. Konuşmalısın-"

"Kim? Bir polis mi? Ben hallederim," dedim.

Harry viskinin mührünü kırdı ve ikimize de birer içki doldurdu. Aldığım her nefes, yan tarafımdan zaten ağrıyan başıma doğru bir acı seli gönderiyordu. Büyük viskiyi aldım, bardağı boş olarak masaya geri koydum. Harry beni doldurdu. Bir yudum daha. Tekrar doldurdu.

"ol," dedi.

Arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. Beynimin soğumasını bekledim. Sınırlarımda koştığımı biliyordum. Evliliğim sonunda çökmüştü, bedenim de buna çok . Eğer kafamın kontrolünü ele alamazsam onu kaybedecektim. Birkaç dakika sonra kafatasımdaki ağrı hafifledi. Yanımdaki azalmadı. Kafama bir cop yiyip yere düştüğümde Granger'ın korktuğunu düşündüm. Bana zarar vermek istediler. Beni öldürmek değil. Kaburgalarımı iyi bir tekme atsalardı Granger işi bitirirdi. Öyle hissetmiyordum ama şanslı olduğumu biliyordum.

Cüzdanımda Amy ve Christine'in bir fotoğrafı vardı. Onu çıkarıp bakmak istedim. Sonra da ofisimi parçalara ayırmak.

Onun yerine biraz daha viski içtim. Dava hakkında düşünmeye başlamam gerektiğini biliyordum. Christine'i aklımın bir köşesine koymalıydım. En azından şimdilik. Duruşmadan sonra hava almaya çıktığımda her şey o kadar taze, o kadar çiğ olmayacaktı. Zamana ihtiyacım vardı. Onun da zamana ihtiyacı vardı. Yüzüğü restorandaki fatura yığınının üzerine koymadan önce uzun bir süre düşünmüştü. Belki, sadece belki onu ikna edebilirdim. Belki onu geri kazanmak için hâlâ bir şansım vardı. Buna inanmak . İnandım da. Ama dava bitene kadar beklemem gerekiyordu. Dava. Acele etmeden başımı kaldırdım ve gözlerimi açtım.

"Burada olmamanız gerekiyor. Savcı nerede olduğunuzu öğrenirse küplere biner."

"Miriam Sullivan burada olduğumu biliyor. Buraya gelmeden önce onu aradım. Davayı tartışmayacağız ve henüz resmi olarak mahkemeye çıkmadığınız için resmi bir sorun yok. O da bir boşanma yaşadı. Anlayışla karşılar. Miriam iyi. Art Pryor'ın da bu işten para kazanmasına izin vermeyecektir. Ama bak, bu konuda endişelenme. Christine hakkında konuşmak ister misin?" dedi Harry.

Ben yapmadım. Yapamadım.

Bir süre sonra, "Miriam bunun için Art Pryor'ı paraşütle mi indirdi?" diye sordum. "O yaptı. Onunla hiç tanıştın mı?"

"Hayır. Sadece ününü biliyorum."

Bölge savcılarının ofisleri tıka basa dava işleriyle doluyken, en iyi bölge savcı yardımcılarınızı normal dava yüklerinden alıp onlara büyük, karmaşık bir dava vermek bazen felaketle sonuçlanıyordu. Kendi dosyalarını idare edemiyorlardı ve

Büyük davalara gereken zamanı ayırmak. Bu yüzden ya ofis daha fazla personel işe aldı ya da gerekli ilgiyi gösteremedikleri için birçok güçlü kovuşturmanın kaybedilebileceği gerçeğiyle mücadele edip kendilerini kabul ettirdiler. Ve sonra, bir savcı yardımcısı bir mucize gerçekleştirip büyük bir dava kazandığında - birkaç yıl içinde aynı savcı yardımcısı aday olmaya ve başsavcının işini almaya karar veriyordu.

Tek güvenli bahis yalnız bir korucu getirmektir. Art Pryor en iyilerden biriydi. Yaklaşık yirmi eyalette avukatlık yapma lisansı vardı. Sadece cinayet davalarına bakardı. Ve her zaman dava açardı. Ve hep kazanırdı. Doğru fiyat için Art şehre gelirdi. Bir savcı diğer tüm savcılarını bırakıp normal işlerine devam edebilirdi - bir ya da iki tanesi Art'a yardım ederdi, sonra Art bir mahkumiyet kararı alır, şapkasını takar ve kimsenin keyfini kaçırmadan bir sonraki büyük dava için şehri terk ederdi. O da iyiydi. Art, av tüfeği savcılığı yapıyordu.

Bir cinayet davasında çoğu savcı tanık kürsüsünü aklına gelebilecek her polis, profil uzmanı, adli tıp analisti ve uzmanla doldurur. Eğer bir polis, dört saattir mola vermeyen arkadaşlarına çörek dağıtmak için arabasını cinayet mahallinde durdurmuşsa, emin olun savcı onu tanık olarak çağıracaktır.

Art Pryor tam tersiydi. Yaklaşık on yıl önce Tennessee'de bir cinayet davası yürütmüştü. Duruşmanın altı hafta sürmesi planlanmıştı. Art dört gün içinde suçlu kararını verdi. Sadece önemli tanıkları çağırdı ve onları kürsüde asla çok uzun süre bekletmedi. Birçok avukat bunun riskli bir uygulama olduğuna inansa da Pryor'a her zaman kazandırdı.

Bu davayı ilk duyduğumda, Pryor'ın tarzını denemek ve taklit etmek istediğini söyleyen genç bir savcıdan geldi. Ona devrimci diyordu. Yardım edemedim ama adamın yüce fikirlerini çürüttüm. Pryor'a belli bir ücret ödeniyordu. Duruşmanın altı ay ya da altı saat sürmesi fark etmezdi. Pryor'ın ücreti aynıydı. Yarı zamanda kazanmak için aynı ücreti alırken neden altı ay çalışasın ki?

Art Pryor bir değildi. O bir iş adamıydı.

"Art'ın jüriye şirin görünme konusunda bir ünü olduğunu biliyorum. Güneyli aksanı yüzünden. New Yorklular buna bayılır. Ama sakın aldanmayın. Art bilge taşralı hödüğü oynayabilir ama

Ayaklar. Davadaki kanıtlar hakkında konuşamam ama Rudy'ye Pryor'ın bugün bir jüri üyesine çarpmasını sormalısınız. Ustaca bir gösteriydi. Adam gerçek bir profesyonel," dedi Harry.

Bir içki daha aldım. Acı azalıyordu. Harry boş bardağımı alıp götürdü.

"Bu gece için bu kadarı yeter de artar bile. Anlaşmamızı unutma: Ne zaman duracağını ben söylerim."

Başımı salladım. Harry haklıydı. Birkaç içkiyle başa çıkabilirdim, ama sadece Harry'nin varlığında. Birden viskiyi düşünmemeye başladım, aklım Pryor'daydı.

"O benden daha mı iyi?" Dedim.

"Sanırım bunu öğreneceğiz," dedi Harry.

ÇARŞAMBA

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kane uyuyamadı.

Beklenti çok büyüktü. Nihayet sabah dördü gece uykudan . İki saat boyunca egzersiz yaptı.

Beş yüz şınav. Bin mekik.

Yirmi dakika esneme.

Aynanın önünde durdu. Başını ve göğsünü ter kaplamıştı. Acele etmeyen Kane yansımasını inceledi. Fazladan kiloya katlanmak zorundaydı. Bu konuda kendini kötü hissetmesinin bir anlamı yoktu. Ne de olsa bir rol oynuyordu. Pazuları sert ve güçlü hissediyordu. Kane on sekiz yaşından beri spor salonuna gidiyordu. Kondisyonu sayesinde ağırlık kaldırmanın getirdiği ağrı ve sızıları çekmiyordu. Doğru besleniyor ve her gün sıkı çalışıyordu. Birkaç yıl içinde amacına uygun bir fizik geliştirmişti. Güçlü, zayıf, fit. Göğsündeki çatlaklar ilk başta onu rahatsız etmişti; kasları derisinin esneyebileceğinden daha hızlı büyüyordu. Zamanla onları sevmeye başladı. Başarılarının hatırlatıcısı olarak hizmet ediyorlardı.

Göğsüne bakan Kane son yara izini ovuşturdu. Sağ göğüs kasının üzerinde yarım inçlik bir kesik. Yara izi mor ve kabarık kalmıştı. Altı ay daha geçse, diğerleri gibi onun da rengi uçup gidecekti. Kesiğin anısı hâlâ çok güçlüydü. Bu onu gülümsetiyordu.

Perdeleri açtı ve geceye baktı. Şafak gökyüzünü tehdit ediyordu. Aşağıdaki sokakta kimse yoktu. Karşıdaki binaların pencereleri karanlık ve sessizdi. Eğilerek mandalın düğmesine bastı ve pencereyi açtı. Dondurucu hava yüzüne çarptı.

Atlantik'ten gelen soğuk bir dalga gibi vücudunu sardı. Uykusuz geçen gecenin yorgunluğu bir anda onu terk etti. Bir ürperti onu yakaladı. Buz gibi esintiden mi yoksa şehrin önünde çırılçıplak durmanın verdiği özgürlükten mi kaynaklandığını bilmiyordu. Kane, New York'un onu görmesine izin verdi. Gerçek halini. Makyajsız. Peruk yok. Sadece o. Joshua Kane.

Uzun zamandır kendini dünyaya göstermenin hayalini kuruyordu. Gerçek benliğini. Daha önce hiç onun gibi birinin olmadığını biliyordu. Psikoloji, psikiyatri ve nörolojik işlev bozuklukları üzerine çalışmıştı. Kane düzgün bir teşhis kutusuna sığmıyordu. Sesler duymuyordu. Hayaller görmüyordu. Şizofreni ya da paranoya yoktu. Çocukluk istismarı yoktu.

Belki de bir psikopat? Kane diğer insanlar için bir şey hissetmiyordu. Akrabalık ya da empati yoktu. Çünkü Kane'in zihninde böyle şeylere ihtiyaç yoktu. Kimse için bir şey hissetmesine gerek yoktu çünkü o başkaları gibi değildi. Hepsi onun altındaydı. O özeldi.

Annesinin ona bunu söylediğini hatırlıyordu.

"Sen , Josh. Sen farklısın." Ne kadar da haklıymış, diye düşündü Kane. O türünün tek örneği idi.

Her zaman böyle hissetmemiştim. Bu ifadedeki gurur kolay gelmemişti. Uyum sağlayamadı. Okulda da. Eğer taklit yeteneği ve taklitleri olmasaydı, okulla başa çıkamazdı. Johnny Carson taklidi sayesinde lise son sınıf balosunda Jenny Muskie adında güzel, kahverengi saçlı bir kızla çıkmaya hak kazanmıştı. Diş telleriyle bile çok şirindi. Jenny bademcik iltihabı yüzünden okula sık sık ara veriyordu. Hastalıktan sonra okula döndüğünde sesi hala kısıktı ve "husky Muskie" lakabını kazanmıştı.

Balo gecesi, annesinin arabasında, kiralık smokiniyle Kane, Jenny'nin evinin önünde durmuş ve beklemişti. İçeri girmedi. Motor çalışır vaziyette uzun bir süre orada oturmuş, arabayı sürüp gitme dürtüsüyle savaşıyor. Kane fiziksel acıyı hissedemiyordu ama endişeyi, utanmayı, utangaç ve beceriksiz hissetmeyi biliyordu. Bu duyguların hepsini çok iyi biliyordu. Sonunda arabadan inip kapının zilini çaldı. Sigara içen iri yarı bir adam olan babası

kızına göz kulak olması konusunda sert bir uyarıda bulundu ve ardından Jenny Kane'e Carson taklidi yaptırdığında güldü ve öksürdü. Babası *Tonight Show'un* büyük bir hayranıydı.

Baloya giden araba yolculuğu çoğunlukla sessizdi. Kane ne söyleyeceğini bilemiyordu ve Jenny çok hızlı konuşuyor, sonra susuyor ve Kane onun söylediği ilk şeyi anlamaya bile vakit bulamadan gergin bir şekilde tekrar konuşuyordu. Kane kitapları biliyordu. Hepsi bu kadardı. Jenny kitap okumazdı. Ve Kane'in en sevdiği kitap *olan Muhteşem Gatsby*'yi de okumamıştı.

"Gatsby nedir?" demişti.

Belki de garip sessizliklerden utandığı için ona taklitlerini nasıl yarattığını sordu. Tam olarak bilmediğini söyledi - sadece bir şey görene ya da o kişinin özü olduğunu düşündüğü bir şey duyana kadar insanları inceledi. Kız pek anlamamıştı ama Kane'in umurunda değildi. O gece *onun* için önemli olan tek şey kızın güzel olması ve *onunla* birlikte .

Kane o gece mezuniyet balosuna Jenny ile kol kola girdi. Jenny mavi elbisesiyle, Kane de üzerine tam oturmayan smokiniyle. İçki aldılar, kötü yemekler yediler ve yarım saat sonra ayrıldılar. Kane dans etmiyordu ve büyük geceden önceki haftalar boyunca Jenny ile dans etme konusunda endişelenmişti. Ona dans edemeyeceğini ve dans etmek istemediğini söyleme şansı olmamıştı. Sadece onunla konuştuğu için mutluydu.

Kane'in onu dans pistinde Rick Thompson'ı öperken tekrar görmesi için yarım saat daha geçmesi gerekti. Jenny, Kane'in kız arkadaşıydı. Oraya gidip Jenny'yi Rick'ten uzaklaştırmak istedi. Ama yapamadı. Bunun yerine tatlı punç içti, plastik bir sandalyeye oturdu ve bütün gece Jenny'yi izledi. Rick'le gidişini izledi. Arabasına binmelerini izledi. Mulholland Drive'da bir tepeye varıp Los Angeles'a bakan güzel bir noktaya park edene kadar, saygıdeğer bir mesafeyi koruyarak arkalarından gitti. Arka koltukta sevişmelerini izledi. İşte o zaman Kane daha fazlasını görmek istemediğine karar verdi.

Kane pencereyi geceye ve geçmişine kapattı. Yatak odasına döndü ve makyaj setini açtı. Çoktan hazırlamıştı

birkaç kıyafet. Kane'in hayatını aldığı ölü adamın fazla bir gardırobu yoktu ama böyle şeyler Kane için önemli değildi.

Birkaç saat içinde başlayacaktı. Hayatı boyunca hayalini kurduğu duruşma. Bu seferki özeldi. Basının ilgisi inanılmazdı. En ılgın hayallerinin bile ötesindeydi. Bundan önceki her şey sadece bir alıştırmaydı. Her şey onu bu noktaya getirmişti.

Başarısız olmayacağına dair kendine söz verdi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Harry gecenin büyük bir bölümünde kafama buz torbası çalışmış ama başaramamıştı. Çok acı veriyordu.

Saatlerce konuştuk. Çoğunlukla Christine hakkında. Benim hakkımda. Konuşmak istediğim son şeydi ama dava hakkında konuşamazdık.

Harry gece iki civarında katibini aradı, o da taksiyle geldi ve Harry'yi ofisimin önüne park ettiği üstü açık yeşil arabasıyla evine bıraktı. Yargıcı almaya alışkındı - ve Harry her iyiliğe karşılık vermeyi ihmal etmiyordu. Sabah olduğunda Harry ve benim başımız . Farklı nedenlerden dolayı.

Saat beşte uyandım, hâlâ ofisimdeki kanepedeydim. Masamın yanındaki mini buzdolabından taze buz aldım ve başımın arkasındaki yumruya tuttum. Şişlik inmişti ve ilk buz küpü kafatasıma dokunur dokunmaz acı beni uyandırdı.

Uzun bir süre kanepede uzanıp karımı kızımı düşündüm. Hepsi benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Kendi hayatımı mahvetmişim. Hayatlarında olmasam Christine ve Amy için daha iyi olur diye düşündüm. Christine benden daha iyisini hak ediyordu. Amy de öyle.

Viski şişesine uzandım. Normalde Harry onu yanına alırdı ama dün gece unutmuş olmalıydı. Şişeyi aldım ve kapağını açtım. Viski bardağın dibine vurmadan önce duraklattım. Bardağım hâlâ boşken şişenin kapağını geri taktım.

İnsanlar bana güveniyordu. Bobby Solomon. Harry. Rudy Carp. Bazı açılardan Harper da. Ariella Bloom ve Carl Tozer bile. En çok onlara borçluydum. Ölümeleri öyle ya da böyle bir çözüm gerektiriyordu. Eğer Süleyman suçluysa, cezalandırılmayı hak ediyordu. Eğer o

polislerin gerçek katili bulması gerekiyordu. Adalet. Yasal süreç.

Samalıktı. Ama elimizdeki en iyi saçmalıktı.

Yavaşça kalktım, banyoya doğru ilerledim ve leğeni soğuk suyla doldurdum. Yüzümü yüzeyin altına koydum ve yanaklarımın acıdığını hissedene kadar orada tuttum.

Bu beni .

Telefon aldı. Arayanın ekranında "*Blow me*" yazıyordu.

"Harper, uyuyor olmalıydın. Bir şey mi buldun?" Dedim.

"Kim uyuyabilir ki? Bütün gece ayaktaydım. Joe bazı ipleri çekti. Dollar Bill cinayetleriyle ilgili dava dosyalarını okuyordum." " de sende mi?"

"Evet. Pek bir şey yok aslında. Federaller dosyaları yayınlamadı. Bunun için Delaney'den geçmemiz gerekiyordu. Ben de doğruca kaynağa gittim. Springfield, Wilmington ve Manchester'daki dedektif bürolarına. Joe, olay yeri incelemeyele ilgili bir eğitim kursu düzenlediğine dair bir hikaye uydurdu. Onlar l vakalar. Kimse dosyaları paylağma konusunda endiğeli değil."

"Göze bir şey var mı?" Dedim.

"Hiçbir şey yok. Hiçbir bağlantı yok. Görebildiğim kadarıyla Annie Hightower, Derek Cass ve Karen Harvey hiç tanığmamığlar. Her kurbanın kapsamlı biyografisi var. dığında kurbanları birbirine bağlayacak hiçbir şey yok. Ve o zaman, polis dolarları pek önemsemedi. Ama hepsini saklamığlar. Polisler nasıl alığır bilirsiniz. Bir uyuğturucu baskını yaparlar ve bir bavul dolusu nakit para bulurlar - o kanıt olarak kaydedildiğinde muhtemelen biraz daha hafif olacaktır. Ama Joe Public'in cinayet mahallinde kimse tek bir kuruğa bile dokunmaz. Her şey korunur. Mükemmel bir şekilde."

İçimi ektim. Onları birbirine bağlayacak bir şey olmasını umuyordum. Delaney'nin kurbanlar arasında bir tür bağlantı kurduğundan hiç şüphem yoktu. Bize söyleyemeyeceği bir bağlantı. Delaney .

"Cass ve Hightower davalarında faturaların üzerinde failin parmak izleri bulundu. Onları uzaklağtıran da buydu. Karen Harvey'de ise yarım dolarlık banknot Rhodes'un dairesinde bulundu ama parmak izi yoktu. Banknotlarda bağka parmak izi ya da DNA var mı?" Dedim.

"DNA yok. Derek Cass cinayetindeki banknotta kısmi bir parmak izi var. Annie Hightower'ın ayak parmakları arasında bulunan banknotta birden fazla parmak izi var. Roddy Rhodes'un dairesinde bulunan ve onu Karen Harvey'in soygun cinayetiyle ilişkilendiren yırtık banknotta parmak izi yok. Veri tabanlarında parmak izleriyle eşleşme kaydı yok."

"Diğer parmak izleri de test edildi mi?" Dedim.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Kesin bir şey söyleyemem."

"Emin olmamız gerekiyor," dedim.

Harper'ın parmaklarının klavyeye vurduğunu duydum.

"Her bir vaka için laboratuvarlara e-posta göndereceğim. İki kez kontrol etmekten zarar gelmez" dedi.

"Dosyaları bana gönderme şansınız var mı?" Dedim. "Zaten gelen kutunuzda bekliyorlar."

Ben dizüstü bilgisayarımı açarken Harper hatta kaldı. Zip dosyalarını bulmam ve içe aktarmam uzun sürmedi.

"Bağlantı nedir?" dedi Harper.

"Bilemiyorum. Eğer Delaney'nin şüphelendiği gibi bir seri katilse, faturalar dışında bir bağlantı olmayabilir. Buna ne deniyor? İmza mı?"

"Evet, bir kartvizit gibi. Hepsi katilin psikolojisiyle bağlantılı. Bilerek ekmek kırıntıları bırakıyor değiller. İmza, kim olduklarının ve neden öldürdüklerinin bir parçası" diyor Harper.

"Sanırım başka bir şey var. zorunda," dedim. "Başka bir şey işaret etmese kimse o paraları fark etmezdi. Davaların hepsinde ortak bir nokta var - fatura polisleri katile götürdü. bu. Belki de Delaney'nin fark ettiği şey budur. Eğer tek bir adamsa, kesinlikle bulunmak istemiyorlar. İşledikleri suçtan dolayı bir başkasının yakalanmasını sağlamak için aşırı önlemler alıyorlar. Neden?"

Harper tereddüt etmedi. Zaten biliyordu.

"Cinayetten paçayı sıyrmanın en iyi yolu nedir? Polislerin sizi aramadığından emin olun. Cinayet çözülürse, bir şablon olarak ortaya çıkmayacaktır. Bu suçları maskeliyor - fark edilmemesini sağlamak için aşırı adımlar atıyor. Dosyalara bir göz at, ben biraz kestireceğim. Mahkemede görüşürüz."

Telefonu kapattı.

Kahve yaptım ve dosyaları açtım. Sabah yediye kadar üç dosyayı okumuştum. Kahve soğumuştur ve beynim . Cüzdanımı buldum, Delaney'nin ofisinde üzerine bir şeyler karaladığım bir dolarlık banknotu çıkardım ve işaretleri inceledim.

Hayatım boyunca parayı idare etmeye alışmıştım. Hatta insanları dolandırmaya bile. Birçok dolandırıcı bir gece kulübünde uykulu bir barmenin önünde göz açıp kapayıncaya kadar bir yüzlüğü bir onlukla değiştirebilirdi. Bunun yapıldığını görmüştüm. Ve başka bir hayatta kendim de yapmıştım.

Yıkandım, tıraş oldum, giyindim. Her saniye Birleşik Devletler'in Büyük Mührü'nü düşündüm. Doların üzerindeki işaretleri. Ok. Zeytin yaprağı. Yıldız. Dolar başına üç işaret. Cinayet başına üç mark.

Ve Carl'ın ağzındaki kelebek banknotundaki parmak izi. Daha banknot basılmadan çok önce ölmüş olan Richard Pena'nın DNA'sını polisler banknotta nasıl bulmuşlardı?

Paltomu üzerime geçirdim, son kötü kahveyi de içtim ve çantamda dizüstü bilgisayarımın soğuğa doğru yola çıktım. Ön kapıyı açar açmaz soğuk, yeni tıraş olmuş yüzüme derimi koparmaya gibi çarptı. Bu havada yürümem mümkün değildi ama arabamı da alamazdım. Ön camda bir delik vardı. Yolcu koltuğuna kar ve buz girmişti. Bronx'ta eskiden doğrama dükkânı işleten bir tanıdığımı aradım. Yardımseverdi ama pahalıydı.

Arabamın anahtarını sürücü tarafındaki lastiğin üstüne bırakarak paltomun kıvrımlarına sokuldum ve bir taksi aramaya koyuldum.

Beş dakika sonra bir taksiye binmiş, Center Street'e ve şehrin yıllardır gördüğü en büyük duruşmaya gidiyordum. Aklım . Tanıkları, açılış konuşmalarını, Art Pryor'un stratejisini düşünüyor olmalıydım...

Onun yerine, bir dolarlık banknotu düşündüm.

Rudy duruşmayı halletti. Ben bu davada sadece küçük bir rol oynuyordum. Bir bakıma minnettardım. Üzerimdeki baskıyı biraz azaltmıştı.

Taksi şoförü Knicks hakkında bir sohbet başlatmaya çalıştı. O kadar ona tek kelimelik cevaplar verdim.

Dolar.

Yaklaşmıştım. O üç cinayette Delaney'nin bulduğu bir şey vardı. Bobby'nin davasındaki faturayı düşündüğümde -

Bir şeyi gözden kaçırmıştım. Zihnimin arkasında her ne çalışıyorsa, Bobby ya da o kelebek değildi.

Dün öğrendiğim kurbanların isimlerini tekrarlardım. Derek Cass. Annie Hightower. Karen Harvey. Bu üçüyle ilgili, bir yerde bir ipi çeken bir şey vardı. Yüzüme bakıyormuş gibi hissediyordum ama göremiyordum.

Cass. Hightower. Harvey.

Cass Wilmington'da öldü. Annie Hightower Springfield'da. Karen Harvey Manchester'da vuruldu ve soyuldu.

Mahkeme binasının önünde durduk. Şoföre ödeme yaptım, bahşış verdim.

Saat henüz sekize geliyordu ve kitleler çoktan dışarı çıkmıştı. İki insan kalabalığı. Her ikisi de birbirlerine pankartlar sallıyor, bağırıyor ve şarkı söylüyordu. Kalabalıklardan biri "Ari için Adalet" yazılı pankartlar taşıırken, diğerleri Bobby Solomon'u destekleyen posterler tutuyordu. Solomon destekçileri azınlıkta gibi görünüyordu. Bu insanların arasında yürümek zorunda kalan bir jüri ne düşünürdü Tanrı bilir. Kalabalık her geçen saniye büyüyordu ve NYPD görevlileri her iki kalabalığı birbirinden ayırmak için bariyerler kuruyordu.

Mahkeme binasına girmek için kuyruğu geçmek zorunda kaldım. Herkes bu duruşma için mahkeme salonunda bir yer istiyordu. Şehirdeki en popüler biletti. Güvenlikten geçip asansörün düğmesine bastığımda aklım Dollar Bill'e geri dönmüştü.

Yıldızlar.

Bir ok çektim ve yirmi birinci kata çıkarken mühre baktım. Kartalın sol pençesinde on üç ok vardı. Sağ pençesinde tuttuğu dallarda on üç zeytin yaprağı. Üstünde, on üç yıldızdan oluşan bir kalkan.

Yıldızlar. Kalkan. Derek Cass Wilmington'da öldürüldü. Annie Hightower Springfield'da öldürüldü. Karen Harvey Manchester'da vuruldu.

Notu ters çevirip George Washington'a baktım, cep telefonumu çıkardım ve Harper'ı aradım.

anladı.

"Bir şey buldum. ?"

"Yola çıkıyorum, on dakika içinde orada olurum," dedi.

"Kenara çek,"
dedim. "Ne?"

"Kenara çek. Geri dönüp Federal Plaza'daki Delaney'i görmeni istiyorum. Ona bir bağlantı bulduğunu söyle. Ve daha fazla bilgiye sahip olduğunu."

"Bekle, şimdi kenara çekiyorum," dedi.

Arabayı durdurduğunda Harper'ın Dodge Charger'ının kükremesinin azaldığını duydum.

" ne var?" dedi.

"Faturaların üzerindeki işaretler. Bu bir model. Üzerinde bir dolar var mı?" Harper telefonu hoparlöre almış olmalı. Korna sesi, Arka planda hava frenleri ve trafik çalıyordu. Asansörüm yirmi birinci kata çıktı. Arabadan indim ve sağa, asansör sıralarının arasındaki pencereye doğru yöneldim. Kirle kaplı bir pencere camından Manhattan'a baktım. Şehre çamurlu bir filtre veriyordu - sanki eski bir fotoğrafa bakıyormuşum gibi.

"Bir tane buldum, neye ?" dedi.

"Büyük Mühür. Kartalın üzerinde on üç zeytin yaprağı, on üç ok ve on üç yıldız var. Neden on üç?"

"Bilmiyorum, aklıma gelmedi. Daha önce hiç fark etmemiştim."

"Bunu biliyorsun. Okulda her şeyi öğrendin. Sadece hatırlamıyorsun. Faturayı çevir. Washington. Birleşik Devletler'in ilk başkanı. Başkan olmadan önce New York'ta İngilizlere karşı şehri savunan birliklere komuta etti. Bağımsızlık Bildirgesi'ni orduya okudu. Bağımsızlık Bildirgesi imzalandığında ve Washington onu okuduğunda, sadece on üç eyalet tarafından imzalanmıştı."

"On üç yıldız..." dedi Harper.

"Bu bir harita. Cass Wilmington, Delaware'de öldürüldü. Hightower Springfield, Massachusetts'te. Harvey, Manchester, New Hampshire'da. Hepsi de temsilcileri bağımsızlık bildirgesini imzalayan kolonilerdi. Ariella Bloom ve Carl Tozer'ı sayarsak, New York. Daha fazla cinayet işlenmiş olabilir. Tüm doğu kıyısı boyunca. Delaney'e söyle, bir dolarla bağlantısı olduğu için cinayetten hüküm giymiş biri var mı öğrenmeli. Dolar, onlara karşı kullanılan kanıtların bir parçası olmalı.

Muhtemelen bunu zaten ülke çapında yapmıştır ama aramayı daraltabilir. Bildiriyi imzalayan kalan sekiz eyalete bakıyoruz - Pennsylvania, New Jersey, Georgia, Connecticut, Maryland, Virginia, Rhode Island, North Carolina ..."

"Eddie, Richard Pena. Tozer'ın ağızında bulunan banknotta DNA'sı olan  l  katil. Kuzey Carolina'da o kadınları öldürmekten hüküm giymiş. Bir bağlantı olabilir," dedi Harper.

"Haklısın. Olabilir. Bununla ilgilenmeliyiz. Delaney ile konuşabilir misin? Pena'dan haberi yok."

"Yoldayım ama henüz aklıma yatmayan birkaç şey var. Neden her faturada    işaret var? Yıldızları anlayabiliyorum - bu konum. Diğer ikisi ne için?"

"Henüz bilmiyorum. Düşünmem gerek. Belki de bir şekilde kurbanlarla ilgilidir."

"Burada dikkate almadığımız başka bir şey daha var. Ya o eyaletlerde başka cinayet yoksa? Ya bu adam daha yeni başladıysa?"

"Bu cinayetlerin bazıları arasında birkaç yıl var. Gizlendiğini sanmıyorum. Bence henüz bulamadığımız başka kurbanlar da var. Peki ya Ariella Bloom ve Carl Tozer bu adamın kurbanlarıysa? Çok fazla pratiği var. Tahminimce dışarıda daha fazlası var. Ama . Bu adam hala oyununu oynuyor olabilir. şu anda başka bir kurbanı hedefliyor olabilir."

"Biliyorum. Ama bak, Richard Pena için fazla zaman harcamak istemiyorum. Birden fazla kurbanı var. Diğerleri gibi uymuyor," dedi Harper.

"Olabilir. Bizim olayımızda da faturada aynı üç işaret ve iki kurban vardı."

Pencerenin pervazına bir dolar koydum, ona dikkatle baktım ve Büyük Mühür'deki kartalın üzerinde dalgalanan pankarttaki Latince ifadeyi yüksek sesle okudum.

E pluribus unum.

Bir oğundan bir tane.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jüri odası eski kahve, ter ve taze boya kokuyordu. Kane uzun masanın etrafında sessizce oturmuş ve dinliyordu. Geldiğinde jüri görevlisi ona jüri odasına girmesini söylemişti. Diğer yedekler gibi koridorda sert plastik sandalyelerde beklemek zorunda değildi. Yargıç'ın emirleri.

Kane bir strafor bardak ılık suyu yudumladı ve dedikodulara kulak kabartmaya çalıştı. Diğer on bir jüri üyesi arasında şimdiden bazı klikler oluşmuştu. Dört kadın. Yedi erkek. Erkeklerden üçü basketbol konuşuyordu. Akıllarını yaklaşan duruşmadan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Yine de yaklaşan görevlerinin ağırlığı çökmüş omuzlarına çökmüştü.

Diğer dört erkek neredeyse hiç konuşmuyor, kadınların on ikinci jüri üyesi Brenda Kowolski hakkındaki tartışmalarını dinliyorlardı.

"Haberlerde gördüm. Bu oydu. Bu çok korkunç," dedi Anne adındaki kısa boylu, sarışın kadın. Kane, jüri seçimi sırasında sorgulanan tüm jüri üyelerini dikkatle dinlemişti. Zihinsel notlar alıyordu. Meslekler. Aileleri. Çocuklar. Dini inançlar. Anne'e en yakın olan kadın avucunu göğsünün üzerinde tuttu, çenesini içine çekti ve ağzının açık kalmasına izin verdi. Rita.

"Brenda'ya ne oldu? Dün burada olan kadındı, değil mi? Güzel kazaklı olan?" dedi Rita.

"O öldü. Çalıştığı kütüphanenin dışında bir vur-kaç olayı. Bu çok korkunç," dedi Anne. Diğer kadınlar başlarını sallayarak eski meşe masanın üzerindeki tahıllara baktılar. Kane, Arnold Novoselic'in içlerinden biri hakkında konuşmasını dinlemekten keyif almıştı - Betsy, alaycı bir şekilde

duruşmalar. Arnold, Rudy Carp'ın onu jüri koltuğuna oturtmayı başardığı için özellikle mutlu olacaktı. Savunma Betsy'yi çok severdi.

Kane de aynı fikirdeydi. Betsy'den de hoşlanmıştı. At kuyruğu şeklinde bağlanmış uzun kahverengi saçları vardı. Kane o saçları okşamak istiyordu.

Dört kadından sonuncusu olan Cassandra, Brenda'nın konuşması karşısında şaşkınlıkla başını salladı. Kane dün ayrılmadan önce Cassandra'yı Brenda'yla konuşurken izlemişti. Zarif ve iyi konuşuyordu.

"Bugünlerde karşıdan karşıya geçmek çok tehlikeli. Zavallı Brenda," dedi Cassandra.

"Bunu haberlerde ben de gördüm," dedi Betsy. "Onun jüride olduğunu bilmiyordum, Tanrım. Haberlerde çarpışmadan sonra arabanın onun üzerinden geştiği yazıyordu, biliyor musun?"

"Biliyorsunuz, haberleri izlememeniz gerekiyor. Yargıcın dün ne dediğini duymadınız mı?" dedi jüri üyelerinin en gençlerinden biri olan Spencer.

Anne çırpınmaya başladı. Boynu kıpkırmızı oldu. Betsy, Spencer'ı rahatsız edici bir sinekmiş gibi sallayarak uzaklaştırdı.

"Onunla daha dün tanıştık ve şimdi öldü. Burada önemli olan da bu," dedi Betsy.

"Hayır, önemli olan yargıcın bize söylediklerini yapmamız. Her gün insanlar ölüyor. Bu konuda şirretlik etmek istemem ama ne olmuş yani? Sanki kimsenin arkadaşı değilmiş gibi," dedi Spencer.

Kane oturduğu yerden kalktı, cüzdanını çıkardı, içinden bir yirmilik çıkardı ve masaya attı.

"Dün Brenda ile konuştum. İyi bir bayana benziyordu. Onu tanıyıp tanımamamız önemli değil. Hepimiz aynı gruptaydık. Hiçbirinizi tanımıyorum ama yarın ölürsem buradaki birilerinin umurunda olacağımı düşünmek istiyorum. Biraz para koyalım ve çelenk gönderelim derim. En azından bunu ," dedi Kane.

Jüri üyeleri teker teker para attılar. Bazıları "Aynen öyle", "Zavallı kadın" ya da "Bir kart da biz gönderelim" dedi. Spencer hariç hepsi. Kollarını kavuşturmuş, tek kalçasına ağırlık vererek duruyordu. Sonunda, erkek jüri üyelerinden biri ona yeterince sert baktıktan sonra gözlerini devirdi ve on dolarlık bir banknot bıraktı.

"İyi," dedi.

Küçük bir zafer. Kane böyle hareketlerin hayati olduğunu biliyordu. İnce manevralar. Başlangıç için sadece bir ya da iki tane. Biraz itibar kazanmak için tek ihtiyacı olan buydu. Kane parayı topladı ve Anne'e bir şeyler seçmesinin sakıncası olup olmadığını sordu.

Hiç aldırmadı. Parayı alırken Kane'e gülümsedi.

"Çok . Teşekkür ederim - herkese yani," dedi, boğazının gerisinde doğru duygu ipucuyla. Yutkundu ve parayı çantasına koydu.

Jüri üyeleri kendilerini daha iyi hissettiler.

Kane oturdu ve Brenda'nın kafatasının Chevy Silverado'sunun kaputunda kırılırken çıkardığı sesi düşündü. Sert ve içi boş bir şeyin metal üzerinde çıkardığı tek bir davul sesi. Ve bir mikrosaniye önceki o çıtırtı. Ayırt edilemeyecek kadar yakın bir zamandı. Yine de oradaydı, o ses kümesinin içinde. Gitardaki bir akor gibi, köprücük kemiğinin ve boyun omurgasının parçalanmasının yankıları. Kane'e neredeyse melodik gelmişti. Uvertürlerine başlamadan önce tek bir müzik patlaması yapan bir orkestra gibi.

Kane kahvesini yudumladı, kazağından biraz tüy topladı ve ikinci çarpışmada -kızın başının üzerinden geri geri gittiğinde- pikaptan gelen hayal kırıklığı yaratacak kadar sessiz çarpmayı düşündü.

Hey-ho, diye düşündü Kane.

Jüri odasının arka tarafındaki kapı açıldı ve yargıç içeri girdi. Siyah bir takım elbise üzerine siyah cübbe giymişti.

Herkes sustu ve dikkatini yargıca verdi. Anne gerçekten panikliyordu - sanki gerçekten anlamadığı bir kuralı çiğnerken yakalanmış gibiydi. Kane eğildi ve nazikçe kolunu okşadı.

Büyük ellerini masanın üzerine koyan Yargıç Ford eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu. Bunu yaparken bakışlarının jüri odasında dolaşmasına izin verdi. Ara sıra bazı jüri üyelerine takılmasına izin verdi.

"Bayanlar ve baylar, bazı üzücü haberlerim var. Bunu size özel olarak söylemem gerektiğini düşündüm. İnanın bana, bunu birazdan bu davadaki avukatlarla görüşeceğim. Bu önemli bir konu. Ancak, önce benden duymanızı istedim. I

bu sabah polis müdüründen bir telefon aldım. Polis departmanının hepinizin gerçek bir tehlike altında olduğunuza inanmak için sebepleri var."

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Anne Koppelman

Yaş: 27

Saint Ives'de anaokulu öğretmeni. Bekar. Çocuğu yok. New Yorker' abone. Klarnet ve piyano çalıyor. Anne ve babası ölmüş. Annem ev hanımıydı, babam şehirde çalışıyordu. Mali sorunları yok. Sosyal medya ilgi alanları - beğenileri arasında Black Lives Matter var, Bernie Sanders, Demokratlar, vb. Liberal. Bill Maher ile Gerçek Zamanlı programını seviyor.

Suçsuz oyu olasılığı: 64 Arnold L.

Novoselic

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Asansörün kapıları açıldı ve büyük bir çılgınlık yumağı dışarı döküldü.

İlk olarak, yeşil ceketli bir adam asansör kabininden bir toptan ateşlenmiş gibi geriye doğru çıktı. Karşıdaki asansörün kapılarına çarptı ve pahalı görünümlü bir fotoğraf makinesi yanında parçalandı.

Siyahlar giymiş bir dizi güvenlik görevlisi tek bir yumuşak hareketle asansörden çıktı. Etten topun ortasında Bobby Solomon'un başının üst kısmını görebiliyordum. Rudy de yanında. Merdiven boşluğunun kapıları yanımda patlayarak açıldı ve bir sıra fotoğrafçı savaşa koşan bir müfreze gibi dışarı fırladı. Bir asansör daha geldi ve bir yığın muhabir ve TV kamerası olay yerine akın etti. Koridorda mercek parlamaları patladı. Sorular ve mikrofonlar güvenlik çemberini araştırıyor, zayıflıkları test ediyordu.

Mahkeme salonuna koştum ve iki kapıyı da ardına kadar açtım. Güvenlik ekibi hızlandı ve ilerleyen medyayı geri püskürttü.

Tanrım, ne sirk ama.

Güvenlik görevlileri korudukları adamları kapılara doğru koştular. Tam zamanında kenara çekildim. Yerimde kalsaydım ezilebilirdim. Siyah bombacı ceketini giymiş iri yarı bir güvenlik görevlisi dönüp kapıları kameraların üzerine kapattı.

Etrafıma bakındım. Katip ve mahkeme güvenlik görevlileri dışında mahkeme salonu boştu.

Çember kırıldı. Bazı muhafızlar evrak çantası taşıyordu. Holten'ın laptopu taşımak için kullandığı gibi. Ön tarafa doğru ilerlediler.

salonun dışında. Bobby'nin koridorda çömelmiş, zor nefes aldığını gördüm. Rudy sırtını sıvazladı, sorun olmadığını söyledi.

Rudy'nin yanına gidip konuşmak istediğimi söyledim. Bobby'yi ayağa kaldırdı, kravatını düzeltti ve takım elbisesinin ceketini düzeltti. Sonra Bobby'nin koluna bir şaplak attı ve savunma masasına oturmasını söyledi. Rudy ve ben odanın arka tarafına doğru yürüdük ve ona Dollar Bill hakkındaki teorimi anlattım.

kibarca başını salladı. Ben konuştukça Rudy daha az ilgilenmeye başladı. Gergin olduğunu üst dudağını çiğnemesinden anlayabiliyordum. Elleri sabit durmuyordu. Gergindi. Endişeliydi. Böyle bir davanın ilk duruşması herkese bunu yapar.

Rudy, "Bu FBI ajanı Delaney, bunlardan herhangi birine tanıklık edecek mi?" dedi.

"Bundan şüpheliyim. Bunu aşmanın bir yolu olabilir. Üzerinde çalışıyoruz.
o."

Çenesini kaldırdı, bana göz kırptı. Başını salladı ve dedi ki, "Güzel.
Şimdi eğer

Sakıncası yoksa hazırlamam gereken bir açılış konuşması var. Bir şey daha var," dedi Rudy. Bana yaklaşmam için işaret etti, sesini fısıltıya kadar alçalttı.

"Seni bu davada polislerin peşine düşmen için tuttuk. Nedenini hepimiz biliyoruz, değil mi? Sen bir askersin Eddie. Ve eğer polisin yalanlarını ortaya çıkarırsan seni buradan omuzlarımda taşıyım. Eğer yapmazsan, kendini o el bombasının üzerine atmanı ve müvekkili korumanı bekliyoruz. Eğer bu olursa, sanki hiç burada değilmişsin gibi bu davadan kaybolacaksın. Anlaşıldı mı? Kullanamayacağımız ipuçlarıyla zaman ve kaynak harcamanızı istemiyorum. Sadece yapmak için işe alındığın işi yap. Tamam mı? Mantıklı mı?"

"Benim için sorun değil," dedim, Rudy'ye bunu sorun etmekten çok uzak olduğumu söyleyen bir ses tonuyla.

"Güzel. Bu arada alışverişiniz geldi. Avukat yardımcım her şeyi koridorun sonundaki kanıt deposunda tutuyor. Gerekirse ve gerektiğinde getirecekler."

Rudy uzaklaştı ve Bobby'nin yanındaki savunma masasına oturdu. Rudy Bobby'yle usulca konuşarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. En az elli metre uzaktaydım, ama yine de sırtını gördüm ve

omuzları titriyordu. Arnold Novoselic savunma masasında bir köşeye oturdu ve bazı belgeleri karıştırdı.

Savunma masasındaki yerimi aldığım da sakinleşmişim. Rudy ile kavga etmenin bir anlamı yoktu. Şimdi olmazdı. Bunu daha sonra da yapabilirdim. Oturmak göğsüme baskı yapıyordu. Suyla birlikte biraz ağır kesici aldım. kalkarsam o kadar da kötü olmazdı. Şimdilik oturmam gereken çok şey vardı. En azından kırık kaburgamın acısı baş ağrımı hafifletiyordu.

Mahkeme memuru tanıdık bir sesle kapıları açtı. Art Pryor olarak tanıdığım adam, yanında ağır karton kutular taşıyan bir avuç savcıyla birlikte mahkemeye doğru ilerledi. Pryor rolüne uygun görünüyordu. Kusursuz, mavi, iğne çizgili takım elbise. Özel dikilmişti elbette. Neredeyse parlayan bembeyaz gömlek, pembe bir kravatla tamamlanmıştı. Pryor pembe kravatları severdi, ya da ben öyle duymuştum. Üst cebindeki mendil kravatıyla uyumluydu. Yürüyüşü de öyleydi. Tam bir çalım değildi ama yakındı.

Savunma masasına yaklaştı ve Rudy'yi sıcak bir şekilde selamladı. Dışleri sanki gömleğine bağlanan elektrik kaynağından güç alıyormuş gibi görünüyordu.

"Oyun zamanı, Art. Bu arada, bu benim ikinci sandalyem. Eddie Flynn."

Kaburgalarımı rahatlattığı için minnettar bir şekilde ayağa kalktım ve en güzel gülümsememle birlikte elimi uzattım.

Pryor salladı. Hiçbir şey söylemedi. Geri çekildi ve üç yıldızlı bir Michelin restoranında bir şef garsonun kucağınıza peçete sermeden önce yaptığı gibi mendilini önüne attı. Pryor ellerini dikkatle silerken gülümsemesini korudu.

"Vay, vay, vay - Bay Flynn. Sonunda karşılaştık. Son yirmi dört saat içinde hakkınızda çok şey duydum," dedi, "*A Streetcar Named Desire*"dan fırlamış bir güneyli aksanıyla.

Pryor'ın gözlerinde bir parıltı vardı. Bronz teninden yayılan nefreti hissedebiliyordum. Onun gibilerle daha önce de karşılaşmışım. Mahkeme salonu gladyatörleri. Davanın önemi yoktu. Birinin yaralanması ya da ölmesi önemli değildi. Onun gibiler davaya spor gibi bakardı. Kazanmak istiyorlardı. Ve bundan da öte, rakiplerini ezmek isterlerdi.

Bundan zevk aldılar. Midemi bulandırdı. Pryor ve benim iyi geçinemeyeceğimizi söyleyebilirim.

"Hakkımda duyduğun iyi şeyler muhtemelen doğru değildir. Duyduğun kötü şeyler de muhtemelen buzdağının sadece görünen kısmıdır" dedim.

Burnundan derin bir nefes aldı. Sanki havadaki düşmanlığı içine çekiyordu.

"Umarım 'A' oyununuzu getirmişsinizdir, beyler. Buna ihtiyacınız olacak," dedi Pryor. Bobby'yi yol boyunca gözünün önünden ayırmadan savcılık masasına doğru geri geri yürüdü.

Savcılık masasına dönmeden önce, bej pantolonlu ve mavi spor ceketli bir adam Pryor'a yaklaştı. Adam kırmızı kravatlı beyaz bir gömlek giymişti ve yakası açık olduğu için boynu boldu. Kısa sarı saçları, keskin gözleri ve kötü bir cildi vardı. Gerçekten kötü. Yakasında kızgın kırmızı lekeler, yanaklarında ve burnunda beyaz, pul pul deriyle çevrili siyah nokta kümeleri vardı. Ve tüm bunlar soluk ten rengiyle vurgulanıyordu. Ceketinin cebinden çıkan bir basın rozeti ve bir omuz çantası vardı.

"Pryor'la konuşan muhabir kim?" Dedim.

Rudy adama bir göz attı. "Paul Benettio. *New York Star*'da ünlülerle ilgili bir köşe yazıyor. Tam bir iş adamı. Seks hikayelerini araştırmak için özel dedektifler tutuyor. Bu davada tanık. İfadesini okudun mu?"

"Gördüm ama neye benzediğini bilmiyordum. Çok fazla konuşmuyor. Daha çok Bobby ve Ariella'nın iyi geçinemediğine dair spekülasyonlar var," dedim.

"Aynen öyle ve kaynaklarının adını vermiyor. Şuna bakın," dedi Rudy.

Dizüstü bilgisayarda Benettio'nun ifadesini açtı ve son paragrafı işaret etti.

"Kaynaklarım için gazetecilik ayrıcalığı geçerlidir. Şu anda ne verebilirim ne de daha fazla bilgi verebilirim."

"Bu konuda bir gelişme var mı?" Ben sordum.

"Hayır. Adam beceriksizin teki. Kaynaklarımızı onun gibi bir ezik için harcamanın anlamı yok," dedi Rudy.

Pryor ve Benettio'nun el sıkışmadıklarını fark ettim. Tam bir sohbe daldılar, gülümseme yok, herhangi selamlaşma yok, sadece yoğun bir

hemen konuşmaya başladı. Ne konuşulduğunu duymadım. Bu adamların birbirlerini tanıdıkları ve yakın zamanda konuştukları açıktı.

Bir noktada iki adam da konuşmayı bırakıp bana doğru baktı.

Sadece beni geçip doğrudan müşteriye bakıyorlardı. Bobby'nin görüş hattını takip ettim ve dikkatlerini neyin çektiğini hemen gördüm.

Bobby kaybetmeye yakın görünüyordu. Saçlarını geriye attı, parmaklarını masaya vurdu. Bacakları aşağı yukarı hareket ediyordu. Bobby'nin sandalyesi geriye doğru eğildi. Onu tutmak için uzandım, yanımda beni durduran bir acı hissettim. Sandalye devrildi ve Bobby'nin yere düşmeden önce gözlerinin kafasının içine yuvarlandığını gördüm.

Vücudu çatırdadı. Ağzının kenarından köpükler döküldü. Uzuvarları çırpındı ve sallandı. Arnold yerde onun yanında yatan ilk adamdı. Bobby'yi yan yatırmaya çalıştı ve ona sakın bir şekilde adını söyleyerek konuştu.

"Paramedik!"

Kimin bağırdığını bilmiyorum. Rudy olabilir. Etrafımızda hızla bir kalabalık oluştu. Diz , acıdan neredeyse bayılacaktım. Bobby'nin başını tuttum. Cüzdanımı çıkardım ve dilini yutmasını engellemek için ağzına soktum.

"Buraya hemen bir sağlık görevlisi getirin!"

Bu sefer Rudy'nin bağırışını duydum. İnsanlar etrafta toplanmıştı. Bir fotoğraf makinesinin karo zemine yansıyan flaşlarını gördüm. Lanet olası paparazziler. Benettio da oradaydı ve memnuniyetle bakıyordu Omuzlarında kırmızı flaşlar olan beyaz gömlekli bir kadın kalabalığı yararak Benettio'yu kenara itti. Bir elinde tıbbi bir kit vardı.

"Epilepsisi mi var?" diye bağırdı doktor, Bobby'nin yanına diz çökerken.

Yukarı baktım ve Rudy'yi gördüm. Dondu kaldı.

"Epilepsisi var mı? Herhangi bir ilaç kullanıyor mu? Herhangi bir şeye alerjisi mi? , bilmem gerek," dedi doktor.

Rudy tereddüt etti.

"Söyle ona!" diye bağırdı Arnold.

"O epileptik. Klonazepam kullanıyor," dedi Rudy.

"Geri . Bize biraz yer açın," dedim.

Kalabalık dağıldı ve Pryor'ı mahkeme salonunun karşısında, kollarını kavuşturmuş bir şekilde jüri kürsüsüne yaslanmış olarak gördüm.

Pislik herif hâlâ gülümsüyordu. Jüri kürsüsünde arkasında kimsenin durmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve cep telefonuna bir mesaj yazmaya başladı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kane ne biliyordu.

Yargıç jürinin geri kalanı için her şeyi açıkladı. Çoğu hepsini anlayamadı.

"Emniyet müdürü bana Brenda Kowolski'nin bu jüriye seçildiği için kasıtlı olarak hedef alındığı ihtimalini göz edemeyeceğini bildirdi. Aslında, bunun sıradan bir kaza olmadığına dair kanıtlar var. Haberlerde görmüş olabileceğiniz gibi, araç Brenda'ya çarpmış ve ardından vücudunun üzerinden geçerek geri geri gitmiştir. Sonuç olarak, güvenliğinizi sağlamak için gerekli adımları atıyoruz" dedi.

Önce Spencer konuştu.

"Biliyordum. . Yani, ne tür adımlar, adamım? Efendim?"

Kane, Yargıç Ford'un pasif kalışını izledi. Bir tür tepki bekliyor olmalıydı ve sempati duyuyordu.

"Öğle yemeği için ara verdiğimizde, her birinizin evinize dönmenize ve kıyafetlerinizi toplamanıza izin verilecek. Her birinize bir subay eşlik edecek. Mahkeme sona erdiğinde hepiniz bir otele götürüleceksiniz ve burada duruşma süresince silahlı koruma altında kalacaksınız," dedi yargıç.

İnlemeler. Protestolar. Şok. Gözyaşları.

Kane şeyin önünde gelişmesine izin verdi.

Yargıç kararlılığını sürdürdü ve şöyle dedi: "Medyanın bu kadar ilgi gösterdiği böyle bir davada jüriyi tecrit etmek her zaman bir olasılıktı. Bu hafife aldığım bir karar değil, inanın bana. Ancak bunun gerekli bir önlem olduğuna inanıyorum. Arkadaşlarınızı ve ailenizi aramanız gerekebilir diye hepinize şimdi söylüyorum. Bazılarınız

akşamları için çocuk bakımı organize etmek zorunda kalabilir. Duruşmaya başlamadan önce size otuz dakika veriyorum."

Yargıç odadan çıkarken, hepsi de erkek jüri üyelerinden gelen bir dizi protesto ve soru ile karşılaştı. Kane bir soruyu oldukça net duydu. Soluk mavi gömlekli ve kravatlı adamdan, Manuel'den gelmişti.

"Efendim? Efendim? Nerede kalacağız?" diye sordu.

Kane koltuğunda öne doğru ilerledi ve arka plandaki gürültüyü olabildiğince azaltmaya çalıştı.

Yargıç odadan çıkmadan hemen önce, "Mahkeme bu düzenlemeleri kısa süre içinde yapacak," dedi.

Kane başını sallayarak heyecanının kabardığını hissetti. Bu anı tahmin etmişti. Aslında, buna güvenmişti. Mahkeme ayarlamaları yapıyordu ama Kane jürinin saat 17:00'de nereye gideceğini çok iyi biliyordu.

Kane de kendi ayarlamalarını yapmıştı.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Spencer Colbert

Yaş: 21

*Union Square'deki Starbucks'ta barista. Şehirdeki çeşitli kulüplerde DJ'lik
Hafta sonları Manhattan bölgesinde. Bekar. Eşcinsel. Lise mezunu.
Demokrat. Alternatif yaşam tarzı seçimleri - düzenli marihuana
kullanıcısı (daha önce sabıka kaydı yok). Mali durumu kötü. Babası
vefat etmiş. Annenin sağlık durumu kötü ve New Jersey'de yaşıyor.
Spencer'in kız kardeşi Penny ona bakıyor.*

Suçsuz oyu olasılığı: %88 Arnold L.

Novoselic

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Rudy ve ben Bobby'nin revirde yavaşça kendine gelmesini izledik. İlk başta sersem gibiydi. Nerede olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyordu. Bir doktor ona bir yudum su verdi. Uzanmasını söyledi. Rudy köşede durmuş, cep telefonuna havlıyordu.

"Onun işi bitmedi. Henüz bitmedi. Bana biraz daha zaman verin" dedi.

Konuşmanın sadece bir tarafını duyabiliyordum. Önemli değildi. İyi gitmediğini söyleyebilirim.

"Basın gördüyse ne olmuş? O hala bir yıldız. Bana iki hafta verin, teslim edeyim..."

Hattın diğer ucundaki her kimse telefonu kapatmıştı. Rudy kolunu geriye kıvırdı, telefonunu duvara fırlatmaya hazırdı. Küfretti ve kolunu yana bıraktı.

Tıbbi bölüm bir yatak, ağrı kesici ve bandajlarla dolu birkaç çekmece ve duvardaki bir kutuda duran bir defibrilatörden oluşuyordu. Rudy nazikçe doktordan bize bir dakika izin vermesini istedi. Gitmeden önce Bobby'yi en az on beş dakika hareket ettirmememizi ve yavaşça kendine gelmesini sağlamamızı söyledi.

"Mahkeme salonunun arkasında iki muhabir gördüm. Herkes hazır olana kadar içeri girmemeleri gerekiyordu ama gizlice girmiş olmalılar. Her şeyi gördüler. Resimleri de. Bu gece manşetlerde olacak," dedi Rudy.

"Artık umurumda değil. Hâlâ pek çok rolde oynayabilirim," diyor Bobby.

"Bekle, seni takip etmiyorum. Bobby'nin sara krizi geçirmesinin ne alakası var?" Dedim.

Rudy içini çekti, yere baktı ve "Bugünden önce kimse Bobby'nin epilepsi hastası olduğunu bilmiyordu. Tamam mı? Üç gün boyunca çalışamazsın."

yüz milyon dolarlık bir filmde aniden kriz geçirip platformdan düşme ihtimaliniz var. Sadece Bobby'nin sigorta primleri elli milyon tutacaktı. Stüdyo Bobby'yi yeni Bruce Willis olarak lanse ediyordu. Artık hepsi bitti."

"Onun kariyerinden daha önemli şeyler var" dedim, "Cinayetten hapse girmek gibi mi?"

"Biliyorum ama yapabileceğimiz bir şey yok. Bobby, üzgünüm, stüdyo filmi bu Cuma vizyona sokuyor ve firmayı senin davandan çekiyorlar," dedi Rudy.

Bobby konuşmadı. Gözlerini kapadı, arkasına yaslandı. Dik bir uçurumdan düşmek üzere olan bir adam gibi.

"Bunu yapamazlar," dedim.

"Denedim, Eddie. Duruşma nedeniyle afişler asıldı. Uzun bir ön hazırlığa ihtiyaçları yok ve reklam için daha fazla harcama yapmalarına da gerek yok. Stüdyo dünyanın her yerinde isteyebileceği tüm bedava reklamları alıyor. Bobby'nin epilepsisi kamuya stüdyoyla anlaşması iyi olmaz. O bunu biliyor. Kontratı imzaladı. Onları beklemeye ikna etmiştim. Duruşmayı bitirip beraat kararı alalım diye. Artık bir anlam ifade etmiyor ve suçsuz kararını riske atmaktan vazgeçtiler. Hâlâ masumken resmi ortaya çıkarıyorlar."

"Onu bırakamayız," dedim.

"Bitti. Boğazıma düğümleniyor ama burada müşteri stüdyo. Yargıca haber göndereceğim, Bobby. Bir erteleme alacaksın."

Bobby her şeyi duymuştu. Film yıldızı olsun olmasın, bana korkmuş bir çocuk gibi göründü. Başını ellerinin arasına almış, omzu gözyaşlarıyla titriyordu.

Rudy revirden çıkarken omzunun üzerinden benimle konuştu. "Hadi Eddie, buraya yürüyoruz."

Hareket etmedim.

Rudy durdu, geri yürüdü ve düz bir şekilde koydu.

"Eddie, stüdyo bu davayı destekliyordu. Onlar bizim müşterimiz. Şimdi benimle gel, yarın işe başlayabilirsin. Harika bir maaş, kolay bir iş. Hadi, bunu hak ediyorsun. Başka seçeneğimiz yok."

"Bana Bobby' inanmakla ilgili sadece beni ikna etmek içindi, değil mi? Yürüyüp gideceksin.

bir cinayet davasının ilk gününde bu adam hakkında ne düşünüyorsun?"

"Duruşma henüz başlamadı. Yargıçla konuşacağım ve Bobby yeni bir avukat bulana kadar duruşmayı erteleyecek. Bak Eddie, ben kötü bir adam değilim. Bobby'yi bırakıp gitmiyorum. Yıllık 17 milyon dolarlık avukatlık ücretinin peşindeyim. Ben müvekkilimle gidiyorum, sen de öyle. Hadi," dedi.

Eğer buna sırtımı dönersem, bir daha asla şansım olmazdı. İş teklifi Christine'i geri kazanmak için tek şansımdı. Sağlam bir kariyer. Kolay bir hayat. Stres yok. Risk yok. Aile için tehlike yok. Carp Hukuk'taki işi kabul edersem karımı geri kazanma şansımın yüksek olduğunu biliyordum. O olmadan, ilk etapta sahip olduğuma asla inanmazdı. Yalancı Eddie Flynn olurdum. Tekrar.

Nefes . Uzun, sabit bir nefes. Başımı salladım.

Koridora çıktım ve Rudy'yi asansöre kadar takip ettim. Kravatını düzeltti, asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Yaklaştığını gördü.

"Akıllı çocuk," dedi Rudy.

Sessizce durdum. Başımı eğdim. Asansörün kapıları açıldı. Rudy içeri girdi. Hareket etmedim.

Kapılar kapanmaya başladı ve Rudy'nin eli kapıları tutmak uzandı.

"Hadi Eddie. Gitme zamanı. Dava sona erdi," dedi.

"Hayır," dedim. "Dava daha yeni başlıyor. İş teklifi için teşekkürler."

Kapıların kapandığını duymadan önce köşeyi dönmüş ve revire doğru ilerliyordum. Doktor odaya dönmüştü ve onu Bobby'yi rahatlatmaya çalışırken gördüm. Beni kapı aralığında dururken gördü. Yüzü . Tişörtü terden sırılsıklam olmuştu ve sağlık görevlisi onu yatırmaya çalıştı ama o direndi.

"İçeri girebilir miyim?" Dedim.

Başıyla onayladı. Doktor geri çekildi. Bobby gömleğinin kollarını başparmağıyla tutarak yüzünü sildi. Kokladı. Solgun görünüyordu. Titrediğini görebiliyordum. Sesi fırtınada çatlayan kuru dallar gibiydi.

"Stüdyo umurumda değil. Sadece bu işin istiyorum. Ari'yi ya da Carl'ı ben öldürmedim. İnsanların buna inanmasını istiyorum."

Hiçbir sanık ceza davasına aynı şekilde tepki vermez. Bazıları ilk günden enkaza döner. Bazıları öyle ya da böyle umursamaz - daha önce içeri girmişlerdir ve ciddi bir ceza alma olasılığı umurlarında değildir. Diğerleri ise aşama aşama bu duruma gelir. Başlangıçta ukala olurlar. Aşırı hevesli. Deneme yaklaştıkça kendilerine daha fazla güvenmeye başlarlar. Ama aynı zamanda kaygıları da artar. Güven kısa sürede felç edici bir korku tarafından aşındırılır. Ve adalet mekanizması nihayet duruşmanın ilk gününde o çarkları döndürmeye başladığında - paramparça olurlar.

Bobby ikinci kategoriye giriyordu. Hem de çok. Bir cinayet davasının ilk günü batmak ya da yüzmektir. Şüphesiz, Bobby batıyordu.

"Görünüşe göre bir avukata ihtiyacınız var," dedim.

Bir an için gözleri yarı kapalı kaldı. Gerginlik omuzlarını terk etti ve omuzları gevşedi. Bu rahatlama uzun sürmedi.

"Stüdyo kadar ödeyemem," dedi ve omuzlarının tekrar kamburlaştığını gördüm. Panik yüzüne geri dönüyordu.

"Sakin ol. Rudy bana yeterince para verdi. Hâlâ onun parasını alıyorum. Ama sen benim müvekkilimsin. Ve seni savunmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Eğer beni kabul edersen," dedim.

Elini uzattı. Ben aldım. "Teşekkür ederim..."

"Bana henüz teşekkür etme. Hâlâ boka batmış durumdayız Bobby."

Bobby başını geriye atarak gergin bir kahkaha attı. Gerçekliğin tekrar devreye girmesiyle aniden durdu.

"Biliyorum ama en azından bu işte yalnız değilim," dedi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Jüriler beklemeye alışmalı. Çoğu bu konuda iyi değildir. Zamanın boşa geçtiğini düşündüklerinde huzursuz, kızgın ve sinirli olurlar. Kane'in bolca pratiği vardı. Sabırlı bir adamdı. Jüri odasındaki eski radyatörler tıkırdamaya başladı ve borular gıcırdadı. Dışarıda hava soğuktu ve ısıtma sistemi havayı kontrol altında tutmakta zorlanıyordu.

Kane masadaki koltuğunda kıpırdamadan oturmaya devam etti. Diğer jüri üyeleri ya huzursuzca oturuyor ya da kahve içip sohbet ediyorlardı. Kadınlar hâlâ Brenda'yı tartışıyordu. Erkekler spor konuşmaya başlamıştı. Spencer hariç, o spor hayranı değildi. Pencereden dışarı bakarken yeni bir kar fırtınası havayı kapladı.

Spencer cüzdanını çıkardı, yetersiz banknot koleksiyonunu karıştırdı. Kane'e döndü ve "Günde kırk dolar. Günde kırk dolar için bir adamı hayatının sonuna kadar hapse gönderemem," dedi ve sonra dişlerini emdi.

Kane, Spencer'ın yüzünü savunma ekibinin tercih ettiği jüri üyeleri arasında görmüştü. Bazı jüri üyeleri kendilerini her zaman kolluk kuvvetleriyle - otorite figürüyle - özdeşleştirecektir. Bazıları da her zaman kendilerini yargılanırken hayal eder. Spencer ikinci kategoriye giriyordu. Savunmanın onu neden jüride istediğini anlamak zor değildi.

"Sence paramızı ne zaman alırsınız?" diye sordu

Spencer. Kane başını salladı ama konuşmadı.

Para. İnsanların içindeki kötülüğü hep ortaya çıkarır, diye düşündü Kane. Uzun zaman önce bir yaz öğleden sonrasını hatırladı. Belki onuncu yaş gününden bir hafta sonraydı. Annesi saçlarında güneşle mutfak lavabosunun başında duruyordu. Bulaşık yıkıyor, müzik dinliyordu. Elbisesi o kadar eskiydi ki neredeyse şeffaftı. Birkaç kadeh içki içmişti.

her zaman öğleden sonra yapardı. Lavabodan uzaklaşıp kendi etrafında döndüğünde, güneş elbisesinin içinden parlıyordu. Saçları savruldu ve sabun köpükleri bulaşık fırçasından uçarak Kane'in burnuna geldi. Eski çiftlik evindeki döşeme tahtaları sıcakta ve müzikle birlikte inliyordu.

Kane güldüğünü hatırlıyordu. Belki de en son o zaman gerçekten mutlu olduğunu düşündü.

Adam aynı gün öğleden sonra geldi. Kane birkaç yıl önce düştüğü o yaşlı ağacın altındaki salıncağa oturdu. Güneş gökyüzünde alçalmıştı. Bacaklarını ileri geri salladıkça üstündeki dal gıcırdıyordu. Ve sonra kırılan camın sesini duymuştu. Bir çığlık. İlk başta bunun rüzgârdan ya da salıncağı tutan iplerden gelen garip bir ses olabileceğini düşündü ama kısa süre sonra ikisinin de olmadığını fark etti. Eve doğru koşup annesini çağırdı.

Onu mutfakta yerde bulmuş. Yüzünde kan vardı. Üstünde kocaman, siyah bir şey vardı.

Koyu kahverengi saçlı bir adam. Kirli bir kot pantolon ve kirli bir gömlek. Pazar akşamları papazın koktuğu gibi kokuyordu. O garip, topraksı, tatlı koku. Annem ona Bourbon derdi. Adam başını çevirdi ve kırmızı gözlerini Kane'e dikti.

"Demek çocuk bu," dedi adam.

"Hayır, hayır, hayır seni artık buralarda istemediğimi söylemiştim..." Kane'in annesini tokatladı.

"Bir süreliğine dışarı çık. Seninle sonra ilgileneceğim," dedi. Sonra annesine döndü ve "Bana hiç benzemiyor. Güzel. Demek ki küçük anlaşmamız devam edebilir. Uzun zaman oldu."

Kane'in annesi çığlık attı ve çocuk ileri atıldı, ta ki kendini aniden mutfağın diğer tarafında bulana kadar. Adam dönmüş ve Kane'e odanın öbür ucundan ters bir yumruk atmıştı. Adamın nasırlı ellerinin Kane'in yanağında çıkardığı ses o kadar yüksekti ki, Kane'in annesi çocuğun ölmüş olabileceğini düşündü. Kane başının arkasını uzaktaki duvara çarpmış ve yere yığılmıştı.

Daha da yüksek sesle çığlık attı.

Kane'in yanağına sıcak bir his yayıldı. Yerden kalktı, elini kaldırdı ve ilk kez kendi kanını gördü. Darbe yüzünü yarmıştı. Çoğu çocuğun bayılacağı, acı içinde çığlık atacağı ya da korku içinde bir köşeye sineceği yerde, Kane sadece sinirlendi. Bu adam ona zarar vermişti. Annesine zarar veriyordu.

Kane hızla lavaboya doğru koştu. Annesinin lavabodan sarkan büyük bıçağının siyah sapını gördü. Annesi onu bıçağa dokunmasına izin vermediği konusunda defalarca uyarmıştı. Kane bıçağı eline aldığı anda, annesinin ona dokunduğu için kendisini affedeceğini umuyordu.

Adam bir kez kafasını kaldırıp baktı, kafası karışmıştı. Neredeyse çocuğun kafasını koparacaktı, şimdi çocuk onun önünde duruyordu. Adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi dondu. Ve sonra sol yanağı sarktı. Sol gözü de. Ve sağ gözü beyaza döndü. Bir anahtar gibi. Ama Kane göz küresinin çok hızlı döndüğünü biliyordu.

Adam yere yığılırken Kane'in annesi ayağa fırladı. Annesi onu kucakladı, salladı ve ona şarkı söyledi. Bu sırada Kane, adamın kafasının çıkan büyük bıçağın ucuna bakıyordu.

Kane eski, paslı bir el arabası getirdi ve annesi cesedi evden çıkarıp arka tarlaya götürdü. Annesinin ne yapacağını biliyordu. Tarlada çok ileri gitmesini engellemek için elinden geleni yaptı ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Büyük, yosun kaplı tümseğe doğru gidiyordu. Tepeciğin arkasında bir oyuk vardı. Eğer oraya bir adam gömerseniz, neredeyse mezarın üzerinde durana kadar kimse bunu göremezdi.

El arabası tümseğin tepesinde ellerinden kaydı ve adamın cesedi çukurun dibine düştüğünde etrafa saçıldı. Oradaki toprak koyu renkli ve yumuşaktı. Kane'in omzunda taşıdığı büyük küreğe kolayca eğdi.

Kane'in annesinin ilk kemik kümesini bulması uzun sürmedi. Küçük olanları. Kazdıkça daha fazlasını buldu. Hayvan kemikleri. Sığ, ıslak toprağa gömülmüşler. Kane'e hiçbir şey söylemedi ve birlikte onu gömdüler.

İşleri bittiğinde Kane'in annesi toprak ve kan içindeydi ve onun yanına diz çöktü. Kane'in yumuşak, toprak lekeli yanaklarını ellerinin arasına aldı ve "Hayvanlardan bahsetmeyeceğim. Başından beri sen olduğunu biliyordum. Tüm bunları bir sır olarak saklayacağız. Sadece arasında. Söz veriyorum. Söz veriyor musun?"

Kane başını salladı ve yıllar sonrasına kadar ikisi de bu konudan bir daha bahsetmedi. On beş yaşındayken gerçeği öğrenmişti. Kane'e adamın kuzenlerinden biri olduğunu söylemişti. Kane'in büyükbabası öldüğünde ve eski çiftlik evini ona bıraktığında, bu kuzen para yardımı yapmayı teklif etmişti. İlçenin her yerinde işçi olarak çalışıyordu ve istekli bir kadın için her zaman nakit parası vardı. Kane'in annesi çaresizdi. Yiyeceği, faturaları ve çalışmadığı toprakları vardı. Bu para onu işe başlatmıştı. Ve Kane'e o adamla geçirdiği her dakikadan nefret söylemişti. Ve Kane'in babasının aslında uzak bir yerde öldürülen bir denizci olmadığını. Birlikte gömdükleri kişiydi.

Kane'e üzgün olduğunu söyledi. Paraya ihtiyacı vardı.

Kane onu anladığını söyledi. Ve anladı da.

Diğer kısmını ona söylemedi. Kimseye söylememesi gerektiğini bildiği kısmı. O büyük bıçağı adamın suratına sapkendini iyi hissetmişti. Gerçekten iyi.

Yıllar geçtikçe bu duyguyu tekrarlamak giderek zorlaşmıştı.

Kane gözlerini kırıştıtararak anıyı uzaklaştırdı ve tekrar Spencer'a baktı. Onun gibi jüri üyeleriyle uğraşmak zorunda olduğunu biliyordu. Bazı insanları ikna etmek mümkün değildi. Mahkeme salonunda ne olursa olsun, jüri odasında ne kadar tartışırsa tartışsın, Spencer her zaman bir yönde oy kullanacaktı. Müzisyen Manuel de aynı şekilde. O da savunmanın favorisiydi.

Kane için tehlikede olan çok şey vardı. Jüri odasında her şeyin dağılması riskini göze alamazdı. İşler o noktaya gelmeden sorununu halletmeliydi.

Kane de Spencer ve Manuel'e ne yapacağını çok iyi biliyordu.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Elizabeth (Betsy) Muller

Yaş: 35

*Ev kadını. On küçük beş çocuk. Kocas
inşaat mühendisi. Hafta sonları karate eğitmeni. Cumhuriyetçi. Eski
park cezası ihlalleri (jüri hizmetine engel değil).*

*Mali durumu sıkışık. Mobilyaları yeniliyor ve eBay'de satıyor. Sosyal
medya - Facebook ve Instagram - çoğunlukla dövüş sanatları ve MMA
ile ilgili.*

Suçsuz oyu olasılığı: 45% Arnold L.

Novoselic

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bobby'yi revirde bırakıp mahkeme salonuna geri döndüm. Bir kâtip aramış ve doktor Harry'nin beni ve savcıyı odasında görmek istediğini söylemişti.

Mahkeme salonuna döndüğümde savunma masasının üzerinde tek bir dizüstü bilgisayar buldum. Bana aitti ve içinde açılmaya hazır bir zip dosyası vardı: dava belgeleri. En azından dosyalar hâlâ bendeydi.

"Hey, kalmamın bir sakıncası var mı?" dedi bir ses.

Arnold Novoselic masaya oturdu ve bilgisayarımın yanına büyük bir kağıt dosya bıraktı.

"Carp'la birlikte kapıdan çıkacağını ," dedim.

Arnold sandalyesini geriye iterek bana döndü ve "Ücretim peşin ödendi. İstedğim zaman çekip gidebilirim. Ama bir jüri danışmanı ancak son davası kadar iyidir. Bunu biliyorsun. Bu davayı sonuna kadar götürmeliyim. Belki yardım edebilirim, bilmiyorum. Daha önce hiçbir davayı bırakmamıştım. Bu beni cezbediyor."

"Seni kovmak istiyorum ama savunma ekibinde boş yerim yok gibi bir şey değil. Ayrıca, Bobby az önce kriz geçirdiğinde ona yardım eden ilk kişi sendin," dedim.

"Benim de zayıf anlarım oluyor," dedi Arnold. Dosyasını açtı ve bana bir belge uzattı.

"Bu bizim revize edilmiş jüri listemiz. Her jüri üyesinin biyografisi var. Bu sabah haberleri aldıktan sonra düzelttim" dedi.

"Ne haberi?"

"Şey, yedek jüri üyesinin adını eklemek zorunda kaldım. Asıl jüri üyelerinden biri, Brenda Kowolski, dün gece ezildi. Kendisi

Öldü. Polisler konuda şüpheleniyor. Bu sabah bir teğmenin hakimi görmeye gittiğini gördüm."

"Kahretsin."

"Bir de bana sor," dedi Arnold. "Kâtip seni arıyor. Pryor zaten içeride bekliyor. Yargıcı tecrit etmemeye ikna etmek için elinden geleni yap."

"Bana işimi nasıl yapacağımı mı söylüyorsun?" Dedim.

"Hayır, ama sana güvenmiyorum. Sen de benden hoşlanmıyorsun. Dürüstlikle başlayalım ve oradan devam edelim" dedi.

Başımı salladım ve Arnold'un kâğıtlarını ve dosyalarını masanın üzerine yaymasına izin verdim. Arnold ve ben pek anlaşılamadık. Jüri danışmanları büyük davalarda gerekli bir kötülüktü. Bir servete mal olurlardı ve sonucu ne kadar etkiledikleri hiçbir zaman belli olmazdı.

Ancak Arnold bir konuda haklıydı. Jürinin tecrit edilmesi bir davada olabilecek en kötü şeydi ve iki taraf da bunu istemiyordu. İdeal jüri üyelerini bulmak için haftalar, aylar harcarsınız. Genellikle savunma yaratıcı tipler arardı. Biraz hayal gücü olan insanlar. İddia makamı ise asalak arılar isterdi. Yaşamak için kendilerine söyleneni yapan ve bundan şikayet insanlar. Ve her iki taraf da jüriyi kendi türünden insanlarla doldurmaya çalışırdı.

Savunma düşünenleri ister.

Savcı asker ister.

Ancak her iki tarafın da asıl istediği, avukatları ve tanıkları dinleyerek kendi kararını veren bir jüri üyesidir. Jüri, farklı ve o bölgedeki insanları temsil eden özgür zihinlerden oluşan bir topluluk olmalıdır.

Bir jüri kapatıldığında, tecrit altında dış dünyadan koptuğunda - fikirleri değişir. Normal hayatlarının bir parçası olmayan bir durumda birlikte çok fazla zaman geçirirler. Jüri bir bütün olarak bir araya gelir. Bir sürü oluştururlar. Biz onlara karşı. Ve "onlar" genellikle yargılama devam ederken televizyon izleyemeyeceklerini, gazete okuyamayacaklarını ya da evlerine gidemeyeceklerini söyleyen yargı sistemidir. Jüri birey olmaktan çıkar ve bir kovan zihne dönüşür.

Bu da ne savunmanın ne de savcının işine geliyordu, çünkü tecrit edilmiş bir jürinin ne tarafa gideceğini kimse bilemezdi. Nereye giderlerse gitsinler, muhtemelen hızlı olacaktı. Normalde çok sıkılmış ve bıkmışlardır.

Duruşma ve izolasyonla birlikte, sırf çileyi sona erdirmek için kararlarını çabucak veriyorlar. Suçlu ya da suçsuz fark etmez. Evlerine gidebilmek için bu işi en hızlı nasıl bitirirlerse.

Katip arka koridora açılan dururken bana işaret etti. Tanık kürsüsüne doğru yürüdüm, yargıç koltuğunu geçtim ve onu mahkeme salonundan çıkıp soğuk bir koridor boyunca bir odaya kadar takip ettim. Pryor, Harry'nin ofisinin dışındaki duvara yaslanmıştı. Kâtip kapıyı bir kez tıklattı, sonra ikimizi de içeri aldı.

Pryor, Harry'nin odasının kapısı açılana kadar hiçbir şey söylemedi. "Müvekkilin nasıl?" dedi.

"İyi olacak," dedim.

Pryor tekrar konuşmadan Harry, "İçeri gel ve otur," dedi.

Yargıçların odaları kişiliklerinin bir yansımasıydı, ancak aynı zamanda yargılamalar için resmi bir mekandı, bu nedenle burayı kendilerine ait kılmalarına ne kadar izin verileceği konusunda bir sınır vardı. Harry'nin Vietnam'da üniforma giyerken çekilmiş birkaç fotoğrafı ve Mick Jagger ile çekilmiş çerçeveli, imzalı bir fotoğrafı dışında sergilenen başka kişisel eşya yoktu.

Katip köşedeki küçük masaya oturdu. Pryor ve ben Harry'nin masasının önündeki deri koltuklara oturduk. Harry katip de dahil olmak üzere hepimiz için kahve doldururken bekledik. Masasının arkasına oturdu ve bazı kâğıtları yana kaydırarak dirseklerine yer açtı. Harry öne eğildi ve kahve fincanını iki eline aldı.

"Carp binayı terk etti, ilk sorunuz bu. Eddie, kadarıyla erteleme istiyorsun," dedi.

"Belki de değil," dedim. "Polis tanıklarının çoğu ve bazı uzmanlar için hazırlık yaptım. O tanıkları her zaman ben halledecektim. Bay Pryor bugün bana herhangi bir sürpriz yapmadığı sürece hazırım demektir. Cuma gününe kadar polis tanıkları ve uzmanlarla ilgilenirsek, bu bana hafta sonu sivil tanıklara hazırlanmak için zaman verir."

"Tanıklardan bahsetmişken, her iki tanık listesini de okudum. Art, burada otuz beş tanığın var. Eddie, yirmi yedi. Anladığım kadarıyla birbirinizi kandırıyorsunuz. Dava dosyasını okudum ve diyebilirim ki,

Art, bu davayı en fazla beş, altı tanıkla yürütebilirsin. Eddie, listesindeki insanların yarısının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Rudy'nin listeyi hazırlamasını takdir ediyorum. Ama , ciddi, Gary Cheeseman da kim?"

Duruşma tanık listeleri bir oyundu. Aklınıza gelebilecek herkesi sırf ihtiyacınız olabilir diye listeye koyarsınız. Ayrıca, sırf rakiplerinizin kafasını karıştırmak ve kuyruklarını kovalayarak zaman kaybetmelerini sağlamak için fazladan birkaç ceset koyarsınız.

"Bak Harry, listemi gözden geçirip her tanığın değerini tartışmayacağım. Art listesini azaltırsa, harika. Ben de yaparım. Ne demek istediğini anlıyorum, bak, bu listelerle burada tribünlere oynuyoruz. Eğer bu saçmalığı kesersek bu davayı bir buçuk haftada bitirebiliriz," dedim.

"Hayır. Listeyi kesiyoruz ve bu davayı Cuma gününe kadar bitirmeyi hedefliyoruz," dedi Harry.

"Cuma mı? Bu çok iddialı," dedi Pryor.

Hepimiz biraz ara verdik. Kahve içtik. Harry fincanını bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi, dirseklerini masaya dayadı. Çenesini usulca ellerinin oluşturduğu kavise yasladı ve şöyle dedi: "Jüriyi tecrit ettim. Bunu yapmak benim yargısal takdirim dahilinde ve bu konuda herhangi bir tartışma istemiyorum çünkü fikrimi değiştirmeyeceğim. Endişeliyim."

"Bayan Kowolski yüzünden mi? Elbette bu sadece talihsiz ve trajik bir kazaydı," dedi Pryor.

"Bu sabah NYPD ile görüştüm ve Bayan Kowolski'nin hedef alındığından oldukça eminler. Kendisi bir kütüphaneciydi, toplumda iyi tanınan ve saygı duyulan biriydi. Görünürde bir sebep yok. Bu jüride oturuyor olması dışında."

Pryor, "Bence bu çok ileri bir adım, Yargıç," dedi.

"Burada, Harry. Ve belki de bu çok uzak bir ihtimal. Ama bu jüriyi ayırmazsam ve başka bir jüri üyesinin başına bir şey gelirse..."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap, Harry. Polis neden hedef alındığını düşündüklerini söyledi mi?" Dedim.

"Hayır, ama üzerinde çalışıyorlar. Beyler, tanık listelerinizi kontrol edin. Azaltın. Eğer gerekli olduğuna inanmadığım bir tanığı çağırırsanız, benden dayak yersiniz. Bu dava ne kadar uzun sürerse

Bu jüri ne kadar ilgi olursa, o kadar iyi olur. İlk kimi arıyorsun, Art?" dedi Harry.

"Baş dedektif. Açılış konuşmalarıyla birlikte ifadesini bugün bitirsek iyi olur" dedi.

Harry başını salladı ve "Müvekkilinizin bir tür sara nöbeti geçirdiğini duydum. O iyi mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu dava ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olur."

Harry'nin odasından birlikte çıktık. Kâtip, yargıcın dosyalarını hazırlamak için geride kaldı. Çıkış yolunu biliyorduk ve eskorta ihtiyacımız yoktu.

"Sadece meraktan soruyorum, Gary Cheeseman kim? Savcı yardımcılarım internette araştırma yapıyor ama bu isimde bir uzman ya da bu suçla uzaktan yakından ilgisi olan birini bulamıyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, ABD'de çok sayıda Gary Cheeseman var. Listede neden dün ortaya çıktığını bilmek isterdim," dedi Pryor.

"Onu aramama gerek kalmayabilir. Şimdilik söyleyebileceğim tek şey bu."

"Rudy'den iyi bir oyun alacağımı biliyordum. Ne yazık ki çekildi. Umarım hayal kırıklığına uğratmazsın."

Başımı salladım. Pryor gibi adamlar beni hasta ederdi. Bu davaya meyve suyu ve çek için girmişti. Herkes eninde sonunda cesetlere, trajedilere ve insanların birbirlerine yaptıkları korkunç şeylere karşı duyarsızlaşır. Bu farklıydı. Bu alaycılık ya da ona yakın şey değildi. Sadece hastalıklıydı. Yıllar önce, avukat olmadan önce, kurbanlar için hiçbir şey hissetmeden cinayet mahallerine bakmaya alışsam, o zaman işi bırakacağıma yemin etmişim.

"Bak, anlıyorum. Kazanmak istiyorsun. İyi o zaman. Bu bir sidik yarışı değil Pryor, iki kişi öldü."

Pryor, "Ve bu dava sona erdiğinde hala ölü olacaklar," dedi.

Koridorun sonundaki kapıyı açtım ve mahkeme salonuna girdim. İçerisi doluydu. Muhabirler, kanal haber , Ariella Bloom'un hayranları ve hatta Bobby'nin birkaç tıklım tıklım doluydu. Tam bir sirk gibiydi.

Pryor beni mahkeme salonuna kadar takip etti, salondakilere baktı ve şöyle dedi: "Bir konuda yanılıyorsunuz. Bu bir sidik yarışı. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, kimin en iyi avukata sahip olduğu ortaya çıkar. Pantolonunun boyu, en iyi avukatın kim olduğunu anlayacak kadar uzun.

Bu, evlat. Cuma günü kameraların karşısına geçip o kurbanlar için adalet ilan edeceğim. Yirmi yıldır hiçbir davayı kaybetmedim. Bunu da kaybetmeyeceğim."

İnci gibi beyaz gözleriyle salondakilere gülümsedi ve ellerini başının üzerinde kavuşturmuş bir şekilde zaferine hazırlanırken kortun kuyusunda durdu. Kalabalık alkışladı. Bobby'nin hayranlarından bazı ısıklar ve tıslamalar duyuldu ama çok fazla değildi. Arnold Bobby'yi mahkemeye getirmişti ve ikisi de savunma masasında sabırla oturuyordu. Bobby solgun görünüyordu ve alnında ince bir ter tabakası vardı. Yanına oturdum.

"Görünüşe göre herkes bana karşı," dedi Bobby.

"Bu konuda endişelenme," dedim. "Bugün işimiz bittiğinde her şey tersine dönmüş olacak. Bu insanları unutun. Bu mahkemede önemli olan tek kişi jüri. Adil oldukları sürece, her şey yoluna girecek."

"Jüriden bahsetmişken, güncel listeyi okudunuz mu?" dedi Arnold.

Bana verdiği listeyi açtım ve okumaya başladım. Bu jüriyi tanıma zamanı. On iki jüri üyesi. On iki zihin. Umduğum kadar iyi bir jüri değildi. Kesinlikle en kötüsü de değil. Onları benim yapmak için üç gün. Cep telefonum çaldı. Harper'dan mesaj.

Delaney ve benimle teneffüste buluş. Daha fazla kurban bulduk.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kane jüri kürsüsündeki yerini alırken Rita'yla itişip kakıştı. Rita ilerledi ve Kane'in oturmasına izin verdi. Arka sıradaki son jüri üyesiydi. Çıkışa en yakın. Spencer onun önünde, alçak bir koltukta, biraz sağında oturuyordu. Kane doğrudan önündeki tanık kürsüsüne bakarsa, Spencer'ın omzunun üzerinden rahatlıkla bakabilirdi.

Mükemmel.

Jüriye kırmızı bir dosya içinde birkaç kalem ve bir not defteri ile birlikte bir duruşma paketi verilmiştir. Yargıç Ford, jüriye dosyaları ayaklarının dibine ve gerektiğinde kendisi ya da avukat tarafından ilgili sayfaya yönlendirileceklerini söylemiştir. Not almakta serbesttiler.

Cassandra dışındaki kadınların çoğu defterlerini açmış, kalemlerini hazır tutuyordu. Spencer da öyle. Sadece Manuel defterini kucağında tutuyor ve yeni kalemını dişlerinin arasına koyuyordu. Diğer erkekler her şeylerini yere bırakmış, bacaklarını kibarca izin verildiği kadar açmış ve kollarını kavuşturmuşlardı.

Halka açık koltuklarda oturan insanların sesleri gürültüye dönüştü. Salonda heyecan vardı. Mahkeme salonu meraklıları, gerçek suç romanları yazarları, gazeteciler ve televizyon muhabirleri birbirleriyle konuşuyordu. Cinayet hakkında çok az ayrıntı verilmişti. Sadece temel bilgiler. Gazeteleri ateşe vermek için yeterli olduğu kanıtlandı. Bir haberi yayınlamak ve tekrar yayınlamak için yeterli bilgiye sahiptiler ama gerçek detaylar yoktu. Kane bunun *Washington Post* tarafından "Yüzyılın Davası" olarak adlandırıldığını zaten biliyordu. Çoğu aynı fikirdeydi. Ta ki bir sonraki büyük ünlü

cinayet davası ortaya çıktı. O zamana kadar, New York ve ülkenin geri kalanı söz konusu olduğunda, bu büyük bir haberd. Gece haberleri.

Yargıç sessizlik istedi ve kalabalıktan gelen gürültü . Kane kalabalığı taradı - Ariella'nın ailesinden pek çok kişi oradaydı. Kane savunma masasına doğru baktı. Rudy Carp yoktu. Sadece sanık Flynn ve jüri danışmanı Arnold Novoselic vardı.

Bir şeyler dönüyordu. Belki de Solomon diğer avukatlarını kovmuş ve sadece Flynn'i tutmuştu. *Bu kötü bir hata olur*, diye düşündü Kane.

Önce savcılık başladı. Kane en çok bu kısmı sevdi.

Pryor ayağa kalktı ve mahkeme salonunun ortasına, jüriye bakacak şekilde yerleşti. Kane tıraş losyonunun kokusunu çok gerilerden alabiliyordu. Güçlü bir kokuydu ama rahatsız edici değildi. Konuşmadan önce, Kane savcının sessizliğin tadını çıkardığını görebiliyordu. Salondaki bütün gözler onun üzerindeydi.

Pryor, şarkının ilk ritmiyle hareket eden bir dansçı gibi jüriye doğru bir adım atarak açılış konuşmasına başladı.

"Sayın jüri üyeleri, dün bazılarımla voir dire sırasında konuşma şerefine nail oldum, ancak kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm.

Annem bana hep bunun kibarlık olduğunu söylerdi. Bayanlar ve baylar, benim adım Art Pryor. Adımı hatırlamanızı istiyorum, çünkü size üç söz vermek için buradayım." Kane dik oturdu ve jürideki diğerlerinin de aynı şekilde yaptığını fark etti.

Pryor'ın işaret parmağını kaldırmasını izledi.

"Birincisi, Robert Solomon'un Ariella Bloom ve Carl Tozer'i soğukkanlılıkla öldürdüğünü kanıtlayan gerçekleri size sunacağıma söz veriyorum. *Spekülasyon* yapmayacağım, *teori* üretmeyeceğim, size *gerçeği* göstereceğim."

Pryor iki parmağını kaldırdı.

"İki, size Robert Solomon'un cinayet gecesi hareketleri hakkında polise yalan söylediğini göstereceğime söz veriyorum. Polise gece yarısı eve gittiğini söylemiş. Bu cinayetlere karıştığını gizlemek için bu önemli kanıt hakkında yalan söylediğini kanıtlayacağız."

Üç parmak.

"Üç, size Robert Solomon'un cinayet mahallinde olduğunu gösteren sağlam, adli kanıtları göstereceğime söz veriyorum. Öldürüldükten *sonra* Carl Tozer'in boğazına sokulan bir nesne üzerindeki parmak izlerini ve DNA'sını göstereceğim."

Kane'in içinde bir zevk ürpertisi dalgalandı. Pryor büyüleyici bir performans sergiliyordu. Şimdiye kadar gördüklerinin en iyisiydi. Pryor sonunda kolunu yana bıraktığında, Kane alkışlama dürtüsüne direndi. Pryor'ın sesi kurbanlar için empati ve şefkatle, Solomon'un adını andığında ise haklı bir öfkeyle doluydu.

"Bayanlar ve baylar, verdiğim sözleri tutacağım. Eğer bu görevde başarısız olursam sevgili annem mezarında ters döner. Bu dava seks, para ve intikamla ilgili. Robert Solomon karısını güvenlik şefi Carl Tozer ile yatakta buldu. Bir ilişki yaşadıklarını ve evliliğin bittiğini biliyordu. Carl Tozer'in kafasını beyzbol sopasıyla ezdi ve sonra bir bıçak alıp karısının vücuduna defalarca sapladı. Bir dolar banknotunu katlayıp Tozer'in boğazına yerleştirdi. Belki de Tozer'in Ariella'nın parasını istediğine inanıyordu? Ve bunun izin vermeyecekti. Ariella ölürse, bütün parası sanığa kalacaktı. Otuz iki milyonun tamamı.

"Size polise yalan söylediğini göstereceğim. Size onun katil olduğunu kanıtlayan adli tıp raporlarını vereceğim. Bundan sonrası size kalmış. Bu kurbanlara fazlasıyla hak ettikleri adaleti sağlayacak güç sadece ve sadece sizde var. Onları geri getiremezsiniz ama onlara huzur verebilirsiniz. Robert Solomon'u suçlu bulabilirsiniz."

Pryor savcılık masasına doğru yürüdü ve Kane yol boyunca onu izledi. Mendilini çıkarıp ağzını sildiğini gördü. Sanki öfkesini dudaklarından çıkarıyordu. Salondakilerin çoğu alkışladı. Yargıç onları susturdu.

Hafifçe öne doğru eğilen Kane, Spencer'in defterine yazdığı notları gördü. Uzun uzun baktı, bazı harflerin stiline, boyutuna ve temel özelliklerine dikkat etti. Sırtını dik koltuğa verdiğinde Kane jüri kürsüsünün etrafına baktı. Jüri üyeleri bu duygu dalgasını içlerine sindirmeye çalışıyorlardı. Bazıları muhtemelen farkında olmadan başını salladı.

Kahretsin, bu adam iyiymiş, diye düşündü Kane.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Harry haklıydı. Pryor gerçek bir mahkeme salonu profesyoneliydi. Açılış konuşmasını dinledim ve jüriyi dikkatle izledim.

Bitirdiğinde Bobby'ye baktım. Titriyordu. Eğildi ve dedi ki, "Bunların hepsi yalan. Carl ve Ari birlikte yatıyorlarsa, bunu bilmiyordum. Yemin ederim Eddie. Bu saçmalık."

Başımı salladım ve ona olmasını söyledim. Arnold fısıldadı, "Jüri Pryor'ın elinde. Onları bu durumdan kurtarmalısın."

Haklıydı. Pryor, *matematiksel gerçek* denilen eski bir avukat hilesini kullanmıştı. Her şey üç sayısı ile ilgili. Pryor'ın kullandığı her kelime dikkatle tartılmış, test edilmiş ve prova edilmişti. Ve hepsi üç rakamının etrafında dönüyordu.

Üç gerçekten de sihirli bir sayıdır. Zihinlerimizde önemli bir yer tutar ve kültürümüzde ve günlük yaşamımızda her zaman görürüz. Eğer bir kez yanlış bir numaradan aranırsanız, bu sadece hayattır. Eğer aynı yanlış numaradan tekrar aranırsanız, bu tesadüftür. Eğer üçüncü kez aranırsanız bir şeyler anlarsınız. Üç sayısı bilinçaltımızda bir tür gerçeğe ya da olguya eşittir. Bir şekilde ilahidir. İsa üçüncü gün dirildi. Kutsal Üçlü. Üçüncü kez şanslısın. Üç vuruşta elenirsin.

Pryor üç söz verdi. "Suçlu" kelimesini üç kez söyledi. "Üç" kelimesini söyledi. Üç parmağını kaldırdı. Konuşmasının ritmi ve temposu üç sayısının etrafında dönüyordu.

Spekülasyon yapmayacağım, teori üretmeyeceğim, size gerçeği göstereceğim... bu dava seks, para ve intikamla ilgili... bıçağı kadının vücuduna defalarca sapladı.

Pryor'ın konuşmasının yapısı bile bu sayı üzerine inşa edilmişti.

İlk olarak, jüriye üç şey söyleyeceğini söyledi. İkincisi, onlara üç şey söyledi. Üçüncüsü, onlara az önce ne söylediğini anlattı.

Kendinden memnun görünmek için her türlü hakka sahipti. İyi prova edilmiş, iyi düşünülmüş, psikolojik olarak manipülatif ve son derece ikna ediciydi.

Konuşmak için ayağa kalkmadan önce Bobby'nin endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Ne düşündüğünü biliyordum. Doğru avukata sahip olup olmadığını merak ediyordu. Hayatı tehlikede idi. İnsanlar genellikle cinayet davalarında ikinci bir şansa sahip olmazlar.

Kişisel olarak algılamadım. Bobby'nin olsaydım, muhtemelen ben de aynı şekilde hissederdim. kalktım, takım elbise ceketimi ilikledim ve jüri sadece birkaç metre uzakta durdum. Samimi olmak için yeterince yakın. Pryor tecrübeli bir aktörün gücü ve hakimiyetiyle konuşurken, sesimi jürinin duyabileceği ama odanın arkasına çarpmayacak bir seviyede tuttum. Pryor'ın olduğu kadar yıkıcıydı, bir zayıflığını ortaya çıkarmıştı: kibir.

"Benim adım Eddie Flynn. Şu anda davalı Robert Solomon'u temsil ediyorum. Bay Pryor'ın aksine, adımlı hatırlamanıza ihtiyacım yok. Önemli biri değilim. Neye inandığımın bir önemi yok. Ve size herhangi bir söz vermeyeceğim. Sizden tek bir şey yapmanızı isteyeceğim. Her birinizin dün İncil'i elinize aldığınızda ve bu davada doğru ve sadık bir karar vereceğinize yemin ettiğinizde verdiğiniz sözü tutmanızı istiyorum.

"Görüyorsunuz, jüri üyesi olduğunuzda bir sorumluluk üstlenmiş oluyorsunuz. Bu mahkeme salonundaki her insandan, bu eyaletteki her insandan, bu ülkedeki her insandan sorumlusunuz. Yüz suçlunun serbest kalmasının, bir masumun hapse girmesinden daha iyi olduğunu söyleyen bir adalet sistemimiz var. Bir suçla itham edilen her masum erkek ve kadından siz sorumlusunuz. Onları korumak zorundasınız."

Bir adım öne çıktım. Kadın jüri üyelerinden ikisi bana doğru eğildi, biri de erkekti. Ellerim kürsünün parmaklıklarını kavradı ve eğildim.

"Şu anda ülkemizdeki yasalar Robert Solomon'un masum olduğunu söylüyor. Savcılık fikrinizi değiştirmek zorunda. Sizi bu cinayetleri onun işlediğine dair makul şüphelerin ötesinde ikna etmek zorundalar. Bunu aklınızda tutun. Savcılıktan duyduğunuz her şeyin doğru olduğundan emin misiniz? Doğru mu? Gerçekten böyle mi oldu? Yoksa başka bir şekilde de olabilir miydi? Ariella Bloom ve Carl Tozer'ı öldüren başka biri *olabilir* miydi?

"Savunma size savcılığın gözden kaçırdığı başka birinin daha olduğunu gösterecek. Suç mahallinde iz bırakan başka biri. FBI'ın yıllardır peşinde olduğu biri. Daha önce birçok kez cinayet işlemiş biri. Bu katil olabilir mi? Bu duruşmanın sonunda, bu soruyu kendinize sormanız gerekecek. Cevabınız *evet* Robert Solomon'u evine gönderin."

Parmaklıklara tutunup jüri üyelerini tek tek süzdükten sonra savunma masasına doğru ilerledim. Yolda Pryor'a bakmaktan kendimi alamadım.

Bakışları yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu - *Oyun devam ediyor.*

Bugün ilk kez Bobby'nin gözlerinin arkasında bir şeylerin filizlendiğini gördüm. Küçük ama önemli bir şey.

Umut.

Arnold eğildi ve benim de aynı şeyi yapmamı işaret etti.

"İyi işti. Jüri bunu . Bir jüri üyesi vardı..." dedi ama Pryor ayağa kalkmıştı ve Arnold onun bunu yaptığını gördü.

"Bir şey değil, önemli değil," dedi.

Pryor, "Savcılık Dedektif Joseph Anderson'ı çağırıyor" dedi.

Konuşmam kulaklarında çınlarken jüriyi terk etmek istemiyordu. Hızlı hareket etmeliydi - onları geri kazanmalı ve elinde tutmalıydı. Anderson'ın ifadesini okumuştum. O baş dedektifti.

Gri pantolon ve beyaz gömlek giymiş iri bir adam öne çıktı. Boyu 1.80. Kısa siyah saçlı. Tanık kürsüsüne çıktı ve yüzünü odaya döndü. Küçük, koyu renk gözler. Kalın bir bıyığı vardı ve boynu yoktu. Sağ elinde dirseğine kadar uzanan bir alçı vardı. Gömleğinin kolu alçının üstüne kadar kıvrılmıştı.

O anda bilmiyordum ama dün gece Dedektif Anderson'la tanışmıştım. Dedektif Mike Granger'ın ekibindeki adamlardan biriydi. Göğsümde bir delik açmaya çalışmış ve ben de onun eline bir yumrukla vurmuştum.

Beni çoktan tanıımıştı. O küçük keskin gözlerinde bunu görebiliyordum.

 gündür ilk kez biraz rahatlamıştım. Anderson da Granger kadar kirli biriyse, bu davada kolay yolu seçme ihtimalleri yüksekti. Muhtemelen işin kolayına kaçmışlar, delil yerleştirmişler, faili yakalamak için ne gerekiyorsa yapmışlardı.

Bu ilginç olacaktı.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Terry Andrews

Yaş: 49

Eski basketbolcu adayı. Büyük bir bağ hasarı geçirdi ve 19 yaşında sporu bıraktı. Restoran sahibi - Bronx'ta aynı zamanda ızgara şefi olduğu geleneksel şarküteri ve ızgara. İki kez boşanmış. İki çocuk babası. Ailesiyle görüşmüyor. Oy verme geçmişi ya da siyasi bağlantısı yok. Caz hayranı. Mali durumu kötü, restoran kapanma tehlikesiyle karşı karşıya.

Suçsuz oyu olasılığı: 55% Arnold L.

Novoselic

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Dedektif Anderson, sol elinizi kaldırmanız yeterli olacaktır. İncil'i tutamadığınızı görebiliyorum. Katip yemini size tekrar ," dedi Yargıç Ford.

Dedektifin yeminini tekrarlamasını ve tanık kürsüsündeki yerini almasını izledi. Bu sırada Kane savunma avukatının açılış konuşmasını düşündü. Başka bir olası failden söz etmişti. Bir katilden. Ve FBI onu takip ediyordu.

Kane uzun zaman öncesini düşündü. Annesi çiftliği kaybetmişti. Uzaklara taşınmışlar ve isimlerini değiştirmişlerdi. Yeni bir hayat, yeni bir başlangıç. Annesi bir süreliğine mutlu olmuştu. Yeni bir kimliğin pelerini sarhoş edici olmuştu. Annesi bulabildiği her işi denemiş ve başarısız olmuştu - garsonluk, temizlikçilik, barmenlik, mağaza tezgâhtarlığı. Ve faturalar kabarmıştı. Küçük kahverengi zarflar nemli dairelerinin her tarafına saçılmıştı. Ta ki çok fazla gelene ve ev sahibi Kane ile annesini sokağa atana kadar.

Yerel bir fabrikada bir iş bulana kadar çok taşındılar, çünkü bu kimsenin istemediği bir işti. Tanrı bilir ne için kullanıldıktan sonra fıçıları temizliyordu. Kane'e tek söylediği kimyasallardı ama ne tür olduğunu bilmiyordu. Günler geçtikçe eve biraz daha solgun, biraz daha zayıf, biraz daha hasta geliyordu. Ta ki işe gidemediği bir güne kadar. Ne sağlık sigortası ne de doktor için parası vardı. Kane liseden, okulun yıllardır gördüğü en yüksek notlarla mezun oldu. Eğitimi düzensiz olsa da, Kane'in engin entelektüel yeteneğini inkar etmek mümkün değildi. Brown Üniversitesi'nde onu bekleyen bir burs vardı.

Annesi mezuniyetinden bir hafta sonra öldü. Küçük, pis dairelerinde yatağında öldü. Aynı gün fabrika müdüründen kovulduğunu bildiren bir mektup aldı. Son zamanlarında zorlukla nefes alabiliyordu ve her küçük hareketi acı veriyordu. İşte o zaman Kane buna bir son vermesi gerektiğini anladı. Yeterince güçlü değildi ama o nasıl güçlü olunacağını biliyordu. Bunu sona erdirmenin çeşitli yolları vardı: eliyle ağzını ve burnunu kapatmak, yüzüne bir yastık tutmak ya da belki de ona aşırı dozda ucuz karaborsa morfini vermek. Kane morfinin işe yarayacağını düşünüyordu ama bu işi yapmak için ne kadar morfine ihtiyacı olacağını bilmiyordu. Bu yöntemlerden herhangi biriyle acı çekebilirdi. Daha etkili bir şeye ihtiyacı vardı. Daha hızlı.

Sonunda Kane, hızlı ve güvenilir olacağını bildiği bir yöntemde karar kıldı.

Baltasını getirdi.

Kafasına tek bir merhamet darbesi indirmeden önce, Kane'in annesi oğlunun neye dönüştüğünü gördü.

Kane çantasında yirmi dolar ve kırk üç sent buldu. Annesinin geri kalan eşyalarını karıştırdı ve bir hatıra defteri olduğunu düşündüğü bir şey buldu. Annesinin gençlik fotoğrafları. Ve gazete kupürleri. Birkaç tane. Hepsi aynı hikâyeyi anlatıyordu ve hepsi de yaklaşık altı yaşındaydı. Bir çiftliğin eteklerinde gömülü bir adam cesedi bulunmuştu. Polis çiftliğin eski sahibini ve oğlunu arıyordu. Gazetede onun adını, gerçek adını görmek Kane'e daha önce hiç yaşamadığı bir heyecan verdi. Tam oradaydı. Siyah ve beyaz olarak.

Joshua Kane.

Karalama defterini sakladı. Kıyafetlerle birlikte bir çantaya doldurdu.

Kane Brown'a gitmiyordu. Bir süredir gidemeyeceğini biliyordu. Bir bakıma annesinin hastalığı bir lütuftu. Odasından gelen kokuyu fark edemeyecek kadar hastaydı. Mezuniyet tarihi 31 Mayıs'tı. Mezuniyet balosu 20 Mayıs'ta yapılmıştı - balo partneri Jenny Muskie'nin Rick Thompson adında başka bir öğrenciyle ortadan kaybolduğu gece. Polisler Rick'in arabası için eyalet çapında arama bülteni çıkardılar ama bir alamadılar. Polis, kaybolmalarının ertesi günü Kane'in evini aramış, annesinden özür dilemiş ve

Hiçbir şey. Bundan sonra Kane'le üç kez konuşmuşlar ve o da polislere her seferinde aynı hikâyeyi anlatmış. Jenny ya da okulda bilinen adıyla Huskie Muskie ile mezuniyet balosuna gitmiş ve onlar geldikten kısa bir süre sonra Rick'le birlikte kaçmıştı. Onları bir daha görmemiş.

Kimsede yoktu.

Kane sırt çantasını taktı ve odasına döndü. Mahalledeki arabalardan aldığı benzin bidonunu patlattı ve yatağını, yerleri, annesinin odasını ve mutfağı ıslattı. Ama benzinin çoğunu yatak odasının zeminine dökmüştü. Jenny'nin cesedine yaptığı onca şeyi polisin bilmesini istemiyordu. Döşeme tahtaları sıcaktan kırıldığında muhtemelen onu bulacaklardı. Kane eve son bir kez baktı ve bir paket kibrit çaktı, onları yere atıp gittiler.

Bir araba çaldı ve rezervuarın yanından son bir kez geçmeye dayanamadı. Suyu boşaltırlarsa Rick'in arabasını dibinde bulacaklardı. Cesedini bagajda, kafasını da gösterge paneliyle gaz pedalının arasına sıkışmış halde bulacaklardı.

Bu bir başlangıçtı. Dünyaya tek başına açılmak için ihtiyaç duyduğu itici güç. Bir amaç uğruna. Annesi daha iyi bir hayat hayali peşinde koşarken öldü. Tüm yoksul Amerikalıların paylaştığı bir hayalin, yeterince çalışırlarsa hayalinin. Onca saat, onca korkunç yerde ne için çalışmıştı?

Kırk üç dolar. Bildiği tek şey annesiydi ve artık o da yoktu.

Kane, annesinin peşinden koştuğu rüyanın bir yalan olduğunu biliyordu. Basında ve televizyonda sürekli işlenen bir yalan. Çok çalışmış ya da şans eseri *başarmış* insanlar ikon olarak gösteriliyordu. Kane bu insanların bu hayale hayat verdikleri için, bu yalanı körükledikleri için acı çekmelerini sağlayacaktı. Oh, onlara nasıl acı çektirecekti.

Şimdi mahkemede oturan Kane, annesinin hatıra defterindeki eski kupürde kendi adını gördüğünde hissettiği duyguyu hatırlıyordu. Flynn konuştuğunda bunu tekrar hissetmişti. İz bırakmış bir katil. FBI'ın yıllardır peşinde olduğu bir adam. Bir korku ürpertisi ve

Zevk Kane'in üzerine çöktü. Soğuk, hoş bir elin uzanıp omzuna dokunması gibi.

Adını biliyorum. Ne yaptığını biliyorum.

Kane bir an için maskenin düştüğünün farkına vardı. Pasif ifadesi, açık ve tarafsız vücut dili, bu düşünceler zihninden geçerken değişmişti. Öksürdü ve etrafına bakındı. Jüri heyetinden hiç kimse bunu fark etmemişti. Savunma avukatına baktı. Flynn de fark etmemiş gibiydi.

Yanlış bir şeyler vardı. Kane bunu biliyordu. . seferki, geçmişte yaptıklarını hatırlamanın verdiği heyecan ya da nostaljinin verdiği hafif zevk değildi. Bu başka bir şeydi.

Korku.

Birden kendini çıplak hissetti. Teşhir edilmiş. Umutsuzca mahkeme salonunun etrafına bakmak istese de buna cesaret edemedi. Bunun yerine Flynn'e odaklandı ve işi çevresel görüşünün yapmasına izin verdi.

Ve işte .

Kane bir saniyelik bir bakışla bunu doğruladı. Artık hiç şüphe yoktu.

Jüri danışmanı Arnold, Kane'e sert sert bakıyordu. Bir şey görmüştü. Onun gerçek yüzünü görmüştü.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Anderson, New York cinayet masası dedektifi olarak on dört yıllık deneyimini bir kenara bırakıp sadede geldi.

"Bu işte çok şey görüyorsunuz. Bir süre sonra cinayeti olay yerinden okuyabiliyorsunuz. Deneyimlerim bana bunun kişisel olduğunu söyledi."

Deneyimlerim bana Anderson'ın saçmaladığını söyledi. Elinde suç için istediği adam vardı ve diğer her şeyi bu davaya uyduracaktı. Eğer Solomon'un suçlu olduğunu düşünmediği bir kanıt varsa, o kanıt kaybolurdu ya da önemli değildi.

"Dedektif Anderson, bu ne şekilde *kışisel*di?" diye sordu Pryor.

"Genç bir kadın ve sevgilisinin yataklarında öldürülmesi bana oldukça kişisel geliyor. Kocanın olası bir şüpheli olduğunu düşünmek için dedektif rozeti gerekmez. Evet, adamımızı bulduğumuzu düşünüyoruz. Sanık, Robert Solomon."

Pryor bir an durdu, Bobby'ye bakmak için döndü, jürinin bakışlarını takip ettiğinden emin olduktan sonra doğrudan sorgusuna geri döndü.

"Dedektif, ekrana bir fotoğraf göndereceğim. Ariella Bloom ve Carl Tozer'in yatak odasındaki üstten çekilmiş bir fotoğrafı. Adli bir olay yeri fotoğrafçısı tarafından çekilmiş ve anladığım kadarıyla bu fotoğraflar tartışmasız bir şekilde delil olarak kabul edilebilir. Jüriyi ve kamuoyunu uyarmak istiyorum, bu grafik bir görüntüdür," dedi Pryor.

Fotoğrafçıyı aramayacağımıza çoktan karar vermiştim. Fotoğraflar yalan söylemiyordu, bu yüzden sergiyi resmen kanıtlamak için onu tanık olarak çağırmakla zaman kaybetmeye gerek yoktu.

Pryor fotoğrafı yüklediğinde tanık kürsüsünün yanındaki ekrana bakmıyordum. Dikkatim Bobby'deydi. Gözlerini kapatmış ve başını masaya doğru çevirmişti. Seyircilerden gelen soluk soluğa sesler bana fotoğrafın hazır olduğunu söyledi. Harry'nin sessizlik çağrısını duydum.

Mahkemede kameralı telefonlara izin verilmiyordu. Bu fotoğraf günlük haberlere çıkmazdı. Zaten çok grafikti.

Bobby ekrana bir kez baktı ve ellerini yüzüne götürdü.

Arnold omuz silktili, önce Bobby'ye sonra da jüriye başıyla onay verdi. Bana ne anlatmaya çalıştığını biliyordum. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Bobby için zor ama bu onun yararınaydı.

"Bobby, ekrana bakmanı istiyorum," diye fısıldadım.

"Yapamam. Buna ihtiyacım da yok. Aklımda böyle bir imaj var ve bundan kurtulamıyorum" dedi.

"Bakmak zorundasınız. Zor olduğunu biliyorum. yüzden yapmak zorundasın. Birinin karınıza ne yaptığını bakmak istemediğinizi biliyorum. Jürinin bunu senin gözlerinde görmesini istiyorum" dedim.

Başını iki yana salladı.

"Bobby, Eddie sana bir seçenek sunuyor," dedi Arnold. "Önümüzdeki otuz beş yıl boyunca her gece bir hapishane hücresinin tavanına bakmayı mı yoksa bu fotoğrafa bakmayı mı tercih edersin? Şimdi yap," dedi.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Arnold'un burada olmasına minnettardım. Bobby burnunu çekti, nefes aldı ve söyleneni yaptı.

Jürinin görüp görmediğini ama ben gördüm. Gözyaşları yüzünü kaplamıştı ve gözleri suçluluktan değil, kayıptan bahsediyordu.

Arnold'a teşekkür ederek başımı salladım. O da gözlerime yan gözle baktı ve başını sallayarak karşılık verdi.

"Dedektif Anderson, bu fotoğrafa ve kurbanın yaralarına bakarak jüriye bu yatak odasında ne olduğunu düşündüğünüzü söyleyebilir misiniz?" diye sordu Pryor, açıkça. Sanki Anderson'a dışarıda havanın soğuk olup olmadığını sorar gibiydi.

Ben de fotoğrafa bakmak istemiyordum ama Bobby gibi benim de başka seçeneğim yoktu. Anderson'ın ifadesini takip etmem gerekiyordu.

Tanrım, çok acımasızdı.

Anderson ve Pryor ekrana baktılar. İki insanın bir şiddet seli içinde, neredeyse gelişigüzel bir şekilde yok edildiği sahne.

Bu genç insanların nasıl öldüğünü tartışırken iş gibi davranıyorlardı.

"İlk olarak Bay Tozer'in başının aşağıya dönük ve bacaklarının kıvrılmış olduğunu fark edeceksiniz. Otopsi raporuna göre, Bay Tozer başından aldığı ağır bir yara nedeniyle ölmüş. Kafatası kırılmış ve beyinde feci bir hasar meydana gelmiş. Anında ölmemiş olsa bile, o darbeden sonra iş göremez hale gelirdi. Anladığım kadarıyla Bay Tozer katil için bir tehdit olarak görülmüş. Tozer eğitilmiş bir güvenlik uzmanıydı. Önce onunla ilgilenmek mantıklı. Uyurken başının arkasına aldığı tek ve güçlü bir darbe böyle bir yaralanmaya neden olabilir ve savunma yaralarının olmamasını açıklayabilir."

"Bay Hughes'a karşı kullanılan silahın kimliğini tespit edebildiniz mi? Tozer?" diye sordu Pryor.

"Evet. Odanın köşesinde bir beyzbol sopası buldum. Üzerinde birine vurmak için kullanıldığına dair kan vardı. Daha sonra laboratuvar sopadaki kanın Bay Tozer' ait olduğunu doğruladı. Cinayet silahının bu olması muhtemel görünüyor. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, sopanın üzerinde sanığın parmak izleri vardı."

Pryor'ın bu cevap karşısında Hollywood gülümsemesine bürünmesini izlerken kendimi kötü hissettim. Jüri bunu görmedi, Anderson'a odaklanmışlardı.

Pryor şeffaf bir kanıt torbasına sarılı sopayı aldı ve başının üzerinde tuttu.

" bu mu?" diye sordu.

"İşte bu," dedi Anderson. Sopa kanıt olarak kaydedildi ve Pryor onu katibe verdi.

"Peki, dediğiniz gibi Bay Tozer bu sopayla vurulduysa, sonra ne oldu?"

"Ariella Bloom göğüs ve karın bölgesinden beş kez bıçaklanmış. Yaralardan biri kalbi delmiş. Çok çabuk ölebilirdi."

Pryor en azından durup jürinin ekrandaki Ariella'nın fotoğrafına bakmasına izin verecek kadar sağduyuluydu. Herkesin onun ölüm şeklini düşünmek için bir saniye ayırmasına izin verdi. Pryor kızgın bir jürinin onda dokuz suçlu kararı vereceğini biliyordu.

"Kurbanlar hem olay yerinde hem de morgda adli tabip Sharon Morgan tarafından muayene edildi. Bu incelemelerin sonucu hakkında bilgilendirildiniz mi?"

"Evet, adli tabip Carl Tozer'in ağzının arkasında bir şey bulduğunda beni çağırdı."

"Neydi o?"

"Bir dolarlık banknot. Kelebek şeklinde katlanmış, sonra kanatlarından ikiye katlanmış ve Carl'ın ağzının içine yerleştirilmişti."

Bölge Savcısı uzaktan kumandayla tam yerindeydi. Ekranda faturanın bir fotoğrafını gösterdi. Kalabalık arasında mırıldanmalar başladı. Bunların hepsi onlar için yeniydi. Daha önce böyle bir şey medyada yer . Tuhaf origami böceği çelik bir masanın üzerinde duruyordu. Kanatlarının altında gölgeler vardı. Gaganın köşelerinde bazı lekeler fark ettim, belki tükürük ya da az miktarda kan.

Ölü bir adamın ağzında olduğunu bilmek ona uhrevi bir his veriyordu. Sadece ölülerin içinde yumurtadan çıkan, güzel ve uğursuz, ürkütücü bir böcek.

"Kelebek incelendi mi, Dedektif?"

"Öyleydi, NYPD adli tıp ekibine tam bir çalışma yaptırdım. Fatura üzerinde iki DNA seti bulduk. İlk DNA profili başka bir kişiye aitti ancak bunun suçla bağlantısı olmadığı düşünülüyor. Bir anormallik. Önemsiz. Önemli olan, ekibin paranın üzerinde sanığın parmak izlerini . Paranın ön yüzünde başparmak, arka yüzünde işaret parmağının bir kısmı. Parmak iziyle aynı bölgede, adli tıp ekibi DNA materyali buldu. Ter ve deri hücrelerinden elde edilen dokunma DNA'sı. DNA sanığıyla eşleşti."

Bu son cümle odayı bir şok dalgası gibi vurdu. İnsanlar konuşmadı ya da yüksek sesle haykırmadı. Odaya daha derin, tam bir sessizlik getirdi. Kimse ayaklarını sürmedi, kimse ceketini hışırdatmadı, öksürmedi ya da büyük bir durağan kalabalıktan bekleyeceğiniz seslerden herhangi birini çıkarmadı.

Sessizlik, ellerine kapanarak ağlayan bir kadının sesiyle bozuldu. Şüphesiz bir aile üyesiydi. Muhtemelen Ariella'nın annesi. Arkamı dönmedim. Bazı anların özel kalması en iyisiydi.

Ve Pryor bunu mükemmel bir şekilde oynadı. Kıpırdamadan durdu ve bir annenin kederli sesinin salondaki herkesin zihninde yankılanmasına izin verdi.

Odadakilerin çoğu şaşkıındı. Bir kişi dışında. *New York Star* muhabiri Paul Benettio. Savcılık masasının hemen arkasındaki sırada kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Anderson'ın ifadesine tepki vermedi. Tahminimce bunu zaten biliyordu. Sessizlik rahatsız edici bir hal aldığında ve yeterince beklediğinde, Pryor tekrar konuştu.

"Senin Onur, Biz olacaktır olmak arıyorum ve adli tıp memur Bu testleri zamanında yapan kişi."

Harry başıyla ve Pryor işine geri döndü.

"Dedektif, olay yerinde sanıkla konuştunuz, doğru mu?"

"Evet. Sanığın sweatshirt'ünde, eşofmanında ve ellerinde kan vardı. Bana gece yarısı eve geldiğini ve yukarı çıktığını söyledi. ve bulundu onun Karısı ve şef . güvenlik ölü içinde Yatak odasında. Daha sonra Ariella'yı hayata döndürmeye çalıştığını ve 911'i aradığını söyledi."

Pryor arkasını döndü ve bir uzaktan kumanda alıp bir düğmeye basan savcı yardımcılarından birini işaret etti.

"911 çağrısını dinleteceğiz. Lütfen bunu rica ediyorum," dedi Pryor.

Daha önce de duymuştum. Bu jüri için bir ilkti. Aramanın Bobby'nin savunmasını desteklediğini düşündüm. Sesi, karısını öldürölmüş olarak bulan bir adam gibiydi. Panik, inançsızlık, korku, keder - her şey o seste vardı. Dizüstü bilgisayarda konuşma metnini buldum ve kayıtle birlikte okudum.

Görevli: 911 acil durum, itfaiye, polis veya tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?

İmdat.. Tanrım.. 275 Batı 88^(inci) Cadde'deyim. Karım... Sanırım öldü.

Biri... Tanrım... Biri onları öldürdü.

Polis ve sağlık görevlilerini gönderiyorum. Sakin olun efendim, tehlikede misiniz?

Solomon: Ben... ben... bilmiyorum.

Sevkiyatçı: şu anda mülkte misiniz?

Solomon: Evet, yatak odasında, ben ... ben ... onları yeni buldum.

Yatak odasındalar. Ölmüşler.

(ağlama sesleri)

Sevkiyat görevlisi: Efendim? Efendim? Derin bir nefes alın, şu anda mülkte başka birini tanıyorsanız bana söylemeniz gerekiyor.

(cam kırılma sesleri ve birinin tökezlemesi)

Buradayım. Ah, evi kontrol etmedim ... Kahretsin ... lütfen ambulansı buraya getirin. Nefes almıyor ...

(Solomon telefonu düşürür)

Sevkiyat görevlisi: Efendim? Lütfen telefonu açın. Efendim? Efendim?

"Arama sadece birkaç saniye sürüyor. Dedektif, olay yerine ilk gittiğinizde bu 911 çağrısını duymuş muydunuz?" dedi Pryor.

Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. "Hayır, hoşlanmadım," dedi Anderson.

Bobby'nin koluna girdim. "Bobby, 911'i aradığında düştün ya da bir şey devrildi ya da kırıldı. Neydi o?" Fısıldadım.

"Uh, hatırlamaya çalışıyorum. Emin değilim. Belki komodinin üzerindeki bir şeyi devirmişimdir. Dikkat etmiyordum," dedi ve kendini tekrar o anda, cesetlerin olduğu odada hissederken sözleri kesildi.

Dizüstü bilgisayardan olay yeri fotoğraflarını çağırdım ve komodini aramak için fotoğraflara göz atmaya başladım. Bir fotoğrafta masanın büyük bir kısmını görebiliyordum. Yerde parçalanmış bir resim duruyordu. Bu şartlar altında onu devirmiş ve fark etmemiş olabilirdi. Pryor'ın sesin geldiğine dair alternatif bir önerisi olabileceğine dair içimde kötü bir his vardı.

"Dedektif Anderson, jüriye EZ17 numaralı fotoğraftan bahsedin," dedi Pryor, savcı yardımcısı fotoğrafı ekranda gösterirken.

İkinci kattaki koridorun, devrilmiş masanın ve arka pencerenin altındaki parçalanmış vazanın görüntüsüydü. Bu sorgulamayla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nakavt edici bir yumruk atmaya hazırlanıyor gibiydi.

"Tabii, eve vardığımda bu masanın sahanlıkta devrilmiş olduğunu gördüm. Vazo kırılmıştı," dedi Anderson.

"O masa şimdi nerede?" dedi Pryor.

"Suç laboratuvarında. Belki cinayetlerden önce ya da sonra bir şekilde bozulmuştu. Sanığı karakolda sorguladığımda ona masayı devirip devirmediğini sordum. Hatırlayamadığını söyledi. Cesetleri kendisinin bulduğunu, karısını ve güvenlik şefini başka birinin öldürdüğünü iddia etti. Soruşturmanın o aşamasında sanık şüpheliydi ama doğruyu söyleme ihtimalini de göz ardı etmiyorduk. Eğer masayı o devirmediyse, belki de başka biri devirmiştir. Vazodan çıkan parçalarla birlikte test için götürdük."

"Peki ne keşfettiniz?" diye sordu Pryor.

Solomon dava dosyasındaki envantere göz attım. Antika masanın üzerinde adli tıp raporu yoktu. Tam itiraz edecektim ki Anderson, "Hiçbir şey yok. İlk başta."

"et," dedi Pryor.

"Dün laboratuvarı ziyaret ettim ve masaya baktık. Elimizde olmayan tek kanıt Ariella Bloom'u öldürmek için kullanılan bıçaktı. Ev ve çevresinde kapsamlı bir arama yapıldı. Masa eski, antika. Belki gizli bir çekmecesine vardır diye düşündüm."

"Peki var mıydı?" dedi Pryor.

"Hayır. Ama parmak izlerine tekrar baktım. Bazı olağandışı sonuçlar elde ettik. Laboratuvar parmak izi arıyordu ve orada sıra dışı bir şey yoktu, ama aynı zamanda masanın üzerinde alışılmadık işaret modeli buldular. Bu izler üzerinde daha fazla araştırma yapılmasını emrettim ve raporu bu sabah aldık."

Bir savcı yardımcısı elinde ciltli bir raporla savunma masasına yaklaştı. Onu aldım. Açtım. Göz gezdirerek okudum.

Daha kötü olabilirdi. Ama çok değil. Raporu Bobby'ye verdim. Son dakika, yeni kanıt. Öfkelenip, bağırıp çağırabilirdim ve bunu reddetmek için bir önerge hazırlayabilirdim. Ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Harry kanıtın kabul edilmesine izin verecekti.

Bobby için işler çok daha ciddi bir hal almıştı.

Ekran değişti ve masanın bir kısmı boyunca üç paralel çizgiden oluşan iki set gibi görünen şeye bakıyorduk. Sanki biri eline üç fırça almış ve masanın üzerine iki kez sürmüş gibiydi.

Keşke fırça olsaydı. "Bu nedir, Dedektif?"

"Sırt izleri," dedi Anderson. "Ayak izleri, sanığın o gece giydiği Adidas marka spor ayakkabıya uyuyor. Sanık masanın üzerinde durmuş ve sonra masa devrilmiş gibi görünüyor, bu yüzden ayakları masadan kaymış."

Bobby dedi ki, "Yalan söylüyor. O masanın üstünde hiç durmadım." Bunu duyulacak kadar yüksek sesle söyledi ve Harry ona çenesini kapamasını söyleyen bir bakış fırlattı.

Anderson şöyle devam etti: "Bu sabah olay yerini ziyaret ettim. Masanın biraz uzağında koridor lambası var. Kase şeklinde süslü, renkli cam bir abajuru olan asma bir tavan ampulü. Bir çift merdivenin üzerine çıktım ve birinin içine yerleştirdiği bir bıçağı aldım."

Bobby'nin elleri titremeye başladı.

"Peki bıçak bu mu?" dedi Pryor, ekrana başka bir fotoğrafın eklenmesini işaret ederek.

Başımı kaldırdım ve az önce raporda gördüğüm fotoğrafın aynısını gördüm. Bir sustalı bıçak. Siyah saplı, fildişi tabanlı. kan vardı. Ve toz.

Tek kurtarıcı lütuf - parmak izi yok.

"Ariella Bloom'u öldüren bıçak bu mu?" dedi Pryor.

Mahkeme salonundaki herkes bunun cevabını biliyordu. Bobby'nin çenesi göğsüne düştü. O bıçak Bobby'nin savunmasını bir arada tutan son ipleri de kesmişti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Anderson bıçakta bulunan kanın kurbanın kan grubuyla eşleştiğini doğruladı ve bunu doğrulamak için bir DNA profili üzerinde çalışıyorlardı. Bobby'ye başını dik tutmasını fısıldadım. Dayak yemiş gibi görünmesini istemiyordum.

Henüz değil.

Pryor polise bir soru daha yöneltti.

"Dedektif Anderson, birini bıçaklayarak öldüren bir saldırganın cinayet silahını kurbanın evinde saklaması alışılmadık bir durum değil mi?"

Hızlıca ayağa kalktım. Çok hızlı. Yanımda bir acı dalgası patladı ve konuşacak nefesi bulmakta zorlandım.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç, Bay Pryor ifade veriyor, soru sormuyor."

"Kabul edildi," dedi Harry.

Yavaşça oturdum. İtiraz etmenin pek bir anlamı yoktu. Pryor soruyu yeniden ifade edecekti ama Anderson'ın jüriye vermesi gereken cevap konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Pryor, "Dedektif, görev yaptığınız bunca yıl boyunca failin suç aletini olay yerinde sakladığı bir aile içi bıçaklama olayıyla hiç karşılaştınız mı?" diye sordu.

"Hayır, bunu daha önce hiç görmedim. Tüm kariyerim boyunca. Normalde bıçağı yanlarında götürürler. Ya saklarlar ya da ederler. Evde saklamanın bir anlamı yok. Silahı saklamanın tek nedeni, kolluk kuvvetlerinde katilin mülkü terk ve silahı da beraberinde götürdüğü izlenimini yaratmaktır. 911 aramasını dinlediğimde, sanki

Sanık arama yaptığında masanın üzerinde duruyordu. Ağır, hızlı ayak sesleri duyabilirsiniz. Sanki biri tökezliyor ve sonra bir şey kırılıyor. Sanık üzerinde dururken masa devrilmiş ve vazo kırılmış gibi geliyor bana."

"Teşekkür , Dedektif Anderson. Şu anda benden başka bir şey yok. Şimdi, sanırım meslektaşım polis çalışmalarınızdan şikayet edecek ve jürinin değerlendirmesinden çıkarılmasını isteyecek. Aslında, bıçak ifadesine şimdiden itiraz etmemesine şaşırdım," dedi Pryor.

Arnold'a bir talimat fısıldadım. Mahkeme salonunu terk etti. Ayağa kalktım ve Pryor'a doğru ilerledim. Acele etmezsem acıyla başa çıkabilirdim. Pryor savcılık masasına yaslanmış, sol eli kalçasında, kendinden son derece memnun görünüyordu.

"İtirazımız yok Sayın Yargıç," dedim, "Aslında bu kanıt jüriye yardımcı oluyor."

Harry bana delirmişim gibi baktı. Pryor'ın kaymağı yiyen kedi ifadesi, asansör boşluğundaki bir mafya muhbirinden daha hızlı düştü.

Mahkeme salonuna bir sessizlik çöktü. kaptırmıştım. Sadece Anderson ve ben vardık. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, başka kimse izlemiyordu. Kalabalığı, savcıyı, yargıcı ve jüriyi görmezden geldim. Sadece o ve ben. Beklentinin artmasına izin verdim. Anderson bir yudum su aldı ve bekledi.

Ben de bekledim. Arnold dönene kadar haçıma binmek istemiyordum. Her an dönebilirdi, ekipmanı taşıması uzun sürmezdi. Dükkandan.

"Dedektif, kolunuzun nasıl kırıldığını sormak istiyorum," dedim.

Tezgâhtan sarkan mengene gibi bir çenesi vardı. Yüzünün her iki yanında da dişlerini sıkarken çalışan, esneyen o devasa çene kaslarını gördüm.

"Düştüm," dedi.

"Düştün mü?" Dedim.

Tereddüt. Adem elması boğazında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

"Evet, buzda kaydım. Burada işimiz bittikten sonra sana her şeyi anlatacağım," diye cevap verdi kuru dudaklarının arasından. Suyundan bir yudum daha aldı. Birçok tanığın kürsüde kaygı yaşadığını görmüştüm. Bazıları

titrer, bazıları cevaplarını çok hızlı verir, bazıları basit tek heceli cevaplar verir, bazılarının ağız kurur.

Gerçeği söylemesini beklemiyordum. Gerçekte ne olduğundan bahsetmedim ama anlatabileceğimi düşünmesini istedim. Sadece onu sinirlendirmek için. O da beni tehdit etti.

Mahkeme salonunun arka kapıları açıldı. Arnold geri dönmüştü ve mahkeme güvenlik bazılarını da yanında getirmişti. Yaklaşık beş kişi. Çantalar, kutular ve ikisi arasında ağır bir şilte taşıyarak alışılmadık bir alay oluşturdular. Soru sormayı bıraktım ve sıra mahkeme salonunun orta koridorundan bana doğru ilerlerken bekledim. Tuhaf nesnelerin alayı izleyicilerin şaşkın bakışlarına neden oldu.

Pryor'ın kalabalığa sayı yaptığını duydum.

"Bu alayın arkasından gelen bir bando var mı?" dedi.

Savcılık masasının üzerine eğilerek, "Evet, bir grup var. Senin cenaze marşını çalıyor."

Pryor ve ben konuya girmeden önce Harry'ye Anderson'ın çapraz sorgusu sırasında yeniden canlandırmaya izin verilmesi için resmi bir talepte bulunmam gerektiğini söyledim. Harry jüriyi dışarı gönderdi ve Pryor ile ben kürsüye yaklaştık.

"Bu yeniden yapılandırma ne kadar bilimsel?" diye sordu Harry.

"Ben bir bilim adamı değilim Sayın Yargıç, ama bir uzman tanışımız var ve gerisi fizik," dedim.

"Sayın Yargıç, savcılığa bu taleple ilgili herhangi bir bildirimde bulunulmamıştır. Bay Flynn'in ne önerdiği hakkında hiçbir fikrimiz yok ve bu talebin reddedilmesini talep ediyoruz. Bu bir tuzak."

"Talep kabul edildi," dedi Harry, "Ve kararına itiraz etmek için bu duruşmayı durdurmayı düşünmeden önce bir şeyi düşünmelisin. Cinayet silahıyla ilgili küçük numaranı gördüm. Eğer Bay Flynn o kanıtla ilgilenmek için zaman isteseydi kabul ederdim. Tahminimce bir süredir onu arka cebinizde tutuyorsunuz. Bu davayı geciktirirseniz, NYPD suç laboratuvarındaki analistin masadaki izleri gerçekten ne zaman bulduğuna dair ifadesini alarak zaman geçirebilirim."

Ellerini kaldırarak geri çekilen Pryor, "Sayın Yargıç nasıl isterseniz. Bu duruşmayı geciktirmek gibi bir niyetim yok."

Harry başını salladı, bana doğru döndü ve, "Size biraz müsamaha gösteriyorum. Ama şu andan itibaren ikinizden birinin elinde itiraf etmek istediği bir kanıt varsa, bunu birbirinize sunun."

"Aslında kullanmam gereken bazı fotoğraflar var. Dün olay yerinde çekildiler" dedim.

Harry, "Onlara şimdi servis yapın," dedi.

Telefonumu çıkardım, Harper'ın dün sabah yatak odasında çektiği fotoğrafları getirdim ve savcılığa e-posta ile gönderdim. Sonra Pryor'ı kenara çektim ve ona telefonumdaki fotoğrafları gösterdim. Onları kullanmamla ilgili bir sorunu yoktu. Muhtemelen başına gelecekleri bilmediği içindi. Yapmak üzere olduğum şey hakkında en ufak bir fikri olsaydı, Pryor kıyameti koparırdı. Pişman olacağı bir karar olması için dua ettim.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Rita Veste

Yaş: 33

*Özel Çocuk Psikoloğu. Evli. Eşi Maroni's'te yönetici şef. Çocukları yok.
Ebeveynlerin ikisi de emekli ve
Florida. Demokrat ama son seçimde oy kullanmamış. Sosyal medya
varlığı yok. Güzel şarap meraklısı. Hiç uzman tanık olarak çağrılmadı.
Mali durum sağlam.*

Suçsuz oyu olasılığı: 65 Arnold L.

Novoselic

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Pryor'ın Dedektif Anderson'ı doğrudan sorgulaması Kane'in diğer jüri üyelerini büyüledi. Dedektif, jüri üyelerine kanıtların ilk tadını verdi. Açılış gösterisiydi. Ve tüm jüri üyeleri tanığa odaklanmış görünüyordu.

Bu Kane'i kesinlikle memnun etmişti. Çünkü ifadenin yararlı bir dikkat dağıtıcı olduğu kanıtlanmıştı. Anderson ifade verirken Kane, dizinin üzerinde duran Spencer'in notlarını incelemek için istediği kadar zaman ayırdı. Arka sıradaki diğer jüri üyelerinin hiçbirinin boyu, öndeki jüri üyelerinin omuzlarının üstünü görecektik kadar uzun değildi. Kane hariç. Kendisi de yarım sayfa not almıştı. Anahtar sözcükler ve ifadeler, ifadenin anı defterini oluşturuyordu. Bir sayfayı çevirdi ve tek bir kelime yazdı.

"Suçlu."

Spencer'in notlarına baktı. Sonra da kendi notlarına. "Suçlu" kelimesini ağır ağır karaladı. Sonra kelimeyi yeni bir kağıda yeniden yazdı. Bu kez "G" harfini biraz daha düz ve küçük yaptı ve "y" harfine daha uzun bir kuyruk koydu. Çalışırken notlarının üzerine eğilmeye dikkat ediyor, iki yanındaki kimsenin ne yazdığını görmediğinden emin oluyordu. Ayrıca kalemını yukarıda tutmaya ve sayfaya çıplak elle dokunmamaya da dikkat ediyordu.

Kane hayatının büyük bir bölümünde başka insanlar olma pratiği yapmıştı. Bazen bu kimlikler, özellikle de Kane gerçek bir kişinin yerini aldığında, bir süre boyunca ortalıkta kalıyordu. Bazen de sahte kimlikler amaçlarına hizmet ettikten sonra hızla tükeniyor ve elden çıkarılıyordu. Etrafta kalan kimlikler arasında Kane'in birkaç favorisi vardı. Ve kısa sürede öğrenmişti ki

kimliğinde kalabilmek için bazı belgeleri imzalayabilmesi gerekiyordu - yeni ehliyet, çekler, para transferleri, her zamanki gibi. Kane boş zamanlarında kimliğinin imzası üzerinde çalışır ve bunu mükemmel bir şekilde nasıl taklit edeceğini öğrenirdi. Yıllar geçtikçe yetenekli hale gelmişti. Kalem kontrolü ve el-göz koordinasyonu iyi bir sanatçınıninkine dönüşmüştü.

Sonunda kalem çalışmasından memnun kalan Kane koltuğuna iyice gömüldü, not kâğıdını tekrar notlarının ilk sayfasına çevirdi ve kollarını kavuşturdu.

Pryor sorgusunu bitirdi ve Kane arka kapıdan ellerinde kutular ve hatta bir şilte olan bir dizi insanın gelişini şaşkınlıkla izledi. Pryor'ın Flynn ile tartıştığını gördü.

Flynn, "Sayın Yargıç, bu tanışın çapraz sorgusu sırasında resmi bir gösteri yapılmasına izin verilmesini talep ediyorum," dedi.

Yargıç, "Dinleyelim, ama ondan önce jürinin izinli olması gerekiyor," dedi.

Kane'in iki yanındaki jüri üyeleri ayağa kalktı. O da onları izledi ve defterini cebine koydu. Jüri bakıcısı onları yan kapıdan çıkarıp jüri odasına geri götürdü. Pek çok davada avukatlar hukuk hakkında tartışırken jüriler günde on ya da on iki kez jüri odasına gidip gelirdi. Kane buna alışkındı.

Jüri görevlisi odanın dışında durmuş, jüri üyeleri için kapıyı açık tutuyordu. Kane ona yaklaşırken, "Affedersiniz, tuvaleti kullanabilir mi?" dedi.

"Tabii, koridorun sonunda, soldan ikinci," dedi.

Kane memura teşekkür etti ve koridorda ilerledi. Banyo küçük, karanlıktı ve çoğu erkek banyosu gibi kokuyordu. Işıklardan biri sönmüştü. İki pisuar beyaz fayansların üzerinde duruyordu. Kane tek kişilik bölmeye doğru ilerledi, kapıyı kapatıp kilitledi.

Hızlı çalışıyordu.

Önce cebinden bir paket sakız çıkardı. Paket çoktan açılmış ve bir parçası çıkarılmıştı. Paketi avucunun içine aldı ve sakızın geri kalanı dışarı döküldü. Tek tek sarılmış sakız parçalarıyla aynı büyüklükte küçük bir poşetle birlikte. Selofan ambalajı sakızın içinden çıkardı.

ve bir çift inanılmaz derecede ince lateks eldiven çıkardı. Çabucak onları giydi. Cebinden not defterini çıkardı ve üzerinde "Suçlu" yazan sayfayı yırttı. Kâğıdı elinde buruşturarak küçük bir top haline getirdi ama kelimenin en azından ilk üç harfinin görünmesine dikkat etti. Top haline getirdiği notu ceketinin cebine koydu, eldivenlerini çıkarıp içlerine biraz bozuk para koydu, tuvalet kağıdına sardı ve klozete atıp sifonu çekti.

Jüri çok fazla beklemek zorunda kalmadı. On dakika. Spencer'ın çizgiden çıkması için yeterli bir süre.

"Bakın, bunun sanık için iyi görünmediğini biliyorum ama dava henüz bitmedi. Ve ben o polise güvenmiyorum" dedi Spencer.

"Ben de öyle. Ve bıçak başından beri o iğrenç savcının elindeydi. Sadece savunmaya vermek istemedi," dedi Manuel.

"Bunu bilmiyoruz. Tek söyleyebileceğim şu anda Solomon için durumun kötü görüldüğü," dedi Cassandra.

Kane, Cassandra'nın ara sıra Spencer'a baktığını fark etmişti. Spencer genç ve zayıftı, Cassandra henüz onunla konuşacak cesareti bulamamıştı ama aralarındaki çekim Kane'e bile açıkça görünüyordu.

"Açık olmak zorundayız. Duruşma bitene kadar da kanıtları tartışmamıza izin verilmiyor," dedi Kane.

Jüri üyelerinden birkaçı başlarıyla onayladı.

Betsy dedi ki, "O haklı. Bunu tartışamayız."

"Ben de aynı şeyi söylüyorum. Sırf bir polisten geldi diye buna İncil gibi güvenmemeliyiz. Açık fikirli olun, millet," dedi Spencer.

Jüri yerlerini aldı ve Kane yerine oturmadan önce ceketini katladı. Jüri heyetinde Spencer'ın hemen arkasındaki yerine oturduktan sonra ceketini sağ dizinin üzerine örttü. Yargıç duruşmayı yeniden başlattı.

"Teşekkür ederim, bayanlar ve baylar. Bay Flynn'e pratik bir gösteri için biraz izin verdim. Unutmamalısınız ki savcılığın bu tanıkla ilgili daha fazla ifade alma hakkı olacaktır.

gösteriden kaynaklanan herhangi bir konuda tanıklık edebilir. Şimdi devam edin Bay Flynn," dedi yargıç.

Kane ceketinin yere düşmesine izin verdi ve sol kolunun kendisine doğru bakmasını sağladı. Ceketini almak için eğildi ve iki yanındaki jüri üyelerinin Eddie Flynn'in açılış sorusuna odaklanmış olmalarına dikkat etti. Hem Terry hem de Rita avukata odaklanmıştı. Kane ceketini , sağ cebindeki kâğıt tomarını malzemenin dışına doğru itti. Bu, kâğıt topunun yerde, ceketin de üstte olduğu anlamına geliyordu. Kane ceketini bir süpürme hareketiyle yerden sadece bir santim kaldırdı. Kısa bir an için, önündeki bankın altında gölgeye doğru yuvarlanan topu gördü.

Solundaki jüri üyelerinin ve sağındaki Rita'nın yüzlerini hızla kontrol etti. Hiçbiri fark etmemiş gibiydi.

Flynn çapraz sorgusuna başlarken Anderson'la aralarındaki gerginlik Kane'in gözünden kaçmadı. Polis kırık bileğinden bahsettiğinde oldu. Polis bunun bir düşme sonucu olduğunu söyledi.

Kane, Anderson'ın düşüp düşmediğini ya da savunma avukatına bir yumruk atıp ıskalayıp ıskalamadığını merak etti.

Flynn acı içindeydi. Kane'in onu dün gördüğü zamankinden daha yavaş hareket ediyordu. Ve avukatın oturduğu yerden her kalkışında yüzünü buruşturduğunu fark etmişti.

Kane, bahse girmesi gerekirse Anderson ve Flynn'in bir gece önce bir tür kavga ettiklerini düşündü. Polisin Flynn'e bakışının arkasında bir ağırlık vardı. Anderson'dan buhar gibi yükselen nefret, cinayet masası polislerinin savunma avukatlarına duydukları geçici tiksintiden çok daha fazlaydı.

Hayır, orada bir tarih vardı. Yakın tarih.

Kane polisleri aldırmazdı. Onlara karşı bir nefreti .

Bu yüzden onlardan biriyle çalışmayı seçmişti. İşe yarıyorlardı. Bağlantısını daha sonra aramak için bir not aldı. Yapılacak daha çok iş vardı.

KIRKINCI BÖLÜM

İyi bir dolandırıcılık için üç temel unsur vardır. Havana'da, Londra'da ya da Pekin'de dolandırıcılık yapıyor olmanız fark etmez. Yine de bu üç aşamadan geçeceksiniz. Farklı isimlere sahip olabilirler ve farklı amaçlar için kullanılabilirler, ancak iş başa düştüğünde bu üç süreç sizi başarılı dolandırıcılıklara götürür.

Yine sihirli sayı.

İyi bir çapraz sorgunun üç aşaması vardır. Bu aşamalar, iki paralık dolandırıcılar ve ipek mendil tarafından kullanılanlarla tamamen aynıdır. Dolandırıcılık sanatı ile haç çıkarma sanatı bir ve aynıydı. Ve ben ikisini de nasıl kullanacağımı biliyordum.

Birinci aşama. İkna edici.

"Dedektif, gördüğümüz fotoğraflara, kurbanların otopsi raporlarına ve kendi araştırmalarınıza göre, bu cinayetler sanıktan başka biri tarafından işlenmiş olabilir, doğru mu?"

Bunu hiç düşünmedi. Düşünmeyeceğini biliyordum. Cinayet masası polislerinin kafasına bir fikir girdi mi, onu bu fikirden vazgeçirmek neredeyse imkansızdır.

"Hayır, yanlış. Tüm kanıtlar katil olarak sanığı işaret ediyor," dedi sakince.

"Savunma bunu kabul etmiyor, ama bir an için haklı olduğunuzu . Tüm kanıtlar katil olarak sanığı işaret ediyor. Bu suçun gerçek failinin sadece sizin, meslektaşlarınızın ve savcının *sanığın* bu suçtan suçlu olduğuna inanmasını istemesi mümkün mü?"

"Yani biri o mülke görünmeden girip çıktı ve Bobby Solomon aleyhine delil mi yerleştirdi? Hayır," dedi kahkahasını bastırarak, "Üzgünüm, bu çok saçma."

"Cinayetler sadece jüriye anlattığınız şekilde gerçekleşmiş olabilir mi? Carl Tozer'a karşı kullanılan sopa ve ardından ikisi de yatakta yatarken Ariella Bloom'a karşı kullanılan bıçak?"

Anderson, "Kanıtlara uyan tek senaryo bu," dedi.

Dizüstü bilgisayarına döndüm, şifremle mahkeme video sistemine girdim ve Harper'ın dün sabah çektiğı fotoğraflardan ikisini yükledim. Ekranı baktım ve Pryor'ın cinayet mahallinin fotoğrafını bıraktığını gördüm. Bu işime yaradı. Arnold'a görüntüler arasında nasıl gezineceğini ve mahkeme ekranına nasıl aktarılacağını fısıldayarak anlattım. Bana başıyla onay verdi, sonra ayağı kalktı ve ekipmanımızı mahkemenin kuyusuna taşıdı, karo zemin üzerinde yargıç, jüri ve tanığın hemen önündeki boşluğa.

Ayağı kalktım, yan tarafımdaki artan ağrıdan dolayı irkildim ve kendime yakında biraz daha ağrı kesici almam gerektiğini söyledim. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu. Bir an için kutulara, yatağı ve yatağın üzerinde duran çantaya baktım.

İkinci aşama. Ödeme.

"Dedektif Anderson, kurbanların ekrandaki fotoğrafı, olay yerine gittiğinizde onları tam olarak bu şekilde mi buldunuz?" Dedim.

Fotoğrafa tekrar baktı. Carl yan yatmış, başının arkasında kan var. Ariella sırt üstü yatıyordu, karnında ve göğsünde kan vardı ama başka hiçbir yerinde yoktu.

"Evet, onları bu şekilde bulduk."

Adli tabibin olay yerindeki raporunu okumuştum. Cesedin pozisyonu ve yaraları ayrıntılı bir şekilde anlatılıyordu. Gece bir civarında olay yerine varmış ve ölüm zamanını da varışından sonraki üç ila dört saat olarak vermişti.

Arnold'a iki parmağımı uzattım, mahkeme salonunun ekranındaki fotoğrafı değıştirdi. Olay yerindeki yatağın altındaki ürün etiketinin yakın çekimi.

"Dedektif, yerdeki yatak NemoSleep, ürün numarası 55612L. Bunun aynı yatak olduğunu doğrulayabilir misiniz?"

Fotoğrafta görülen ve üzerinde kurbanın kan izleri bulunan yatağın ürün numarası?"

Fotoğrafa baktı ve "Öyle görünüyor." dedi.

"Adli tabip, Ariella'nın gövdesinin yatağın sol tarafından on iki inç, başının ise yatağın üstünden dokuz inç uzaklıkta olduğunu kaydediyor, doğru mu?"

"Sanırım öyle, raporu tekrar okumadan tam olarak hatırlayamıyorum," dedi.

Pryor'ın yardımcısı raporun bir kopyasını bulup Anderson'a verirken durakladım. Hafızamdan ilgili sayfaya yönlendirdim. Bu, hukukta bana iyi hizmet eden bir beceridir. Asla unutmam.

"Evet, bunun doğru olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Adli tabibe göre Tozer'in başının yatağın üst kısmından yirmi dört inç ve yatağın sağ tarafından on sekiz inç uzaklıkta olduğunu da doğruladı.

Çantayı yatağın üzerinden aldım ve eşyaları yere serdim.

Şerit metre. Sihirli kalem. Shot bardağı. Mısır şurubu. Şişelenmiş su. Gıda boyası. Bir yatak çarşafı.

Yeni çarşafı açtım ve yatağın üzerine serdim. ME tarafından kaydedilen kurbanların konumları için mesafeleri ölçtüm ve işaretleyiciyle çarşafın üzerinde etraflarına bir daire çizdim. Sonra Arnold'a bir parmak kaldırdım - ekrandaki ilk fotoğrafa ihtiyacım vardı.

Mahkeme salonunun ekranındaki görüntü değişti. Yatağın dün çekilmiş bir fotoğrafı gösteriliyordu. Yatağın Ariella'ya ait tarafında ağır, geniş bir kan lekesi deseni ve Tozer'in kafatasının altında, yaklaşık bir kahve fincanının dibiyle aynı boyutta bir leke vardı.

"Dedektif, bu yatakta bıraktığım izlerin fotoğraftaki kan lekeleriyle örtüştüğüne katılıyor musunuz?"

Acele etmedi, ekranla yerdeki şilte arasında gidip geldi, sonra da "Aşağı yukarı" dedi.

"Önünüzde adli tabibin raporları var. Ariella Bloom'un kilosunu yüz on pound, Carl Tozer'in kilosunu ise iki yüz otuz üç olarak kaydetmiş, değil mi?"

Sayfaları karıştırdı, sonra da "Evet" dedi.

"Dedektif, bu bir matematik testi değil ama Carl Tozer, Ariella Bloom'un iki katından daha ağırdı, öyle değil mi?"

Başını salladı. Koltuğunda kaydı.

"Kayıtlara geçmesi için cevap vermeniz gerekecek," dedim.

"Evet," dedi mikrofona doğru eğilerek.

Kutuyu açtım, iki kettlebell çıkardım. Anderson'a gösterdim. Birinin yirmi beş, diğerinin elli pound ağırlığında olduğunu kabul etti. Birini Ariella'nın tarafındaki çemberin içine, diğerini de Tozer'ın yattığı taraftaki noktanın hemen altına yerleştirdim. Daha ileri gitmeden bu gösterinin işe yarayacağını anlamıştım. Bobby'nin yatak odasında Harper ve ben yatağa uzandığımızda da bunu anlamıştım. Elli kiloluk çan yatağın çok altında duruyordu. Ağırlıkla birlikte aşığıya çökmüştü. Yirmi beş kiloluk çan yatağın üzerinde en az birkaç santim daha yüksek görünüyordu.

"Dedektif, yine adli tabibin kayıtlarına göre, Ariella Bloom'un ciddi kan kaybı yaşadığını belirtmiş. Neredeyse bin cc mi?"

Plağı buldu, "Evet."

Su şişesini , savunma masasının üzerindeki bardağıma biraz döktüm, sonra suyun içine mısır şurubu ve iki damla gıda boyası damlattım. Şişenin kapağını yerine taktım ve çalkaladım. Kapağı çıkardım ve shot bardağını doldurdum.

"Dedektif, incelemekte serbest olduğunuz bu shot bardağında elli cc var. İncelemek ister misiniz?" .

"Senin sözüne ," dedi.

"NYPD suç laboratuvarı, kan kıvamını taklit etmek için bir ölçek mısır şurubu ile dört ölçek su karışımı kullanır. Kan sıçrama uzmanları için yeniden yapılandırma el kitabında var. Bundan haberiniz var mı?"

"Değildim ama yine de aynı fikirde değilim," dedi. Anderson, elimde bir koz olduğunu bildiğinde bu kozdan vazgeçmemeye dikkat ediyordu. Gereksiz yere tartışırsa ifadesini zayıflatabilirdi. Tüm NYPD polisleri aynı tanıklık eğitimini almıştı. Nasıl oynadıklarını bilecek kadar çapraz sorgu yapmıştım.

Shot bardağını yavaşça Ariella'nın yattığı taraftaki kettlebell'in üzerine boşalttım. Kettlebell'in tabanının etrafında bir havuz oluştu.

koyu leke yayıldı. Yatağın üzerinde süzüldü ve Tozer'ın yanındaki kettlebell'in etrafından dolandı. Anderson'ın çenesindeki kas yumağı bir pompa gibi çalışmaya başladı. Dişlerinin gıcırtısını üç metre öteden duyabiliyordum.

"Dedektif, soruma cevap vermeden önce dilerseniz kalkıp bu yatağı incelemekte özgürsünüz. Ekrandaki yatağın fotoğrafına bakmanızı ve bana bu resimde neyin yanlış olduğunu söylemenizi istiyorum."

Anderson ekrana baktı, yatağa baktı. Kötü bir oyuncuydu. Şakaklarını ovuşturdu, sonra kafası karışmış gibi yapmaya çalışıp başaramayınca başını salladı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

Benim için işleri zorlaştırmaya çalıştığını biliyordum ama yanlış cevap vermiş ve her şeyi *ona* ve daha da önemlisi *jüriye* açıklamam için bana kapı açmıştı.

Ekran değişti ve Arnold kurbanların olay yerinde çekilmiş fotoğraflarını getirdi. En azından Arnold ve ben aynı sayfadaydık. Ağzımı açmadan önce Harry'nin notlar aldığını gördüm. Benden çok ilerideydi.

"Dedektif, Carl Tozer'ın cesedinde Ariella Bloom'a ait kan yok, değil mi?"

"Hayır, sanırım değil," dedi.

Pryor yeterince dinlemişti. Oturduğu yerden fırladı ve yanımda durdu.

"Sayın Yargıç, savcılık makamı bu maskaralığa itiraz etmelidir. Bu şiltedeki kan ya da her neyse, şiltenin başka bir yerine akıp akmadığı hiçbir şey ifade etmiyor. Sanığın evindeki şilte test edilmedi. O farklı. Bu şiltede olan şeyin, prensip olarak, olay yerindeki şiltede de olacağını söyleyecek hiçbir kanıt yok."

Harry'nin kaşları havaya kalktı ve kalemini masaya vurdu.

Harry, "Şimdiye kadar bunun devam etmesine izin verdim, ancak Bay Pryor geçerli bir noktaya değindi, Bay Flynn," dedi.

Üçüncü aşama. Enayi olduğunu an.

Cevabımı merakla bekleyen kalabalığa baktım. Bana bakan yüzlerde pek çok şey gördüm. Bazıları kuşkuluydu, bazılarının kafası karışmıştı ama çoğu merak içindeydi. Aylardır sadece ve sadece tek bir hikâye duymuşlardı: Bobby Solomon'un karısını ve güvenlik şefini öldürdüğü hikâyesi. Şimdi belki de farklı duyuyorlardı.

Herkes iyi bir hikayeyi sever.

Kalabalığın içinde yüzü buldum. "Bay Cheeseman, ayağa kalkar mısınız lütfen?" Dedim.

Elli yaşlarında bir adam halka açık koltukların ikinci sırasında gururla duruyordu. Düzgünce taranmış gür siyah saçları ve çok sevilen bir aile hayvanı gibi özenle bakılmış gibi görünen bir bıyığı vardı. Gece mavisi takım elbisesi, beyaz gömleği ve zümrüt rengi kravatıyla her açıdan iri yarı bir adamdı.

Harry'ye döndüm.

"Sayın Yargıç, bu Bay Cheeseman. 2003 yılında NemoSleep yatağını tasarladı ve patentini aldı. Lateks ve Kevlar kaplı kumaştan üretilen bu yatak yüzde yüz su geçirmezlik garantilidir. Bu yatak yüksek karbonlu çelikle aynı emilim oranına sahiptir. Ayrıca hipoalerjenik, antibakteriyel, mantar önleyicidir ve dünya çapında otel endüstrisi tarafından kullanılmaktadır. Bay Cheeseman, Bay Pryor'ın çapraz sorguya almak istemesi halinde, sırası dışında ifade verebilir."

Harry, Bay Cheeseman'a bakarken yüz hatlarındaki sevinci zorlukla tutabiliyordu. Bunu daha da tatmin edici kılan şey Pryor'ın yüzündeki . Şaşkınlık bunu tam olarak karşılamıyordu. "suçsuz" yazan bir duvara toslamıştı.

"Ahm, Sayın Yargıç, korkarım ki Bay Cheeseman hakkındaki görüşümü şu an için saklı tutmak zorundayım," dedi.

Harry, "Şimdilik bu sorgulamanın devam etmesine izin veriyorum," dedi.

Pryor savcılık masasına ulaşmadan önce ayağımı Anderson'ın boğazına dayamıştım.

"Dedektif, daha önce de tespit ettiğimiz gibi, Bay Tozer'in cesedinde Ariella Bloom'a ait kan yok. Bir damla bile. Eğer kurbanlar

öldürüldüklerinde bulduğunuz yerde, Bay Tozer'ın üzerinde kan olacaktı. Bunu kabul ediyor musunuz?"

Anderson, "Hayır, kurbanların yattıkları yerde öldürüldüklerine inanıyorum," dedi.

"Sivinin yokuş aşağı aktığını kabul ediyor musunuz?" diye sordum. "Ben... tabii ki kabul ediyorum," dedi.

"Bu basit bir fizik, Dedektif. Carl Tozer, Ariella Bloom'dan çok daha ağırdı. Onun ağırlığı yatağın sarkmasına neden oldu. Bayan Bloom'un vücudundan sızan kan, yerçekimi kanunlarına yokuş aşağı akacak ve Bay Tozer'in üzerinde bulunacaktı, doğru mu?"

Tereddüt etti. Dudakları kıpırdadı ama boğazından ses çıkmadı.

"Bu mümkün," dedi.

Öldürmek için girdim. Ekranda Harper'ın lekelerin fotoğrafı vardı.

"Bayan Bloom öldürüldüğünde Tozer o yatakta olsaydı, üzerinde kan olurdu. Dedektif, gösteriyi gördükten sonra, diğer kurban öldürüldüğünde Carl Tozer'ın bu yatakta olmadığı açık değil mi? Kan, Carl Tozer'ın ağırlığı üzerine binmeden önce kurumuş ve çökelmiş olmalı?"

"Bu mümkün," dedi.

"Muhtemel olduğunu mu ?"

Dişlerini sıkarak konuştu. "Bu mümkün."

"Ve bu çapraz sorunun başında jüriye cinayetlerin ancak her iki kurban da o yataktayken, birlikte uzanırken işlenmiş olabileceğini söylediniz. Kanıtlar şimdi başka bir yeri işaret ediyor, değil mi?" Dedim.

"Olabilir. Bu, müvekkilinizin onları öldüren kişi olduğu gerçeğini değiştirmez" dedi.

Anderson'la kavga etmek üzereydim. Soruşturmasıyla ilgili daha pek çok soru vardı. Ancak yargıç elini kaldırdı ve durmamı istedi. Bir mahkeme memuru yargıca fısıldıyordu. Harry ayağa kalktı ve "Yirmi dakika ara veriyorum. Her iki avukatı da şu anda odamda görmem gerekiyor."

Sesi kızgın geliyordu. Mahkeme memuru ve Harry karşılıklı konuştular, Harry arka koridorda kayboldu ve katip bağırdı, "Herkes

Yüksel."

Neler olduğunu bilmiyordum. Pryor da bilmiyordu.

Ama bir şeyler dönüyordu. Jüri görevlisinin jüri üyelerinden defterleri topladığını gördüm. Lanet olsun. İhtiyacım olan son şey yeni bir jüriydi. Bu insanları daha yeni kazanmaya başlamıştım.

Her ne , Harry gerçekten çok kızmıştı.

Bir gürültü dikkatimi çekti. Yükselen sesler. Kargaşanın kaynağını buldum ve bir adım geri çekildim. Bunca yıldır hiç böyle bir şey görmemiştim.

Jüri kürsüsünde tam anlamıyla bir tartışma patlak vermişti.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Manuel Ortega

Yaş: 38

Piyanist, flütçü, gitarist. Ana geliri oturum müzisyenliği. Şu anda grubu yok. Boşanmış. On bir yaşında bir erkek çocuğu eski eşiyle yaşıyor. Mali durumu kötü (agresif alacaklılar). Oy kullanma geçmişi yok. Yirmi yıl önce Teksas'tan New York'a taşınmış. Kardeşi hapiste. Sosyal medya paylaşımları hapisane sistemine karşı güçlü görüşler içeriyor.

Suçsuz oyu olasılığı: 90 Arnold L.

Novoselic

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Tam olarak doğru anı beklemişti.

Yargılamak zor. Etrafında çok fazla insan vardı. Başkalarına yakın oturmak Kane için her zaman özel bir rahatsızlık kaynağı olmuştu. Yıllarını hedef aldığı insanların ince ayrıntılarına uyum sağlayarak geçirmişti: ses tonları, konuşma şekilleri, vücut duruşları, alışkanlıkları, tikleri, ritmi, kokuları, hatta dinlenirken ellerini kavuşturma şekilleri.

Diğer jüri üyelerinin arasına oturduğunda, bunu kapatması mümkün değildi. Başkalarına dair bu keskin his. Zaman zaman bunaltıcı bir hal alıyordu. Bazen de bundan memnun oluyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Bakmadan bile bunu hissedebiliyordu. Flynn savcıyı bir deliğe sokmuştu. İkinci sıradaki uzun, şişman adam. Cheeseman. Mobilyalar bile ona doğru dönüyor gibiydi. Büyüleyici bir hareketti.

Kane sağ bacağını hafifçe dışarı attı, sonra sol dizinin üzerine getirdi. Elini çapraz bacaklarının üzerine koydu ve bekledi. Kağıt topunun ileriye, öndeki sıraya doğru itildiğini biliyordu. Ayağının temas ettiğini hissetmişti. Ve sadece kısa bir kâğıt hışırtısı duymuştu.

Spencer soluna baktı, sesin kaynağını arıyordu. Sonra sağına. Hiçbir şey göremedi. Kağıdı görmek için eğilmesi gerekirdi.

Kane içgüdüsel olarak nerede olduğunu bilmesine rağmen artık not kâğıdı tomarını göremiyordu.

Spencer'in sağındaki jüri üyesi Betsy, avuçlarını onun yanına koydu ve koltuktaki pozisyonunu ayarladı, bacaklarını dışarı doğru salladı, sonra ayak bileklerini çaprazlayarak sıranın altına sıkıştırdı.

Bir şey duymuştu. Kane de duymuştu. Bu sefer daha yüksekti. Bir kâğıt çıtırtısı. Betsy araştırmak için eğildi ve elinde bir tomar kâğıtla yukarı çıktı. Bir süre hareketsiz kaldı, kâğıdı elinde tutuyor ve sanki kristal bir küreymiş gibi ona bakıyordu.

Kâğıtta "Suçlu" kelimesi açıkça görülebiliyordu. Rita, Kane'in yanındaydı. Betsy'nin yerden bir şey almasını izlemişti. Rita öne doğru kaydı ve bir elini nazikçe Betsy'nin omzuna koydu.

"Aman Tanrım, bu *suçlu* olduğunu mu gösteriyor?" diye fısıldadı Rita. "Evet, öyle," dedi Betsy.

Her iki kadın da boyunlarını Spencer'a doğru çevirdi. "Ne yapıyorsun Spencer?" dedi Betsy.

Spencer bir an için kafası karışmış bir halde Betsy'ye baktı. "Bu da ne?" dedi.

Jüri başkanı seslerini duydu ve onlara sessiz olmalarını söylemek için eğildiğinde Kane'in yanından geçti. İşte o zaman bir tomar kâğıdı gördü. Betsy, jüri memurunun üzerinde ne yazdığını görebilmesi için kâğıdı çevirdi. Memur dimdik ayağa kalktı. Sessiz olmalarını söyledi. Kağıt tomarını aldı ve yargıca doğru yürüdü.

Kane pasif kaldı ve şaşkın bir ifade takındı. Jüri memuru olmadan, Betsy her şeyi ortaya döktü.

"Sen çıkarıcı küçük bir piçsin, bunu biliyor musun?" dedi. Ve jürinin geri kalanı da bunu duydu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Sonunda jüriyi sakinleştirmek için mahkeme güvenlik görevlilerinin tamamı gerekti. Beş kişi. Ve jüri kürsüsünden çıkarıldıklarında hala tartışıyorlardı. Yıllardır yaptığım tüm duruşmalarda, jüri ilk kez mahkemeye saygısızlık etme riskiyle karşı karşıya kalmıştı.

Soluk tenli web tasarımcısı Chris Pelloşi bir eliyle Spencer'ın kazağını çekerken diğer eliyle Manuel Ortega'yı işaret etti. Bilimkurgu hayranı Daniel Clay, yaşlı Bradley Summers ve çevirmen James Johnson'a katılarak tüm kalabalığa bağırmaya başladı. Tartışmayı kaybetmişlerdi. İnsanlara sessiz olmaları için bağırmak asla işe yaramazdı.

Müzisyen Manuel, büyük Terry Andrews'un karşısındaydı. Bu sırada, Betsy ve Rita, Spencer Colbert'e saldırıyordu.

Sadece bir kişi tartışmanın dışında kaldı ve başını öne eğerek sessizce oturdu: Alec Wynn. Mahkeme memurları jüriyi salondan çıkardı.

Koridor kapısı arkalarından kapandığında bile tartışmayı duyabiliyorduk.

"Tanrım, oluyor?" dedi Bobby.

Müvekkilime döndüm ve onu rahatlatmaya çalıştım.

"Hiçbir fikrim yok, ama her ne ise, senin için iyi olabilir," dedim.

"Nasıl? Ne şekilde iyi?" dedi.

"Henüz erken ama jüri şu anda biraz *bölünmüş* görünüyor Bu iyi bir işaret. Umarız bu şekilde kalır."

Anlıyor gibiydi. Bobby daha iyi görünüyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Bu ona bir parlaklık veriyordu.

şeye değerdı. Bobby Solomon'un yanında oturup onu temsil etmek için çok şeyden vazgeçmişim. Şimdi ona bakınca, doğru seçimi yaptığımı anladım.

"Yani bir şansımız var mı? Yani, o bıçağı bugüne kadar hiç görmedim Eddie. Yemin ederim, bırakın dokunmayı, daha önce hiç görmedim bile," dedi.

"Bobby, yatak odasındaki sopa. Rudy bana normalde onu koridorda tuttuğunu söyledi, bu doğru mu?"

"Evet, kesinlikle. Ben bir çiftlikte büyüdüm ve babam silahları sevmezdi. Ön kapının yanında her zaman bir dörtlük bulundururdu. Korunmak için, anlıyor musun? Bir keresinde o tahtayı bir tahsildarın kafasında kırmıştı. Bunun için birkaç ay yattı. Çıktığında gidip kendine bir beyzbol sopası aldı. Onu da aynı yerde sakladı. Kapının yanındaki küçük oyukta. O kadar kolay kırılmayacağını söyledi. Nerede yaşarsam yaşayayım ya da ne kadar güvenliğim olursa olsun hep aynısını yaptım. Yine de hiç kullanmadım."

"Yeterince makul," dedim. Koridordaki o sopa ve Carl Tozer'ın boğazındaki gizemli morlukla bağlantısı hakkında bir fikrim vardı.

Katip aceleyle geldi. Harry hemen avukatı görmek istiyordu. Kâtipi Harry'nin odasına kadar takip ettik ve bu sefer Pryor çenesini kapalı tuttu. Jüri için endişelenmiş olmalıydı. Birbiriyle anlaşılamayan on iki kişi onu oybirliğiyle suçlu bulmayacaktır. Jüriyi geri kazanmak için savaşıyordu ve bunu biliyordu.

Harry masasının arkasında oturuyordu. Cüppesini çıkarıp asmıştı. Beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Masasının üzerinde toplanmış bir kâğıt parçası, onun yanında da uzun bir defter yığını duruyordu.

Harry'nin karşısındaki pelüş sandalyelere oturduk. Kâtip masasına oturdu ve stenograf da içeri girdi. Harry konuşur konuşmaz yazmaya başladı. Bu konuşma kayıt altındaydı.

"Beyler," dedi Harry, "Başboş bir jüri üyemiz var." "Lanet olsun," dedi Pryor, Harry'nin masasına vurarak.

Yüzümü ovuşturdum, Harry'den su istedim. Bir doz daha ağır kesici aldım. Benim de onlara ihtiyacım vardı. Şimdi her zamankinden daha çok. Kırık kaburgam bir yana, başım ağrımaya başlamıştı. Başım gayet iyiydi.

Kafatasımın arkasındaki şişliğe dokunmadığım sürece günün büyük bir kısmında rahattım. Şimdi tam anlamıyla bir baş ağrısının geldiğini hissedebiliyordum. Ve bunun dün gece bana vuran sopayla hiçbir ilgisi yoktu.

Harry'nin sözleri, vinç askısından düşen bir piyanoyla vurulmak gibiydi.

Serseri bir jüri üyesi.

Daha önce hiç başıma gelmemişti ama birçok hikaye duymuş ve gazetelerde okumuştum. Haydut jüri üyesi, kendi gündemi olan bir jüri üyesidir. Çoğu durumda, sanığı tanırlar. Uzaktan bir aile yakını ya da bir arkadaşlırlar. Akıllarında tek bir amaç vardır - jüriye girmek ve davayı kendi amaçlarına uygun yöne çekmek.

"Kim o?" dedi Pryor.

Harry, "Şuna bir bak, ama sakın eline alma. Üzerinde zaten yeterince parmak izi var."

İkimiz de ayağa kalktık ve Harry'nin masasındaki kâğıt topunu inceledik. "*Suçlu*" kelimesinin bir kağıda yazılıp jüri arasında dolaştırıldığını görmek, kafatasıma bir acı dalgası daha gönderdi.

"Davayı çekecek misin?" Dedim.

"Henüz emin değilim. Mahkemenin jüri üyelerine verdiği not defterlerini inceledim. Sanırım bir eşleşme buldum. İki defter boş. Diğerlerinin el yazısı buna yaklaşıyor bile. El yazısı uzmanı değilim ama bana oldukça benzer geldi," dedi Harry.

Harry masasının üzerindeki açık defteri işaret etti. Defterdeki el yazısı masanın üzerindeki toplanmış nottaki el yazısına benzemiyordu, tıpatıp aynıydı.

"Bana bir eşleşme gibi görünüyor, Yargıç,"

dedi Pryor. "Ben de," dedim.

Harry katipten jüri üyesini odasına getirmesini istedi. Çok beklememize gerek kalmadı. Kâtip Spencer Colbert'i içeri getirdi ve Harry'nin masasının kenarındaki fazladan sandalyeye oturmasını istedi. Bu jüri üyesini kaybetmeyi pek umursamazdım. Kağıt üzerinde bizim türden insanlara benziyordu. Yaratıcı, yenilikçi, liberal, dar boğazlı kazaklar giyen ve ot içen biri. İdeal biri olmalıydı.

Okul bahçesinde kavga ettiği için müdürün odasına götürülen bir ocuk gibi tedirgin bir Şekilde oturdu.

"Bay Colbert, burada kayıt altındayız. Bu kelimeyi bu kağıda yazıp jüri üyelerinize bir tür mesaj olarak bırakıp bırakmadığınızı bilmek istiyorum?" dedi Harry.

"Ne dedin? Hayır, benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Senin el yazına benzediği kesin," dedi Harry.

Colbert bir Şeyler söylemek için hamle yaptı ama sonra vazgeçti. Omuz silkti ve sonra Şöyle dedi: "Bu not hakkında hiçbir Şey bilmiyorum. Ben yapmadım, Yargıç."

"Her yeri dolaŐtım efendim. Nota ve defterinize baktım. Bu sizin son Şansınız," dedi Harry.

Jüri yesi yere baktı, bir Şey söyleyecekti ki başını salladı.

"Bekleyin Bay Colbert. Bir Şey söylemeden önce, içeri girip her jüri üyesini sorgulayabileceğimi bilmelisiniz. Ya da bana biraz zaman kazandırabilirsiniz. Çünkü günümü diğer jüri üyeleriyle konuşarak daha fazla harcamak zorunda kalırsam, ben size ne yapacağıma karar verene kadar geceyi yandaki mezarlıkta geçirmek zorunda kalacağınıza bahse girebilirsiniz," dedi Harry.

Başka bir Şey söylemesine gerek yoktu. Bir nezarethanede yirmi adamla bir akşam geçirme düşüncesi Colbert'i dürüst bir adam yapmıştı.

"Notu ben yazmadım. Zaten suçlu olduğunu da düŐünmüyorum," dedi ve hemen ardından tek kelime etmemiş olmayı diledi.

Yargıç sandalyesinde dönerek bize baktı ve "Bay Colbert bu jüriden azledildiniz. Henüz herhangi bir karar vermemiŐ olmanız gerekiyor. Sırf bu yüzden bile gidebilirsiniz. Size inanmadığımı söylemek zorundayım. Bence o notu sen yazdın. Bence jüri üyelerinizi sanığın suçlu olduğuna ikna etmek istediniz. Her , bu davaya daha fazla müdahale etmenize izin vermeyeceğim. Not hakkında henüz kararımı vermedim. NYPD'den bunu ve sizi araştırmasını isteyeceğim. Umarım kendi iyiliğin için doğruyu söylüyorsa. Eğer bu işte parmak iziniz varsa, benden tekrar haber alacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Spencer başını salladı ve işleri daha da kötüleştirmeden oradan uzaklaştı.

Pryor, "Jüri üyeleri olgunlaşmamış elmalar gibi ağaçtan düşüyor, Yargıç," dedi.

"Bir de bana sorYarım düzine yedek atamalıydım. Jüriye notu dikkate almamalarını söyleyeceğim. Başka bir şey söylemek isteyen var mı? Her birinize, davanın düşmesi için herhangi bir talepte bulunmayacağımı söyleyebilirim."

Pryor ve ben başımızı salladık. Bu konuda hatalı yargılama yapmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Harry jüriye notu dikkate almamalarını söylediye, yasal olarak hatalı yargılama için bir gerekçe yoktu. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Güzel," dedi Harry, "ikinci yedek jüri üyesini getireceğiz. Bütün duruşma boyunca buradaydı ve herhangi bir sorun yaşayacağını sanmıyorum. Şimdi işimize dönelim," dedi Harry.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

James Johnston

Yaş: 43

İki yıl önce Washington'dan New York'a taşınmış. Anne ve babası ölmüş. Başkentte kalan bir kardeş, erkek kardeş. Çevirmen (Arapça, Fransızca, Rusça, Almanca). Özel video konferans tabanlı bir çeviri hizmeti için evden çalışıyor. Mali durumu iyi. Çoğunlukla insanlarla tanışmak amacıyla çeşitli topluluk gruplarında gönüllü olarak çalışıyor. Sosyal hayatı yok. Fransız sinemasından, kurgusal olmayan eserlerden ve peynir tatmaktan hoşlanıyor. Seçmen değil.

Suçsuz oyu olasılığı: 50% Arnold L.

Novoselic

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki mahkeme güvenlik görevlisi jürinin duruşma salonuna dönmesini beklerken jürinin yanında kaldı. Jüriden hiç kimse konuşmadı. Kane biraz kahve içti ve jüri arkadaşlarını izledi. Çoğu gittikçe daha sinirli görünüyordu.

Jüri mahkemeye geri götürüldüğünde onları yeni bir jüri üyesi . Valerie Burlington kırklı yaşlarının ortasındaydı, pahalı siyah bir kot pantolon ve siyah bir bluz giymişti. Çok fazla mücevher takıyordu, hepsi altın ve hepsi gerçektir. Bileğindeki ağır zincir muhtemelen tek başına yirmi bin dolara mal olmuştu. Masrafına rağmen onu ucuz gösteriyordu. Kane'den uzakta, onun oturduğu sıranın diğer ucunda oturuyordu.

Yargıç jüriye Spencer'ın gittiğini ve yerine yedeklerden birini atadığını bildirdi. Söz verdiği gibi, Harry jüriye notu dikkate almamalarını söyledi ve tüm ifadeleri dinlemeden davayı tartışmamaları konusunda onları sert bir şekilde uyardı. Sonuçlarının ne olacağını açıkça belirtti.

Spencer gittiğine göre, Kane'in endişelenmesi gereken tek jüri üyesi Manuel'di.

Ama beklemek zorunda kalacaktı.

Bobby'nin avukatının sesi Kane'in konsantrasyonunu bozdu. Bu adamı hafife almıştı - Eddie Flynn. Bunu bir daha yapmayacaktı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dedektif Anderson beni tekrar gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu. Çok az tanık . Hızımı kaybetmiştim ve Anderson'ın ona ne sorabileceğimi düşünecek zamanı . Sürpriz yapma şansımı kaybetmiştim.

"Dedektif, bu cinayetlerin jüriye ilk başta anlattığınızdan farklı bir şekilde gerçekleşmiş olabileceğini kabul ettiğinizi tespit ettik. Nasıl olabileceğini göstereyim. Bay Tozer'in otopsi raporuna tekrar bir göz atın," dedim.

Anderson belgeyi önünde buldu ve "Ben hâlâ iki kurbanın da o yatakta öldürüldüğüne inanıyorum, Avukat Bey. Bay Tozer'in üzerinde neden kan olmadığını bilmiyorum ama bu bir şeyi değiştirmez."

İfadesini şimdilik görmezden geldim. Bu konuya geri dönmeye niyetim vardı.

"Raporun üçüncü sayfasında Bay Tozer'in boğazında bir morluk çizgisinden bahsedildiğini göreceksiniz. Bir inçin üçte biri genişliğinde ve üç inç uzunluğunda. Görüyor musunuz?"

"Evet."

"Kurbanların uyurken yatakta öldürüldüğü senaryonuz göz önüne alındığında, o çürüğün nasıl oluştuğunu düşünüyorsunuz?"

Bunu düşündü, raporun bir sayfasını çevirdi ve adli tabibin yaraları gösteren bir vücut şeması yaptığı cesedin diyagramına .

"Bilmiyorum. Belki de yatağa girmeden önce almıştır? Belki de cinayete bir ilgisi yoktur?" dedi.

"Cinayetle hiçbir ilgisi olmaması kesinlikle mümkün. Ya da en önemli şey olabilir. Şu fotoğraflara bir göz atın lütfen," dedim.

Arnold evin geri kalanını gösteren polis fotoğraflarını getirdi. Mutfak, koridorlar, oturma odaları. Mutfak hariç tüm zeminler kar beyazı halıyla kaplıydı.

"Eğer Bay Tozer yatakta ölmediyse, muhtemelen evin başka bir yerinde öldürülmüştür. Gördüğünüz gibi hiçbir yerde kan izi yok, değil mi?" Dedim.

Bu sefer cevap vermekte gecikmedi.

"Hiç . Bulduğumuz tek kan Mr.

Tozer o yataktaydı," dedi biraz muzaffer bir edayla.

"Dedektif, eğer davetsiz bir misafir mülke girmeyi başardıysa ve Bay Tozer'in başına bir torba geçirip arkadan çektiyse, boğazında da benzer bir morluk bulmayı beklersiniz, öyle değil mi?"

Anderson frene bastı. Bunun tahmin etmemiştii.

"Belki, ama Bay Tozer havasızlıktan ölmedi. Kafasına sopayla vurularak öldürüldü."

"Öyle görünüyor. Dedektif, sanığın o sopayı evde normalde nerede tuttuğunu biliyor musunuz?"

"Anladığımı söyleyemem," dedi.

"Koridorda, ön kapının yanında," dedim.

Anderson omuz silkti, başını salladı. "*Ne olmuş yani?*" der gibi.

"Diyelim ki sahte bahanelerle içeri girmeyi başaran bir davetsiz misafir, Bay Tozer'in kafasına arkadan bir torba geçirebilir, torbayı çekerek morarmasına neden olabilir, ardından sanığın sopasını kapıp Bay Tozer'ı kafasının arkasına sert bir darbe indirerek öldürebilir. Bu mümkün, değil mi?"

Ben soruyu sorarken dedektif başını salladı. Bunu kabul etmeye hazır değildi ve buna bir cevabı olduğunu düşünüyordu. Pryor itiraz edebilirdi ama Anderson'ın soruyu çalışmasına izin vermekten memnun görünüyordu.

"İmkânı yok. Eğer bunu o yaptıysa, kan lekesi nerede? Halıdaki tek bir kan damlası bile çarpar. Biz de

bu halıdaki kanı özledim."

"Ama eğer saldırgan Bay Tozer'in kafasına bir torba geçirdiyse hatta belki de ipli bir torba, o zaman darbeyi evin herhangi bir yerinde indirebilirdi, çünkü darbeden sıçrayan kan torbanın içinde kalırdı, değil mi?"

Mantıklı geliyordu. Boğazındaki morluğu ve halının üzerinde Tozer'dan kan gelmemesini açıklıyordu ve Ariella Bloom'un yatakta Tozer'ın üzerine neden kan gelmediğini de açıklıyordu. Tozer merdivenlerden yukarı çekilip cesedinin yanına yerleştirildiğinde kalbi durmuş olacaktı. Bu da daha fazla kanama olmayacağı anlamına geliyordu. Zaten orada olan kan, onun ağırlığı altında sıkışmış olarak kalacak ve çarşafa .

". Eğer böyle bir şey , neden Ariella Bloom'u öldürüp Tozer'ın cesedini yatağın içinde onun yanına koydular?" diye sordu Anderson.

Çaylakça bir hataydı. Harry, Anderson'a avukata soru sormamasını söylemek üzereydi. Tanıklar asla soru sormazlar, sadece cevap verirler. Ancak bu olayda, cevap vermekten mutluluk duydum.

"Çünkü Tozer'ın cesedi Ariella'nın yanında bulunduysa, biri onları yatakta birlikte bulmuş ve öldürmüş gibi görünür. Bu Bobby Solomon için bir sağlar ve soruşturmacıların tüm dikkatini ona yöneltir ve gerçek katilin kimliğinden uzaklaştırır, değil mi?"

"Bu *sizin* fikriniz," dedi Anderson.

"Fikirlerden uzaklaşalım, olur mu? Bayan Bloom'un vücudunda herhangi bir savunma yarası bulunmadığı açık bir gerçek, doğru mu?"

Anderson, "Evet. Sanırım saldırıya uğradığında hâlâ uyuyordu," dedi.

"Sekiz numaralı delili alabilir miyim lütfen?" Katibe söyledi.

Görevli arkasından uzandı ve mühürlü, plastik bir kanıt torbasına sarılı beyzbol sopasını çıkardı. Yatağın üzerine çıktım ve sopayı Tozer'ın yattığı taraftaki kettlebell'e doğru hafifçe salladım.

Donuk *gümbürtü* odanın içinde yankılandı. Sopayı geri verdim.

"Akçaağaçtan yapılmış bir sopanın metale çarpması çok büyük bir ses çıkarır. O sopa Carl Tozer'in kafatasına çarptığında büyük bir çatırtı olurdu, değil mi?"

"Biraz gürültü olacaktı, bunu kabul ediyorum."

"Ve sesin kaynağından birkaç santim ötede uyuduğunu söylediğiniz Bayan Bloom bu sesle uyanmaz mıydı?"

Burnundan nefes verdi. Hayal kırıklıklarından uzun bir nefes.

"Bunu söyleyemem," dedi.

Devam etme zamanı, masa ve bıçak davadaki önemli noktalardı.

"Olası bir cinayet silahı için mülk kaç kez arandı?" Dedim ki.

Düşündü ve "Belki bir düzine kez" dedi.

"Ve bıçak bu aramaların hiçbirinde bulunmadı, değil mi?" "Hayır, dediğim gibi, onu dün buldum."

"İyi bir saklanma yeriydi, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Sanırım iyi bir saklanma yeriydi ama sonunda bulduk." dedi.

"Silahın o aydınlatma armatürüne yerleştirilmesinin tek nedeni katilin silahın bulunmasını istememesiydi, öyle değil mi?"

"Doğru."

"Diyelim ki sanık ayakta durmak için masayı ve bıçağı kullandı, o zaman neden masayı kaldırıp eski yerine koymadı?"

"Bilmiyorum," dedi Anderson.

"Bıçağı sadece masa devrildiği için mi buldunuz?" "Sanırım öyle de diyebilirsiniz," dedi.

"Ve bu size katil ile o masa arasında bazı faaliyetler olabileceğini gösterdi, değil mi?"

"Evet."

"Katil masayı dik koymuş olsaydı bıçağı bulamayacak mıydınız?"

"Muhtemelen hayır," dedi Anderson.

"911 çağrısı ile ilk polis memurunun olay yerine gelmesi arasında neredeyse yedi dakika mı var?"

"Sanırım öyle."

"Masayı ters çevirerek katilin masada olduğu gerçeğini gizlemek için bolca zaman var, öyle değil mi?"

"Tekrar ediyorum, bu mümkün."

"Diyelim ki haklısınız ve sanık katildi, bıçağı saklamaya çalışıyordu. Bulunmasını istemiyor. Kimsenin aramayacağı bir yere saklamak için büyük çaba harcıyor. Hafif bir gölgeye. Sonra bir vazoyu kırıyor ve ışığın altındaki masayı deviriyor. Sanığın masayı devirdiğini ve kırıdığı vazoyu yerde bıraktığını mı söylüyorsunuz? Daha önce de itiraf ettiğiniz gibi, bu eşyalar polisleri doğrudan cinayet silahına götürecektir. Sanığın katil olması durumunda masayı o halde bırakması mantıklı değil, değil mi?"

"Katiller her türlü hatayı yapar. Bu yüzden onları yakalıyoruz."

Komodinin yanındaki kırık resim çerçevesinin bulunduğu yatak olay yeri fotoğrafını getirdim.

"Dedektif, 911 çağrısındaki cam kırılma sesi, müvekkilim tarafından komodinden düşürülen bu resim çerçevesi olabilir, değil mi?"

"Bu mümkün."

Bu cevaptan memnun oldu. Anderson'la işim neredeyse bitmişti. Sadece jüriye Tozer'ın ağzında bulunan doları görmezden gelmediğimizi söylemem gerekiyordu.

"Dedektif, dolar banknotu üzerinde yapılan adli testlerin hiçbirini bizzat siz yapmadınız, değil mi?"

"Hayır, hayır yapmadım."

"Sorun değil. Adli tıp memuruyla birlikte bu kanıtla ilgilenebiliriz."

Önceki geceyi düşündüm ve Anderson'ın ağzında kötü bir tat bırakmak istediğime karar verdim. Rudy Carp'ın ekibi Anderson hakkında ödevini yapmıştı ve bunu boşa harcamanın kabalık olacağını düşündüm.

"Elimizde sadece cinayet silahını o aydınlatma armatüründe bulduğunuza dair sözünüz var. İç İşleri tarafından kaç kez soruşturuldunuz?"

Anderson'ın gözleri kısıldı ve bana cevabını tükürerek söyledi.

"İki kez. Ve her türlü yanıştan aklandım - iki kez."

Anderson'ın kaşlarını çatı ve "Bu dava bittiğinde, üçüncü kez şanslı olabilirim" dedim.

Pryor itiraz etti. Jüri son sorumu dikkate almayacaktı.

"Teşekkür , Dedektif. Şu anda başka sorum yok," dedim.

Pryor'ın yeniden yönlendirme sorgusu yoktu. Anderson tanık kürsüsünden ayrılırken, beni öldürmek istiyormuş gibi bir bakış attı. Onun kirli olduğunu biliyordum. Mike Granger'ın kankasıydı. Dün gece ofisimin önünde verdiği küçük parti, Anderson'ın New York cinayet masasındaki en kötü adam olduğunu doğruluyordu. Orada bir düşman edinmişim. Gerçekten kötü .

Saat bire yaklaşıyordu. Harry'nin saate baktığını gördüm.

"Bayanlar ve baylar, öğle yemeği saati yaklaşıyor. Jüri üyelerinin öğle arasında yapmaları gereken bazı işler var. Saat üçte tekrar toplanmayı öneriyorum. Mahkeme ertelenmiştir," dedi Harry.

Savunma masasına döndüğümde Arnold bana jüri hakkında bilgi verdi.

"Senden hoşlanıyorlar. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama inkar edemem. Sanırım bizim tarafımızda dört jüri üyesi var. Sen masayı devirmekten bahsederken kadınlardan ikisi başını sallıyordu. Sopayla kettlebell'e vurmak da iyi gitti."

Bunun üzerine Bobby konuşmaya eğildi ve "Teşekkürler. Sizi yanımda gördüğüme sevindim çocuklar."

"Çok heyecanlanmayalım. Hâlâ başınızı ciddi şekilde derde sokabilecek daha pek çok savcılık tanığı var. Ve içimden bir ses Pryor'ın birkaç sürpriz daha olduğunu söylüyor," dedim.

Mahkeme salonu boşalmaya başladığında, mahkemenin arka tarafına dizilmiş bir düzine takım elbiseli adam gördüm. Bobby'nin hâlâ bir güvenlik görevlisi vardı. Bobby'yi oradan güvenli bir şekilde çıkarmaya, mahkeme binasında bir dürüm yiyebileceği ve sırlarını küçük bir odaya götürmeye hazırdılar. Neredeyse ona ağırlık yaptığını görebiliyordum. Adamın üzerinde suçluluk duygusu vardı. Saklamayı seçtiği bir gerçek. Cinayetlerin işlendiği geceyle bağlantılı olduğuna şüphe yok. *Ne saklıyorsun, Bobby?*

Bunun üzerinde duramadan kalabalık azaldı ve iki kadının ilerlemeye çalıştığını gördüm.

Harper ve FBI'dan arkadaşı Delaney. Ne bulduklarını bilmiyordum. Yüzlerindeki ifadeden bunu anlamak zordu. Tek bildiğim büyük bir şey bulduklarıydı. Son izleyicileri de aralarına alarak ilerliyorlardı ki Harper savunma masasına geldi ve "Hemen şimdi konuşmamız gerek. Buna inanamayacaksınız."

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Bradley Summers

Yaş: 64

Emekli posta işçisi. Dul. Devletten emekli maaşı ile iyi bir mali durumu var. Borcu yok. Mal varlığı yok. İki çocuğundan da ayrı (biri Avustralya'da, diğeri Kaliforniya'da yaşıyor). Ara sıra parkta satranç oynuyor. Demokrat seçmen. İnternette varlığı yok. New York Times okuyor.

Suçsuz oyu olasılığı: %66 Arnold L.

Novoselic

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Kane ilk kez bir polis aracına bindirilmiyordu. Jüri üyesi arkadaşlarıyla birlikte mahkemenin yan girişinden dışarı çıkarıldı. Mavi-beyaz NYPD Crown Vics'leri kaldırırda sıralanmıştı. Araçları ön tarafa alamadılar. Trafik yönetimi, adliye binasının dışındaki kalabalık nedeniyle Center Caddesi'nin yarısını kapatmak zorunda kalmıştı.

Onu daireye götüren polis hiç konuşmadı. Birlikte üç kat yukarı çıkan asansöre bindiler. Polis memuru Locke, Kane yatak odasına gidip çantasını hazırlarken dairenin dar koridorunda sessizce bekledi.

Pantolon, iç çamaşırı, çorap, iki gömlek ve iki çift pantolon bir çantada. Özel bir çanta. Kane bunu yıllar önce Vegas'ta kendisi için yaptırmıştı. Elle dikilmişti, kalın İtalyan derisinden yapılmıştı ve dükkândan aldığı güncü kadar iyi görünüyordu. Bir tıraş bıçağı, diş fırçası ve ilaçları da çantanın içindeydi. Antibiyotikler. Dijital termometresini de çantasına koydu ama ateşinin normal olup olmadığını kontrol etmeden önce.

Kane ellerini çantanın içindeki bir dikiş boyunca gezdirerek etrafı yokladı. Başparmak şeklindeki çentiği buldu ve çekti. Metal dedektörlerini atlatmak için alüminyum folyoyla kaplı gizli bir kılıf. Kılıf, üreticinin marka adını taşıyan metal bir rozetin karşı tarafında duruyordu. Polisler dedektörlerinin logodaki metali algıladığını düşüneceklerdi.

Kane bazı temel malzemeleri getirdi. Basit bir cinayet setini oluşturan küçük eşyalar. Bunları gizli kola yerleştirdi, fermuarını çekti.

çantayı aldı ve salondaki polis memuruna katıldı. Memur Locke salondaki masanın üzerinde duran dergilerden birini karıştırdı.

"Balık mı tutuyorsun?" dedi Locke.

"Evet, fırsatını bulduğumda," dedi Kane.

"Ben ve birkaç arkadaşım yılda iki kez Oswego nehrine gideriz. Orada iyi balık tutulur."

"Ben de öyle duydum. Sezon açıldığında mutlaka kontrol edeceğim," dedi Kane.

Center Street'e dönüş yolculuğunu balıkçılık hikâyelerini paylaşarak geçirdiler. İki adam da kaçan büyük balıktan bahsetti. Bütün balıkçılık hikayeleri aynıydı. Locke, Kane'i arka girişten adliyeye geri götürdü. Polis gitti. Kane odada yalnızdı. Geri dönen ilk jüri üyesi. Duruşma çok zor geçmemeliydi. Jüri üyesi arkadaşlarına güvenebileceğini biliyordu. Kane'in düşünceleri duruşmanın ötesine geçti. Bir sonraki hamlesini aylardır planlıyordu. Duruşma, planlarını değiştirip değiştirmemesi gerektiğini düşünmesine neden olmuştu.

Kane masaya bir onluk koydu. Tura - planına sadık kaldı.

Yazı gelirse yeni bir plan yaptı.

Yazı tura attı.

Yaşam ve ölüm havada dönüyordu. Kaderin kendisi, tamamen şans eseri karar veriyordu. Para ne tarafa düşerse düşsün Kane dikkatli olacaktı. Bu belirsizlik Kane'i heyecanlandırıyordu. Bunu midesinin derinliklerinde hissedebiliyordu.

Para masanın üzerine sıçradı ve hareketsiz kaldı.

Yazı.

On senti bir kenara koydu ve bir sandviç yedi. Yemeğini yerken, şimdi hayatını on sent sayesinde bağışlanmış olarak geçirecek olan adamı düşündü. Kaçtığı dehşeti asla bilemeyecekti. Aslında, Rudy Carp tehlikede olduğunu bile asla bilmeyecekti.

Elbette bu, geçiş ücretini başka birinin ödemesi gerektiği anlamına .

Çantasını alan Kane odadan çıktı, koridordan aşağı indi, banyoyu buldu ve boş olduğundan emin oldu. Kabini kilitledi, gizli kılıfından tek kullanımlık cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Neredeyse hemen cevaplandı.

Kane, "Rhode Island için plan değişikliği" dedi.

"O bozuk paran bir gün senin de başını belaya sokacak. Dur tahmin edeyim, Carp'a geçiş izni verilecek," dedi ses.

"Madeni para akıllıca bir seçim yaptı. Flynn sabaha kadar Amerika'daki tüm gazetelerde ve sosyal medyada yer alacak. O mükemmeli biri. şimdi bana ihtiyaım olanı getirebilir misin?" diye sordu Kane.

"Bu gidebileceğini düşünmüştüm. Flynn her zaman manşetleri alacaktı. Sanırım memnun kalacaksın. İhtiyaın olan şeyi JFK'nin oradaki arabana bıraktım," dedi ses.

"Sende zaten var mı?"

"Bir fırsat gördüm. Yakaladım. Flynn zaten çok fazla soru soruyor. Anderson neredeyse birkaç kez mahkemede topu düşürüyordu. Onu korumak zorundayız."

"Elbette, ortaklar bunun için vardır. Anderson'ın bundan hoşlanacağını düşünüyorum," dedi Kane, "Flynn'den nefret eder."

"Biliyorum. Neredeyse Flynn için üzüleceğim. gelecekler hakkında hiçbir fikri yok."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

İki kat aşağıdaki sıkışık danışma kabini ucuz tıraş losyonu ve vücut kokusu kokuyordu. Delaney aldırıyor gibiydi. Kokuya alışması birkaç dakika süren Harper için daha büyük bir sorun teşkil ediyordu. Böyle şeylere karşı hassastı.

Her ikisi de danışma kabinindeki masanın üzerine koydukları dosyaları ve boş sayfaları taşıyordu. Önce Harper gitti.

"Richard Pena'nın kurbanları Dollar Bill soruşturmasıyla bağlantılı" dedi.

Carl Tozer'ın ağzında bulunan bir dolarlık banknottaki Pena'nın DNA'sıydı. Bobby Solomon'un parmak izi ve DNA'sıyla birlikte. Ancak Pena, banknot basılmadan on iki yıl önce ölmüştü. Büyük Kuzey Carolina eyaleti tarafından dörtlü cinayetten idam edildi. Pena'ya atfedilebilecek kurbanların sayısı onu öne çıkarıyordu. Elbette hepsi bu katille bağlantılı olamazdı.

"Suç mahallerinde dolarlar bulundu mu?" Ben sordum.

İkisi de hemen cevap vermedi. Gözleri birbirlerine kayarak kimin söylemesi gerektiğini sordular. Sonunda Delaney bir dosya açtı ve bazı fotoğrafları ortaya koydu.

Dört fotoğraf. Dört kadın. Hepsi beyaz. Hepsi genç. Hepsi de ölü. Fotoğraflara bakılırsa, hepsi bir çimenlikte ya da bir tür çimenlik alanda bulunmuş. Poz vermişler. Uzuvarları sanki zıplama hareketi yapıyorlarmış gibi yayılmış. Hayır, zıplama hareketi değil. Yıldız atlayışları.

Boğazlarında morluklar vardı. Başka bir şiddet belirtisi yoktu, ancak sadece resimlerden bunu anlamak zordu. Kızların hepsi tamamen giyinikti. Kapüşonlular, hırkalar, tişörtler ve kot pantolonlar.

"Hepsi Chapel Hill'deki UNC'de öğrenciydiler. Cesetleri muhtemelen bir minibüsten kampüse atılmış. En büyük kız yirmi üç yaşındaydı," diyor Delaney.

Bir çatlama sesi konsantrasyonumu bozdu. Farkında olmadan masanın çürük ayağını tutuyordum ve neredeyse ikiye ayıracaktım.

Kendime geldim, öfkemi yenmeye ve fotoğraflara gerçekten bakmaya çalıştım. İlk başta . Sonra, bir fotoğrafta kurbanlardan birinin bluzundan çıkıntı yapan bir şey gördüm. Sütyeninin içine sıkıştırılmış bir dolar.

Onu görür görmez Delaney başka bir fotoğraf çıkardı. Bu seferki dört kurbanın kolajıydı. Sütyenlerinin altından dolar banknotları çıkmıştı.

"Kahretsin," dedim.

"Polisler bunu medyadan sakladı. Dolarlardan birinin üzerinde DNA buldular. İlk başta veri tabanında bir eşleşme bulamadılar. Daha sonra polis ve kampüs güvenliği kampüste yaşayan ya da çalışan bin dört yüz erkek üzerinde gönüllü DNA testi yaptı. Richard Pena'ya ulaştılar. Hizmetliydi ama kurbanlardan biriyle de kısa bir süre çıkmıştı. Sonuncusu, Jennifer Esposito. Ve evet, dolarlar işaretliydi," dedi Delaney.

Dört fotoğrafı daha havaya kaldırdı. Büyük mühür her biri için aynı yerlere işaretlenmişti. Aynı ok ucu, aynı zeytin yaprağı, aynı yıldız.

"Polisler delil olması amacıyla paraların fotoğrafını çekti. İşaretleri fark etmediler ya da fark etseler bile duruşmada bu konuda fazla bir şey söylemediler. Dört kurbanın DNA'ları ve boğulma izleri onların dumanı tüten silahı oldu," diyor Delaney.

"Ve Pena DNA'yı gönüllü olarak mı verdi?" Ben sordum.

"Fazla seçeneği yoktu," diyor Harper. "Üniversite, çalışanları için bunu neredeyse zorunlu hale getirdi. Belki de geriye hiçbir iz kalmadığını düşündü. Ne olsa katil çok dikkatliydi. DNA eşleşmesi onu rekor sürede mahkum etmeye yetti. Cinayetlerden önce, Chapel Hill kampüste bir seri tecavüzcü tarafından terörize edilmişti. Tecavüzleri Pena'nın üzerine yıkamadılar, ama satır aralarını okuyan polisler tecavüzcünün Pena olduğunu ve

..bahis. Kasaba aylardır korku içinde yaşıyordu ve bunun için birini sandalyeye oturtmaya hazırdılar. Duruşma iki gün sürdü. Jüri sadece on dakika müzakere etti. Sanırım Pena'nın pek bir savunması olmadığını söyleyebiliriz. Avukat tutacak parası yoktu ve kamu avukatı da uyuyordu ya da umursamıyordu. Temyiz başvuruları hızlı ve sert bir şekilde reddedildi. Halk bu adamın ölmesini istedi ve devlet de buna uydu."

Bu hızlıydı. Adalet çoğu konuda acele etmezdi. Bu davada olmadı.

"Pena masumiyetini korudu mu?" Dedim.

"Son nefesine kadar," dedi Harper.

"Hepsi öyle," dedi Delaney.

Fotoğrafları elimden ittim ve "Ne demek *hepsi yaptı*?" dedim.

Harper karşımdaki sandalyeden kalktı ve Delaney'nin arkasındaki küçük alana doğru yürüdü.

"Daha fazlasını bulduk," dedi Delaney. "Siz gittikten sonra yeni arama bültenleri yayınlamak için onay aldım. Solomon davasındaki bir dolarlık banknot, üstlerime gitmem için bana cephane verdi. Doğu Yakası'ndaki on üç eyaletteki tüm şerif ve ilçe polis cinayet bürolarını alarma geçirdim. Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan orijinal eyaletler. Sanırım bunu . Güzel. Biraz zamanımı aldı. Üç kurbanı olan bir teoriydi ve kolluk kuvvetlerinden sağlam mahkumiyetleri olan kapanmış davaları araştırmalarını istemek için yeterli değildi. Solomon'la birlikte müdürüm uyarıları yayınlamam için bana izin verdi. Ayrıca bu eyaletlerdeki her bir ilçedeki yargıçlara ve katiplere uyarı göndermek için izin aldım. Bu bir ilkti. Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Ve sonuç aldık."

Sandalyemi masaya yaklaştırdım ve Delaney'nin dosyasından belgeleri çıkarmasını izledim. Elastik bantlarla bir arada tutulan dört ayrı paket. Onları teker teker önüme koydu. Gazete kupürleri, polis raporları, savcılık dosyaları vardı.

"Georgia'da siyahi bir kiliseye kundaklama saldırısı. İki kişi öldürüldü. Bir kutu benzinin yanında kısmen yanmış bir dolar bulundu. Ateşi yakmak için bir dolar kullanılmış, ardından kundakçı banknotun üzerindeki alevleri söndürmüştü. Benzinin üzerindeki parmak izleri, beyaz bir

Axel adında, devlet piyangosundan iki milyon dolar kazanmış üstünlükçü bir zavallı."

Bir sonrakine tokat .

"Pensilvanya Karindeşeni. Kendi evlerinde parçalara ayrılmış, kısmen yamyamlaştırılmış ve ölümden sonra sakat bırakılmış üç kadın. Üçü de 2003 yazında iki hafta içinde bulundu. Saldırıları eyaletin her yerinde meydana geldi. İç çamaşırlarına doldurulmuş dolarlar bulundu. Paranoyak bir şizofren olan Jonah Parks, kendisine mazeret sunan yeni karısının itirazlarına rağmen cinayetleri itiraf etti. Bu onu hapisten kurtarmaya yetmedi."

Başka bir paket. Bana bakan başka bir ölü yüz. Bu sefer bir kamyonun direksiyonunda oturan bir adam.

"Pitstop katili. Beş adam, hepsi kamyon şoförü. Connecticut'ta bir otostopçu almışlar ve ölmüşler. Yakın mesafeden kafasından vurulmuş ve soyulmuş. Arabanın ön paneline bir dolar bırakılmış. Polisler bunun otostopçunun bahşişi olduğunu düşünmüş. Banknotun üzerindeki parmak izi polisleri, uzak bir akrabası öldükten sonra kendisine yüklü bir miras bırakan ve yeni bir eve yerleşen bir serseriye . Adamın tadını çıkaracak vakti ."

"16 yaşındaki Sally Buckner. Maryland'de. Kaçırıldı, tecavüze uğradı, iki ucu keskin bir bıçakla öldürüldü. Polisler cesedi komşusunun verandasının altından çıkardıklarında elinde bir dolarlık banknot buldular. Seksen bir yaşındaki Alfred Gareck cinayeti reddetti. DNA yok ama ikinci derece kanıtlar var. Cumartesi sabahları onun için dükkâna giderdi ve Gareck de her zaman birkaç dolar öderdi. Faturada Gareck'in parmak izleri var. Cinayet mahkumiyetinden bir hafta sonra öldü," dedi Delaney.

Başını salladı. "Büyük mühür tüm dolarların üzerine her zamanki gibi işaretlenmişti. Ok başı, yaprak, yıldız. Hâlâ New Jersey, Güney Carolina, Virginia ve Rhode Island'dan bir şey çıkmasını bekliyoruz. Belki de o eyaletleri vurmamıştır. Belki de vurdu ve biz henüz bulamadık."

Hiçbirimiz konuşamıyorduk. Harper sırtını duvara dayadı ve yere baktı. Hepimiz hissettik. Odada siyah, şeytani bir şey vardı. Düşünmek kendinize izin vermediğiniz bir şey. Hepimiz

bir şeyden korkarak büyümüştür. Öcünden, dolaptaki canavardan ya da yatağın altında saklanan şeytandan. Ve aileniz size bunun sadece hayal gücünüz olduğunu söyler. Şeytan falan yok. Canavar yok.

Ama var.

Hayatımda boktan şeyler yapmıştım. İnsanları incittim. İnsanları öldürdüm. Başka seçeneğim yoktu. Nefsi müdafaa. Ailemi korumak. Başkalarını korumak. Böyle durumlarda bile bir adamı öldürmek kolay değildir. Harper'ın daha önce tetiği çektiğini tecrübelerimden biliyordum. Bir adamı . Delaney'nin daha önce birine zarar verip vermediğinden emin değildim ama bunun nasıl bir his olduğunu bilmek için böyle bir deneyim yaşamasına gerek yoktu. Bu bazen aşılması gereken bir çizgiydi.

Ama her zaman bir yara izi bıraktı.

Burada zevk için cinayet işleyen bir adam vardı. Bu bir oyundu. Ama bu bir insan değildi. Bu canavarlardan biriydi.

Sormak istediğim soruyu biliyordum ama bir türlü söyleyecek cesareti bulamıyordum. Dudaklarım kurumuştı. Onları ıslattım, yutkundum ve "Kaç kurban var?" dedim.

Delaney cevabı biliyordu. Harper da öyle. Bu bilgi her ikisine de ağır geliyordu. Harper gözlerini kapadı ve cevabı fısıldadı.

"Bildiğimiz kadarıyla on sekiz. Ariella Bloom ve Carl Tozer'ı da sayarsanız yirmi."

"Ariella ve Carl'ı da sayıyor muyuz, Ajan Delaney?" Ben sordum.

"Sanırım öyleyiz ama bu konuda çok gerideyiz. Ve bu hala canlı bir soruşturma. Bunu sizinle paylaşıyorum çünkü bana siz getirdiniz. Mahkemeye FBI'ın Bloom ve Tozer cinayetleri ile Doğu Yakası'nda faaliyet gösteren bilinen bir seri katil arasındaki olası bağlantıyı araştırdığını söylemeye hazırım, ama hepsi bu. Başka kanıt ya da bilgi yok. Solomon bu cinayetlerden suçlu bulunursa, yüzüme bir kapı daha kapanmış olacak. Kapanmış bir davayı açmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Mahkûmiyet kararı varken mi? İmkansıza yakın."

Oda tekrar sessizliğe gömüldü.

"Kurbanlar arasında herhangi bir bağlantı var mı? Bu insanları hedef almasının bir yolu olmalı. Tamamen rastgele olamaz," dedim.

Harper, "Henüz herhangi bir bağlantı bulamadık," dedi. "çalışıyoruz. Bu konuda çalışarak sana daha faydalı olabileceğimi düşünüyorum, Eddie. Şimdiye kadar, her eyaletteki kurbanlar arasında bir bağlantı yok. Farklı yaşlar, farklı cinsiyetler, farklı ırklar, farklı geçmişler."

Başımı salladım. O haklıydı. Ama bunların hiçbiri Bobby'ye mahkemede yardımcı olamayacaktı. Tam olarak değil.

"Bir bağlantı olmalı. Doların üzerindeki işaretler? Demek istediğim, bu adam bir çeşit karanlık görevde. Bir amacı var. Bir planı var. Yirmi kişiyi öldürdü ve polisler ve federaller onu aramadı bile. Her cinayetin suçunu bir başkasının üzerine atmayı başardı," dedim.

O kelime, o garip kırmızı kelime - cinayet. Her nasılsa bu kelime dilime yapışmış gibiydi. Zihnim gitmesine izin vermek istemedi.

Her şeyin kafamda oturması için bir an bekledim. Yakında mahkemeye geri dönecektim. Gözlerimi kapattım ve zihnimin dolaşmasına izin verdim. Bilinçaltımda bir yerlerde cevabı bulmuştum.

Yavaş başladı. Odada düşük bir nabız gibi. Bir kemanın kalbinden gelen titreşim gibi. Ufacık. Uvertürün ilk notası çalınmadan hemen önce parmakların tellere yaptığı baskı gibi. Hissedebiliyordum. Ve sonra oradaydı, tam .

"Bu davaları incelemek için zamana ihtiyacım var. Umarım diğer eyaletlerden de bir şeyler bulabiliriz. Eğer bunları kullanacaksak, organize etmeli ve kurbanlar arasındaki bağlantıyı bulmalıyız. Anlaşma yapmak istiyorsan bu kanıtı Pryor'a servis etmeliyiz, Delaney? Bu arada bugünlük davayı geri çekeceğim. Harry'den yarına kadar ertelemesini isteyeceğim. İhtiyacım olursa ertelemeyi kabul edebileceğimi söyledi. Ve ihtiyacım var. Hepimizin var," dedim.

Ben konuşurken, gözlerim düşüncelerimle birlikte odanın içinde dolaşıyordu.

Sonra maestro ellerini hareket ettirdi. Ve ilk nota zihnimde yankılandı.

"Ne tür bir anlaşmadan ?" dedi Delaney.

"Bu tek seferlik bir teklif. Pazarlık yok. Kabul ya da git. Yarın mahkemede olacaksın. Tanıklık etmene de ihtiyacım olabilir ama bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Tek ihtiyacım olan şey

Bu dosyaları savcıyla paylaşın ve size ihtiyacım olursa bana söylediklerinizi jüriye de söyleyeceğinize dair söz verin."

Kollarını kavuşturdu, omzunun üzerinden Harper'a baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Size yapamayacağımı zaten söyledim. Soruşturmayı tehlikeye atamam," dedi.

"Hiçbir şeyden ödün vermeyeceksin. Mahkemeye gel. İfade vermeyi kabul et ki savcıya tanık olacağını söyleyebileyim. Ama tanıklık etmek zorunda değilsin. Eğer bunu kabul edersen, yemin ederim adamını yirmi dört saat içinde gözaltına alacaksın."

Delaney böylesine cesur bir iddia karşısında şaşırarak koltuğunda geriye doğru sallandı. "Peki Dollar Bill'i tam olarak nasıl teslim edeceksin?" dedi.

"En iyi kısmı da bu. Onu *ben* teslim etmeyeceğim. Eğer yarın her şey yolunda giderse, Dollar Bill FBI'ın kollarına kendi başına yürüyecek."

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Cassandra Deneuve

Yaş: 23

İki yıl önce adını değiştirdi. Daha önce Molly Freudenberger olarak biliniyordu. New York Üniversitesi'nde Set Tasarımı kabul edilmiş. McDonald's'ta çalışıyor. Ebeveyn desteği sayesinde maddi durumu iyi. İki yıl içinde iki üniversite dersini bırakmış. Çok sayıda ilişkisi var. Büyük Instagram takipçisi. Kedileri seviyor. Oy verme geçmişi yok.

Suçsuz oyu olasılığı: 38% Arnold L.

Novoselic

BÖLÜM KIRK YEDİ

Yeni jüri üyesi şingırdayarak ve tıngırdayarak mahkemeye girdi. Kane'i şimdiden kızdırmaya başlamıştı. Sol ayak bileğinde, en ufak bir hareketinde bile takırdayan bir bilezik vardı. Diğer jüri üyeleri de bunu fark etmişti. Valerie Burlington ve halhalı, çok geçmeden en hoşgörülü jüri üyeleri için bile kara tahta üzerindeki bir jilete dönüşecekti.

Kane onun ayağını kesmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmek için kendine izin verdi. Kendini ayak bileğinin hemen altındaki damarlara bakarken buldu, sahte bronzluktan çamur düzlüğündeki solucanlar gibi kabarıyorlardı.

Valerie ayağını salladı ve kulaklarının etrafına düşen tıslamaları ve fısıltıları duymazdan geldi.

Neyse ki jüri uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

Yargıç davayı sabaha ertelediğinde Kane hayal kırıklığına uğradı. İyi tarafından bakacak olursak, bu ona biraz daha zaman kazandırmıştı.

Jüri odasına geri döndüler, çantalarını topladılar ve arka çıkıştan adliyeyi terk ettiler. Sarı bir belediye otobüsü onları Manhattan'ın dışına çıkardı. İki mahkeme görevlisi de jüriyle birlikte otobüse bindi. Otoyolda neredeyse bir saat boyunca JFK Uluslararası Havaalanına yol aldılar. Ama havaalanına gitmiyorlardı. JFK çevresinde bol miktarda bulunan tek şey makul fiyatlı oteller. Birçoğu Jamaica mahallesinde; Queens'in orta sınıf bir dilimi. On iki jüri üyesini ve yedekleri Manhattan'da bir otele yerleştirmek çok pahalıydı.

Mahkeme ofisi üç otel tercih etti. Holiday Inn, Garden Inn ve eğer gerçekten sıkışırlarsa - Grady's Inn. Anlaşıldı ki

sıkışmışlardı. Kane bundan emin olmuştu. Bir hafta önce hem Holiday Inn hem de Garden Inn'de çeşitli stratejik rezervasyonlar yapmak için bir dizi ön ödemeli kredi kartı kullanmıştı. Her iki otel de meşguldü, bu yüzden her otelde sadece yarım düzine kadar rezervasyon yapması gerekmişti. Hepsi farklı isimler altında. Bazı rezervasyonlar internet üzerinden, bazıları da tek kullanımlık cep telefonu ile yapılmıştı. Her rezervasyonda ya telefonda ya da otelle e-posta yoluyla bir oda ve bir kat belirtmişti.

Sonuç olarak ne Holiday Inn ne de Garden Inn, blok rezervasyon yapmaya çalışan mahkeme memuruna aynı katta on beş oda teklif . Güvenlik amacıyla, tecrit altındaki jüri üyelerini izlemek için kata bir güvenlik görevlisi yerleştirilmesi gerekiyordu. Bir otelin iki ya da üç katını izlemek mümkün değildi. Mahkeme güvenliğinin insan gücü yoktu. Hayır, efendim. Bir güvenlik görevlisi. Tek kat. Kurallar böyleydi.

Geriye Grady Inn kaldı. Tek kat. Bir bekçi.

Otobüs Grady's'e yanaştı ve Kane jüri üyesi arkadaşlarının kalacakları yeri gördüklerinde yüzlerinde beliren hayal kırıklığı dolu ifadeyi izledi.

"*Bates Motel* tabelasını ne zaman indirdiler?" diye sordu Betsy, jüri üyeleri ve mahkeme görevlilerinin gergin kahkahaları arasında.

Jüri lobiye girdi. Daha çok bir cenaze salonunun karşılama alanına benziyordu. Koyu meşe paneller her duvarı , pencerelerdeki pislikten sızan azıcık ışığı da emiyordu. Kane haşlanmış sebze kokusunu tanıdı. Kapıcı, giriş holünde yanından geçen jüri üyelerine başıyla selam verdi. Çantalarını almadı. Aslında adam biraz yüklü görünüyordu. Öyle de kokuyordu. Geyik kafaları, yaşlı otel resepsiyonistinin arkasında bir sıraya dizilmişti. Kadın seksen yaşlarında ve sağırdı. Mahkeme memuru geyiklerden biriyle daha kolay konuşabilirdi.

Kane, onlar lobide beklerken Manuel'in yanında durduğundan emin olmuştu. Kane onu dürttü. Manuel Kane'e baktı. Kane eğildi ve fısıldadı, "Solomon'un masum olduğunu düşündüğünü biliyorum. Aynı fikirdeyiz. Yapmadığı bir şey için hapse girmesine izin veremeyiz. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Kane bilgece başını salladı. Manuel bunu düşündü, sonra gizlice başparmağını kaldırarak *tamam dedi*.

On dört anahtar dağıtıldı. Gerçek anahtarlar. Kaydırmalı kartlar değil. Öyle bir yerdı. Otel bir zamanlar büyük bir evmiş. Kırka yakın oda beş kata yayılmıştı. Asansör yoktu. Jüri yeleri mahkeme memurunu dördüncü kata kadar takip etti. Sonra da onun önünden geçerek odalarına ıktılar. Kane'e koridorun sağ tarafındaki kırk bir numaralı oda verilmişti. Kilitteki anahtarla, başka bir jüri üyesinin arkasından kapıya ulaşmasına yetecek kadar oynadı.

Valerie'ydi. Arkasındaki mücevher şıngırtısının kesildiğini duydu. Döndü ve şöyle dedi: "Valerie, zgnm ama migrenim var. Sabahın erken saatlerinde güneş o odayı aydınlatıyor ve bu da baş ağrılarımı . Sizinle takas yapmam mümkün mü?" dedi Kane.

Valerie gülümsedi, Kane'in kolunu okşadı ve "Elbette sakıncası yok, tatlım. Sen benim odamı al."

Kane otuz dokuz numaralı odanın anahtarını aldı, memnuniyetle gülümsedi ve Valerie'ye teşekkür etti. Yeni odasının kapısını açtı, sonra kapatıp arkasından kilitledi. Oda küçüktü ama kirliydi. Büyük pencere alt katın saçaklarına bakıyordu. Sol tarafta, düz bir çatıya doğru eğimliydi. Aşağıdaki bahçe hemen görülebiliyordu.

Kane çantasını yatağın üzerine attı, sonra uzandı ve uyudu.

Bir saat sonra kapısına vurularak uyandırılmış. Mahkeme memuruna kendini iyi hissetmediğini ve akşam yemeğine gelmeyeceğini söyledi. Onun yerine biraz uyuyacaktı. Hayır, doktora ihtiyaı yoktu.

Kane tekrar uyumayı başardı ve gece birde uyandı. Parlak. Uyanık. Dinlenmiş.

Kıyafetlerini değiştirdi, ateşini kontrol etti. Biraz daha antibiyotik aldıktan sonra Kane çantasını topladı, kar maskesini taktı ve pencereden dışarı ıktı.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Alec Wynn

Yaş: 46

Klima mühendisi, şu anda . Bekar. Cumhuriyetçi. Mali durumu kötü görünüyor ama henüz ciddi değil. Sosyal ilişkileri çok az. Yalnız. Açık hava sporları meraklısı - avcılık, balıkçılık, kano.

New York ve Virginia Eyaletleri için ruhsatlı ateşli silah sertifikası. Üç tabancası var; ikisi eyalette. Biri Virginia'da. Bolt-action av tüfeği bulundurma ruhsatına sahip. Çevrimiçi ilgi alanları arasında Brietbart News bulunmaktadır,

Donald Trump, Cumhuriyetçi Parti, aşırı pornografi ve ABD ordusuna adanmış çeşitli web siteleri. Hiç orduda görev yapmadı.

Suçsuz oyu olasılığı: %20 Arnold L.

Novoselic

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Harry bana hemen erteleme verdi. Pryor itiraz etmedi. Hazırlanmak için sabaha kadar vaktim vardı. Mahkeme salonu boşaldığında sadece ben, Arnold ve Bobby kalmıştık. Özel güvenlik şirketi Carp Law'la anlaşmalı olan Holten, Bobby'nin güvenliğini sağlamak için kalacağını söyledi. Holten'a sordum, Bobby'nin en azından hafta sonuna kadar güvenlik görevlisi olarak kalabileceğini Carp'a çoktan bildirmişti. Ondan sonrası kendi parasıyla olacaktı. Rudy'nin yaptığı iyiydi - en azından Bobby hayatının geri kalanını hapiste geçirmeden önce güvende olacaktı. Koridorda Holten'la birlikte Bobby'ye eve kadar eşlik etmeye hazır beş güvenlik görevlisi vardı.

"Nerede kalıyorsun?" Ben sordum.

"Midtown'da bir yerim var. Eski bir ev. Sessiz, güzel bir mahalle. Evin üst katında büyük bir çelik kapısı olan eski bir panik odası bile var. Orada güvende olacağım. Rudy benim için kiraladı. Ay sonuna kadar parasını ödedi. Sence hâlâ bir şansımız var mı?" dedi Bobby. Uzun bir gün geçirmişti ve bu ona da yansımaya başlamıştı. Bobby'ye gerçeği söyleyebilirdim ama bu ona yardımcı olmazdı. Gerçek katili yakalayabileceğimize dair içimde bir his vardı. Delaney'e karşı kendimden emin olmam gerekiyordu ama içten içe her şeyden şüphe ediyordum. Bu dava hâlâ şansa bağlıydı.

"Bir şansımız olduğunu düşünüyorum. Yarın daha fazlasını öğreneceğim. Sanırım Ariella ve Carl bir tür hastalıklı oyuna kapıldılar. Katilleri suçu senin üzerine atmak istedi. Henüz nedenini bilmiyorum. Ya da tam olarak nasıl yaptığını. Eve gidip düşünmeni istiyorum. Yarına kadar bana cinayetlerin işlendiği gece nerede olduğunu söylemelisin," dedim.

"Sana daha önce de söyledim, hatırlayamıyorum. Tanrım, keşke bilseydim," dedi.

Konuşurken yere baktı.

Yalan söylüyordu. Bunu biliyordum. Arnold da gördü.

"Bobby, bu konuda başka seçeneğin yok. Bana söylemek ," dedim.

Bobby başını salladı ve "Sana söyledim, hatırlayamıyorum" dedi.

"Umalım da sabaha kadar hafızan düzelmiş olsun. Jüri nerede bilmek isteyecektir. Eğer onlara söyleyemezsen başın büyük belaya girer," dedim.

Bobby'yi koridora ve onu eve götürecek olan güvenlik görevlilerine doğru yürüttük. Bobby biraz uyuyacağına ve ilaçlarını alacağına söz verdi. Etrafı sarılmış bir şekilde çılgın kalabalığın içine doğru gitti.

Arnold'la ilk kez gerçek anlamda konuşma fırsatı bulmuştum. Ona Dolar Bill teorisini anlattım. İlk başta inanmadı. Ona daha fazla ayrıntı verdikçe, daha fazla ilgilenmeye başladı.

"Sence bu jüri bunu yutar mı?" Dedim.

Kel kafasını ovuşturdu, içini çekti ve "Denemeye değer. Jüri tecrit edildiğine göre, önemli olan alfayı bulmak."

"Alfa mı?"

"Tecrit edilmiş bir jüri çok hızlı bir şekilde sürü zihniyetine kayar. Tecrit onları normal hayatlarından koparır ve hepsini stresli, yüksek gerçeklik durumunda bir araya getirir. 'Biz' ve 'onlar' haline gelir. Jüri birbirine bağlanacaktır. Ve bir lider ortaya çıkacaktır. Alfa *erkeği* demediğime dikkat edin. Çoğu zaman jüri sürüsüne liderlik eden bir kadındır. Alfa'nın kim olduğunu bulduğunuzda, sadece ona odaklanmanız gerekir. Eğer alfayı kazanırsanız, jürinin geri kalanı da onu takip edecektir."

Başımı salladım. Mantıklı gelmişti. Birden Arnold'un yanımda olmasına sevindim.

"Teşekkürler, bu gerçekten çok faydalı," dedim biraz da içtenlikle. Arnold bunu iyi karşılamış görünüyordu. Yardım etmekten memnundu.

"Biliyorum aramız pek iyi değil... şey, bilirsin... üzgünüm. Bence Bobby için harika bir iş çıkarıyorsun," dedi Arnold elini uzatarak.

Ben aldım. Ben kin tutmam.

"Sana daha önce söylemek istediğim bir şey vardı," dedi Arnold. "Jüri üyelerinden biriyle ilgili, onu gördüm... şey, bu kulağa biraz garip gelecek.."

"Devam et."

"Açıklaması zor. Ahm, bak, birkaç yıl önce kablolu yayında bir film izledim. New York'taki sosyetikler hakkında bir korku filmi. Belki biri avukattı, belki biri şeytandı, bilmiyorum. O kısmı hatırlamıyorum. Her neyse, bir sahne hatırlıyorum. Bir kız mağazanın soyunma odasında üstünü değiştiriyordu ve kameraya gülümsedi. Sadece bir saniyeliğine yüzü değişti. Sırtışı şeytani bir hırıltıya dönüştü. Keskin dişleri ve şeytani gözleri vardı. Diğer karakter, ana aktris - onun karakteri bunu görüp görmediğinden emin olamadı, anlıyor musunuz? Ben de öyle hissediyorum. Bir jüri üyesi gördüm ve yüzü değişti. Korkunçtu. Mikro bir ifade gibi... bir şey. Kötü bir şeyin" dedi.

Arnold terliyordu, gözlerinin altında on kilo patates alabilecek torbalar vardı. Gri ve yorgun görünüyordu. Ve korkmuş.

"Kimdi o?" Dedim.

Cep telefonum çaldı. Telefonumu ceketimden çıkardım ve Arnold'a baktırdım. Ekrandaki numarayı tanıyamadım.

"Bana bir saniye izin verir misin?" Dedim ki.

"Bak, unut . Özür dilerim. Ne dediğimi bile bilmiyorum. Altı aydır bu dava için günde on beş saat çalışıyorum. Uzun bir gün oldu. Telefonunu al ve yarın görüşürüz."

"Evine git. Biraz dinlen, Arnold."

Gidişini izledim. Stres her türlü şeye neden olur. Emin değildim ama Arnold halüsinasyon görüyor gibiydi. Ya da belki de ışığın bir .

Telefona cevap verdim. Tamirhaneden bir adamdı. Mustang'imın yepyeni bir ön camı vardı ve hazırды. Fatura çok kötü görünmüyordu ve tamirci motoru ayarlama ve yağı değiştirme fırsatı bulmuştu. Ona teşekkür ettim ve en kısa zamanda gelip arabayı söyledim.

Önümde uzun bir gece vardı. Yeni kurbanların cinayet dosyalarını okumam gerekiyordu. Ve her kanıt parçasının üzerinden geçmeliydim.

Yarın. Delaney New York saha ofisinde bir kriz ekibi kuruyordu ve sabah altıda onunla ve Harperla kahvaltıda buluşacaktım.

Bir taksi şoförü beni Batı 46^{inci} Sokak'ta bıraktı. Bu sefer karşılama partisi . Merdivenlerden ofisime çıkarken Christine'i aramayı düşündüm. İlk sahanlığa boşanmak için mücadele etmeyeceğimi, ne isterse vereceğimi söylemeye karar verdim. Onun ve Amy için en iyisi neyse. Ofisimin kapısına geldiğimde onu aramaya ve onu sevdiğimi söylemeye karar vermiştim Onu her şeyden çok seviyordum ve bu davayı bitirdiğimde işi bırakacaktım.

Onun yerine cep telefonumu kapattım. Masamda hâlâ yarım şişe viski vardı. Bir bardak doldurdum. Lavaboya dökmeden önce uzun süre elimde tuttum ve işe koyuldum.

Önce Solomon dosyalarına baktım. Çapraz sorgumu hazırladım. Sonra Dollar Bill'in cinayet dosyalarına baktım. Eğitimli bir psikolog değildim. Kriminolog, kriminal analist, federal ya da polis değildim. Bu alandaki becerilerim sınırlıydı.

Ama iki şey biliyordum.

Nasıl kandırılacağımı biliyordum. Ve burada bir düzen vardı. Basit bir yem ve değiştirme. Kurbanlar öldürüldü. Farklı eyaletlerde farklı yöntemlerle. Dolarlar yerleştirilmişti. Ve polisler tarafından gözden kaçırıldı. Bunun için onları suçlayamazdım. Kelebek doların üzerindeki işaretleri görmüş ve tıpkı NYPD gibi onları göz ardı etmiştim. Hepimiz öyle yaptık. Delaney dışında hepimiz. Kanıtlar yerleştirildikten sonra masum bir suçluya yol açacaktı. Ve Dollar Bill başka bir eyalete, başka bir kasabaya taşınacak ve her şeye başlayacaktı.

Bildiğim ikinci şey ise öldürmekti.

Katil olan adamların etrafında büyüdüm. Dolandırıcıyken, neredeyse gün tetikçi adamlarla uğraşıyordum. Bazıları para için bu işin içindeydi. Çoğu spor içindi. Öldürmekten zevk alan adamlar tanırdım. Onları bir mil öteden tanıyabilirdim. Hâlâ nefes alıyor olmamın tek nedeni, bu adamları anlamaya çalışmam ve böylece radarlarından ve görüş alanlarından nasıl uzak kalacağımı bilmemdi.

Saatimi tekrar kontrol ettiğimde saat sabah dört buçuktu ve zihnimde her şey çok daha netti. Harper'ı aradım.

"Hala uyanık mısın?"

"Artık öyleyim," dedi. Sesinde sert bir ton vardı. Kuru ve kızgın bir boğazla yavaşça konuştu. "Ne istiyorsun?"

"Dosyaları inceledim. Kurbanlar arasında bir bağlantı yok."

"Delaney bunu sana daha dün söylemedi mi?"

". Ama yanlış kurbanlara bakıyordun," dedim.

Harper'ın inlediğini ve yatak örtülerinin hışırtısını duydum. Dik oturduğunu ve kendini uyanmaya zorladığını hayal ettim.

"Ne demek yanlış kurbanlar?"

"Delaney cinayet kurbanlarına baktı. Gerçek hedefin onlar olduğunu sanmıyorum. Bu katil, suçu birilerinin üzerine atabilmek için insanları öldürüyor. Bu suçlardan hüküm giyen adamlar - asıl hedef onlar, bundan eminim."

"Cinayet kurbanlarıyla aynı sorun. Hüküm giyen bu adamlardan bazıları eyaleti hiç terk etmedi."

"Coğrafi ya da sosyal bir bağlantı yok. Bu adamların hiç tanıştıklarını düşünemiyorum. Asla aynı yerlerde yaşamadılar, tamamen farklı sosyal çevrelerdeydiler, farklı kolejlerdeydiler, bazıları üniversiteye gitmedi. Elimde hiçbir şey yok. Ama ben FBI değilim. Sadece dosyalarda olanlara ya da internette bulabildiklerime bakabilirim. Şimdilik pek bir şey yok. İnternette birkaç makale buldum. Kundakçı Axel gibi. Devlet piyangosunu kazanmasıyla ilgili bir yazı ve Omar Hightower'ın futbol akümülatörüyle ilgili bir makale buldum..."

"Ne?" diye sordu Harper.

Bir şeyi yüksek sesle söylemek bazen onu gerçek kılırdı. En azından benim için.

"Harper, asıl kurbanlar komploya uğrayan insanlar. Onları seçti çünkü hayatları dramatik bir şekilde değişmişti. Omar parayı kazandı, Axel piyangoyu kazandı, Pitstop cinayetlerinden hüküm giyen serserinin şansı yaver gitti ve büyük bir mirasa konu... Bunların yerel gazetelerde yer aldı. Sen ve Delaney'nin her mahkumu kontrol edip ne olduğunu öğrenmenizi istiyorum. Dramatik bir şey hayatlarını değiştirdi. Ve katil bunu gördü. Bu yüzden onları hedef aldı."

Harper hareket halindeydi. Ayaklarının ahşap zemin üzerinde tepindiğini duydum. Ve hatta başka bir ses duydum. Zayıf. Arka planda, "Kim o?"

İlk başta cevap vermedi. Bu tereddüt kendimi tam bir pislik gibi hissetmem için yeterliydi.

"Tanrım, Harper. Üzgünüm, misafirin olduğunu bilmiyordum. Kapatıyorum.

..." Dedim ki.

" yok. Holten. O aldırılmaz," dedi.

Uzun bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Ya da nasıl hissedeceğimi. Kendimi başparmağımı hâlâ taktığım evlilik yüzüğümün üzerinde gezdirirken buldum. Yıllar boyunca yüzüğün arkasını düzeltmiştim. Metalden endişeleniyordum.

"Oh, tamam, güzel. Sanırım," dedim altıncı sınıf öğrencisi gibi konuşarak. "Kontrol edip Delaney'i arayacağım. Başka bir şey var mı?"

Yoktu. Tekrar özür diledim. kapattım. Yorgunluktan çok utancımдан başımı masaya gömdüm.

Orada uzanırken aklım öğleden önce Arnold'la yaptığım konuşmaya gitti. Bu çok dengeli bir davaydı ve iki şeye ihtiyacım vardı: Arnold'un akli başında olması ve adil ve tarafsız bir jüri. Artık serseri jüri üyeleri olmayacaktı.

Arnold'un bir jüri üyesinin garip bir bakış atmasıyla ilgili endişesi beni rahatsız etti. Kulağa ne kadar çılgınca geldiği önemli değildi. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Arnold büyük davaları yürütmeye alışkındı, bu yüzden bir cinayet uykunun göreceli bir kavram olduğunu biliyordu. Onu aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra açtı.

"Alo?" dedi Arnold. Arnold'un sesinde hiç uyku algılamadım. Sesi tamamen uyanık geliyordu.

"Seni uyandırmadım, değil mi?"

Dedim. "Uyuyamıyorum," dedi.

"Bakın, bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Bütün gece çalıştım. Federallerle buluşmadan önce yarım saat dinlenmeye çalışacağım. Ama daha önce söylediklerin hakkında daha fazla şey öğrenmeden uyuyamam. Jüri üyesi hakkında mı? Bir şey gördüğünü sandın."

"Jüri üyesi mi?" dedi Arnold.

"Bahsettiğin kişi. Biliyorsun, yüzleri... değişti. Ne gördüğünüzden emin değildiniz, sadece geçici bir şeydi. Belki de

Önemli. Olmayabilir de. Sadece kimden bahsettiğinizi bilmek istiyorum."

"Ah, şu," dedi Arnold. Aklına bir şey . "Evet, dediğin gibi, tam olarak ne gördüğümde emin değilim. Yüzleri bir için değişti."

"Peki kimdi o?"

Durakladı. Nedenini bilmiyordum ama bunun önemli olduğundan emindim. "Alec Wynn," dedi Arnold.

Wynn silah delisiydi. Avlanmayı, balık tutmayı ve Fox Haberlerini seven bir adamdı. Alec'in geyik kadar erkek avlamayı da sevip sevmediğini merak ediyordum.

"Teşekkürler Arnold. Bak, ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum. Biraz dinlen, yarın bir ara görüşürüz."

Bana teşekkür etti ve ben de aramayı sonlandırdım. Telefonumu otuz dakika içinde uyanacak şekilde ayarladım. Biraz kestirdikten sonra hazırlanıp saat altıda FBI ofisinde olabilirdim.

Bugünün uzun olacağını hissediyordum.

PERŞEMBE

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Grady's Inn'in diğler tarafında güneş doğduğunda Kane çoktan duş almış ve tişörtünü giymişti. Yatağına uzandı ve kendini uykuya bıraktı. Bacağındaki yara temiz görünüyordu. Gece boyunca sarf ettiğı efora rağmen kanamamıştı. Yakından inceledikten sonra bandajı tekrar uyguladı. Enfeksiyon belirtisi yoktu. Tedbirli olmak için biraz daha antibiyotik aldı. Ateşini kontrol etti. Her şey iyiydi.

Gardiyanın jüriyi kahvaltı için uyandırmasının bir saat, belki de doksan dakika süreceğini hesapladı. Kasları gevşedi. İki derin nefes aldı ve zihninin, bilinçaltının kontrolü ele geçirdiğı o yarı uyku âlemine sürüklenmesine izin verdi.

Kane geceki çalışmasından memnun olduğunu hissetti.

Yakında gardiyan kapıları çalacaktı. Sonra gürültü başlayacaktı. Ve bağırışlar. Ve sonra çığlıklar.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Daniel Clay

Yaş: 49

İşsiz. Sosyal yardım alıyor. Bekar. Ebeveyn yok, aile yok. Arkadaşı yok. Mali durumu daha kötü olamazdı. Sosyal medyadan ve bilimkurgu ve fantezi romanları okumaktan hoşlanır. Gazete okumuyor ve internetten uzak duruyor.

Haberler. Elvis hayranı. Sabıka kaydı yok. Scientology ile ilgileniyor, ancak mali durumunun kötü olması nedeniyle henüz kiliseye katılmadı.

Suçsuz oyu olasılığı: %25 Arnold L.

Novoselic

BEŞİNCİ BÖLÜM

Federal Soruşturma Bürosu hakkında ne isterseniz söyleyin. Politikalarını. Gizli siyasi gündemleri. Yolsuzlukları. Amerika'daki her vatandaşın gizlice izlenmesi. Hataları. Ve aldıkları canlar.

Perşembe sabahı saat altı buçukta FBI benim için iyiydi. Bana kahve vermeye devam ettikleri sürece geçici bir ateşkesi sürdürmeye hazırdım.

Dollar Bill cinayetleriyle ilgili bir olay odası kurma hızları da onların lehineydi. Delaney'nin elinde müdürleri kasayı açmaya zorlayacak kadar kanıt vardı. Büyük, penceresiz bir odaya girdim. İyi aydınlatılmıştı. Her yerde masalar vardı. Odayı ortadan ikiye bölen uzun bir camın üzerine bir cinayet duvarı inşa edilmişti. Kurbanların resimleri, altlarında biyografileri, cinayetlerinden hüküm giymiş adamlarla birlikte gruplandırılmıştı. Camın her tarafına keçeli kalemle oklar çizilmişti.

"Bir tane daha var," dedi Delaney, arkamdan.

Öne çıktı ve sıkı, siyah kıvrıcık saçlı, deri motorcu ceketini giyen bir kızın resmini ilişti. Soluk tenli. Amigo kız gülümsemesi. Yirmili yaşlarının başındaydı. Onun yanına asılan resim ise uzun boylu, orta yaşlı, bıyıklı bir adamın resmiydi. Sabıka fotoğrafı.

Delaney, "Güney Carolina'da bir garsonu öldürmekten hüküm giymiş bir İngilizce profesörü," dedi.

"Ne zaman?" Dedim.

"2014. Profesör ilk romanını New York'taki büyük bir yayınevine satmıştı. Sözleşmeyi iptal ettiler.

tutuklandı," dedi Delaney.

Odanın arka duvarında, cinayetlerin ve suçluların mahkûm edildiği ceza davalarının zaman çizelgesi yer alıyordu. Zaman çizelgesi 1998 yılında Pena'nın öldürmekten hüküm giydiği ilk genç kadınla başlıyordu. En son dava olan 2014'teki profesöre kadar devam ediyordu.

"On altı yıl," dedim usulca.

"Belki," dedi Delaney. "Hâlâ birkaç eyalet eksiklerimiz var. New Jersey, Virginia ve Rhode Island. Daha uzun olabilir ama sanırım çok fazla değil. Bu seferki meşguldü."

Kurbanların fotoğraflarına odaklanmakta zorlandım. Her hayatı acımasızca, vahşice sona erdirilmişti. Erkekler ve kadınlar. Aileleri, arkadaşları, hatta bazılarının kendi çocukları vardı. Bu yıkımı çok zordu. Boş bir masaya oturdum. Oda çoktan federallerle dolmuştu. Bu adamın yarattığı acının bir anlık görüntüsü bile sindirilemeyecek kadar büyüktü - sanki ufukta yanan bir ateş gibiydi. Kurbanlarının yüzleri için için yanıyor gibiydi. Çok yaklaşırsam ya da bir yüze çok sert bakarsam, o ateşin beni içine çekeceğini ve asla hissettim.

Delaney'de kolluk kuvvetlerinin rahatlığı vardı. Kurbanların yüzlerine klinik bir gözle bakıyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Dedim ki. "Neyi?"

"Bütün bunlara bakabilirsin. Ve bu seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor," dedim.

"Oh, bu beni etkiliyor. Buna inansanız iyi olur," dedi. "Cesetleri gördüğümde, bu şeyin büyüklüğü - acıların büyüklüğü, eğer izin vererseniz sizi akıl hastanesine götürebilir. Bu yüzden bakmıyorum. Bir resme baktığımda, kurbanı bakmıyorum - katili arıyorum. Kokusunu yakalamaya, bir imzasını görmeye ya da bir tür iz keşfetmeye çalışıyorum. Enkazı görmezden gelmeli ve canavar için enkazın ötesine bakmalısınız."

Bir süre sessiz kaldık. Bütün o insanları düşündüm.

Harper, "Peki, sana bu enayiye nasıl yakalayacağını söyledi mi?" dedi.

Geldiğini fark etmemiştim. Elinde yarım galon paket kahve varmış gibi görünüyordu. Fincan ona ağırlık yapıyordu. Masaya koydu ve oturdu.

"Henüz değil," dedi Delaney.

Doğrusu, işe yarayacağından emin değildim. Düşük bir ihtimaldi ama bir geceyi Dollar Bill'i düşünerek geçirdikten sonra numarasını aldığıma emindim.

"Bana öyle geliyor ki asıl hedefler Dollar Bill'in cinayetler için suçladığı adamlar. Paraların üzerindeki işaretler. Üç tane. Tahminimce ok, kurban için. Topluma uzatılan zeytin dalı, failin yakalanıp mahkum edilmesi. Bill onları suçladıktan sonra tabii. Ve yıldız. Bu devlet için. Öyle olmak zorunda. Ama bu adam olduğunuzu hayal edin."

Harper kahvesinden büyük bir yudum aldı, Delaney kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. Buna inandığından emin değildim.

"Bu adam işlediği cinayetleri masum bir adamın üzerine yıkmak için olağanüstü çaba sarf etti. Tahminimce bu iyi hissettiriyor olmalı. Bir cinayet planlıyorsun, uyguluyorsun ve polisler seni aramıyorlar bile. Bu neredeyse mükemmel bir cinayet, değil mi? Diyelim ki suçu birinin üzerine yıkmak için onca zahmete katlandınız, o zaman etrafta dolaşıp kurbanın suçunuzun cezasını çekmesini istemez miydiniz?"

Delaney bir kaleme uzandı, sandalyesini masaya yaklaştırdı ve not almaya başladı.

"Etrafta takılmakla ne demek istiyorsun?" dedi Harper.

"Sanırım duruşmaları izliyor. Bu pislik için bir oyundan daha fazlası. Bu bir görev. Bir mahkeme salonunda oturup başka bir adamın sizin suçunuzdan hüküm giymesini izlemenin gücünü hayal edin ve en iyi yanı da tüm bunları *sizin* gerçekleştirmiş olmanız. Plan tam anlamıyla gözünüzün önünde mükemmel bir şekilde gerçekleşiyor. Yani, bu adam insanları suçlamakta gerçekten çok iyi. Hedef aldığı her bir kişiyi mahkum ettirmeyi başardı. Savunma avukatlarının bu davalardan birini bile kazanamadığına inanamıyorum. Her seferinde mahkumiyet aldı. Bu ona kendini güçlü hissettiriyor. Pek çok katil güç oyunları yüzünden insanları öldürür. Bu adam neden farklı olsun ki?" Ben de öyle dedim.

Delaney'nin elindeki kalem sayfanın üzerinde öfkeyle hareket ediyordu. Not alırken başını sallıyordu.

"Çok fazla katille tanıştın mı, Eddie?" dedi Delaney.

"Bu konuda beşinci maddeyi kabul ediyorum," dedim.

"Televizyon haberleri, yerel gazetelerdeki duruşma fotoğrafları, ulusal gazeteler, bloglar. Bu adamı aramaya başlayabiliriz" dedi Harper.

"Ve eğer haklıysam, Bobby'yi izlemek için bugün mahkemede olacak demektir. Kalabalığı izlemek için yarım düzine federali mahkeme salonuna gönder. Savcının Dollar Bill'le ilgili tanıklarını çapraz sorguya çekmeye başladığımda neler göreceğiz. Şansımız varsa onu korkuturuz. Onun hakkında rahat çok daha fazla şey bildiğimizi düşünmesini istiyorum. Eğer akıllıysa, kalkıp JFK'den kalkan ilk uçağa binecektir. Mahkeme salonundan ayrılmadan önce onu yakalamalısınız."

Delaney ve Harper heyecanla birbirlerine baktılar. Kulağa bir plan gibi geliyordu. Delaney bir dosyayı karıştırdı ve bir tür ciltli rapora benzeyen bir şey buldu.

"Bu Dollar Bill'in profili. Gece boyunca üzerinde çalıştık, bu yüzden kabataslak ve üzerine eklemeler yapmam gerekecek. Cinayetlerin işlendiği tarihlere göre nerede olduğu biliniyor. Ve bunu sonraki ceza davalarının kapsadığı zaman dilimlerini de içerecek şekilde güncelleyeceğim. Sanırım bu konuda haklısın, Eddie. Ve mesajını aldım, Harper. Bill'in suçlarından hüküm giyenler arasında bir bağlantı var. Zaten farkındaydık ama herkese tekrar bakana kadar bunu doğrulayamadık. Artık doğruladık."

Bize profilin kopyalarını verdi ve biz de raporun "kurban seçimi" başlıklı bölümüne doğru ilerledik.

Çeşitli cinayet kurbanı grupları arasında fark edilebilir fiziksel, cinsel veya coğrafi bir ortaklık yoktur. Muhtemelen kurbanlar, şüphelinin söz konusu cinayet ya da cinayet kümesi için mahkum edilmesini hedeflediği kişiyle bağlantısı, erişimi ya da ilişkisi olduğu için seçilmiştir. Şüphelinin işlediği suçları potansiyel olarak üzerine attığı kişilerin ortak ve olağandışı bir özelliği vardır: cinayetlerle bağlantılı bir zaman diliminde, hüküm giymiş kişilerin hepsi makul bir şekilde hayatlarını değiştiren deneyimler yaşamışlardır. Bunlar arasında mali ya da kişisel durumlarındaki büyük değişimler (devlet piyangosunun kazanılması, beklenmedik

miras, restoran imtiyazı). Bu birey için koşullardaki değişiklik her zaman önemliydi.

Suç mahallerine yerleştirilen ve daha sonra kovuşturmalarda kullanılan dolar üzerindeki işaretlerin ve cinayetlerin işlendiği eyaletlerin navigasyonunun incelenmesi, önemli bir potansiyel psikolojik içgörü ve patolojiyi ortaya çıkarmaktadır.

Bir dolarlık banknotun üzerindeki on üç yıldızla sembolize edilen on üç eyalet, Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan ilk eyaletlerdir. Bu devletler bildirgesi, Amerikan yaşamının arzulan doğası için yasal bir temel sağlamaktadır.

Model açıktır ve patoloji, Amerikan yaşamının arzulan doğasının tahrip edilmesidir. Dolayısıyla büyük olasılıkla zanlı ya da ona yakın biri hayattaki bazı hedeflerine ulaşmakta başarısız olmuştur. Bu büyük ölçekte bir intikam . Hayatlarını değiştirenlerin cezası, cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalarak bu yeni hayatın yok edilmesidir. Şüpheli hedefe yönelik değişimden nefret eder. Bu potansiyel olarak Bloom ve Tozer cinayetlerinde bir dolarlık banknotun kelebeğe dönüştürülmesiyle sembolize edilir.

Son sayfayı çevirdim ve profildeki sonuç bölümünü okudum.

Cinsiyet: Erkek.

Yaş: Muhtemelen otuz sekiz ile elli yaşları arasında. Irk: Bilinmiyor.

Eyalet kökenli: Bilinmiyor.

Fiziksel Tanım: Bazı cinayetlerde meydana gelen yaralanmalar için gereken fiziksel güç göz önüne alındığında, şüphelinin güçlü ve fiziksel olarak formda olması muhtemeldir.

Psikoloji: Şüpheli son derece zekidir. Son derece organize. Sosyal olarak becerikli. Manipülatif. Karakterinde narsisistik unsurlar var. Sosyopati ve psikopati mevcut, ancak şüpheli, olası semptomolojiyi halktan, arkadaşlarından ve ailesinden gizleyebilecek entelektüel kapasiteye sahip yüksek işlevli bir birey olmaya devam ediyor. Kurbanlara hem önceden hem de bazı durumlarda ölümden sonra uygulanan şiddet, cinayetlerde sadist bir unsur olduğunu ima etmektedir. İşlediği suçları masum insanların üzerine atması bir tür duygusal sadizm olabilir. Acıya karşı psiko-seksüel takıntı olasılığı yüksek. Büyük ihtimalle Cinsel Sadizm Bozukluğu gibi parafilik bir bozukluk. Eğitimli, muhtemelen üniversite seviyesinde. Adli prosedürler hakkında yüksek işlevsel bilgiye sahip. Şüpheli, verilen

patolojisi, muhtemelen seçtiği alanda başarısız olmuş ya da yakınlarından birinin potansiyelini gerçekleştirememiş olmasıdır. Bir dereceye , yoksulluk muhtemelen şüphelinin hayatında bir noktada yer almıştır. Görevi Amerikan değerlerine ve özlemlerine yönelik çarpık bir saldırıdır - büyük olasılıkla intikam motivasyonu.

"Amerikan Rüyası'nı öldürdüğünü düşünüyor," dedim farkında olmadan yüksek sesle.

Profilden başımı kaldırdım ve iki kadının da bana baktığını gördüm.

"Hedeflerini araştırmış olmalı. Gazeteler, yerel televizyonlar ya da gibi bir şey. Bilirsiniz, gece haberlerinin iyi haber hikayesi. Onları bu şekilde bulmuş. Onları arayacağım," dedi Harper.

"Sizi iki temsilcimle görüştüreceğim. Şu anda yerel haber kanallarını arıyorlar," dedi Delaney.

Odada bir enerji vardı. Delaney bu hayalete yaklaştığını biliyordu. Yine de bir şey beni rahatsız ediyordu. Teori iyi görünüyordu ama Bill bu işin çoğunda şansa güveniyordu. Öyle olmak zorundaydı. Şimdiye kadar sekiz eyalette cinayet işlemiş ve sekizinde de bir adamı mahkûm ettirmişti. New York'ta dokuz olacaktı. Ve Delaney'nin henüz ortaya çıkarmadığı daha fazlası da olabilirdi.

Bir ceza davasında her şeyin olabileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyordum. Adli tıbbın güçlü olduğu bir davada bile çok fazla değişken vardı.

Bill sekizde sekiz mahkumiyet aldığı için şanslı mıydı?

"Yerel haber kuruluşlarıyla görüştüğünüzde, duruşmalardan tüm görüntüleri aldığınızdan emin olun. Duruşmaya katılan kalabalığın video ya da fotoğrafları olabilir. Bence adamımız her duruşmanın her anını izlemiştir. Bir fotoğrafçının onun çekmiş ihtimali var," dedim.

"Uzak ihtimal ama araştıracağız," dedi Delaney, "Duruşmalara katılmak onun ruhsal profiline uyacaktır. Pek çok katil suç mahallerini tekrar ziyaret eder ya da kurbanlarından hatıra alır. Bu, o heyecan anını tekrar tekrar yaşamalarını sağlar. Tabii ki,

cinayetle aynı şey değil. Aynı heyecanı duymuyorlar. Ama bundan bir şey çıkarıyorlar."

Harper ayağa kalktı ve notlarını topladı, işe koyulmak için sabırsızlanıyordu. "Bu Solomon'un beraat etmesi için yeterli mi?" dedi.

"Bilemiyorum. Pryor'ın bugün jürinin önüne koyacağı çok güçlü kanıtlar var. Bobby cinayet gecesi hangi cehennemde olduğunu hatırlayabilseydi yardımcı olurdu."

"Gerçekten bilmiyor mu?" dedi Harper.

"Sarhoş olduğunu ve hatırlamadığını söylüyor."

Delaney, "Bir barda olsaydı mutlaka birileri onu tanırdı, değil mi?" dedi.

"Sen öyle . Ama güvenlik kamerasını gördüm. Koyu renk kıyafetler, şapka ve kapüşonlu bir tişört giymişti. New York gibi bir şehirde pek çok ünlü, eğer örtünseler bile etrafta dolaşmaktan kurtulurlar..."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Delaney sinirime dokunmuştu. Bobby tanınmalıydı. İşte bu kadar.

"Delaney, bu binadaki FBI adli tıp teknisyenlerinin bir listesi var mı?" Dedim.

"Bir tane bulabilirim. Neden?"

"Bobby'nin gitmesi ikimizin de yararına olur. Yardımına ihtiyacım var," dedim. Önce temkinli davrandı. Delaney kollarını kavuşturdu ve ayağa kalktı.

"Yasa dışı bir şey olmadığı sürece, yardım edebiliriz," dedi.

"Ah, şey, bununla ilgili bir sorun olabilir."

Bana baktı. Gülümsedim ve "Teknik olarak sadece yakalanırsak yasa dışı olur" dedim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mahkeme memuru neredeyse on dakikadır kapıya vuruyordu. Saat yedi buçuktu. Koridordaki eski sebze kokusu yerini pişmiş yumurta kokusuna bırakmıştı. Jüri üyelerinin çoğu çoktan alt kata inmişti. Kane, mahkeme memuru, Betsy ve Rita koridorda kaldılar ve kapıyı açması için içeridekilere seslendiler.

"Allah kahretsin, şu yedekli kapıcı nerede?" dedi mahkeme memuru. Kapıyı tekrar yumrukladı, seslendi.

Tam o sırada yaşlı otel görevlisi hırıldayarak köşeyi döndü ve görevliye bir anahtar uzattı.

"etmediniz," dedi memur. Hamal omuz silkti.

"İçeri giriyoruz," dedi Betsy.

Kane de diğerleri gibi tamamen giyinikti. Duş almış, üstünü değiştirmiş ve burun kırığından dolayı yüzünde oluşan morlukları gizlemek için makyajını yapmıştı. Memur anahtarı kilide sokup kapıyı açarken Kane heyecanını bastırmaya çalıştı.

"Uyanık mısın? Mahkeme güvenliği," dedi memur odaya girerken. Kane, Betsyyi nazikçe iterek yolundan çekildi ve memurun peşinden içeri girdi.

Oda tertemiz görünüyordu. Yatağın üzerinde bir spor çantası duruyordu. Çarşaf lar geriye çekilmişti ama Kane'in sağındaki yatak boştu. Odanın diğer tarafındaki banyodan ve yatağın hemen ötesinden bir ışık sızıyordu. Memur oraya doğru ilerledi ve seslendi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Betsy.

Polis memuru döndü. Kane de öyle. Betsy ve Rita çığlık attı. Yatakla sol taraftaki duvar arasında, kapıya en yakın olan dar alana bakıyorlardı. Mahkeme memuru karyola çerçevesini geri çekerek duvardan uzaklaştırdı. Hepsi Manuel Ortega'nın cesedine bakıyordu. Boynuna bir yatak çarşafı sarılmıştı. Yere yakın bir yere yığılmıştı. Çarşafın diğer ucu yatağın direğine bağlanmıştı. Sanki kendini boğmuş gibi görünüyordu.

Betsy, Rita ve polis memurunu görüş alanında tutan Kane, eliyle ağzını kapatarak geriye doğru sendeledi. Onlar Manuel'in cesedine dehşet içinde bakarken ve Kane'e sırtlarını dönmüşken, o hızla havluyu omuzlarından çekip aldı ve pencerenin kilidini kapattı. Hızlı bir dönüşle pencere içeriden kilitlendi. Parmak izi yok, DNA yok. Temizdi. Havluyu omzuna geri koydu ve öne doğru bir adım attı.

İntihar gibi görünüyordu. Mahkeme memuru telsiziyle NYPD'den yardım istemeye başlamıştı bile. Manuel'in gözleri açıldı ve kafasından dışarı fırlamıştı. Bej rengi halıya bakıyordu.

Aynı sabahın erken saatlerinde Kane, Manuel'in penceresine vurmuştu. İlk başta şok olan Manuel, onu sessizce içeri aldı.

"Ne yapıyorsun dostum?" dedi Manuel fısıltıyla.

"Özel olarak konuşabilmemizin tek yolu bu. Bu dava hakkında çok endişeliyim. Bence polisler Solomon'a komplo kurdu. Onun sağlamalıyız. O insanları öldürdüğüne bir saniye bile inanmıyorum."

"Ben de öyle. Nasıl ?" dedi Manuel.

Bir strateji tartıştılar. Jüri üyelerini nasıl etkileyebileceklerini. On dakika sonra Manuel tuvalete gitti. Kane eldivenlerini giyerek onu takip etti. Manuel'i arkadan yakaladı, ağzına bir bez tıkadı ve orada tuttu. Kane'in diğer kolu Manuel'in nefes borusuna dolandı. Onu etkisiz hale getirmesi uzun sürmedi. Sessiz ve hızlıydı ve Manuel boğulduğunda Kane ter bile dökmemişti. Cesedi yatağın arasındaki boşluğa taşıdı, çarşafın bir ucunu karyola direğine, diğer ucunu da Manuel'in boğazına bağladı. Sıkıca bağladı.

Kane geldiği gibi gitti. O anda yapamadığı tek şey pencereyi kilitlemektir.

Artık vardı.

Koridordaki mahkeme güvenlik görevlisi, kilitli yatak odası kapısı ve şimdi de kilitli pencere. Bu kombinasyon NYPD'nin olayı intihar olarak değerlendirmesine yol açacaktır. Başka türlü olması mümkün değildi.

"Herkes dışarı," dedi mahkeme memuru.

Kane, Betsy ve Rita odadan çıktılar. Koridorda toplandılar ve Kane ağlayan Rita'nın koluna girdi. Betsy, "Buradan çıkmam gerek. Bu çok korkunç. Ne haltlar dönüyor burada?"

Her iki kadınla da yumuşak bir şekilde konuşarak aşağı inmelerini ve sınırlarını yatıştırmak için sert bir içki almalarını önerdi. Ve böylece, Grady's Inn'e yaklaşan polis sirenlerinin sesiyle birlikte, Kane her iki jüri üyesini de birer koluna girerek koridordan ve merdivenlerden bara doğru götürdü.

Şimdi, Kane jüriyi temizlemişti. Diğer herkes Kane'in iknasına açıldı. Robert Solomon'un beraat kazanmak için son şansı Manuel'di. Şimdi o da gitmişti. Sonunda, bu Kane'in jürisiydi.

CARP HUKUK

Suite 421, Condé Nast Building, 4 Times Square, New York, NY.

Kesinlikle Gizli, Avukat
Müvekkil Çalışma Ürünü

Jüri Üyesi Notu

The People -v- Robert Solomon
Manhattan Ceza Mahkemesi

Christopher Pellosi

Yaş: 45

*Web tasarımcısı. Evden çalışıyor. Bekar. Boşanmış. Ağır alkol
Hafta sonları alkol alımı (tüm alkol evde tüketilir). Zayıf sosyal yaşam.
Her iki ebeveyn de Pennsylvania'da huzurevinde yaşıyor. Zavallı.
Mali durum. Çöküşten önce parasının çoğunu kötü yatırımlarda
kaybetti. Yemek ve aşçılıkla ilgileniyor. Depresyon ve anksiyete
için hafif ilaçlar kullanıyor.*

Suçsuz oyu olasılığı: 32% Arnold

L. Novoselic

BÖLÜM ELLİ İKİ

Pryor günün ilk sorusunu sormadan önce, o sabah olan biten her şeyi düşündüm.

FBI'dan ayrıldıktan sonra Pryor'ı aradım ve dedektifimin Solomon mülküne girmesi gerektiğini söyledim. İtiraz etmedi ama telefonda sesi çok kızgın geliyordu.

"Görünüşe göre oldukça ünlü birisin," dedi Pryor.

"Çalışıyordum. Haberleri izlemedim," dedim.

"Tüm kanallarda baş haber sizsiniz. *New York Times*'ın ön sayfasında resminiz var. Nasıl bir duygu?" dedi.

Onu yiyip bitiren de buydu. Pryor manşetlere çıkmak istiyordu. "Dediğim gibi, görmedim. E-postalarımı aldın mı?"

Pryor ek keşfimi aldığını doğruladı. Bu cinayeti bir seri katilin üzerine yıkmaya çalışarak boşa kürek çektiğimi düşünüyordu.

Belki de haklıydı, ama elimdeki tek şey buydu.

Güne mahkemede Harry'nin odasını ziyaret ederek başlamıştık. Bir jüri üyesi daha ölmüştü. Manuel Ortega. NYPD intihar olduğunu doğruladı. Ailesi bilgilendirilmişti. Jüri üyelerinden birkaçı cesedi görmüştü ama durumları iyiydi. Bir mağdur koruma memuru her biriyle konuşmuştu ve jüri üyesi olarak görev yapmaya devam edebilecek durumdaydılar. Başka bir yedek jüri üyesi . Rachel Coffee. Hem Pryor hem de ben onun atanmasını onayladık. Harry başka jüri üyesi kaybetmeden bu davayı bitirmek istediğini söyledi.

"Bu dava lanetli," dedi Harry. "Bunu mümkün olan en kısa sürede bitirmeliyiz."

Bobby kötü bir gece geçirdi. Hiç uyumamıştı. Holten ve bir grup güvenlik görevlisi onu mahkemeye getirdi ve Holten

arkamızdaydı. Sabahın büyük bölümünde kolunu Bobby'ye dolamıştı. Onu tutuyordu. Cesaretlendirici sözler fısıldıyordu. Bobby'ye gezegendeki en iyi savunma ekibine sahip olduğunu söylüyordu.

Holten'a minnettardım. Harper adamı açıkça sevmişti ve Bobby'nin sahip olduğu sinir her neyse, onu buraya kadar getirdiğini bilecek kadar zekiydi. Depoda pek bir şey kalmamıştı.

Bobby ve ben savunma masasına oturduk ve ona Arnold'un daha sonra burada olacağını söyledim. Bobby omzunun üzerinden baktı. Holten ona gülümsedi, yumruğunu havaya kaldırdı ve "" dedi.

"Sorun yok Bobby. Carl ve Ariella'ya bunu kimin yaptığını bildiğimizi düşünüyoruz. Bugün jüriye söyleyeceğim. Biraz daha dayan," dedim.

Bobby başını salladı. Konuşamıyordu. Korkusunu bastırmaya çalıştığını görebiliyordum. En azından ilaçlarını almıştı. Ve Holten, Bobby'yi mahkemeye götürmek için cipe bindiğinde onu sıcak bir kahvaltı sandviçinin beklediğinden emin olmuştu. Birazını yemişti.

Bobby'ye biraz su döktüm. Rahat olduğundan emin oldum. Sonra ona soruyu sordum. Zehirliydi, tehlikeliydi ama başka seçeneğim olduğunu düşünmüyordum.

"Bobby, cinayetlerin işlendiği gece nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Bana gerçeği söylemeye hazır mısın?"

Bana baktı, biraz öfke toplamaya çalıştı. Ama işe yaramadı.

"Sarhoştum. Hatırlamıyorum," dedi.

"Sana inanmıyorum. Bu da jürinin sana inanmayacağı anlamına geliyor," dedim.

"Bu benim sorunum. Ben kimseyi öldürmedim Eddie, buna inanıyor musun?"

Başımı salladım. Ama içimden hasta bir his geçti. Müşteriler hakkında daha önce de yanılmıştım.

"Eğer bana söylemezsen, bu davadan çekip gidebilirim. Bunu biliyorsun, değil mi?" Dedim.

Başını salladı. Hiçbir şey söylemedi. Kimse bir cinayet davasının ortasında başka bir avukatı kaybedecek kadar aptal olamazdı. Yine de Bobby konuşmadı. Ona geldiğinde baskı yaptım. Yıkılmasını istemiyordum. Aynı zamanda, hâlâ onun bir katil olmadığına inanıyordum. Kendine sakladığı her neyse, daha fazla şey olabilirdi.

Cinayetlerle ilgili kişisel suçluluk duygusuyla ilgisi yok. Keşke evde olsaydı, belki Ariella ve Carl hâlâ hayatta olurdu?

Harry mahkemeye geldiğinde hepimiz ayaktaydık. Jürinin içeri alınmasını istedi ve yerlerine yerleşirken onları dikkatle izledim. İki şey arıyordum. Birincisi alfa jüri üyesiydi.

Kadınlardan ikisi potansiyel olarak baskın çıktı. Rita Veste ve Betsy Muller. İçlerinden Betsy'nin en olası aday olduğunu düşünmüştüm. O sabah iki kadın da ciddi görünüyordu. Ağladıkları belliydi. Bunu yüzlerinde görebiliyordum. İki kadın da savunma pozisyonunda oturuyordu. Betsy kollarını vücuduna sarmış, Rita ise kollarını kavuşturmuş ve bacak bacak üstüne atmıştı.

Belki de Manuel'in cesedini bulan jüri üyeleri onlardı.

Adamlara pek dikkat etmemiştim ama şimdi her birine yakından .

Şef, Terry Andrews, jüri üyelerinin en uzun boylusuydu. Onu alfa olarak düşünmemiştim. Tüm davaya ilgisiz görünüyordu. Hatta dikkati dağılmıştı. Kendi işiyle ilgilenen bir adam. Daniel Clay'in dişine bir şey takılmıştı. Diliyle onunla uğraşıyor ve olan bitene pek ilgi duymadan bakıyordu.

James Johnson Chris Pellosi ile sohbet etti. Çevirmen ve web tasarımcısı güçlü karakterlerdi ve her biri hayali liderlik için yarışacaktı. Altmış sekiz yaşındaki en yaşlı jüri üyesi Bradley Summers tırnaklarını yiyerek tavana baktı. Bunu iyiye işaret olarak aldım. Düşünüyordu. Belki dava hakkında değil ama en azından rasyonel analiz yapabilecek bir zihne sahipti.

Bu beni son erkeğe getirdi, Alec Wynn. Silah koleksiyonu olan açık hava adamı. Arnold'un nefret dolu bir yüz ifadesiyle gördüğü ve saklamaya çalıştığı kişi. Wynn sırtı dik oturuyordu. Elleri kucağında. Dikkatliydi. Görevini yapmaya hazırды.

Onu alfa olarak düşünmüştüm. Bu adamı yakından izlemem gerekecek.

Pryor adli tabip Sharon Morgan'ı aramıştı. Siyah takım elbiseli, sarışın bir kadındı. Ellili yaşlarındaydı ama genç görünümünü korumuştı. Daha da önemlisi, genellikle tam isabet kaydediyordu.

İfadesi söz konusu olduğunda. Olay yerinde bulunmuş, otopsileri yapmış ve Carl'ın ağzında bir dolarlık banknotu bulmuştu. Pryor jüriyi onun kimlik bilgilerine götürdü. Sonra yaralar ve otopsiler. Adli tabip ölüm nedenlerini doğruladı. Carl'ın kafatası kırığı ve travmatik beyin hasarı.

Pryor, "Peki kadın kurbanla ilgili olarak, ölüm nedenini tespit edebildiniz mi?" diye sordu.

"Evet. Göğüs bölgesindeki bıçak yaraları travmanın bariz kaynağıydı. Sol göğsün hemen altındaki bıçak yarasının büyük bir damarı kestiğini tespit edebildim. Kalp pompalamaya devam etmiş ve bu da bir vakum yaratmış. Hava damarın içine çekildi, hızla kalbe gitti ve bir buhar kilidi oluşturarak kan akışını durdurdu ve kalp durmasına neden oldu. Ölüm saniyeler içinde gerçekleşebilirdi," dedi Morgan.

Pryor, "Bu, kurbanda neden hiç savunma yarası olmadığını açıklıyor mu?" dedi.

Morgan'ı yönlendiriyordu ama itiraz etmedim. Pryor, her iki kurbanın da yatakta birlikte öldürüldüğünü kanıtlamak için dün verdiğim zararın bir kısmını onarmaya çalışıyordu.

Wynn'in başını sallayışını izledim. Savcılık Morgan'dan puan kazanıyordu. Pryor, Ariella'nın göğsünün otopsi sonrası fotoğrafını getirdi. Eğitimsiz bir göze beş el ateş edilmiş gibi görünüyordu. Göğsünde oval yarıklar vardı.

"Sanığın evinde bulunan bıçağı incelemek için zamanınız oldu. Bu bıçak ve Ariella Bloom'un aldığı yaralar hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Yaralar tek ağızlı bir bıçakla açılmış. Çift ağızlı değil. Bu vakada, yara izinin alt kısmındaki düz kenar tek ağızlı bir silaha işaret etmektedir. İncelediğim bıçak bu yara iziyle uyumlu. Çift ağızlı bir silah elmas benzeri bir çatlak yaratırdı. Bıçak ayrıca yara derinliğiyle de uyumlu."

Pryor . Üç sorum vardı.

Biri iki ayrı saldırı teorimi sorgulanamaz hale getirecekti. Diğer sorular kapanış konuşmam için kapıyı açacaktı - ve Dollar Bill'in katılımı. Davanın üzerinden geçtiğimde

Dün, bu cinayetleri Bill'e bağlayan daha fazla kanıt görmüştüm. Şimdi bunların bir kısmını ortaya çıkarmanın zamanı gelmişti.

ME sabırla oturup ilk sorumu bekledi. Teorilerin içine çekilmesine izin vermedi. Konu mahkemede ifade vermeye geldiğinde tam bir profesyoneldi. Ona güveniyordum.

"Doktor Morgan, kurbanın göğsünde beş bıçak yarası olduğunu ifade etmiştiniz. Bunlar dağılmış durumda. Fotoğraftan da görebileceğiniz gibi, göğsün ortasında her iki göğüs arasında tek bir yara, her göğsün altında iki paralel yara ve göğsün her iki yanında her bıçak yarasının altında iki yara daha var. Beş bıçak yarası mükemmel bir şekilde bir yıldızın beş noktasını oluşturuyor, doğru mu?"

Morgan fotoğrafı tekrar inceledi. "Evet," dedi.

Ekrandaki fotoğrafı Carl'dan aldığım katlanmamış bir dolarlık banknotla değiştirdim.

"Carl Tozer'in ağzından bir dolarlık banknotu aldınız. Fotoğrafını çektikten sonra banknotu incelediğinizde, banknotun arka yüzündeki büyük mühür üzerinde bazı işaretler vardı. Bir ok, bir zeytin yaprağı ve başka ne işaretlenmişti?"

Ekrandaki şişirilmiş fotoğrafa baktı. "Yıldız," dedi.

İki kadın jüri üyesi, Betsy ve Rita, öne doğru eğilmiş gibiydiler. Şimdilik hayal güçleriyle oynamalarına izin verirdim.

"Bir şey daha var. Carl Tozer'in kafatasındaki ölümcül yara, tarif ettiğiniz gibi künt kuvvet travmasına bağlıydı. Bu yara oluştuğunda, çarpma anında yüksek bir ses çıkarması gerekirdi, öyle değil mi?"

"Neredeyse kesinlikle," dedi Morgan.

Savunma masasına döndüm. Yatakta yan yana yatan kurbanların fotoğrafını arıyordum. Başka bir soru sormayı planlamamıştım ama aklımın bir köşesinde çalışıp duran bir şey öne çıkmış gibiydi. Fotoğraf dizüstü bilgisayarımın ekranını doldurdu. İşte . Şu anda jüri için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Aslında, karıştırabilirdi. Pryor'ın da. Risk almaya değer olduğuna karar verdim.

"Son bir şey daha Doktor Morgan," dedim, kurbanların yataktaki fotoğraflarını mahkeme ekranına getirerek.

"Her iki kurban için de ölümün neredeyse anında gerçekleşeceğini ifade ettiniz. Ariella Bloom ellerini iki yanına koymuş, sırt üstü yatıyor. Carl Tozer ise yan yatmış, yüzü ona dönük, kıvrılmış, neredeyse bir kuğu şeklinde. Katilin bu kurbanlara ölümden hemen sonra poz vermiş olması mümkün mü?"

Fotoğraflara baktı. "Sanırım bu mümkün," dedi.

"Buradaki kurbanlara baktığımızda Carl Tozer'ın cesedi kuğu şeklinde, yoksa iki numara olabilir mi?"

"Evet."

"Peki ya Ariella, bir numara?"

"Muhtemelen," dedi.

Bunu biliyordum. Sadece şimdiye kadar görmemiştim. Dollar Bill'in tamamlaması gereken bir deneme daha vardı. Ariella Bloom, Carl Tozer ve Bobby Solomon onun on ikinci yıldızı olacaktı. Cesetleri on iki rakamına benzeyecek şekilde dizmişti.

On iki duruşma. On iki masum insan. On üçüncüsü olmadan önce bu adamı durdurmalıydım.

Mahkeme salonunun arka tarafına doğru baktım. Yarım düzine FBI ajanı arka tarafta duruyordu. Delaney ortada. Başını salladı. Kimse ayrılmaya çalışmamıştı. Henüz kimse. Mahkeme salonunun kapıları açıldı ve Harper yanında gri takım elbiseli ufak tefek bir adamla içeri girdi. Delaney ile konuştu. Harper mahkeme salonunun sağ tarafına geldi, sonra savunma masasına oturdu. Çantasından bir tomar sayfa çıkarıp önüme koydu ve fısıldayarak, "Haklıymışsın," dedi.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Jüri üyesi arkadaşlarının tepkilerini dikkatle izledi. Adli tabibin kanıtlarını yuttular. Yalayıp yuttular. Sadece birkaçı Flynn'le ilgileniyor gibiydi. Flynn banknottan bahsedince Kane sertleşti. İşaretler. Heyecanını bastırdı, yüzüne yansımaya asla izin vermedi.

Bunca yıldan sonra, birisinin onun görevini tesadüfen öğrenmiş olması mümkün müydü?

Kurbanların konumu. Flynn biliyordu. Bu ölümlerde Kane'in parmağını görmüştü. Kane'in işlediği tüm cinayetlerde, çoğunda poz vermekten kaçınmıştı. Bu seferki özeldi. Bobby bir yıldızdı. Kane yeteneklerinin zirvesine ulaşmıştı ve bir meydan okumaya ihtiyacı vardı. Dokunulmaz birine. Bir film yıldızı.

Keşke bu kadar çabuk ölmeseydi, diye düşündü Kane.

Bıçağın ilk darbesi onu uyandırmış ve bir saniye sonra gözlerindeki ışığı kesmişti. Onun yıldızı. Kane'in bıçağı vücudundaki o yıldızı işaretlemişti. Öldürmenin başka bir şeye ihtiyacı vardı, çok çabuk, çok kolay bitmişti. Kolları iki yanında, yatakta yatarken huzurlu görünüyordu. Adamı yukarı çekmişti. Carl'ın başına geçirilen ve boynuna geçirilen torba, Flynn'in söylediği gibi evin içine kan sıçramaması için bir mühür oluşturmuştu. Carl'ı yatağa yatırdıktan sonra torbayı çıkarmıştı. Sonra koridordan sopayı almış, sopayı torbanın içine yerleştirip üzerine kan sürmüştü ve sopayı yatak odasının köşesine fırlatmıştı.

On iki önemli bir dönüm noktasıydı. Carl'ın bacaklarını altına sıkıştırmış, pozisyonunu 2 rakamını alacak şekilde ayarlamıştı. Elbette bu düşünce ancak Ariella'yı öldürdükten sonra aklına gelmişti.

Görevini tamamlamaya çok yaklaşmıştı. Kane'in bir parçası birinin bilmesini istiyordu. Anlamak istiyordu. Flynn'in mahkeme salonunun arka tarafındaki kadına baktığını gördü. Ve etrafta duran diğerk adamlara.

FBI.

Kane dudaklarını yaladı.

Sonunda kovalamaca . Ama Kane'i bulmak önlerinde uzun bir yol vardı. Federaller kalabalığı izliyordu, jüriyi değil.

Kane saatini kontrol etti. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

Cesedi şimdiye kadar bulmuş olmalıydılar. Dün gece Manuel'i ziyaret ettikten sonra onlar için bıraktığı cesedi.

Tekrar başlıyordu, son kez.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Pryor'ın bir sonraki hamlesi Bobby'yi savcının zaman çizelgesine çivilemek ve yalancı olduğunu ortaya çıkarmaktı. Komşusu Ken Eigerson'ı aradı. Ken kırklı yaşların ortasındaydı, göbeğini gizleyen kruvaze bir takım elbise giymişti ve kel kafasını gizlemeyi başaramayan bir tarağı vardı. İki kişiden biri fena değil. Eigerson Wall Street'te çalıştığını ve Perşembe günleri akşam dokuzda evde olduğunu doğruladı. Eşi Perşembe geceleri Extreme Yoga dersi veriyormuş ve bakıcı Connie'nin otobüse yetişmek için dokuzda çıkması gerektiğinden eve gitmesi gerekiyormuş.

Pryor, "Arabanızdan indikten sonra ne gördünüz?" diye sordu.

"Robert Solomon'u gördüm. Her şey apaçık ortadaydı. Arabayı kilitledim ve evime doğru yürüyordum ki sol tarafımda ayak sesleri duydum. Baktım ve o oradaydı. Onunla daha önce hiç konuşmamıştım. Bir ya da iki kez , gelir giderdi. El salladım, "Merhaba" dedim. O da bana el salladı ve hepsi bu kadar. Eve gittim. Çocuklar uyuyordu ve bakıcı Connie gece için ayrılmıştı."

"O olduğundan emin misin?" dedi Pryor.

"Yüzde yüz. O ünlü biri. Onu bir filmde görmüştüm." "Peki eve geldiğinizde saatin akşam dokuz olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?"

dedi Pryor.

"Sekiz buçukta ofisteki masamdan ayrıldım. Arabamı aldım ve park ettiğimde gösterge panelindeki saate baktım. Bir hafta önce biraz geç kalmıştım. Dokuzu on geçte eve vardım. Connie mutlu değildi. Otobüsü kaçıracağını söyledi, ben de ona taksi ücreti için elli dolar verdim. İyi bir bakıcı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Eve zamanında gelmeye özen gösterdim. Ve de. Tam zamanında."

"Son bir kez, Bay Eigerson. Çünkü bu kesinlikle önemli. Söylediğiniz şeyin ciddiyetini anlamanızı istiyorum. Sanık gece yarısı eve gittiğini söylüyor. Ya o yalan söylüyor ya da siz yalan söylüyorsunuz. Eğer bir konuda en ufak bir kafanız karıştıysa, şimdi jüriye söylemenin tam zamanı. Size tekrar soracağım. Robert Solomon'u cinayet gecesi saat dokuzda evine girerken gördüğünüze emin misiniz?" dedi Pryor.

Eigerson bu kez jüriye döndü, doğrudan onlara baktı ve kendinden emin bir şekilde, "Eminim. Onu gördüm. Saat akşam dokuzdu. Çocuklarımla hayatı üzerine yemin ederim."

Pryor kendinden memnun bir şekilde, "Tanık sizin," dedi. Yargıçtan ve tanıktan uzaklaşarak savcılık masasına geri döndü.

Yan tarafımdaki acıya aldırmadan hızla ayağa kalktım ve Pryor yerine oturmadan önce onu kolundan tutarak, "Orada bekleyin Bay Pryor, lütfen," dedim. Dönüp yargıca bakmaya çalıştı ama ben kolunu sıktım. Durdu, dişlerini gıcırdatarak bana baktı. İtiraz edemedi ya da geri çekilemeden tetiği çekti.

"Bay Eigerson, neredeyse yarım saattir Bay Pryor ile konuşuyorsunuz. Sizden yaklaşık bir metre uzakta duruyordu ve tüm bu süre boyunca görüş alanınızdaydı. Söyleyin bana, Bay Pryor ne renk kravat takıyor?" Dedim ki.

Pryor dudak büktü. Yine de dönmesine izin vermedim. Tanık kürsüsüne arkası dönüktü.

"Kırmızı, sanırım," dedi Eigerson.

Pryor'ın kolunu bıraktım. Gözlerini kıstı ve savcılık masasına oturmadan önce ceketini pembe kravatının üzerine ilikledi.

"Oh," dedi Eigerson. "Kırmızı olduğunu sanmıştım.

Benim hatam." "Ucuz. Gerçekten ucuz," dedi Pryor.

Savcıya döndüm ve "Kravatın kaç para olduğunu sormadım ama 50 dolardan fazla ödediyseniz " dedim.

Odada bir kahkaha dalgası yayıldı.

"Bay Eigerson, sokağınızdaki adamı ne kadar süre gördünüz? İki, belki üç saniye?"

"O konuda, evet."

"Ne kadar uzaktaydınız?"

"Yirmi fit, belki biraz daha fazla," dedi. "Yani 30 feet olabilir miydi?"

Bunu düşündü.

"Belki o kadar değil. Belki yirmi beş, aşağı yukarı." "Karanlık mıydı?"

"Evet," dedi Eigerson.

"Gördüğünüz adam koyu renk güneş gözlüğü takıyordu ve kapüşonunu yukarı çekmişti. Bu doğru değil mi?"

"Evet, ama o yaptı."

"O'ydu çünkü Robert Solomon'un giydiği türden kıyafetler giyiyordu ve onun evine doğru yürüyordu, öyle değil mi?"

"yaptı," dedi Eigerson.

"Yani, yirmi beş metre öteden, karanlıkta, kapüşonunu başına kadar çekmiş, koyu renk güneş gözlüğü takan adam gördünüz. Gerçekte gördüğünüz buydu, değil mi?"

"Evet. Ve o ..."

"Robert Solomonun yaşadığı eve doğru yürüyen bir adamdı. Bu yüzden sanık olduğunu düşündünüz. Haklıyım, değil mi?"

Eigerson hiçbir şey söylemedi. Doğru cevabı arıyordu.

"Herhangi biri olabilir, değil mi? Aslında yüzünü pek görmediniz mi?"

Eigerson meydan okurcasına, "Yüzünü pek göremedim ama o olduğunu biliyorum," dedi.

Son sorumu sorarken jüriye döndüm. "Kravat takıyor muydu?" Dedim.

Jüri güldü. Alec Wynn dışında herkes. Eigerson cevap vermedi.

"Yeniden yönlendirme yok. Halk Todd Kinney'i çağırıyor," dedi Pryor.

Eigerson kürsüden başını eğerek ayrıldı. Pryor umursamadı. Bu onun tarzıydı. Çoğu savcı bütün sabahı Eigerson'la geçirirdi. Pryor değil. Tanıkları hızlı top gibi fırlattı. Ve jüri bir tanığı beğenmezse, hemen ardından bir başkası gelirdi. Riskli bir taktikti. Hızlı tanıklık yayılım ateşi. Bir yandan işleri basitleştiriyor, duruşmanın hızlı ilerlemesini ve jürinin diken üstünde kalmasını sağlıyordu.

Kinney şaşırtıcı derecede genç bir adamdı. Beyaz bir gömlek ve kravat, mavi bir kot pantolon ve mavi bir blazer ceket giymişti ve bunların hepsi de en az iki beden küçük görünüyordu. Kravatı bile beline ulaşmıyordu. Gençti. Bir hipster. Adam teknisyen olarak harcanmış. Gizli görevde harika olabilirdi.

Pryor ayaktaydı. Sağ ayağı yere vuruyordu. Ona yaklaşıyordum. Gömleğinin yakası boynunu zorluyordu. Baskıyı arttırmaya karar verdim.

Masama dönerken durdum ve Pryor'ın kulağına fısıldadım.

"Kravat için üzgünüm. Ucuz bir atıştı."

Kinney'nin yaklaştığını duydum.

"Bu müvekkilinizi kurtarmayacak. Ve eğer bana bir daha dokunursan o lanet suratını dağıtırım," dedi Pryor, yargıca gülümseyerek.

"Söz veriyorum, sana bir daha dokunmayacağım," dedim ve Pryor'dan uzaklaşarak doğruca Kinney'nin yoluna girdim. Tökezledi ve ben onu sabitledim.

"Vay canına, bunun için üzgünüm," dedim.

Kinney cevap vermedi. Sadece başını salladı ve tanık kürsüsüne doğru ilerledi. Savunma masasındaki yerimi aldım ve Pryor'ın işini yapmasına izin verdim. Kinney yemin ettikten sonra Pryor ona adli tıp teknisyeni ve DNA profilcisi olarak niteliklerini ve deneyimlerini anlattı. Çok uzun sürmedi ve ben de devam etmesine izin verdim. Pryor'ın işin özüne bekliyordum.

"Carl Tozer'in ağzında bulunan bu bir dolarlık banknotu incelediniz mi?" diyen Pryor, kelebek kıvrımının bir resmini gösterdi.

". Adli tabip tarafından muhafaza edilmişti. İlk olarak parmak izlerini test ettim. İyi bir başparmak izi alınmıştı ve DNA için iz yüzey alanını taradım. Ayrıca parmak izinin etrafındaki yüzeyden ve banknotun geri kalan kısmından da örnekler aldım."

"Parmak izi analizinin sonucu neydi?"

"Sanıktan bir karşılaştırma parmak izi seti alınmıştır. Sanığın sağ başparmak izi, dolar banknotundan alınan iz ile tam, on iki nokta sürtünme sırtı eşleşmesi oluşturmuştur."

Pryor, Kinney cevap verirken jüriyi izledi. Bazıları anladı. Bazıları yapmadı.

"Tam, on iki nokta parmak izi eşleşmesi derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Pryor.

Kinney soruya eğildi, ancak bilimi alçakgönüllü tuttu.

"Gezegendeki her insan benzersiz bir parmak izi seti taşır. Parmak izi, deri yüzeyindeki sürtünme çıkıntılarının oluşturduğu desendir. Sistemimiz bu çıkıntıları test eder ve on iki stratejik noktadan okur. On iki noktanın eşleşmesinin parmak izlerinin aynı olduğu anlamına geldiği genel kabul gören bilimsel bir gerçektir," dedi Kinney yavaşça ve konuşurken jüriyi gözünün önünden ayırmadan.

"Bu parmak izinin sahte bir kimlik olması mümkün mü?" diye sordu Pryor. Saldırı hatlarını teker teker kapatıyordu.

"Hayır. İmkansız. Testleri kendim yaptım. Ayrıca, parmak izi bölgesinden alınan DNA'nın sanığın DNA'sı olduğu kanıtlandı," dedi Kinney.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Testleri yine bizzat ben yaptım. Sanığın yanağının içinden bir DNA örneği . Bu test edildi ve tam bir DNA profili çıkarmayı başardık. Bu profil, matematiksel olarak bir milyar olasılıkla, faturadan elde edilen DNA profiliyle aynıydı."

Kinney iyi bir bilim adamıydı. Sadece bunu jüri üyelerine açıklamakta zayıftı.

"Bir milyarlık matematiksel olasılıkla ne demek istiyorsunuz?"

"Bu, banknottaki DNA'nın sanıkla eşleştiği anlamına geliyor ve eğer bir milyar başka insanı test etseydik, dolardaki DNA ile bir eşleşme daha elde edebilirdik."

"Peki, dolardaki DNA'nın sanığın 'sı olma ihtimali var mı?"

Bunu düşünmek zamana da ihtiyacı yoktu. Cevap açık ve netti.

"Doların üzerindeki DNA'nın sanığa ait olduğunu çok yüksek bir kesinlik derecesiyle söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim Sen, Lütfen bekle Orada. Bay Flynn.

Flynn olabilir var bazı sorular" dedi Pryor.

Sorularım vardı. Bir sürü. Kinney'e sorabileceğim pek bir şey yoktu ama. Bobby'ye baktım. bir araba çarpmış gibi görünüyordu.

Kamyon. Rudy ona bu kanıttan bahsetmişti ama bunu bir mahkeme salonunda, sizi yargılamak için orada bulunan on iki kişinin önünde duymak yıkıcıdır. Ona biraz daha su doldurdum. Bardağı ağzına götürürken elleri titriyordu. Bobby, Kinney'nin ifadesinin gücünü biliyordu. O bir aktördü, kalabalığın değişimini hissetmişti. Kinney'nin ifadesi Bobby'nin canını fena halde yakmıştı. Ben bu davaya Kinney gibi tanıkları parçalamak için getirilmiştim. Başından beri, buna karşı çıkmak için yeterli kanıtımız olmadığını biliyordum. Dava bu tanığa bağlıydı.

Bir ceza davasında, adli kanıt Tanrı'dır.

Ama ben bir savunma avukatıyım. Şeytan benim tarafımda. Ve o adil oynamıyor.

Tanık kürsüsüne doğru ilerlerken kendimden emin görünmek için elimden geleni yaptım. Jüri üyelerinin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Göz ucuyla Alec Wynn'in kollarını kavuşturduğunu gördüm. İş bitmişti. Ne sorduğumun bir önemi yoktu, kararını vermişti.

"Memur Kinney, ifadenizi vermeden önce doğruyu söyleyeceğinize dair yemin ettiniz. Lütfen bir dakikalığına yanınızda duran İncil'i alırmısınız?" dedim.

Pryor'ın sandalyesini fayans döşeli zeminde geri iterken çıkardığı gıcırtı ve havlamayı duydum. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla kollarını kavuşturduğunu hayal ettim. Kinney'e karşı tek saldırı hattının onun güvenilirliği olduğunu biliyordu. Eğer onun yalancı olduğunu kanıtlarsam, bir şansım olacaktı. Pryor onu buna hazırlamış olmalı.

Bilime sadık kalın - sonuçlar yalan söylemez.

İncil'i sağ eline aldı ve omzumun üzerinden Pryor'a baktı. Evet, Kinney bu saldırı için hazırlanmıştı. O hazırды. Hazır biliyordum. Bunun için plan yapmışım. Ona dürüst olup olmadığını sormadım, yeminini hatırlatmadım ya da onu yalancılıkla suçlamadım. Bunun yerine Kinney'nin doğruyu söylemesi için dua ettim.

"Memur bey, lütfen İncil'i yere bırakın," dedim.

Kinney'nin kaşları birbirine düğümlendi. Pryor'ın sandalyesi tekrar homurdandı ve oturduğunu, not alabilmek için sandalyesini masaya yaklaştırdığını biliyordum. Pryor bunu planlamamıştı.

İncil'i aldım, iki elimle göğsümün önünde tuttum ve jüriye doğru döndüm. Bunu görmeleri gerekiyordu.

"Memur bey, bugün birçok tanık bu İncil üzerine yemin etti. Yemin ederken bu İncil'i tuttunuz. Şimdi bende. Söyler misiniz memur bey, bu İncil'i şu anda test etseniz muhtemelen bugünkü tanıkların hepsinin parmak izlerini ve DNA'larını bulursunuz, doğru mu?"

"Doğru. Parmak izlerimiz silinmemiş olsaydı, bazı parmak izleri, belki de daha önceki tanıklardan parçalar olurdu. Hepsinden DNA alabiliriz. Ve siz, Bay Flynn," dedi Kinney.

"Katılıyorum. Ve katipten, çünkü tanıklardan ve yakın zamanda bu İncil'e dokunmuş olan herkesten DNA. Bu kitaptan birden fazla DNA örneği alınabilir, değil mi?"

"Evet."

Kinney nereye gittiğini anlamıştı. Cevaplarını kısa ve tutarak susmaya başlamıştı.

"Eğer bu İncil'i test ettiyseniz ve sadece benim DNA'mı bulduysanız, bu olağandışı olurdu, değil mi?" diye sordum.

Bir avuç jüri üyesi birdenbire çok ilgili göründü. Çocuk psikoloğu Rita Veste, hafta sonu karate eğitmeni Betsy Muller, tatlı ihtiyar Bradley Summers ve aşçı Terry Andrews, hepsi dikkatle bana ve Kinney'e odaklandılar. Dinliyorlardı. Alec Wynn kollarını kavuşturmuştu. Adli tıp tarafından ikna edilmeye devam ediyordu. Fikrini değiştirebilecek bir avuç dolusu sorum vardı.

Kinney cevabını iyice düşündü. Sonunda "Belki" dedi.

Tam saldırıya geçtim. Artık geri durmak yoktu.

"İncil'de benimkinden başka DNA bulamamanızın nedenlerinden biri, birinin kapağı temizlemiş olması olabilir, öyle değil mi?"

"Evet."

İncil'i tanık kürsüsüne geri koydum ve Kinney'e odaklandım. Artık dövüşme zamanıydı.

"Memur bey, Amerika Birleşik Devletleri'nde birkaç yıldır tedavülde olan bir dolarlık banknotun üzerinde yüzlerce, hatta binlerce ayrı parmak izi ve DNA profili olması muhtemeldir. Banka veznedarları, mağaza memurları, sıradan vatandaşlar, kısacası bölgede nakit işleriyle uğraşan herkes. Katılıyor musunuz?"

"Bu kesinlikle mümkün, evet," dedi.

"ama, mümkünden daha olası, değil mi?"

"Muhtemelen, o zaman," dedi, her hecesine sızan bir parça kızgınlıkla.

"Carl Tozer'in ağzındaki bir dolarlık banknotun kendi DNA'sı, sanığın DNA'sı ve başka bir profil vardı, doğru mu?"

"Evet."

"Üçüncü profil, bu tasarı daha basılmadan önce başka bir eyalette idam edilen Richard Pena adında bir adamla eşleşti, doğru mu?"

Bunu bekliyordu.

"Bu profilin bir anormallik olduğuna ikna oldum. Sanığın profili kadar güçlü bir profil değildi ve Bay Pena'nın kan bağı olan yakın bir akrabasından gelmiş olabilir. Laboratuvar kayıtlarımızı kontrol ettim ve görebildiğim kadarıyla Pena'nın DNA'sı eyalet dışına hiç çıkmamış. Laboratuvarımıza hiç gelmedi, bu yüzden bulaşma ihtimali yok. DNA yakın bir akrabaya ait olmalı."

"Bu mümkün. Richard Pena'nın birden fazla cinayetten hüküm giydiğini ve kurbanlarının her birinin sutyeninin askısına sıkıştırılmış bir dolarlık banknotla bulunduğunu ve banknotlardan birinde Pena'nın DNA'sının bulunduğunu biliyor muydunuz?"

Jürinin mırıldandığını duydum ve bu ses yavaş yavaş kalabalığın arasına . Şimdilik sadece o tohumu ekmek istiyordum. Ağacı daha sonra büyütecektim.

Kinney, "Hayır, bundan haberim yoktu," dedi.

"Bu davaya geri dönecek olursak. Carl Tozer'in ağzında bulunan banknotta neden başka DNA izi olmadığını hala bilmiyoruz. Bay Pena'nın paraya el sürmediğini ve yıllardır tedavülde olduğunu biliyoruz. Gerçek şu ki, sanık paraya dokunmadan önce birisi DNA'yı paradan temizlemiş. Tek açıklama bu, değil mi?"

"Bunu kabul etmiyorum."

"Temizlenmesinin nedeni de sanığın DNA'sının o dolardan temizlenebilmesi ve geri kazanılabilmesiydi. Başka bir deyişle, birisi Bay Solomon'u cinayetle suçlamak istediği için onu oraya yerleştirdi."

Kinney başını salladı.

Kinney kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu, sanığın parmak izinin faturaya nasıl bulaştığını açıklamıyor," dedi.

"Bu konuda size yardımcı olabilirim. Muhtemelen birileri, o bu hareketin önemini fark etmeden faturaya dokunmasını sağlamış. Sonra da ondan geri alıp Carl Tozer'ın ağzına koydu."

Kinney başını salladı ve bu fikirle alay etti. "Böyle bir şey asla olmayacak."

Jüriye döndüm ve "Memur bey, lütfen ceketinizin sol iç cebini kontrol edin" dedim.

Şaşkınlıkla burnundan bir nefes çekti. Cebini kontrol etti. İçinden bir dolarlık bir banknot çıkardı ve yüzünde tam bir dehşet ifadesiyle havaya kaldırdı.

"Bu sabah ceketimin cebinde bir dolar yoktu," dedi. "Elbette yoktu, onu oraya ben koydum. Artık DNA'nı ." I
cebimden bir peçete çıkardım, uzandım ve peçeteyle adamın elindeki faturayı aldım.

"Düşündüğünden daha kolay, değil mi?" Dedim.

Pryor'ın sesi kulaklarımda çınlarken yerime geri döndüm. Pryor'ın itirazını sürdüren Harry'ye şikâyet ediyordu.

Önemli değildi. Jüri bunu görmüştü. Bazıları bunu düşünecek ve DNA kanıtının önemini sorgulayacaktı. Eğer yeterince emin değillerse, o zaman bir şansımız vardı.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Flynn yerine oturdu ve Todd Kinney tanık kürsüsünden indi. Yargıç öğle yemeği arası istedi ve Kane'in buna kesinlikle ihtiyacı vardı. Yüzünü daha fazla tutmak zorunda kalırsa çatlayacağını düşündü. Jüri üyesi arkadaşlarıyla birlikte mahkeme salonundan çıktı. Dişlerini sıkılmaktan çenesi ağrıyordu ve ağzında kan tadı alabiliyordu. Çok değil, sadece hissediyordu. Dudaklarını yokladı ve belli belirsiz bir kırmızı izi gördü. Öfkesinden ağzının içini ısırması olmalıydı. Tabii ki hissetmemişti.

Kane en tutkulu anlarında nefret duymazdı. Bir bıçak kullandığında ya da parmaklarının altında bir boğazın kapandığını hissettiğinde, kurbanının yüzündeki korku ve panik ona sadece zevk verirdi. Nefret onun işinin bir yönü değildi.

Hepsi zevk içindi.

Flynn'i dinlerken Kane o eski tanıdık duyguyu hissetmeye başladı. Pek çok şeyden nefret etmişti: medyanın yaydığı yalanlardan, insanların kendilerini daha iyi hale getirebilecekleri fikrinden ve en önemlisi de şanslı olup hayatlarını değiştirebilenlerden. Kane o kadar şanslı değildi. Annesi de öyle. Nefret de bunun bir parçasıydı. İntikam belki. Çoğunlukla acıma hissediyordu. Paranın, ailenin, fırsatın, hatta aşkın her şeyi değiştirebileceğini düşünen zavallı ruhlara acıyordu. Bunların hepsi yalandı. Kane'e göre bu büyük Amerikan yalanıydı.

Kane gerçeği biliyordu. Rüya falan yoktu. Değişim yoktu. Sadece acı vardı. Acısını hiç hissetmemişti ama yine de biliyordu. Bunu çok fazla yüzde görmüştü.

Jüri üyeleri jüri odasındaki uzun masanın etrafında otururken mahkeme görevlisi sandviç ve içecek dolu çantalarla içeri girdi.

Kane bir kolanın hesabını kapattı, mahkeme memurlarından birinin para üstünü saymasını ve makbuzun yanına koymasını izledi. Dışarı çıkmış ve jüri üyelerine öğle yemeklerini mahkeme katibinin ofisinden nakit olarak almıştı. Kane bunun yapıldığını daha önce de görmüştü. Memur yemin etti ve "Bahşış için ödeme yaparsam lanetleneyeğim" dedi. Memur makbuzun üzerine bir not düştü, bir dolarlık banknotu ve para üstünü katladı ve makbuza sardı.

Kane'in zihni bir yıl önceki bir sahneye geri döndü. Soğuk kaldırıma , üzerinde kirli paçavralar ve bir çöplükte bulduğu şapka vardı. Evsiz rutini. Etkiliydi çünkü New Yorkluların çok azı evsizleri fark ederdi. Yüzü kir içinde, yiyeceksiz ve parasız bir insanın yanından geçmek New York'ta günlük hayatın bir parçasıydı. Bazıları bozuk paralarını esirgiyordu. Bazıları vermedi. Ve bir hedefi izlemek için mükemmel bir yoldu. Adliye posta sisteminin aksine, isimsiz, evsiz bir adam olarak bu görev sadece birkaç gün almıştı. Ve bu in a better

mahalle. Kane, Batı 88^{inci} Sokağın köşesinde bir yer tuttu. Robert Solomon'un evinden beş yüz metre uzakta. Üçüncü gün Solomon iPod'unu ve kulaklıklarını takarak yanından geçmişti. Kane yanından geçerken bacağını çekiştirmişti.

"Bir doların var mı dostum?" dedi Kane.

Robert Solomon cebinin derinliklerine daldı, iki adet bir dolarlık banknot çıkardı ve Kane'e uzattı. Paraları kabul etmeden önce Solomon'un parmaklarının banknotlar üzerindeki pozisyonunu ezberledi. En üstteki banknot George Washington'ın yüzünde güzel bir iz bırakacaktı. Kane boş kahve fincanını kaldırdı ve banknotlar hemen içine düştü. Paraları daha sonra antibakteriyel spreyle temizleyecekti ama Solomon'un izini korumaya dikkat edecekti.

Çok basit. Çok kolay. Süleyman uzaklaşırken, Kane fincanının kapağını yerine koydu, ayağa kalktı ve gitti.

Bu özel işin başlangıcı buydu.

Kane sandviçinden bir ısırık aldı ve jürinin geri kalanının da aynısını yapmasını izledi. Saatini kontrol etti.

Yakında olacaktı, bundan emindi. Tüm bunları yardım almadan başaramazdı. Bir arkadaşına sahip olmak işe yarıyordu,

kendi davasına sürüklenmesine izin verdiği bir başka karanlık kişi. Ve değeriini kanıtlamıştı.

Kane içerideki adamı olmadan buraya kadar gelemezdi.

BÖLÜM ELLİ ALTI

"Beni suçlu , değil mi?" dedi Bobby.

"Henüz yenilmedik Bobby. Hâlâ birkaç sürprizimiz var," dedim.

"Sen masumsun Bobby. Jüri bunu görecektir," dedi Holten.

Bobby, önündeki yemeğe dokunulmamış halde danışma odasında oturuyordu. Holten dışarı çıkmış ve sandviç getirmişti. Ben de yiyemedim. Kinney, Bobby'nin davasına büyük bir darbe vurmuştu. Başka bir tanığa dayanamazdı. Pryor'ın iki tanığı kalmıştı. Bobby'nin evindeki hareket sensörlü güvenlik kamerasını inceleyen video teknisyeni ve muhabir Paul Benettio. Harper sağ olsun, video teknisyenine karşı elimde iyi bir koz vardı. Muhabir beni endişelendirecek pek bir şey söylemedi. Bobby ve Ariella'nın geçinemediğini söyledi.

Evliyediler. Bu onu öldürdüğü anlamına gelmez.

Harper'ın yanında getirdiği ajanla konuştum. Gri takım elbiseli adamla. FBI için çalışan bir dijital iletişim uzmanıydı ve o takım elbise kadar keskindi. Gençti ama çok yetenekliydi. Harper onu Angel Torres olarak tanıtmıştı. Bugün Bobby'nin evine yaptığı ziyaretten elde ettiği bulguları bana anlattı. Savcılık davası için bir yıkım topu değildi, ama kesinlikle yardımcı oldu.

"Peki olay yerindeki polis sizi çalışırken gördü mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi Harper. "O bir Knicks hayranıydı. Ben de onu oturma odasında konuşturdum. Ne yaptığımızı pek umursamadı. Tek umursadığı

puan ortalaması hakkında. Torres federal kimliğini gösterdi ve polis rahatladı."

"Zaten uzun sürmedi. Beş dakika içinde girip çıktık," dedi Torres.

"Güzel," dedim.

Holten, Torres ve Harper sandviçlerini yerken ayaktaydılar. Onun yerine ben biraz daha ağır kesici aldım ve bir soda ile birlikte içtim.

Delaney konsültasyon odasına geldi. Bir sürü dosya getirmişti.

"Jüriyle işler nasıl gidiyor?" dedi Delaney.

Bobby bana baktı, daha olumlu bir cevap bekliyordu.

"DNA bizi incitti ama inciteceğini biliyorduk. Belki de darbeyi hafifletebildim. Bekleyip göreceğiz. Dayan, Bobby. Henüz işimiz bitmedi," dedim.

"Eddie' jüri üyelerinden bahsettin mi?" dedi Delaney.

"Ben de tam bunu yapmak üzereydim," dedi Harper. "Torres ve ben Bobby'nin evinden ayrıldıktan sonra federal binaya geri döndük. Ajanların yerel gazetelerin arşivlerinden aldıkları bir yığın gazete makalesini inceledim. İki hikaye buldum. İlki biraz daha ilginç. Görünüşe göre bu bayan silahlı bir soygun sırasında vurulmuş. Pena'nın davasında jürideymiş."

Bana telefonundaki makaleyi gösterdi.

Kadın altmışlı yaşların başındaydı, Roseanne Waughbasch. Chapel Hill, Kuzey Carolina'da bir ikinci el mağazasında çalışıyordu. Kahramanlardan biri pompalı tüfeğin iki namlusunu da kadının yüzüne doğrultmuş. Dükkandan pek bir şey alınmamıştı ama silahlı soyguncular kasanın içindekileri ve bağış kavanozunu almışlardı. Dükkan sahibi soyguncuların yüz dolara yakın bir meblağı alıp kaçtıklarına inanıyordu. Haber can kaybına ve şiddete odaklanmıştı, peki ne için? Yüz dolar ve bozukluklar.

"Neyin yanlış olduğunu söyleyebilir misin? Resme bak," dedi Harper.

Dükkanın kapalı olduğu sokağın bir fotoğrafı vardı. Kapıda olay yeri bandı vardı.

Ve sorunun ne olduğunu çok iyi biliyordum. İkinci el mağazasının hemen yanında bir yedi-eleven vardı. Diğer taraftaki komşu

bir içki dükkânı. Onun ötesinde, küçük bir kasaba, yerel bir banka. "Bu bir soygun değildi. Bu bir soygundu," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. İkinci el dükkanlarında fazla para bulunmaz. Ne çalmaya değer bir şey ne de satın almaya değer bir şey var. Eğer o caddede bir dükkân soyacak olsaydım, 7-11'i seçerdim. İçki dükkânının sahibi muhtemelen silahlıdır, bankanın sıkı güvenliği vardır ama Seven Eleeven'da çok az şey vardır. Belki bir beyzbol sopası. Seven Eleven'da tezgâhtar olarak çalışan hiç kimse de kahraman olamaz. Bu kadar az para için kim bu riski alır ki? Ve bol miktarda nakit taşırlar. Bir ikinci el dükkanından çok daha fazla."

"Diğer hikaye neydi?" Dedim ki.

"Makaleyi yanımda getirmedi. *Wilmington Standard*'daki bir ilandı. Pete Timson, Derek Haas cinayetinden hüküm giydikten sonra jüri üyelerinden biri kayboldu. Ailesi yoktu ama bir işi vardı. Duruşmadan sonra işe hiç gelmedi ve işvereni onun için endişelendi. Polise başvurmuş ve hatta bir ilan bile vermiş. Jüri odasından çıktıktan sonra o adamı kimse görmemiş."

Kaburgalarımdeki ağrı azalmaya başladı. Yerini göğsümde bir boşluk hissi ve boğazımda bir yanma hissi aldı. Delaney'nin Dollar Bill hakkındaki teorisi başından beri doğruydı. Ama biz sadece yarısını görmüştük. Sandalyeme biraz çöktüm, gözlerimi kapattım ve başımın arkasındaki yumruyu ovuşturdum. Bir acı sarsıntısına ihtiyacım vardı.

Bu duruşma sırasında ilk kez korktuğumu hissettim. Dollar Bill hayal ettiğimizden çok daha sofistike biriydi.

"Yanlış yere bakıyormuşuz," dedim. "İşlediği suçlardan dolayı hapse attığı herkes mahkum oldu. Her biri. Bir duruşma her zaman tersine dönebilir. Adli tıpta bile. Hüküm giydiğinden nasıl emin oldu? Kanıt yerleştirmek bu adam için yeterli değildi. Dollar Bill bu duruşmaları kalabalığın güvenliğinden izlemiyordu. Jürideydi. Harry'nin dediği gibi, bir jüri üyemiz var."

"Ne?" dedi Harper ve Delaney aynı anda. Bobby ve Holten ağızları açık bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Bir şekilde jüriye girmeyi başardı. Derek Haas cinayetindeki jüri üyesi - sanırım duruşmadan sonra işe gelmedi çünkü çoktan ölmüştü. Muhtemelen uzun zamandır ölüydü. En azından duruşmadan önceki haftadan beri. Onun yerini aldı. Brenda Kowolski'yi sokakta ezdi ve bir şekilde Manuel Ortega'yı boğdu ve Pena'nın davasındaki yaşlı jüri üyesini vurdu. Onlardan kurtuldu çünkü onun istediği gibi oy vermeyeceklerdi."

"Jüri seçiminden önce jüri üyesini öldürüyor ve kimliğini alıyor. İşe yaramasının tek yolu bu. Bu yüzden jüri üyesi duruşmadan sonra ortadan kayboldu," dedi Delaney soğuk bir sesle. Farkına vardığı şey soğuk bir rüzgâr gibi yüzüne yayıldı.

Harper, "Jüri havuzunda kimlerin olduğunu nereden biliyordu?" dedi.

"Mahkeme sunucusunu hacklemiş olabilir mi? Ya da avukatların ofislerini? Ya da savcının veya posta odasına bir şekilde girmiş olabilir mi?" dedi Holten.

"Bu çılgınlık," dedi Harper.

"Hayır, bu Bill," dedi Delaney, "ikinize de söyledim zaten. Bu oldukça zeki biri. Belki de şimdiye kadar karşılaştıklarımızın en zekisi. O davaların her birinden jüri üyelerinin listesini almamız gerekiyor. Kimliklerini DMV'den, pasaport kontrolden, elimizdeki tüm veritabanlarından kontrol edebiliriz. Görünüşünü ancak bu kadar değiştirebilir. Haas davasından sonra kaybolan jüri üyesiyle başlayacağız. Bu adamı yakalayacağız. İfade vereceğim, Eddie. Gereken her şeyi yapacağım," dedi Delaney.

Strateji konuştuk. Bu sefer jüriyi izleyecektik. Ama risk vardı.

"Bobby, eğer iyi giderse davayı düşürebiliriz. Burada hedeflediğimiz şey bu. Yani her şey askıya alınacak. Delaney jüri üyelerini izleyebilir, biz hangisinin katil olduğunu bulana kadar onları takip edebilir. Bu duruşmayı durdurmalıyız. Bunun jürinin eline geçmesine izin veremem. Katil orada oturuyorsa olmaz. Ama bilmelisin ki başaramayabilirim. Bir teorimiz var. Kanıtımız yok. Eğer yargıç hatalı yargılamayı reddederse, Pryor'ın bunu bize çevirme ihtimali var."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Bobby.

"Eğer jüride oturan bir seri katil olduğu suçlamasını yaparsak ve şu anda hangisi olduğunu bilmiyorsak, o zaman tüm

Jüri, onları bu suçla itham etmişiz gibi algılayacaktır. Hepsi bunu kişisel algılayacak. Bu da muhtemelen seni suçlu bulacakları anlamına gelir. Eğer bunu denersek ve işe yaramazsa ve bu adamı yakalayamazsak, hayatının sonuna kadar parmaklıklar ardında kalabilirsin."

Bobby'yi severdim. Tüm parasına ve şöhretine rağmen, cebinde babasının birikimleriyle evden ayrılan çiftlik çocuğundan pek de farklı değildi. Elbette sorunları vardı. Hepimizin vardır. Ama mahkemeye Bentley ile gelmiyordu. Omuzlarında günün yirmi dört saati ona ne kadar harika olduğunu söyleyen on iki uşağı yoktu. Erken yaşta hayatında ne yapmak istediğini keşfetti. Bu işte iyi olacak kadar şanslıydı ve hayallerinin peşinden gitmiş, aşık olmuş ve hayalini gerçeğe dönüştürmüştü. Şimdi ise kaybettiği aşkı için yas tutan genç bir adamdı. Hiçbir para ya da şöhret bunu değiştiremezdi.

"Bu adam Ariella ve Carl'ı öldürdü. Ve diğer tüm insanları. Onu yakalamanı istiyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap. Benim için fark etmez. Onu yakalayacağınızı biliyorum," dedi Bobby.

Holten, "Başka bir yolu olmalı," dedi.

Bobby'yi de riske atmak istemedim. O anda başka bir plan düşünemedim. Bir şeyleri kaçırdığımı biliyordum. DNA beni en başından beri rahatsız ediyordu. Ölü bir adamın DNA'sı bir dolar banknotuna nasıl girmişti?

Bu imkansızdı.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, Pena'nın DNA'sının Carl'ın ağzındaki faturaya nasıl bulaştığını tam olarak anladım. Delaney'e kontrol etmesi için kısa bir liste verdim. Dollar Bill oldukça zekiydi.

Ama kimse mükemmel değildir.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Parmaklarını midesinin üzerinde birleştiren Kane yavaşça nefes verdi ve Pryor'ın davayı kontrol altına almasını izlemek üzere yerleşti. Jüri öğle arası boyunca konuşmuştu. Fısıldaşmalar, orada burada. Eğer jüri şimdi oylama yapacak olursa üçte iki oranında suçlu oyu çıkacaktı. Geri kalanların hâlâ kararsız olduğunu ama çoğunun suçluya meyilli olduğunu tahmin ediyordu. Kane jüri odasında daha kötü durumlarla karşılaşmıştı.

Pryor öğleden sonraki ilk tanığını çağırdı. Williams adında bir teknisyen, Solomon mülkünde kurulu olan hareket sensörlü güvenlik kamerası sistemini incelemişti. Teknisyen, sistemi incelemek için götürdüğünü ve ilgili bir video bulduğunu doğruladı.

Mahkeme ekranı, Solomon'un evinin ön kapısının üstünden sokağa bakan siyah-beyaz bir görüntüyle canlandı. Sol alt köşede bir zaman damgası 21:01'i gösterirken kapüşonlu bir figür daha yakından görüldü. Kane yüzü seçemiyordu. Adam kolunu kaldırırken bir an için çenesi görüldü. Kolunu kaldırmaya devam etti.

"Videodaki figür ne yapıyor?" diye sordu Pryor, görüntüyü durdurarak.

"Anahtarlarını kapının içine koyuyor olabilir. Bana göre öyle görünüyor," dedi Williams.

Görüntüler yeniden başladı. Kapüşonlu figür başını eğmiş, iPod'a bakıyordu. Cihazdan beyaz bir kablo uzanıyor ve kapüşonun içinde kayboluyordu: kulaklıklar. Kapı açıldı ve dışarı ışık saçıldı. Figür içeri girdi ve görüntü sona erdi.

"Bu video güvenlik sistemi nasıl çalışıyor Memur Williams?" dedi Pryor.

"Hareket sensörüyle etkinleştiriliyor. Hareket sensörü tetiklendiğinde kamera otomatik olarak açılıyor. Sensörü laboratuvarıda test ettim ve burada görebileceğiniz gibi tamamen işlevsel olduğunu doğrulayabilirim. Sensörün menzili 10 metre. Bu alan içindeki herhangi bir hareket kamerayı tetikliyor."

"Bu davada sanık, gece yarısı eve geldiğini söylüyor. Ve akşam dokuzda komşusuyla buluşmadığını söylüyor. Bu öneriye ne ?"

"Mümkün değil. Bobby Solomon mülke girmek için ön kapı anahtarını kullanmış gibi görünüyor. Sistemi kontrol ettim ve bundan sonra hiç video yok."

Pryor yerine oturdu ve Kane Flynn'in ayağa kalkmasını izledi. Flynn başlamadan önce Kane'in dikkati dağıldı. Soluna, kargaşanın kaynağına doğru baktı. Mahkeme salonunun kapıları açıldı ve iki NYPD dedektifi içeri girdi. Biri Mike Anderson'dı, hâlâ alçıdaydı. Diğerisi ise, Kane'in Anderson'ın ortağı olduğunu tahmin ettiği, gri, arkaya kaymış saçları olan yaşlı bir adamdı. Her iki adam da mahkemenin arka tarafında duruyordu.

Kane bakışlarını tekrar Flynn'e çevirdi ve bıçaklarını düşündü. Flynn'i uzakta bir yerde, sessiz bir yerde bağlı olarak hayal etti. Flynn'in çığlık atmasına izin verebileceği bir yerde. Kendini bir bıçak seçerken hayal etti. Flynn'in onu seçerken izlemesine izin verdiğini. Sonra bağlı avukata doğru yavaş bir yürüyüş. Kane bir kesiğin ömür boyu sürmesini sağlayabilirdi. Çeliğin yavaşça ete girmesi çok lezzetliydi.

Başını salladı ve kendini bu hayalden kurtarmaya çalıştı. Buradaki işi henüz bitmemişti. Uzun bir yoldan değil. Flynn Pryor'a doğru yürüdü ve ona ciltlenmiş bir belge uzattı. Savcı göz gezdirdi. Kane jüri kürsüsünden bile savcıyı net bir şekilde duyabiliyordu.

"Bunu nasıl aldın?" dedi Pryor.

"NYPD'nin izniyle. Kimse onu durdurmadı. Ve Torres federal bir ajan. Geçerli bir sebebi vardı. İtiraz yoksa arama iznine gerek yok," dedi Flynn.

Kane, Pryor'ın cevabını dinledi ama yakalayamadı. İki adam yargıca yaklaştı. Onları tartışırken görmüş. Birkaç dakika sonra,

Yargıç Ford, "Kabul edilebilir. NYPD'den bir itiraz gelmediyse, erişim izni verilmişse, o zaman buna izin veriyorum."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Solomon'un evindeki polis için neredeyse üzülüyordum. FBI'ın analiz yaptığını bilseydi itiraz edebilirdi. Ve Harper ve Torres'i tutuklayabilirdi. Sorun şu ki, fark etmedi. İtiraz yok. Sorun yok. Harry raporumun kanıt olarak kabul edilmesine izin verdi.

Dostum, buna ihtiyacım vardı.

Bobby'nin buna ihtiyacı vardı. Eğer hatalı yargılama kararı alamazsam, en azından bazı jüri üyelerinin bizim istediğimiz yönde oy kullanmasına ihtiyacım vardı.

Raporun bir kopyasını elimde tuttum. Bir cankurtaran salına tutunmuş gibi hissettim.

"Memur Williams, o videoda Robert Solomon'un yüzünü göremiyorsunuz, değil mi?" Dedim.

"Yüzünün tamamı değil. Gözlüklerinin bir kısmını, ağzının ve çenesinin bir kısmını görebiliyorsunuz. Kapüşon yukarı çekilmiş ve yüzünün çoğunu kapatıyor. Ama o olduğunu söyleyebilirim" dedi Williams.

Pryor sorgusunu bitirdiğinde, videoyu geri sarmış ve kapı aralığındaki kapüşonlu figürün görüntüsüyle duraklatmıştı.

"Videodaki kişi elinde elektronik bir cihaz tutuyor. Ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

"Bir iPod'a benziyor," dedi Williams.

"Jüriye bu videonun saat kaçta kaydedildiğini hatırlatır mısınız?"

"Cinayetlerin işlendiği gece akşam dokuzdan hemen sonra."

Olay yeri fotoğraflarından birini ekrana getirmek için ekran kontrolünü kullandım. Koridorun görünümü. İleride merdiven, solda telefon, WiFi yönlendirici ve bir vazo bulunan koridor masası. Torres'in hazırladığı raporu Williams'a verdim ve işe koyuldum.

"Memur bey, önünüzdeki rapor bugün erken saatlerde FBI'dan Özel Ajan Torres tarafından hazırlandı. Bu fotoğrafta gördüğünüz WiFi yönlendiricisinin adli incelemesi. Yönlendiriciyi incelediniz mi?"

"Hayır, yapmadım."

"Ajan Torres bir arayüz kullanarak yönlendirici belleğinden geçmiş verileri alabildi. Dökümü dördüncü sayfada göreceksiniz. Bir göz atın lütfen," dedim.

Williams sayfaları çevirdi ve okumaya başladı. Ona otuz saniye verdim. Okumayı bitirdi ve yüzünde boş bir ifadeyle orada oturdu.

"Sanık polise gece yarısı eve geldiğini söyledi. Dördüncü sayfanın ortasındaki girişe bakın - on sekiz numara ile işaretlenmiş giriş. Lütfen okuyun," dedim.

"*Bağlantı 00:03 Bobby'nin iPod'u yazıyor,*" dedi Williams.

"Ve önceki akşamın on yedi numaralı kaydına bakın."

"Bağlantısı olmayan cihaz - bağlantıya izin verilmedi 21:02" yazıyor.

Ekran kumandasını elime aldım ve ön kapının dışındaki kapüşonlu figürün görüntüsünü getirdim.

"Memur bey, bu fotoğrafta gördüğümüz cihazın sanığın evindeki yönlendiriciye bağlanmaya çalışan cihaz olduğunu varsaymak mantıklı mı?"

"Bunu kesin olarak söyleyemem," dedi.

"Tabii ki yapamazsınız. Ama bu cihaz olmasaydı garip bir tesadüf olurdu, bu adil değil mi?"

Williams yutkundu ve "Bu adil" dedi.

"Çünkü biri eve girebilmek için Bobby Solomon gibi giyinmiş olsaydı, Bobby'nin iPod'la dolaştığını bilirdi. Ayrıca bu onlara yüzlerini kameradan için iyi bir bahane verir."

"Bilmiyorum. Belki," dedi Williams.

"Belki, gerçekten. Ve eğer bu kişi eve girmeyi başarır, kameranın elektriğini kesebilir, değil mi? Bu şekilde kamera eve gelen başka kimseyi algılayamaz," dedim.

Williams, "Bunu yapabilirdi, ancak durumun böyle olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yok" dedi.

"Gerçekten mi?" Dedim.

Durakladı, düşündü. "Gerçekten mi?" diye cevap verdi.

"Pekala, Memur Williams, jüriye polisin gelişini ve mülke ön kapıdan girişini gösteren videoyu göstermenizi istiyorum."

Williams "bok" kelimesini mırıldandı.

"Video yok. Sanığın mülke girişini gösteren video, cihazdaki son kayıttır."

"Ama polisin olay yerine gittiğini biliyoruz. Videoda olmamalarının tek yolu ve müvekkilimin gece yarısı eve geldiğinde videoda olmamasının tek yolu, birinin akşamın erken saatlerinde kamerayı kapatmış olmasıdır - doğru mu?"

Koltuğunda kıpırdandı. Williams cevaplar için çırpınmış ve kendini düğümlere bağlamıştı.

"Bu mümkün. Yani, evet, böyle bir şey olmuş olabilir."

Daha da zorlayabilirdim ama zeminim sallantıdaydı. Şimdilik, jürinin en azından bunun başka biri olduğu fikrini düşünmesini istedim. Torres bize bu umudu vermişti. Lanet olsun, yönlendiriciyi daha önce incelemem gerektiğini bilmeliydim.

Pryor hızlı bir yeniden yönlendirme yaptı.

Pryor, "Memur bey, bu yönlendiricinin menzili hakkında hiçbir bilğimiz yok, değil mi?" dedi.

"Eh, hayır, hayır bilmiyoruz. Yönlendirici, yoldan geçen bir arabadan bir cihaz alıyor olabilir," dedi Williams.

Yeterince iyi. Pryor kravatını düzeltti ve .

Harry'ye bakarak, "Bundan sadece bir nokta çıkıyor,"

dedim. "Bir soru, Bay Flynn, hepsi bu," dedi Harry.

Ekrandaki oynat düğmesine tıkladım. Kırk beş saniyelik videoyu tekrar izledik. Oynatmayı durdurdum ve Williams'ın ne sormak üzere olduğumu çoktan anladığını ama söyleyecek bir şey bulamadığını gördüm.

"Memur bey, kayıtlara geçmesi için videonun bize caddenin görüntüsünü verdiğini ve geçen araba ya da yaya olmadığını teyit edin."

"Doğru," dedi Williams iç çekerek.
Bu adamla işim bitmişti.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Koltuğunda kayan Kane ilk kez kendini rahatsız hissetti. WiFi yönlendiricisini düşünmediği için sessizce kendine lanet okudu. Bu avukat bir lanetti. Kane duruşmanın gelgitlerine alışkındı. Daha önce de görmüştü. Ama böylesini hiç görmemişti. Flynn, iş başında gördüğü tüm savunma avukatları arasında açıkça en iyisiydi. Rudy Carp'ın Flynn'le boy ölçüşüp ölçüşemeyeceğini merak ediyordu. Şu anda bunun bir önemi yoktu.

Kane, Pryor'ın son tanığını açıkladığını duydu. Savcı diğerlerine kıyasla çok hızlı hareket ediyordu. Etkiliydi. Yıllar önce bir duruşmada, Kane jüri üyelerinin çoğuna haftalar önce dinledikleri ifadeleri hatırlatmak zorunda kalmıştı. Önemli kanıtların çoğunu unutmışlardı. Pryor'a bunu yapma şansı yoktu.

Muhabir ayağa kalktı, İncil'i aldı ve yemin etti. Kane muhabirin ne söyleyeceğini merak ediyordu. Çok az şey. Ama Pryor bir oyuncuydu - belki Flynn'in dengi değildi ama ona yakındı. Kane'in güvenmeyi öğrendiği bir şey varsa o da savcıların el altından yürüttükleri yöntemlerdi.

Pryor'ın tüm duruşma boyunca sakladığı bir kartı oynamak üzere olduğunu hissediyordu.

Her şeyden önce, Pryor Benettio'nun güvenilirliğini kanıtladı. Muhabirin Hollywood'la iyi bağlantıları vardı. İçeriden biriydi.

Pryor, "Sanık ile ikinci kurban Ariella Bloom arasındaki ilişki hakkında jüriye ne söyleyebilirsiniz?" dedi.

"Bir film setinde tanışıp aşık olduktan sonra kısa süre önce evlendiler. Evlilikleri güçlü bir ittifak olduğunu kanıtladı. Bu birliktelik onların Hollywood'da bir güç tabanı oluşturmalarını sağladı. Ünlü çiftlerin gücünü bilirsiniz. Brad ve Angelina gibi.

Kısa süre sonra kendi reality TV programlarına başladılar. Ve ikisi de yakın zamanda vizyona giren bilimkurgu destanının başrol oyuncularları oldular. Stüdyolar onlara para yağdırıyordu. Bunu başarmışlardı, çünkü evliydiiler."

"Peki kişisel ilişkileri nasıldı?"

"Bilirsiniz, Hollywood'da her zaman söylentiler vardır. Bu canavarın doğasında var. Her zaman bir ilişki hakkında şüphe uyandıranlar vardır. Ben de onlardan biriyim. Bu durumda, gazetecilik ayrıcalığını çiğneyeceğim. Bir kaynağım vardı. İlişkilerinin tam kalbinde. Bana evliliğin bir kolaylık olduğunu söyledi. Elbette iyi geçiniyorlardı. Ama Robert Solomon'un eşcinselliği nedeniyle daha çok kardeş gibiydiler."

ALTMİŐİNCİ BÖLÜM

Amerika'yı seviyorum. New York'u seviyorum. İnsanları seviyorum. Ama bazen bu beni üzüyor. Bireyler değil, çoğunlukla medya. Tüm haber kanallarına, gazetelere ve dijital haber kaynaklarına rağmen Amerikalılara medya tarafından iyi hizmet verilmiyor. Mahkeme çoğunlukla medya mensuplarıyla doluydu. Benettio, Robert'ın eşcinsel olduğunu söylediğinde mahkeme salonunda onların nefes sesleri duyuldu.

Pryor, Ariella'nın cesedinin, yaralarının, genç hayatının parçalanıp HD olarak sergilendiğı fotoğrafları koyduğunda bu muhabirler gözlerini bile kırpmamışlardı. Ama ünlü birinin heteroseksüel yaşam tarzı dışında bir şey yaşadığını ortaya çıkarınca çılgına dönüyorlar.

Bobby başını salladı ve ben de ona her şeyin yoluna gireceğini fısıldadım. Başını salladı ve sorun olmadığını söyledi.

"Bay Benettio, bunlar oldukça sıra dışı iddialar. Ve ifadenizde ya da beyanınızda yer almıyorlar. Neden?" dedi Pryor.

"Kaynağımı korumak istedim. Şimdi bu dava burada olduğuna göre, kendimi gerçeğı açıklamak zorunda hissediyorum" dedi.

"Peki kaynağınız kim?"

"Kaynağım Carl Tozer'dı. Bana evliliklerinde gerçekte neler olup bittiğine dair bir hikaye sundu. Ariella bundan hep şüphelenmişti. Carl'ı yatağına bile almıştı. Ariella ve Robert'ın ayrı hayatları vardı. Kameralar için birlikleydiler ama hepsi bu. İnanıyorum ki-"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," dedim ama Harry onu susturamadan Benettio devam etti, hatta yargıcın üzerinde konuşuyordu.

"Robert Solomon'un Carl'ın benimle olan temasını öğrendiğine ve bu yüzden onu ve Ariella'yı öldürdüğüne inanıyorum. Robert bir yalanı yaşamıştı ve gerçekte yüzleşemiyordu. Bir kadın olarak ortaya çıkmak

Hollywood'da homoseksüel olmak kariyerini bitirirdi. O da bunu biliyordu. Bu yüzden onun yerine onları öldürdü!" dedi Benettio.

Spekülasyon olduğu gerekçesiyle tekrar itiraz ettim. Harry bunu kabul etti ve jüriye tanığın söylediği her şeyi dikkate almamalarını söyledi. Artık çok geçti. Ben Harry ile konuşurken bile Benettio konuşmaya devam etmişti. Jüri şeyi duymuştu. olmuştu.

"Başka bir şey yok," dedi Pryor.

Benettio'yu sorgulamaya başlarsam konuyu tekrar açmaya çalışacağımı biliyordum. Anlamsızdı. Yargıç jüriye onu dikkate almamalarını söylemişti. Davayı Bobby'nin cinselliği üzerine kurmanın bir anlamı yoktu. Harry'ye sorum olmadığını söyledim.

"İddia makamı dinleniyor," dedi Pryor.

Karar verme zamanı. Pryor yatakçı Gary Cheeseman'ı çapraz sorguya almak istemediğini söylemişti. Ve Torres'in WiFi yönlendiricisi hakkındaki raporu zaten kanıttı, Pryor onu dışarıda tutamazdı.

Sadece iki gerçek tanığım vardı. Delaney ve Bobby.

"Savunma Özel Ajan Paige Delaney'i çağırıyor," dedim.

Delaney bir saatten fazla bir süre boyunca jürinin önüne serdi. Dollar Bill, tüm iğrenç ihtişamıyla sergilendi. Her bir dava, her bir kurban, Dolar Bill'in işlediği suçlar için suçlanacak masum kişiye giden dolar banknotları ve iz kanıtları, her bir banknot üzerindeki işaretler ve katilin psikolojisi hakkında konuşarak zaman geçirdik.

Bir gözüm hep jürinin üzerindeydi. Özellikle de erkekleri. Hepsi Delaney'nin ifadesini şaşkınlıkla dinledi. Daniel Clay, işsiz bilimkurgu delisi, pür dikkat dinledi. Doğru yaşıyordu, ama içinde olduğunu sanmıyordum. Gözlerinde bir şey vardı. Delaney'nin anlattığı her cinayette tiksiniş görünüyordu. Bu o değildi. Gerçi kimliğini çalmak kolay olurdu.

Çevirmen James Johnson pek çok kutuyu işaretledi. Doğru yaşıyordu ve birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğunu pek kimse fark etmeyecekti. Evden çalışıyordu. Yine de, Delaney'ye tam bir hayranlıkla bakıyordu. Vücut dilinden ve dudaklarının hareketinden Delaney'ye inandığını anlayabiliyordum. Ve bu onu korkutuyordu. Hayır. James değildi.

Izgaracı Terry Andrews ve web tasarımcısı Chris Pellosi de Dollar Bill için olası adaylardı. Kimliği belli olmayan adamlar

kısa bir süre için koparılabilirdi. Ama Andrews çok uzundu. Ve katilin bu kadar uzun boylu bir adamı taklit etmekte düşündüm. Pellosi olası biriydi.

Altmış sekiz yaşında, emekli Bradley Summers yanlış yaş grubundaydı. Ve diğer jüri üyeleri arasında popüler görünüyordu. Belki de yaşından dolayı ona karşı saygılı görünüyorlardı.

Geriye Alec Wynn kaldı. İşsiz bir üniversite profesörü. Doğa adamı. Silahları olan ve kendine saklayan bir adam.

Arnold'un fark ettiği adam. Yüzü değişmiş gibi görünen adam.

Arnold mahkemeye gelmemişti ve onu aramak için aklıma bir not almıştım. Aslında davalara tek başıma bakmaya o kadar alışmıştım ki onun gelmediğini hemen fark etmemiştim. Ama ona burada ihtiyacım vardı. Wynn hakkındaki görüşünü öğrenmek istiyordum.

Jürinin önünde durdum ve Delaney'e son sorumu sordum.

Prova .

"Ajan Delaney, Dollar Bill'in diğer adamların kendi suçlarından mahkum edilmesini sağlaması nasıl mümkün olabilir? Elbette bir ceza davası, aleyhlerinde iyi kanıtlar olsa bile her zaman sanığın lehine sonuçlanabilir."

Bana bakmıyordu. Son kontrollerini yapıyordu. Odanın arka tarafında ajanlar vardı. Harper savunma masasındaydı, çalışıyor ve davayı dinliyordu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve bütün öğleden sonra makaleler almıştı. Dollar Bill'in suçlarından hüküm giymiş adamların duruşmalarından kupürler ve kısa videolar. Harper sorumu duymuş olmalıydı. Dizüstü bilgisayarını kapattı ve jüriye baktı.

Delaney bana bir bakış attı ve başını salladı, sonra o konuşurken ikimiz de jüriye doğru baktık. Sadece ben tek bir adama odaklanmıştım. Alec Wynn. Bir eli kucağında, bacak bacak atmış oturuyor ve çenesini sıvazlıyordu. Delaney'nin dudaklarından dökülen her kelimayı dikkatle dinliyordu.

İşte bu kadar. Bunu tartışmıştık. Artıları ve eksileri tartıştık. Ve aramızda bunun için başka bir şey olmadığına karar verdik.

"FBI, seri katil Dollar Bill'in bu davalara bakan jürilerin arasına sızdığına ve onları suçlu kararı vermeleri için manipüle ettiğine inanıyor."

Kalabalıktan bir tür tepki gelmiş olmalı. Nefes alışlar, istemsiz kuşku patlamaları. Bir şeyler. Bundan emindim. Varsa bile ben duymadım. Tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kalbimdi. Odaklanmam tamdı. Wynn'in yüzünün her santimini biliyordum. Göğsünün yükselişini ve düşüşünü, ellerini, hatta bacağını diğerinin üzerine katlarken hafifçe sallandığını görebiliyordum.

Delaney cevabını verirken adamın ifadesi değişti. Gözleri büyüdü, dudakları aralandı.

Bildiğimi sanıyordum. Böyle bir açıklama, kalabalık bir odada Dollar Bill'in maskesini çıkarmakla eşdeğerdir. Kafasının yan tarafına iki tane dörtlük gibi çarpması gerekirdi.

Emin değildim.

Yavaş yavaş dünya bilincime geri döndü. Sesler, kokular, tatlar ve kaburgalarımdaki acı, sanki derin yüzeye çıkıyormuşum gibi bir anda yüzüme çarptı.

Jürinin geri kalanı da benzer tepkiler verdi. Bazıları için bu inançsızlıktı. Diğerleri içinse şok ve böyle bir adamın kuşlar gibi özgürce dolaşabileceğinin farkına varmanın verdiği gerçek bir korkuydu.

Bill her kimse, çok soğukkanlı davranmıştı. Kendini ele vermedi. Alec Wynn'e son kez uzun uzun baktım.

bir şey söyleyemem.

Devam eden bir soru vardı. Delaney'nin son cevabından kaçınılmaz olarak ortaya çıkan bir soru. Soruyu ona hemen o anda sorabilirdim. Ama sormadım. Eğer o soruyu sorsaydım, hatalı yargılamaya oynuyormuşum gibi görünebilirdi. Ve jüriye suçlayıcı bir parmak doğrultuyormuşum gibi görünebilirdi. Pryor'dan gelmesi daha iyi olabilirdi.

izin verdim.

"Başka sorum yok," dedim.

Ben daha oturmadan Pryor ilk salvosunu ateşlemişti. Kapıdan çıkan bir tazı gibiydi.

"Özel Ajan Delaney, Ariella Bloom ve Carl Tozer'in Dollar Bill adlı seri katilin kurbanları olabileceği iddiasını ortaya atıyorsunuz, doğru mu?"

"Evet," dedi Delaney.

"Ve Dollar Bill'in kurbanlarını seçtiğini, onları öldürdüğünü ve ardından masum bir kişiyi suçlamak için dikkatlice kanıt yerleştirdiğini ifade ettiniz?"

"Bu doğru," dedi Delaney.

"Ancak Bay Flynn'in size sorduğu son soruya bakılırsa, bundan çok daha fazlasını yaptığına inanıyorsunuz. Masum bir kişiyi cinayetten yargılayan jüriye sızarak suçlu bulunmasını sağladığına inanıyor musunuz?"

"Sanırım öyle."

Pryor jüriye yaklaştı ve elini jüri kürsüsünün demirine koydu. Pryor'ın duruşu, bu konuda jürinin yanında yer aldığı ve hepsinin aynı tarafta olduğu izlenimini veriyordu.

"Yani, ima yoluyla, bu seri katilin şu anda odada olduğuna inanıyorsunuz. Ve bu jüride, benim arkamda mı oturuyor?"

Nefesimi tuttum.

"Bu soruya cevap vermeden önce, Özel Ajan Delaney," dedi Harry, "her iki avukatı da hemen odamda görmek istiyorum."

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Kane ne kadar çok duruşmaya tanıklık etmiş olursa olsun, her birinde mutlaka yeni bir şey vardı. Bu seferkinde bir dizi ilk vardı.

Bu davada Kane kendini gerçekten davanın bir parçası gibi hissetti. Sadece bir jüri üyesi olarak değil, bir katılımcı olarak. FBI sonunda onu yakalamıştı. Ajan Delaney kurnaz görünüyordu. Gözlerinin etrafında bir keskinlik vardı. Kane onun derinliklerinde yatan parlak zekâyı hissedebiliyordu. Değerli bir rakip mi? Belki de, diye düşündü.

Bu kaçınılmazdı, diye düşündü Kane. Bunca yıl, onca ceset, onca duruşmadan sonra. Eninde sonunda birilerinin bunu bir araya getirmesi gerekiyordu. Bunu onlar için kolaylaştırmamıştı. Elbette kolaylaştırmamıştı. Ama Kane, belki bir gün, kendisi öldükten çok sonra, birilerinin her şeyi bir araya getirecek kadar zeki olabileceği hayalini besliyordu.

Ve bir şekilde, bunu yaparken, o kişi Kane ile bir bağlantı kuracaktı. Onun çalışmalarını daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde görecekti ve takdir edeceklerdi. Görevini. Onun çağrısı. Dünyaya gösterilecekti.

Bu kadar çabuk beklemiyordu. En azından başyapıtını tamamlayana kadar.

Bir başka ilk de yargıçtan geldi.

Yargıç, avukatlara özel odasına girmelerini emretmeden önce jüri üyelerine bir talimat vermişti. Her jüri üyesi ayrı tutulacaktı. Neyse ki, bitişik mahkemelerde devam eden duruşma yoktu ve bu ofislerini, yargıç odalarını, katip odalarını ve mahkeme salonlarını serbest bıraktı. Jüri üyelerini ayrı tutmak için

jüri üyeleri ayrıldı. Jüri başkanı, jüri üyelerine ayrı odalarına kadar eşlik etmeleri için ilave mahkeme memurları çağırmıştır.

Kane daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Yargıç jürinin dağılmasını, birbirlerinden şüphe etmeye başlamalarını, aralarından birinin katil olabileceğinden şüphelenmeye başlamalarını istemiyordu.

Mahkeme memurlarının toplanması biraz zaman aldı, sonra her biri mahkemeden bir jüri üyesi aldı. Kane'e eşlik eden memur açık renk saçlı ve soluk tenli, yirmi beş yaşından büyük genç bir adamdı. Kane'i mahkeme salonundan çıkarıp koridordan geçirdi ve ana koridordaki küçük bir ofise götürdü. Kane ölü bir bilgisayar ekranının önünde bir ofis koltuğuna oturdu. Memur kapıyı kapattı.

Bir ilk daha. geriye dönüp baktığımızda, bunun bir ara gerçekleşmesi gerekiyordu.

Yine de bu Kane için bir sürpriz oldu.

Kaçmak istedi. FBI . Maskesi düşüyordu. Kane küçük ofisin etrafına baktı. Her ikisi de duvara bakan ve üzerinde takvim asılı iki masa. İki masanın da düzenli olduğu söylenemezdi. Zimbalar, post-it notlar ve kalemler klavyelerin etrafına saçılmıştı ve dosya yığınları masaların kenarına ya da yanlarındaki zemine tünemişti. Kane başını ellerinin arasına aldı.

Bekleyebilirdi. Dava jüriye gitmeye çok yakındı.

Kapıyı çalabilir ve memurdan içeri gelmesini isteyebilirdi. Kapıyı kapatması ve memurun boynunu kırması sadece bir dakika sürerdi. Memurun üniforması dar gelebilirdi ama çabucak üstünü değiştirip kapıdan çıkıp koridora doğru yürürse bundan kurtulabileceğini düşündü. Başını eğmesi ya da bir kamera gördüğünde yüzünü duvara dönmesi gerekiyordu.

Ne yapacağını bilememekten nefret ediyordu. Hangi seçimi yaparsa yapsın, zaman içinde pişman olabileceğini biliyordu. Ya hayatının geri kalanında bir hapisane hücresinde oturup kaçmadığı için kendine kızacaktı ya da New York'tan uzakta, bir kafede oturup biraz daha dayanabilseydi neler olabileceğini hayal edecekti.

Bir karar verdi, ayağa kalktı ve kapıyı çaldı. Memur kapıyı açtı ve içeri baktı. Bir çocuğun yüzü vardı.

"Bir bardak su alabilir miyim?" dedi Kane.

"Elbette," dedi memur.

Kapıyı kapatmaya başladı ama Kane bir eliyle kapıyı tuttu ve "Dur, biraz açık bırak lütfen. Böyle yerlerde klostrofobim oluyor."

Muhafız başıyla onayladı ve gitti. Kane oturdu, şimdi zor nefes alıyordu. Kanı derisinin altında sıcak hissediyordu. Olacakları beklemek için acele ediyordu. Her şeyi zihninde net bir şekilde görebiliyordu. Memur suyu masanın üzerine koyacak, Kane bir eliyle bileğini kavrayacak, çevirecek ve uzattığı parmaklarını memurun boğazına doğru ateşleyecekti. Bundan sonra ne olacağı bir lojistik meselesi olacaktı. Memur yere düşerse, Kane üstüne çıkacak, onu ön tarafına çevirecek, çenesinden tutacak, sırtına diz çökecek ve sertçe yukarı çekecekti. Memur ayakta kalmayı başarırca, Kane'in arkasından ateş etmesi, kollarını memurun boynuna dolamadan ve ileri itmeden önce silahını uzaklaştırması, sonra da geriye ve sola çekmesi gerekiyordu.

Omurlarının çatırdama sesini neredeyse duyabiliyordu.

Memur elinde plastik bir bardak suyla odaya döndü. "Masanın üzerine koyun lütfen. Teşekkür ederim," dedi Kane.

Memurun çizimleri yaklaştığını takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Kane önüne baktı ve memurun bilgisayar ekranından yansıyan suyu masanın üzerine koymasını izledi.

Kane'in eli dışarı fırladı ve memurun bileğini yakaladı.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

"Tanrı aşkına orada neler oluyor?" dedi Harry.

Daha masasına bile geçmemişti. Üçümüz de onun odasında duruyorduk. Harry kızgındı ama aynı zamanda endişeliydi. Ben bir şey söyleyemeden Pryor iki ayağıyla birden daldı. Kendini haklı bir öfke yumağı haline getirmişti. Ya da kariyer sahibi bir savcının haklı öfkesi.

"Savunma çabalıyor, Sayın Yargıç, olan biten bu. Bu davadaki kanıtların sağlam olduğunu biliyorlar ve bundan kurtulamıyorlar. Bu yüzden hatalı yargılama için oynuyorlar. Bunu siz de biliyorsunuz. Ben de biliyorum. Elleriinde hiçbir kanıt olmadan jüriye ağır suçlamalarda bulunarak bir karar alamayacaklar, hayır efendim."

"Elimizde kanıt olsaydı sana gelirdik, Harry," dedim. "Bak, FBI basit bir önseziyle cinayet davalarında savunma için tanıklık yapmaz. Bunu sen de biliyorsun. Eğer Ajan Delaney haklıysa ve katil jürideyse, bu davanın daha fazla ilerlemesine izin vermek müvekkilime karşı korkunç bir haksızlık olur. Solomon'un kaderini ellerinde tutan bir jüriyi suçlamak istemiyorum ama bu davada zaten çok fazla şey oldu. İki jüri üyesi öldü ve biri de jüriyi yanıltma ihtimali yüzünden atıldı. Buradaki büyük resmi görmeniz gerekiyor."

"Peki bu ne? Bu davadaki gerçek katil olan serseri bir jüri üyesi mi? Bu inanılmaz," dedi Harry.

"Bu mümkün," dedim.

"Bu çok saçma," dedi Pryor.

"Yeter!" diye bağırdı Harry. Bizden uzaklaştı, masasına gitti ve bir şişe on yıllık şarapla üç bardak çıkardı.

"Benim için değil, Yargıç," dedi Pryor.

Şişe bir bardağın üzerinde durdu ve Harry gözlerini savcıya dikti. Hiçbir şey söylenmedi. Harry sadece adama baktı. Sessizlik rahatsız edici bir hal aldı ve Harry'nin yüzünde onaylamaz bir ifade belirdi.

Pryor, "Sadece küçük bir tane o zaman," dedi.

Harry üç bardak doldurdu. Bana ve Pryor'a birer tane verdi. Viski kadehlerini kaldırdık. Hepimiz. Pryor öksürdü ve yüzü kızardı. İyi içkiye alışık değildi.

"Genç bir savunma avukatıyken tam da bu odalarda yaşlı Yargıç Fuller ile birlikte olduğumu hatırlıyorum. Tam bir karakterdi. Masasının çekmecesinde bir 45'lik bulundururdu. Hiçbir avukatın en az üç parmak viski bir cinayet davasında kapanış konuşması yapmaması gerektiğini söylerdi," dedi Harry.

Boş bardağımı Harry'nin masasına koydum. Kararını vermişti.

"Bu dava ve bu jüri hakkında benim de endişelerim var. İkinize de bunun benim için ne kadar zor bir karar olduğunu söylememe gerek yok. Nihayetinde, kanıtları takip etmek zorundayım. Bu bir jüri üyesi hakkında şüphelerim var. Bu şüpheyi değerlendirecek konumda değilim. Mahkemenin önünde beni jürinin tehlikeye atıldığına ikna edecek bir kanıt yok. Size söylemek Bay Pryor, bu durumdan memnun değilim. Ama yasalara uymak zorundayım. Üzgünüm, Eddie. Sorunuzu geçersiz kılıyorum, Bay Pryor. Ajan Delaney'e başka sorunuz var mı?"

"Hayır, bilmiyorum."

Harry, "Savunma başka tanık çağırmak istiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, sanığı aramıyoruz," dedim.

Müvekkilimi asla ifade vermeye çağırmam. Eğer iş müvekkilinizin masum olduğunu iddia etmesine bel bağladığınız bir aşamaya gelirse, zaten kaybetmişsiniz demektir. Dava, savcılığın kanıtlarıyla kazanılır. Ya da kaybedilir. Bobby'nin jüri karşısındaki şansını değerlendirmedim. Pryor'ın nerede olduğu konusunda onu parçalamasına izin vermek şansını azaltacaktır.

Tek şans harika bir kapanış konuşmasıydı. Bir şişe viski açmış en iyi duruşma avukatlarından biri olan Clarence Darrow, davalarının çoğunu kapanış konuşmasıyla kazanmıştır. Jürinin son söyleyeceği şey

özel odalarına girmeden ve müvekkilin kaderine karar vermeden önce duyar. Darrow sözlerinin gücüyle birden fazla hayat kurtardı.

Bazen bir savunma avukatının sahip olduğu tek şey sesidir. Sorun şu ki, bu ses yola çıkma emri veren sesle aynıdır: evliliklerini bozan sesle aynıdır: her şeyi mahveden sesle aynıdır. Ama şimdi bir hayat kurtarmak zorunda.

Kelimeler hiçbir zaman bir başkası için söylendiğinde olduğu kadar ağır değildir. Şimdi göğsümde oturan ağırlığı hissediyordum. Eğer karar suçlu çıkarsa, bu ağırlık asla değişmeyecekti.

"Bu davayı bugün bitirebiliriz ama bir şey istiyorum."

"Neymiş o?" Harry söyledi.

"Delaney'e jüriden aldığınız defterleri elinde tutan polisin adını vermenizi istiyorum."

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

"İyi misin?" dedi genç, çocuksu mahkeme memuru.

Kane bir an için elini sıktı. Diğer elinin parmakları uzadı, sertleşti. Et, sinir ve kemikten bir bıçak oluşturdular. Memurun boğazına saplanmaya hazırdı.

Tereddüt etti.

Sadece birkaç saat daha.

Memurun bileğindeki tutuşunu bıraktı ve "Özür dilerim, beni korkuttunuz. Su için teşekkürler."

Kane plastik bardağı boşalttı, memurun çıkışını ve kapıyı kapatışını izledi. Nefes verdi ve önündeki bilgisayar monitörünün siyah ekranına baktı. Düşünceleri Gatsby'ye kaydı - ellerini sessiz, siyah sulara, çok çok uzaklardaki loş yeşil ışığa doğru uzattı. Eğer şimdi pes ederse, eğer işini tamamlayamazsa, o zaman diğerleri hayatlarını yeşil ışığı arayarak, daha iyi bir şey umuduyla hayatlarını hayal ederek boşa harcayacaklardı.

Hiç umut yoktu. Kane'in rüyaları hep karanlıktı. Canavarlarla ve kemik bulmak için toprağı kazan çocuklarla doluydu.

Beklemesi uzun sürmedi. Mahkeme görevlisi Kanei mahkeme salonuna geri getirdi ve jürinin geri kalanına katıldı. Yargıç onlara savunmanın dinlendiğini söyledi. Saat beşe yaklaşmıştı ama her iki avukat da son konuşmalarını altıdan önce yapabileceklerini düşünüyordu. Jüri konaklama yerlerine geri dönebilir, dava hakkında düşünebilir ve kararlarını değerlendirmek üzere sabah geri dönebilirdi.

Bu duruşmanın hızı Kane'i heyecanlandırmıştı. Memurun yaşamasına izin verdiği için memnundu. Kaçmak zorunda değildi. Henüz değil. Bu iş bitene kadar.

Pryor jüriye hitap etmek üzere yerinden kalktığında odaya bir sessizlik . Kane bunu hissedebiliyordu. Savcı sessizliği bir yeminle bozdu.

"Size söz veriyorum, her birinize, bu davada vereceğiniz karar hayatınızın bir parçası olacak. Öyle olacağını biliyorum. Doğru kararı vermek zorundasınız. Yanlış yaparsanız, her gün damarlarınızda biraz daha ilerleyen bir iğne haline gelecektir. Ta ki kalbinize ulaşana kadar. Bir adamın hayatını ellerinde tutuyorsun. Savunma bunu size söyleyecektir. Bay Flynn muhtemelen bunu size sık hatırlatacaktır. Ama gerçekte çok daha fazlasını elinizde tutuyorsunuz. Bu şehirdeki her vatandaşın kaderini ellerinizde tutuyorsunuz. Bizi koruması için yasalara güveniyoruz. Canımızı almak isteyenleri cezalandırmak için. Bu sorumluluğu yerine getirmezsek kendi doğamızı küçültürüz. Görevimizi yapmazsak kurbanları unuturuz. Bu konuda açık olalım - bu davadaki göreviniz, tüm kanıtları dikkatle dinlediyseniz, sanığı suçlu ."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bobby'nin gözlerimin önünde küçülmesini izledim. Pryor'ın söylediği her kelimeyle Bobby küçülüyor, zayıflıyor, sanki içindeki yaşam her geçen dakika daha da buharlaşıyor gibiydi.

Pryor jüriye kilit noktaları hatırlattı. Bobby cinayet gecesi nerede olduğunu kimseye söylememişti. Beyzbol sopasında parmak izleri vardı. Eve ne zaman geldiği konusunda yalan söylemişti. Parmak izi ve DNA'sı Carl'ın ağzında bulunan bir doların üzerindeydi. Sebebi vardı, fırsatı vardı, üzerinde Ariella'nın kanı vardı ve onu öldürmek için kullandığı bıçak evden hiç çıkmamıştı. Peki ya başka bir katil teorisi? Bu bir savunma numarasıydı. Başka bir şey değil.

Pryor yerine oturduğunda yüzünden ter boşanmıştı. Tam otuz dakika boyunca elinden geleni yaptı.

Benim sıram.

Jüriye, Solomon'ların evindeki WiFi yönlendiricinin, Bobby gibi giyinen kişinin eve geldiği anda bilinmeyen bir cihazın varlığını kaydettiğini hatırlattım. Onlara o sırada eve giren kişinin güvenlik kamerasındaki hareket sensörünü kapatmış olması gerektiğini hatırlattım. Başta Rita ve Betsy olmak üzere bazı jüri üyeleri mantığımı benimsemiş görünüyordu.

Wynn kollarını kavuşturmuş bir oturuyordu.

Cinayetler savcılığın tarif ettiği şekilde gerçekleşmiş olamaz. Carl büyük olasılıkla kafasına bir torba geçirilerek arkadan vurulmuş, ardından da Bobby'nin koridorda sakladığı sopayla öldürülmüştü. Bu yüzden katil yatak odasına girdiğinde Ariella hâlâ uyuyordu.

Bobby ve ölü bir adam dışında DNA'sı temizlenmiş bir dolar banknotu.

"Jüri üyeleri, Bay Pryor size görevinizi hatırlattı. Onun sözlerine açıklık getireyim. Tek göreviniz kendinize karşı. Kendinize sormanız gereken tek soru şu: Robert Solomon'un Ariella Bloom ve Carl Tozer'ı öldürdüğünden emin misiniz? *Emin* misiniz? Bay Eigerson'ın o gece sanığı gördüğünden emin olmadığını söylüyorum. Carl Tozer'ın ağzında bulunan banknotun adli tıp tarafından bir şekilde müdahale edilmediğinden emin olamayacağımızı söylüyorum. Ama benim ne söylediğimin bir önemi . Önemli olan senin ne bildiğin. Robert'ın o insanları öldürdüğünden emin olamayacağını biliyorsun. Şimdi tek yapman gereken bunu söylemek."

Hayatımın sonraki birkaç dakikası bulanık bir şekilde geçti. Bir dakika önce jüriyle konuşuyor , bir dakika sonra ise çantamı topluyor ve Bobby'ye veda ediyordum. Holten ve güvenlik ekibiyle birlikte geceyi geçirmek üzere ayrılıyordu. Kararı belki sabah alırdık. Jüri dışarı çıkarıldı ve mahkeme salonu boşalmaya başladı. Harry kürsünün üzerine eğilmiş, mahkeme kâtibiyile konuşuyordu. Mahkeme salonunda sadece birkaç kişi kalmıştı. Delaney ve Harper beni bekliyorlardı. Düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydiler. Son konuşmada her şeyi anlatmıştım. Beynim pelte gibiydi.

Dizüstü bilgisayar çantamı omzuma ve halka açık oturma alanını salonun geri kalanından ayıran kapıyı iterek açtım. Delaney ve Harper . Yorgun hissediyordum. Yorgun. Bitmiş. Yine de önümde bir gece çalışması olduğunu biliyordum. Dolar Bill davasında hâlâ bir şansımız vardı. Bobby'nin tek şansının bu olduğuna dair kötü bir his vardı içimde.

Sol tarafımda bir şey hareket etti. Hızlı. Alçaktan. Onu sadece çevresel görüşümde yakalayabildim. Birisi solumdaki koltuk sırasına diz çökmüştü. Ne görmek için döndüm ama yeterince hızlı değildim.

Bir yumruk çenemi kırdı. Delaney'nin duydum. Harper'ın da. Çoktan yere düşmüştüm. Zemin hızla yükseldi. Ellerimi uzattım ve başımın yarılmasını engellemeyi başardım ama kaburgalarımın karo zemine çarpması çığlık atmama neden oldu. Yapamadım.

Nefes al. Acı dalgaları arasında, etrafımda neler olup bittiğine dair belli belirsiz bir fikrim vardı. Harper önümden yere fırladı. Sırt üstü yere düştü. Arkamda ayak sesleri duydum; Harry neler olduğunu görmek için koşuyordu.

Her iki bileğimde de güçlü bir kavrama hissettim, sonra kollarım arkamda katlandı. Anında ne olduğunu anladım. Polislerin nasıl çalıştığını bilecek kadar çok tutuklanmışım. Bu düşünce aklıma gelir gelmez önce sol, sonra da sağ bileğimi saran kelepçelerin soğuk acısını hissettim. Kollarım arkamda sabitlenmişti. Kollarımın altındaki eller beni geriye doğru çekip ayaklarımın üzerine kaldırdı. Konuşmaya çalıştım ama çenem protesto edencesine havladı. İlk darbeye neredeyse yerinden çıkacaktı.

Boynumu geriye ve soluma doğru uzatmayı başardım.

Dedektif Granger. Ve onun arkasında Anderson'ı gördüm.

"Eddie Flynn, tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsin..." dedi Granger. Beni ileri doğru iterken ayın yapmaya devam etti. İleride, mahkeme salonunun kapısında elleri silahının belinde üniformalı bir polis bekliyordu.

"Bunu yapamazsın," diye bağırdı Harry. "Orada dur, hemen şimdi." "Bunu yapabiliriz. Bunu yapıyoruz," dedi Anderson.

Harper ayağa kalktı ve Delaney onu geri çekti.

"Ben federal ajanım, ne halt ediyorsun? Suçun ne?" dedi Delaney.

"Bu federal bir mesele değil. Burada yargı yetkiniz yok. Bu adamı sorgulamak üzere Rhode Island Polisine götürüyoruz," dedi Granger.

Nefes alamıyordum. Acı artık dalgalar halinde geliyordu. Her biri ciğerlerimi eziyordu. Kafamı kaldırdım ve koridorun sonunda bekleyen polisin biraz farklı bir üniforma giydiğini gördüm. Rhode Island Polisi. Anderson ve Granger'ın yanında bir irtibat memuru vardı. Tutuklamayı onlar yapacak ve beni eyalet dışına çıkaracaklardı.

"Ne - ne - şarjı?" Söylemeyi başardım. Eğer sorarsam, bana söylemek zorundaydılar. Bilmeye hakkım vardı. Bu kelimeleri ağzımdan çıkarmak için harcadığım çaba neredeyse ışıklarımı . Granger kollarımı çekiştirerek kaburgalarımın yeni bir cehennem gönderdi. Ayaklarımın ağırlaştığını hissedebiliyordum. Anderson'ın cevabını duyduğumda neredeyse bayılmak üzereydim.

"Arnold Novoselic'i öldürmekten tutuklusunuz," dedi.

Tanrım. Arnold. Birkaç gün öncesine kadar Arnold'un büyük bileti aldığını duyduğumda üzülmeydim. Şimdi farklı hissediyorum. Bu sabah erkenden onunla konuşmuştum. Ölümünü duymanın şoku, tutuklandığım gerçeğini neredeyse unutturmuştu.

"Eddie neden kendi jüri danışmanını öldürsün ki?" dedi Delaney. Beni takip ediyor ve Anderson'a bağırarak sorular soruyordu.

"Belki de Flynn'e sormalısın," dedi Anderson. "Novoselic'in boğazına on üç tane bir dolarlık banknot tıkarken neden eldiven takmadığını sor."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Otobüs mahkemenin arka tarafındaki otoparktan çıktı. Jüri üyeleri sessizdi. Her biri davadaki son argümanları tartıyordu. Çoğu neredeyse bittiği için memnun görünüyordu. Otobüs adliyenin önünden geçerken Kane camdan dışarı baktı ve Flynn'in polis tarafından dışarı çıkarılıp sivil bir Sedan'a bindirildiğini gördü.

Kane kendi kendine gülümsemeye izin verdi. Arkadaşlığın faydası.

Jamaica, New York'tan Arnold'un Rhode Island'daki dairesine rekor bir sürede ulaşmıştı. Başlangıçta, jüri danışmanı onu içeri almak istememişti. Kane ona bir vahiy sözü vermişti. O anda jüride bulunan haydut bir jüri üyesi hakkında içeriden bilgi. Arnold'un karşı koyamayacağı kadar fazlaydı. Kane lüks daireye girmiş, su istemiş, Arnold'ı arkadan boğmuş ve mutfakta yere yatırmıştı. JFK'deki uzun süreli bir otoparkta sakladığı bir arabanın torpido gözünden çıkardığı bir poşet içindeki dolarları almıştı. Hızlı çalışması gerekiyordu ve paraların bir kısmını Arnold'ın boğazının derinliklerine sokmak için bir kaşık kullandı. Ancak Kane, Arnold'ın ağzından bir banknotu dışarıda bırakmayı ihmal etmemişti. Bu banknotu kırmızı kalemle işaretlemişti - Büyük Mühür'deki tüm yıldızları, okları ve zeytin yapraklarını boyamıştı. Son fatura.

Eddie Flynn'in parmak izlerini ve DNA'sını taşıyan fatura.

Eddie Flynn'i tam da hukuk kariyeri stratosfere girmek üzereyken parmaklıklar ardına koyacak olan olay. Flynn tüm haberlerde ve gazetelerdeydi. New Yorkun en gözde avukatıydı. Kane bunun olacağını görmüştü.

Eddie Flynn'in Amerikan Rüyası sona ermişti.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Granger kelepçeleri çıkardı, arkamı dönmeme söyledi ve ellerimi öne doğru kelepçeledi. Bu küçük bir merhamet gösterisiydi. Ellerim arkadan kelepçeli olarak bir polis arabasında oturmak kaburgalarımın daha fazla baskı yapardı. İki blok bile gidemeden bayılırdım. Başımı eğdi ve beni plakasız bir polis arabasının arka koltuğuna oturttu. Havuzdan bir dedektif arabası. Bayat yemek kokuyordu ve koltukları yırtıktı.

Arnold'un öldürölüp parayla boğulduğu düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Dollar Bill bana tuzak kurmuştu. Tıpkı diğerlerine kurduğu gibi.

Kendimi için her şeyimi harcadım. Acıyı görmezden gelip düşünmek zorundaydım.

Sürücü kapısı açıldı ve Granger bindi. Rhode Island polisi araca benim tarafımdan girdi ve yolcu koltuğunda önüme oturdu. Arabanın alçaldığını hissettim ve Anderson sol yanıma bindi. Hâlâ o alçıyı takıyordu. Yüzüne baktım ve beni korkutan bir şey gördüm.

Anderson terliyordu. Titriyordu da. Granger trafiğe girdi ve yola koyuldu. Gözlerimi Anderson'dan alamıyordum. Mahkemede ona çok sert davranmıştım. Elini de bir güzel patlatmıştım. Şu anda kına yakıyor olmalıydı. Bana bakıyor, zaferin tadını çıkarıyor olmalıydı. Granger ve Anderson şakalar yapıyor ve savunmamın üzerine işiyor olmalıydılar. Beni korkutuyorlardı. Bana her şeyin bittiğini, hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğimi söylüyorlardı.

Bunun yerine, arabanın içindeki hava atmosferle doluydu. Bu bana minibüslerin arkasında geçirdiğim zamanları hatırlattı ya da

arabalar, bir dolandırıcılık işine başlamak için bekliyorlar.

"Bu adamı almamıza izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi Granger. Motoru çalıştırdı ve trafiğe girdi.

"Sorun değil. İyi akşamlar Bay Flynn, benim adım Memur Valasquez," dedi Rhode Island polisi, dikkatini Granger'geri vermeden önce. "Karakolunuzun beni sizinle temasa geçirmesine sevindim ve bu sayede yargı yetkisi konusunda herhangi bir sorun yaşamadım. Konuştuğumuz anda Flynn'e karşı bir şeyler hissettiğinizi anlamıştım."

"Ah evet. Bir geçmişimiz var," dedi Granger. Aynaya baktı ve memnun, kendini beğenmiş bir bakış yerine başka bir şey gördüm. Heyecan. Dik oturursam dikiz aynasında Granger'ın gözlerini hâlâ . Bakışları telaşla etrafı tarıyordu. Yolu, kaldırımı kontrol ediyor, Anderson'a bakıyor ve gözünün Rhode Island polisi Valasquez'de olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Bir şeyler biliyordum. Bilmediğim tek şey Valasquez'in bu işin içinde olup olmadığıydı. Olmadığını tahmin ediyorum.

Center Caddesi boyunca ilerlerken arkama yaslandım ve ceketimin cebindeki telefonumu yokladım. Kimse beni aramamıştı. Yaşlarını ve duruşlarını göz önünde bulundurduğumda, üçünün de muhtemelen elli yıldır bu işte çalıştığını düşündüm.

Bir polisin on yıl içinde bir şüpheliyi aramayı unutmaması alışılmadık bir durum olurdu. Bu beni tedirgin etti. Granger birkaç dönüş yaptı ve kuzeye yöneldik. Bu benim endişeme yardımcı olmadı. Beni Rhode Island'a götürmeleri gerekiyordu. En hızlı yol güneydi, doğruca FDR'ye girip otoyol I-95'e uzanana kadar nehri kucaklamaktı. New York'taki hiçbir cinayet polisi başka bir yoldan gitmezdi. Şehri herkesten daha iyi tanıyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" Ellerimi yavaşça ceketimin altına ve iki kolumu da sağa, ceketimin üzerinden kapı koluna doğru kaydırdım.

"Kapa çeneni," dedi Granger. "Üfle bana," dedim.

Anderson, "Ne diyorsa onu yap, kapa şu lanet ," dedi. Yapmadım.

"Rhode Island'a gideceksek neden FDR Drive'ı kullanmıyoruz?" diye sordum.

Önümdeki yolcu koltuğunda oturan polis döndü ve Granger'a baktı. Valasquez, "Bunu söylemek bana acı verse de, avukat haklı," dedi ve saatine baktı.

"Çok fazla trafik var. Bu saatte trafik cehenneme döner," dedi Granger.

Gün ışığının son ışıkları da hızla kayboluyordu. Yanından geçtiğimiz her araba farlarını yakmıştı. Granger sola dönerken ekip arabası karanlıkta kaldı. Şimdi batıya doğru gidiyorduk. Bir dizi hızlı sağa ve sola dönüş bizi bu yönde tuttu.

Pencereden dışarı baktım ve "Batı 13^{üncü} Sokak ve 9^(uncu) Cadde mi? Meatpacking Bölgesi'nde ne işimiz var?"

"Kestirme," dedi Granger.

Araba sola dönerek bir ara sokağa girdi. Kanalizasyondan buhar yükseliyor, sokak lambalarının aydınlatığı Manhattan'ın altı cehennem gibi görünüyordu.

Granger, "Hızlıca bir yere uğramam gerekiyor," dedi.

İşte bu kadar. Granger durmayacaktı. Ve ben de Rhode Island'a varamayacaktım.

Anderson bana doğru eğildi. Sol eliyle ceketinden bir şey çıkarıyordu. Sağ kolundaki alçı nedeniyle Anderson tek elini kullanabiliyordu. Arabanın sürücü tarafına doğru eğildi ve sol elinde parlak bir şey gördüm. Onu ayaklarımın dibine fırlattı, sonra aynı eliyle ceketinin içine daldı. Sadece bir bakış için zamanım vardı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Ayaklarımın arasında küçük bir tabanca vardı.

"Silah," diye bağırdı Anderson. Silahını çekerek kolunu kaldırdı. Beni öldürecek ve nefsi müdafaa iddiasında bulunacaktı. Bu yüzden beni arabaya bindirmeden önce üzerimi aramadılar. Anderson'a doğru atılırken tüm bu düşünceler aklımdan geçti. Başım burnuna çarptı, uzandım ve iki elimle sol kolunu yakaladım. Sol kolunu aşağı doğru iterken kelepçeler bileklerimi ısırdı.

Çılgınca debeleniyordu. Kendimi koltuktan attım ve dirseğimle Granger'ın kafasının arkasını yakalamayı başardım. Yere düştü.

ve ayağını uzatarak gaz pedalını düzleştirdi. Araba öne doğru savruldu ve ben koltuğuma geri düştüm.

Çok fazla acı. Adrenalin bununla savaşmamı sağladı.

Anderson da silahını düşürmüştü. Öne doğru eğilmiş, ona ulaşmaya çalışıyordu. Granger'ın koltuğunun altına düşmüş olmalıydı. Kolunu ona doğru uzattığını görebiliyordum. Araba sarsıldı ve Anderson'ın penceresinin dışında kıvılcımlar gördüm. Park etmiş bir arabaya doğru kayıyor olmalıydık.

Anderson ayağa kalktı ve silahını bana doğrulttu.

Sonra kafası arabanın tavanına çarptı. Silah patladı ve cam yüzüme sıçradı. Camımdan dışarı ateş etmişti. Etrafa savruldu ve arka koltuğa sırt üstü düştüm. Doğruldu ve Valasquez'in başını tuttuğunu gördüm. Emniyet kemeri takmamıştı. Bir lamba direği ekip arabasının önüne gömülmüştü.

Anderson bir atış daha yapamadan dizlerimi göğsüme çektim, kollarımı başımın arkasındaki kapiya dayadım ve iki ayağımın tabanını Anderson'ın yüzüne doğru fırlattım. Çabam sırtımdan başladı ve kollarımı, göğüs kaslarımı, karın kaslarımı ve bacaklarımı kullandım. Vücudum az önce ok fırlatmış bir yay gibi açıldı. Elimden geldiğince sert tekmeledim ve ıskaladım. Onu vücudundan vurdum. Çarpmanın şiddetiyle Anderson yolcu kapısından fırlayarak sokağa fırladı.

Son tekme kalan her şeyimi aldı. Doğrulmaya çalıştım ama acı çok büyüktü. Tekrar yere yığıldım ve çığlık atmaya çalıştım. Hareket etmem gerekiyordu. Bu arabadan çıkmam gerekiyordu ama oturamıyordum bile. Nefesim kesik geliyordu, her biri acıdan alev alev yanıyordu.

"Öleceksin, seni orospu çocuğu," dedi Granger. Kafamı kaldırdım ve onun sürücü kapısından çıktığını gördüm. Çarpmanın etkisiyle kapı patlamış ve onu yarı yarıya arabadan dışarı fırlatmıştı. Ayaklarının caddede duran cama çarptığını duydum. Onu sadece arabanın yan camlarından görebiliyordum ama omuz kılıfından silahını çektiğini gördüm. Anderson'ın üzerine yürüdü ve bir el ateş ederken "Silahlı" diye bağırdı.

Başımı kapattım.

Kurşunun isabetini hissetmedim. Acının şok dalgasını da. Sadece yüzüme çarpan sıcak bir şeyin püskürmesini hissettim.

Valasquez omzunu tutmuş, .

Granger onu vurmuştu. Valasquez'in kafası yarılrken Granger'ın silahının tekrar tekmelediğini duydum.

"Az önce bir polis öldürdün. Bizden birini içişleriyle tehdit edersen olacağı budur. Bizimle uğraşırsan, kurşunu yersin," dedi. Sonra Granger'ın yüzünü gördüm. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Silahı iki eliyle kavramıştı. Nişangâhı kafama doğrultmuştu. Anderson onun altındaki kaldırımında yatıyordu, Granger'ın arkasında havaya kaldırdığı kolunu görebiliyordum.

Haykırmak istedim. Çığlık atmak. Ses gelmedi. Çıksaydı da zaten duyamazdım. Tek duyabildiğim kulaklarımda okyanus gibi gümbürdeyen kandı. Kalp atışlarım kafamın içinde bir ses dalgasıydı.

Kızımı düşündüğümde öfkem daha da arttı. Bu adam onu bir babadan mahrum bırakıyordu. Bektan bir babadan ama yine de bir babadan. Bir elimi altımdaki deri koltuğa koydum, dişlerimi sıktım ve elimde kalan her şeyi doğrulmak için . Anderson'ın ayak boşluğuna attığı küçük tabanca parmak uçlarımdan sadece birkaç santim uzaktaydı. Bir futbol sahasının diğer ucunda da olabilirdi.

Elim kaydı ve yere yığıldım. Başımı Granger'a doğru eğdim.

Orospu çocuğunun yüzünde bir gülümseme vardı. Kolunu düzeltti, atışı hizaladı ve sonra bir kıvılcım fırtınası, kesilen metal ve ses içinde kayboldu.

Başımı salladım. Gözlerimi kapadım. Açtım. Bir arabanın yan tarafına bakıyordum. Mavi bir arabanın. Araba hızla geri geri gidiyordu. Bir V8'in tanıdık hırıltısını duydum. Araba görüş alanımdan çıktı. Arkamdaki kapı açıldı ve Harper'ın yüzünü üstümde gördüm. Gözleri kocaman açılmıştı ve nefes nefese kalmıştı. Bir elinde telefonunu tutuyordu. Ekranında benim adım yanıyordu. Cep telefonumdaki sesli komut düğmesine basmış ve Harper için listelediğim ismi söylemişim.

"Bana yeni bir araba borçlusun," dedi gözleri ıslak bir şekilde. Yavaşça bir elini göğsüme koydu.

"Üfle bana," dedim.

Harry'nin sesini duydum ve Harper'ın yanında belirdi.

"O iyi mi dedim?" dedi Harry.

Uzaktan siren sesleri duydum, giderek yaklaşıyordu. "Ben iyiyim, Harry."

"Tanrıya şükür. Hatırlat da bir daha Harper'la arabaya binmeyeyim. Sanırım kalp krizi geçireceğim," dedi.

"Delaney, Rhode Island Polisini arayacağını söyledi. Dollar Bill sana tuzak kurdu.

Tüm bunları ," dedi Harper.

Delaney'nin ikna edici olacağını biliyordum. "Anderson ve Granger, onlar ...?"

"," dedi Harper.

Başımı salladım, gözlerimi kapattım, ağızımdaki kanın tadına baktım ve yuttum. Bu uzun bir gece olacaktı.

CUMA

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

Saat 17:00'de.

Kane yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Uyumayı bile düşünemeyecek kadar heyecanlıydı. Daha önce hiç iki görevi birbirine bu kadar yaklaştırmamıştı. Risk büyüktü ama rüyasının sonu yaklaşırken Kane bu riski göze almaya karar vermişti. Hayatı boyunca belli bir dokunulmazlık hissetmişti.

O özel biriydi. Tıpkı annesinin ona her zaman söylediği gibi.

Sahanlıkta bir yerde eski bir saat olmalıydı. Kane belli belirsiz tik tak sesini duydu. Karanlık, sessiz bir odada, gecenin bir yarısı, bu tür sesler yapay olarak güçlendirilmişti. Başını çevirip komodinin üzerindeki dijital saate baktı.

Saat 19:00'da.

İç çekti. Uyumaya çalışmanın bile bir anlamı yoktu. Yorganı arkaya attı, ayaklarını yere doğru salladı. Bacağındaki yara güzelce iyileşiyordu. Yatmadan önce bandajı değiştirmişti. İrin yoktu, koku yoktu, kesiğin etrafında kızgın bir şişlik yoktu.

Sırtını gerdi, parmağını tavana doğru uzattı ve esnedi.

İşte o zaman duydu. Kane dondu kaldı. Saat hâlâ koridorda bir yerde tıkırdıyordu ama şimdi başka bir şey duydu.

Hareket. Ayaklar merdivenlerde. sürü. Kane sessizce ayağa kalktı. İç çamaşırını, pantolonunu ve çoraplarını giydirin.

Bağcıklarını bağlarken döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydu. Bir kere. İki kez. Üç kez. Koridordaki ikinci ya da üçüncü sıra döşeme tahtasında gevşek bir tahta vardı. Bunu dün fark etmişti.

Gömleğini giymeye bile vakit bulamadan bıçağını pantolonunun cebine soktu ve kapıya doğru süründü. Kulağını tahtaya dayadı, nefesini tuttu ve dinledi. Koridorda biri vardı. Kane yavaşça ayağa kalktı ve gözünü kapıdaki gözetleme deliğine dayadı.

Odasının dışında SWAT teçhizatı giymiş dört adam vardı. Siyah, Kevlar zırh. Ceketler, eldivenler, yanlarında kameralar olan kasklar ve her birinin kucağında bir saldırı tüfeği vardı. Kane kapıdan uzaklaştı, sırtını kapının yanındaki duvara dayadı ve nefes alıp verişini kontrol etmeye çalıştı. Onu bulmuşlardı. Bunca yıldan sonra, sonunda başarmışlardı. Kane bir bakıma gurur duyuyordu. FBI sonunda onun ne yaptığını fark etmişti. İçlerinden en azından birinin onun yöntemini görmesini ve yaptığı işi anlamasını umuyordu.

Komodinin üzerindeki dijital saat sabah iki yirmi üçü gösteriyordu.

Derin bir nefes aldı, üfledi ve kapı kırılarak açıldığında ve SWAT ekibi yere yatması için bağırdığında tahta parçalarının sesini duyduğunda koşmaya başladı.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saatimi kontrol ettim.

Sabahın ikisinde.

Çelik zeminli ve bir tarafında bilgisayar ekranları olan bir minibüsten biraz daha fazlası olan bir FBI komuta aracının arkasında kırım donuyordu.

Karşı tarafa oturmuş, bir fincan kahvenin buharını üflüyordum. Ellerim ısınmak için fincana sarılmıştı. On beş saattir vücuduma kahve ve morfinden başka bir şey girmemişti. İkisi de iyiydi ama morfin şu anda biraz daha öndeydi. Kendimi sersemlemiş hissediyordum ama acı azalmıştı. Akşam korktuğum kadar kötü geçmemişti. Bir polis karakolunda dört saat geçirdikten sonra serbest bırakılmıştım. Eğer New York Yüksek Mahkemesi yargıcı, eski bir FBI özel dedektifi ve Büro'nun baş analistlerinden biri hikayenin benim tarafımı desteklemeseydi, iki gün boyunca bir hücreden dışarı adım atamazdım. Sonunda Harper bu işi çözdü. Sadece telefonumu almakla kalmamış, kaydetmişti de.

Bir saat içinde içişleri de soruşturmaya katıldı ve Anderson ile Granger hakkında bir metre uzunluğunda bir dosya hazırladılar. Anderson ve Granger'ın cep telefonu kayıtlarına, sesli mesajlarına, kısa mesajlarına ve WhatsApp mesajlarına erişimleri hiç zaman almadı. Hepsi oradaydı. Arnold'u öldürmekten ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıya kaldığımda, savcıya Anderson ve Granger'ı ceza indirimini için satmaya çalışacağım konusunda paranoyaktılar. Yozlaşmış polislerin, mafyanın ve hemen hemen tüm organize suç operasyonlarının dünyasında, hiçbir şey sizi tutuklanmaktan daha hızlı öldüremez.

Daha önce görmüştüm.

Plan beni öldürmekti, sonra Anderson küçük tabancayı alacak ve Valasquez'in kafasının arkasına iki el ateş edecekti. Beni aramadıkları için şehir dışındaki polisi suçlayacaklardı. Hepsi mesajlarında ve sesli mesajlarında vardı. Kullandıkları kulan at cep telefonlarından kurtulacak zamanları olmamıştı.

Anderson ve Granger, Rhode Island Polisi'nin benim üzerimde adli tıp incelemesi yaptığını duyduklarında şanslarını denemişlerdi. Dolar Bill'in Anderson ve Granger'ın beni öldürmeye çalışacağını tahmin edip etmediğini merak ettim. Bu onun yöntemine uymuyordu. Dağınık, halka açık bir duruşma istiyordu. Bir polis arabasının arkasında kurşun yememi istemezdi.

Üç saat sonra gelen ön adli tıp raporu Valasquez'in arabanın dışından biri tarafından Granger'ın silahı kullanılarak vurulduğunu doğruladı. Granger'ın GSR testi pozitif çıktı. Ben yapmadım.

Geri dönüp içişlerine tam bir ifade vermem gerekecekti - böylece cinayet departmanının geri kalanını bir kasırga gibi geçebilirlerdi, ama şimdilik doktoru gördükten ve bana biraz ağrı verdikten sonra gitmeme izin vermekle yetindiler.

Dışarı çıktığımda, Harper da ben de Delaney'den bir dizi cevapsız arama almıştık. Harper onu geri aradı ve doğruca Federal Plaza'ya gittik. Harry'nin de gelip gelemeyeceğini sordu. FBI ilerleme kaydetmişti, federal bir arama emrine ihtiyaçları olacaktı ve bunu almak için Harry'nin yardımına ihtiyaçları vardı.

Bu birkaç saat önceydi. Şimdi Grady's Inn'e giden tek şeritli yolda park etmiş bir minibüsün arkasında kırım donmak üzereydi. Arka kapılar açıldı ve Harry içeri girdi, ardından mahkeme stenografı June geldi. Ellili yaşlarında bir kadındı, inci bir bluz, kalın bir etek ve kalın yün bir palto giymişti. Stenotip makinesini portatif bir çanta içinde getirmişti ve yüz ifadesine bakılırsa, sabahın ikisinde yatağından kaldırılıp buraya getirildiği için büyük bir kızgınlık taşıyordu.

"Pryor burada. Onu gelirken gördüm," dedi Harry.

Başımı salladım, kahvemden bir yudum aldım. Harry bir matara çıkardı ve derin bir içkinin tadını çıkardı. Hepimizin ısınmak için kendi yöntemleri var. June Harry'nin yanına oturdu, çantasını açtı ve makinesini kucağına yerleştirdi.

Pryor minibüse bindi, onu Delaney izledi. Bir taraftaki açılır koltuklara oturduk. Büyük bir minibüstü ve içeri girdikten sonra başınızı eğmeyi unutmadığınız sürece dört ya da beş kişi için daha bolca yer vardı. Delaney monitörlere bakan döner bir sandalyeye oturdu. Kulaklığını ve mikrofonunu başına geçirdi ve "Fox Ekibi, emirler için beklemede kalın" dedi.

"Bana burada tam olarak ne yaptığımı söyler misin?" dedi

Pryor. "Kayıtlarda var mıyız, June?" dedi Harry.

Dudaklarını büzdü, ama stenotip makinesinin tuşlarına vahşet Harry'nin sorusunu aynı şekilde yanıtladı.

"Bay Pryor, Solomon'a karşı olan davada kayıttayız. Sizi burada istedim çünkü bu davadaki bir jüri üyesiyle ilgili olarak kolluk kuvvetlerine harekete geçme yetkisi vermek üzereyim. Şimdi, yasal olarak, tecrit kuralları uyarınca jüri bir karar verene kadar benim gözetimim ve tek yetkim altındadır. Henüz bir karara varmadığımız için, herhangi bir kolluk kuvveti ya da devlet kurumu bir jüri üyesiyle konuşmak isterse benim iznime ihtiyaç duyacaktır. Sizin ve Bay Flynn'in burada olmanızı istedim ki herhangi bir itirazda bulunabilesiniz ve eğer gerçekleşirse bu müdahaleye tanık olabilesiniz. FBI'ın talebi üzerine ve jüri üyelerinin güvenliği için bu konumdayız. Bu değişken bir durum ve FBI adliyeye gelmek için zaman ayıramıyor. Bu operasyonun yerinde onaylanması gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

"Hayır, oluyor?" dedi Pryor.

"Bu Dollar Bill, o gerçekten jüride," dedim.

Pryor'ın kafasının minibüsün tavanına çarpmasıyla minibüste büyük bir gümbürtü yankılandı. Doğuştan avukattı - ve avukatlar savunmalarını ayakta yaparlar. Kafatasının üst kısmını ovuşturarak tekrar yerine oturdu.

"Bunların hepsi göz boyama. Jüriye bu izin vererek sanığın tüm argümanlarına itibar kazandırmış oluyorsunuz. Temelde savunmanın haklı olduğunu söylüyorsunuz. Yargıç, bunu yapamazsınız," dedi Pryor.

"Yapabilirim, Bay Pryor. Hatalı yargılama mı istiyorsunuz?" dedi Harry.

Bu onu susturdu. Güçlü bir davası olduğunu biliyordu. Bunun dengeyi benim lehime çevirip çevirmeyeceğini tartmak zorundaydı.

Pryor dikkatle, "Mahkemeyi memnun edecekse, hatalı yargılama konusundaki görüşümü sabaha kadar saklı tutacağım, Sayın Yargıç?" dedi.

"Peki. Şimdi, Özel Ajan Paige Delaney tarafından bana iletilen bilgilere dayanarak, Alec Wynn olarak bilinen jüri üyesinin tutuklanmasına izin veriyorum," dedi Harry. "Alec'in Dolar Bill lakaplı seri katil olduğuna inanmak için nedenlerimiz var; bu katilin çalışma yöntemi, suç mahalline dolar banknotları yerleştirerek masum adamları failin suçlarıyla ilişkilendirmektir. Dolar Bill daha sonra Bill'in işlediği suçlar nedeniyle masum bir adamın davada potansiyel bir jüri üyesini öldürüp kimliğini çalarak mahkum edilmesini sağlayacaktır. Bu akşam Ajan Delaney tarafından bana sunulan ikna edici kanıtlar aşağıdaki gibidir..."

Kanıtları zaten biliyordum. Delaney benimle ve Harper'la Federal Plaza'da konuşmuştu. Hepsi üst üste yığılmıştı.

Harry kayıtlara geçmesi için devam etti. "Jüri üyesi Spencer Colbert'in davadan çekilmesi kararının ardından elimde tuttuğum jüri üyelerinin not defterlerinin adli tıp tarafından incelenmesine izin verdim. FBI benim iznimle defterleri ele geçirdi ve Ajan Delaney'in yeminli ifadesine göre, incelemeye tabi tutulan ilk defter jüri üyesi Alec Wynn'e aitti. Ajan, bu defterin incelenmek üzere savunma avukatı Eddie Flynn tarafından sağlanan olası neden kanıtına dayanarak seçildiğini doğrulamaktadır."

Pryor bakışlarını önce bana, sonra Harry'ye çevirdi. Fokur fokur kaynıyordu.

"Kayıtlara geçmesi için soruyorum Bay Flynn, Ajan Delaney'e hangi kanıt sundunuz?"

"Savunma tarafından tutulan jüri danışmanı Arnold Novoselic ile yaptığım bir telefon görüşmesinin içeriğini aktardım. Bu jüri üyesinin şüpheli hareketlerini görmüştü..."

"İtiraz ediyorum," dedi Pryor. "Şüpheli faaliyet mi?"

"Bu jüri üyesinin görünüşünün değiştiğini fark etmişti. Yüz ifadeleri. Arnold diğer şeylerin yanı sıra beden dili konusunda da uzmandı ve bu davranışı beni bilgilendirecek kadar sıra dışı buldu," dedim.

"Bu kadar mı? Yüz ifadesiyle ilgili kulaktan dolma bir dayanarak bir jüri üyesinin tutuklanmasına izin mi vereceksiniz?" dedi Pryor. O da

yumruklarını erkenden atmak. Eğer bu operasyon ters giderse, Pryor itirazlarının kayıtlara geçmesini istiyordu.

"Hayır," dedi Delaney. "Alec Wynn'in not defterinden elde edilen parmak izi kanıtları ikna edici. Defterdeki parmak izleri Ulusal Veri Tabanı'ndaki Joshua Kane adlı bir şüpheliyle eşleşiyor. Bu kişiyle ilgili ayrıntılar çok az. Doğum yeri yok, doğum tarihi yok, güncel adresi yok. Üçlü bir cinayet ve kundaklamayla ilgili olarak arandığını biliyoruz. Bu suçların Virginia'da işlendiğinden başka bir bilgimiz yok. Bu dosyanın bize gönderilmesini istedik ve Williamsburg Polisi'nden cevap bekliyoruz. Bu talep iki saat önce yapıldı ve talebi birkaç kez hızlandırdık. Dosyanın ve Kane'in fotoğrafının yakında elimize ulaşmasını bekliyoruz."

Harry başını salladı.

"Parmak izi teşhisi ve Dolar Bill davasıyla olası bağlantıya dayanarak jüri üyesi Alec Wynn'in tutuklanmasına izin veriyorum. Avukat bey, herhangi bir beyanınız var mı?" dedi Harry.

"Yok," dedim.

"İtirazımın dikkate alınmasını istiyorum. Bu eylem adil yargılamanın kalbini vuruyor" dedi.

"Not edildi. Ajan Delaney, devam edebilirsiniz," dedi Harry.

"Fox Ekibi, başlıyoruz," dedi Delaney, sandalyesinde dönerek monitörlere baktı.

Minibüsün yarısına yayılmış beş ekran vardı. Dördü küçük bir SWAT ekibine ait kask kameralarıydı. Diğer ekranda ise Delaney'nin e-postaları vardı. Birkaç saniyede bir e-posta ekranını yeniliyordu. Kane hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olursa o kadar iyiydi. Dört kask kamerasının görüntüsü bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Botlarının yere bastığını duyabiliyorduk ve bir dönemeci döndüklerinde Grady's Inn göründü. Eski bir yerdi. Gerçekten eski. Turistlerin ölmek istediklerinde gittikleri bir otele benziyordu.

SWAT adamlarından ilki, otelden bile daha yaşlı görünen bir kapıcıya kimliğini gösterdi. Resepsiyondaki gece görevlisiyle usulca konuştular, Alec Wynn'oda numarasını kontrol ettiler ve ona herhangi bir arama yapmamasını söylediler. Yavaşça merdivenlerden yukarı çıktılar. Odanın ortasında ajanların kameralarından birini izledim.

sürüyü. Önünde bir ajan görebiliyordum, rozetini gösterdi ve koridoru koruyan mahkeme görevlisine işaret etti. Korumaya arkalarına geçmesini, Alec Wynn'i tutuklamak için yargıçtan emir aldıklarını fısıldadılar. Mahkeme memuru oda numarasını teyit etti ve SWAT ekibi yavaşça ilerledi.

Kapının dışında durdular. Saldırı tüfeklerinin namlularının altına yerleştirilmiş olması gereken el fenerlerini açtılar.

SWAT lideri üçten geriye doğru saydı.

Kask kameralarındaki saat sabah 2:23'ü gösteriyordu.

İki.

Ping. Delaney'nin hesabına *acil olarak* işaretlenmiş bir e-posta geldi. Bir tane.

Kapı patlayarak açıldı ve el fenerleri Wynn'i yatağının ayak ucunda, gözleri faltaşı gibi açılmış ve göğsü çıplak bir halde yakaladı. İçgüdüsel olarak ellerini kaldırdı.

"Federal ajanlar! Yere yatın, hemen yere yatın!"

Diz çöktü, elleri titriyordu ve kollarını yere açtı. Birkaç saniye içinde üzeri arandı ve kelepçelendi.

"Bu kadar yeter," dedi Pryor. Ayağa kalktı, ceketini göğsünün üzerine katladı ve minibüsten indi. Kapıyı çarparak kapattı. Dikkatimi tekrar monitör bankasına çevirdim. SWAT ekibinden biri Wynn'i ayağa kaldırdı, diğeri de ona baktı. Kameranın tüm görüntüsü bizdeydi.

", lütfen bana zarar verme. Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Wynn. Yüzü gözyaşları ve sümükle kaplıydı ve tüm vücudu korkudan titriyordu.

Wynn'e bakan SWAT geri çekildi ve elini yüzüne doğru kaldırdığını gördük. Neye baktığını gördüğümüzde hafifçe küfretti.

Wynn'in kasıklarına koyu bir leke yayıldı ve bir bacağından aşağıya doğru yayıldıkça büyüdü. Wynn bedensel fonksiyonlarının kontrolünü kaybetmişti. Panikle titriyordu, zar zor konuşabiliyordu.

Delaney yemin edip e-postasını kontrol etti. Williamsburg Polisi'nden geliyordu. Joshua Kane hakkındaki dosyalarının bir özetiydi. Harry ve ben koltuklarımızdan kalkıp Delaney'nin omzuna yaslandık. Kane, Williamsburg'da

Jennifer Muskie adlı bir lise öğrencisinin ve Rick Thompson adlı başka bir lise öğrencisinin öldürülmesi ve tecavüze uğramasıyla bağlantılı olarak. Her ikisi de en son lise balosunun olduğu gece görülmüştü. Üçüncü kurban Raquel Kane'di. Kane'in annesi. Polis, Kane'in Jennifer'ı kaçırıp tecavüz ettikten sonra öldürdüğünden ve cesedini annesinin dairesine sakladığından şüpheleniyordu. Annesi öldürülmüş ve tüm daire ateşe verilmişti.

Dosyanın devamında Rick Thompson'ın cesedinin arabasıyla birlikte rezervuarda bulunduğu belirtiliyordu.

Kane'in siyah-beyaz bir vesikalık fotoğrafı vardı - kötü taranmıştı ve yüz hatlarının en ince ayrıntılarını seçmek zordu, ama Wynn'e benzemiyordu.

Tekrar monitöre baktım. Wynn tamamen çökmüştü. Ağlıyor ve merhamet için yalvarıyordu. Rol yapmıyordu. Joshua Kane'in bu suçları işlemek ve kendini o jüriye sokmak için çelik kaplı topları olmalı. Wynn iki eliyle de taşaklarını bulabilecek gibi .

"Kahretsin," dedim. Telefonumu çıkardım ve arama kaydını buldum. Dün gece Arnold'la yaptığım görüşmenin kaydını bulana kadar göz gezdirdim. Aramayı sabah dört buçukta yapmıştım ve uzun bir görüşme olmamıştı. Arnold'un evde, Rhode Island'daki dairesinde olduğunu anladım. Hız sınırlarını sürekli göz ardı etse ve trafiğin çok az olduğunu ya da hiç olmadığını kabul etse bile, Kane'in Rhode Island'dan JFK'ye dönmesi yaklaşık iki buçuk saat sürerdi.

"Delaney, SWAT elemanına mahkeme memurunu kontrol etmesini söyle - dün jüri üyelerini kahvaltı için saat kaçta uyandırdı?" Dedim.

Talebi ilettiler ve SWAT görevlilerinden biri koridora çıktı ve onu jüri başkanıyla konuşurken gördük.

"Onları sabah altı kırk beş, en geç yedi civarında uyandırdığımızı söyleyebilirim," dedi.

Benim aramamdan sonra Arnold'u öldürmüş, geri dönmüş, bir araba saklamış, Grady'nin evine geri dönmüş ve odasına gizlice girmiş olamaz.

"Yanlışı adamı yakaladık," dedim.

Delaney hiçbir şey söylemedi. Hâlâ Kane'in e-postasını okuyordu. Harry başını ovuşturmaya başladı ve bir yudum viski daha aldı

kalça şişesinden.

"Arnold dün gece telefonda bana gerçek ifadesini maskeleyen kişinin Wynn olduğunu söyledi. Ama şimdi düşününce, o aramayı yaptığımda Arnold'un çoktan ölmüş olduğunu anladım. Telefonda Arnold'la konuşmuyordum. Kane ile konuşuyordum," dedim.

"Kane?" dedi Delaney.

"Şimdi düşününce, Rhode Island'dan otele dönmek için zamanı olmazdı. Arnold'u çoktan öldürmemişse bu mümkün değil. Dollar Bill bizi ondan uzaklaştırıp Wynn'e yönlendirdi," dedim.

"Tanrım," dedi Delaney. Cep telefonunu aldı ve bir arama yaptı. Diğer uçtaki her kimse açtı.

"Test ettiğimiz defter. Üzerinde Alec Wynn'in adı vardı. Bütün defterleri kontrol etmenizi ve onun adı olan başka bir defter olup olmadığını söylemenizi istiyorum," dedi Delaney.

Biz beklerken, Williamsburg Polisi'nin tarayıp Delaney'e e-posta ile gönderdiği orijinal dosyanın sayfalarını karıştırmaya devam etti.

Onun seçirdiğini gördüm. Bir şey bulmuştu.

"Kesinlikle Wynn değil," dedi ekrana bakarak. Hattın diğer ucundan bir ses geldi ve üzerinde Alec Wynn yazan iki jüri üyesi defteri olduğunu doğruladı. Kane kendi defterine Wynn'in adını yazmıştı.

Delaney'nin neye kontrol etmek için yaklaştım.

Jennifer Muskie ve Raquel Kane 1969'da öldürüldü. O anda Joshua Kane'in gerçekte kim olduğunu anladım. Delaney de öyle. Hızlı hareket etmeli, inançsızlığını bastırmalı ve o anda çalışmalıydı.

Delaney SWAT ekibine emirler yağdırarak onları Wynn'den uzaklaştırdı ve farklı bir hedefe yönlendirdi.

Cep telefonum çaldı. Arayan Harper'dı, buraya geliyordu ve eski gazete kupürlerinde Dollar Bill'in bir resmini bulmuştu. Mesajına bir jüri üyesinin adını yazarak devam etti.

Aynı jüri üyesini . Orospu çocuğu.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

SWAT ekibi Kane'in yanındaki odanın kapısını indirirken, o hızla pencereyi açmış ve sürünerek çatıya çıkmıştı. Kiremitlerin üzerinden alt çatıya tırmanmak için zaman yoktu, beşiğin bir ucunda sehpa vardı.

Artık her saniye değerliydi. Kane kollarını arkasında bırakarak çatıdan aşağı kaydı. Üzerinde tişört yoktu ve kiremitlerin derisini sıyırdığını hissedebiliyordu. Acı yoktu, sadece sırtının kiremitlere sürtündüğünü hissediyordu. Kane önce bacaklarının, sonra da gövdesinin çatının bir ucundan kaymasına izin verdi. İki eliyle oluklara tutunarak düşüşünü durdurdu ve bir kar yığınının içine düşmesini sağladı. On iki metre karın içine.

Kane otelin arka tarafındaki kardan yuvarlandı ve ağaçların dalarak ileride görebildiği ışıklardan uzaklaştı. Kırmızı, beyaz ve mavi, yanıp sönen ışıklar. Grady's Inn'e giden özel yolun girişinde, tam karşıda bir güvenlik ekibi vardı. Kane tereddüt etmedi, ışıkların hemen solunda koşmaya başladı. Zor nefes alıyordu, nefesi soğuk gece havasında bir sis gibiydi. Belden yukarısı çıplak olmasına rağmen Kane hiçbir acı hissetmiyordu. Normal bir insan gibi soğuğu ya da sıcığını hissetmiyordu. Bu duyuları susturulmuştu ama soğuk hava yine de onu ürpertiyordu.

Ağaçların kenarında, Inn'den ayrılan bir aracın farlarını gördü. Beyaz bir Aston Martin. Kane yola çıktı ve kollarını havada salladı. Araba durdu ve Art Pryor sürücü kapısından indi.

"Bay Summers?" dedi Pryor. "İyi misiniz? Bu havada dışarıda ne yapıyorsunuz? Bu yaşta ölüme yakalanacaksınız."

Kane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, titriyordu. "Ceketiniz lütfen," dedi Kane.

Pryor kaşmir paltosunu çıkarıp Kane'in omuzlarına örttü.

Kane, "Silah sesleri ve bağırışlar duydum, korktum ve kaçtım," dedi. Pryor, "Atla da seni güvenli bir yere götüreyim," dedi.

Kollarını ceketin kollarından geçiren Kane, arabanın etrafında dolaşarak yolcu tarafına geçti ve arabaya bindi. Pryor sürücü oturdu, kapıyı kapattı ve altmış üç yaşındaki Bradley Summers olarak tanıdığı jüri üyesine bakmak için döndüğünde dehşet içinde adamın göğsüne baktı. Kane ceketinin açılmasına izin vererek Pryor'ın işini görmesini sağlamıştı.

"Tanrım," dedi Pryor.

Kane'in göğsünü çok az erkek görmüştü ve Pryor bir aracın iç ışıkları altında tüm ihtişamını görebildi. Kane'in göğsü beyaz bir yara dokusundan oluşuyordu. Büyük Mühür'ü oluşturan karmaşık yara izleri. Okları ve zeytin dallarını tutan bir kartal. Pençeleri Kane'in karnının iki yanına yayılmıştı. Kalkan ve kartalın başının üzerindeki yıldızlar göğüs kafesinin üzerinde bir araya toplanmıştı.

"Bizi buradan götür. Bir mil ötede bir Holiday Inn var. Oraya park edin, size zarar vermeyeceğim," dedi Kane ve bıçağı pantolonunun cebinden çıkarıp kucağına koydu.

Pryor bıçağa bakarken ayağı gaz pedalına fazla basarak motoru hızlandırdı - Kane ona sakin olmasını söyledi. Arabayı durdurdular ve Holiday Inn'e varana kadar birkaç dakika sürdüler. Bu sırada Pryor nefes nefese kalmış, hayatı için yalvarıyordu.

İssız arka bahçenin karanlık bir köşesine park ettiler. Holiday Inn bin metre ötedeydi.

"Kıyafetlerine ve arabana ihtiyacım var. Cüzdanını almana izin vereceğim. Otoparkın karşısındaki Holiday Inn'e kısa bir yürüyüş mesafesinde. Reddedersen, zorla almak zorunda kalacağım."

Ona iki kez sormasına gerek yoktu. İç çamaşırlarına kadar soyundu ve Kane'in söylediği gibi kıyafetlerini arabanın arkasına attı.

"Şimdi arabadan in," dedi Kane.

Pryor kapıyı açtı ve Kane sıcaklığın onu etkilediğini görebiliyordu. Ayakkabıları ve çoraplarıyla ayakta duruyordu.

Karanlık, boş otoparkta soğuğa karşı.

"Cüzdanım," dedi Pryor.

Kane sürücü koltuğuna tırmandı, kapıyı kapattı, camı indirdi ve cüzdanı asfalta bıraktı.

Pryor yaklaştı, cüzdanını almak için eğildi. kalktığında Pryor'a bakan Kane ile yüz yüze geldi.

Dondu kaldı. Bacakları titredi, sarsıldı, sonra Kane bıçağını Pryor'ın sol göz çukurundan çekti ve bedeninin düşmesine izin verdi.

Kane çabucak Pryor'ın giysilerini giydi. Çok büyüktüler ama çok da önemli değildi. Birkaç dakika içinde Kane, Aston Martin'le Manhattan'a doğru yola çıktı. FBI'ın planına müdahale etmesine izin veremezdi. Öldürmesi gereken bir adam vardı.

Ve hiçbir şey onu durduramazdı.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

SWAT, Bradley Summers'ın kaldığı odayı boş buldu. Pencere açık bırakılmıştı. SWAT lideri çatıya tırmanmış, etrafa bakmış ve karda, bozulmuş bir kar yığınının uzaklaşan ayak izlerini fark etmişti. Delaney emin olmak için otelin ve arazinin didik didik aranmasını emretti. Bu yarım saat sürdü ve federaller işlerini bitirdiklerinde oteldeki herkesi kızdırdıklarından, ayak izlerinin Inn'den ayrılan yola doğru gittiğinden ve Dollar Bill'in geri döndüğüne dair hiçbir işaret olmadığından emindiler.

Joshua Kane rüzgarın içindeydi.

FBI'nın çalışma hızı büyüleyici ve korkutucuydu. Arama tamamlandıktan birkaç dakika sonra tüm kolluk kuvvetleri alarmdan haberdar edildi. Harper geldi. Gazete kupürlerinde iki fotoğraf bulmuştu. Ellili yaşlarının sonundaki aynı adam, her ikisinde de görülüyordu. Biri çıkarken, diğeri adliyeye girerken. Adam her de arka plandaydı. Saç rengi farklı, kıyafetleri farklı ama yüz hatları aşağı yukarı aynı. Summers'ın kırık burnu dışında aynı . Delaney ben komuta aracında oturup resimleri inceledik. Harry hâlâ Pryor'ın cep telefonuna cevap vermesini sağlamaya çalışıyordu. Bobby hatalı yargılamaya doğru gidiyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

"Nereye olabilir?" dedi Delaney, resimleri inceleyerek. "Belki de Bradley Summers'ın dairesine?" dedi Harper.

"Şu anda oraya giden bir temsilcim var, ama bu uzak bir . Bu adam hayatta kalamadı fark edilmeden için bu yüzden uzun tarafından yaparak çaylak

hatalar."

"Bundan paçayı sıyırmış olması inanılmaz. Yani, bunu onlarca yıldır yapıyor," diye yanıtladı Harper.

Kolluk kuvvetlerinin buna izin vermiş beni dehşete düşürdü. Belki de işler böyle yürüyordu. Her şehirdeki, her eyaletteki neredeyse her cinayet masası aşırı çalışıyordu. Kanıtları sonuna takip ediyorlardı. Çok fazla sorgulayacak zamanları yoktu. Bir bakıma, bu onların suçu değildi. Son derece zeki, soğukkanlı bir katil tarafından manipüle edilmişlerdi ve alternatifleri düşünecek zamanları yoktu. Yine de, Dollar Bill'in bu noktaya gelmesinde şansının payı vardı. Çok fazla kurban. Hepsi de kendi berbat vizyonu uğruna.

Kane hakkında bildiğim her şeyi düşündüm. Cinayetleri. Duruşmaları. Kurbanları. Desen ve Büyük Mühür.

Bu adamın her şeyin dağılmasına izin vermesine imkan yoktu. Görevini tamamlamak istiyordu.

"Harper, Holten'ı ara. Hemen şimdi. Bu çılgın pislik azimli ve titiz. Bu işi kendi şartlarıyla bitirmeye çalışacak. Sanırım Kane Bobby'nin peşinde," dedim.

Üç dakika sonra Harper'ın kiralık arabasının yolcu koltuğundaydım, Harper SWAT minibüsünü takip edip sirenlerin dümen suyunda trafiğe girip çıkarken ellerim ön panelin üzerindeydi.

"Holten'in telefonunu tekrar deneyin," dedim.

Harper cep telefonu için sesli komutu kullandı, telefon panelde bir kuyuda tıkırdıyordu. Ekranın aydınlandığını, ön cama yansıdığını ve çevir sesinin arabanın Bluetooth sisteminde yankılandığını gördüm.

Cevap yok.

"Bobby'yi tekrar deneyeceğim," dedim.

Onu aradım. Telefonu kapalı olmalı. En azından Holten'inki çalışıyordu. Tek ihtiyacımız olan lanet telefonu açmasıydı.

Harper, "Polisler şimdiye kadar yola çıkmış olmalı zaten," dedi.

Biz ayrılmadan önce Delaney, Bobby'nin evine gidip iyi olup olmadığını kontrol etmeleri için NYPD'ye acil bir çağrı yaptı. Her an orada olabilirlerdi. Ayrıca Federal Plaza'dan bir saha ajanının oraya gitmesini ve evin kilitli olduğundan emin olmasını istemişti.

Jamaika'dan Midtown Manhattan'a gitmek genellikle arabayla bir saate yakın sürerdi. Queens Midtown Otoyolu'nu on dakikadan kısa bir sürede geçtik ve o tanıdık ufuk çizgisi önümüzde belirdi; Birleşmiş Milletler Binası Midtown tünelinin hemen ötesinde bir kartpostal gibi parlıyordu.

Harper'ın telefonu çaldı. Arayan Delaney'di.

"NYPD az önce aradı. Solomon'un güvenliğiyle konuşmuşlar. Ortalık sakin. PD'den ekip arabasını göndermesini istedim ve ajanıma geri çekilmesini söyledim. Tünel boyunca sirenleri çalacağız ve sonra sessizliğe bürüneceğiz. Ben de plakasız bir araca geçip bölgeyi tarayacağım. Kane henüz Solomon'un evine varmadı ve eğer oradaysa ve araziye izliyorsa onu ürkütmek istemiyorum."

"Katılıyorum," dedi Harper, "ama Eddie'yle beni ziyaret etmenizde bir sakınca yok, değil mi?"

"Önce süpürmememe izin verin. Sonra size haber veririm. Bu arada, üzerinde Kane'in parmak izleri bulunan Wynn defterinden aldığımız DNA profili hakkında adli tıptan az önce bilgi aldım. DNA incelemesi henüz tamamlanmadı ve on saatten önce de tamamlanmayacak ama ilk sonuçlar Tozer'ın ağızındaki banknotta DNA'sı bulunan Richard Pena'ya uyuyor. Profil tamamlandığında emin olacağız. Pena'nın profili hakkında beni bilgilendirmeni istiyorum, Harper. Bir yerlerde Kane'le bir bağlantı var," dedi Delaney.

Tünele girer girmez tüm telefon sinyallerini kaybettik. Ama fark etmedi. Zaten Harper'ın sürdüğü şekilde ellerimi ön panelden çekemezdim; SWAT aracının kuyruğunu kucaklayarak saatte yetmiş beş mil hızla gidiyorduk ve her iki yanımızda da arabalar ve bir duvar vardı. Harper'a Pena'nın DNA'sını ve ne bulduğunu sormak istiyordum ama dikkatini dağıtırsam duvara çarpmaktan çok korkuyordum.

Tünelden çıktıktan sonra panik sona ermişti. Bobby'nin kiralık evinden bir blok ötede, 38^{inci} sokakta durduk ve bekledik. Bu kısım

Midtown oldukça sakin bir bölgeydi. Sakinleri çoğunlukla diş hekimleri ve doktorlardı. Kaldırımında sıralanan arabalar ya son model SUV'lar ya da orta yaş krizlerini geçiren diş hekimlerinin spor arabalarıydı.

"Pena DNA'sında bir yere ulaşabildin mi?" Dedim.

"Ben yaptım. Richard Pena'nın Chapel Hill katili olduğu DNA profilinden tespit edildi. DNA'sı bir dolar banknotundaki profille eşleşti. Bölgedeki 1400 erkek DNA'larını gönüllü olarak verdi. Pena da onlardan biriydi. Chapel Hill'deki polis, bu kadar çok erkek başvurduğu için DNA örneklerinin toplanmasıyla başa çıkamadıklarını söyledi. Üniversite öğretim üyeleri, personeli ve öğrencilerinden örnek almaları için kampüs güvenlik görevlilerini eğitmek zorunda kaldılar. Russell McPartland adlı bir güvenlik görevlisi ifadesinde Pena'dan örnek aldığını, mühürlediğini ve polise verdiğini söyledi. Şu anda Chapel Hill Polis bir polis üniversitenin personel dosyalarını inceliyor."

"Bütün bunları polislere nasıl ?" Dedim. Gülümsedi ve "İkna edici olabilirim" dedi.

Bundan şüphe etmedim. Russell McPartland'ın Joshua Kane'in başka bir takma adı olduğunu düşündüm. Bütün o cinayetleri her bu kadar temiz işleyemezdi. Er ya da geç arkasında DNA bırakacaktı. Tahminimce takma bir isimle kampüs güvenliğinde işe girdi. Böyle bir iş ona güvenen, kız öğrencilere sınırsız erişim sağlardı. Ortada bir katil varken, savunmasız genç kadınların, kendilerine yaklaşan ya da evlerine kadar eşlik etmeyi teklif eden bir kampüs güvenlik görevlisine güvenmeleri daha olasıydı. Ama sonra, her şeyi berbat etmişti. Kane, kurbanın yanında bulunan dolarlardan birinin üzerinde kendi DNA'sını bırakmış olmalıydı. Polis Departmanı bölgedeki erkeklerden DNA örneği ister istemez bunu anlayacaktı. Sadece Kane bunu kendi avantajına kullanmıştı. Kapıcı Pena'dan bir örnek almıştı. Bir pamuğu Pena'nın yanağının iç kısmına sürüp bir tüpe koymak kadar kolaydı. Ama Kane, Pena'nın örneğini kendi örneğiyle değiştirmiş olmalı. Böylece Kane'in örneği yanlışlıkla Pena'nınki olarak kaydedildi. Pena'nın DNA profili aslında Kane'e aitti. Pena'nın savunma avukatı tutacak parası yoktu ve kimse Chapel Hill katilini ücretsiz olarak temsil etmedi. O günlerde hiçbir kamu avukatlığı bürosu bütçesini DNA'yı yeniden test etmek için harcamayacaktı.

Bu yüzden Tozer'ın ağızındaki dolardaki örnek Pena'ya ait çıktı. Paraya dokunan Pena olamazdı çünkü o zaten ölmüştü. Başından beri Kane'in DNA'sıydı - kaynağında Pena'nınki olarak etiketlenmişti.

Çok zekice.

Tüm kampüs güvenlik görevlilerinin özlük dosyalarında fotoğraflı kimliklerinin olduğunu düşündüm. Harper'ın bağlantısının Russell McPartland'ın kimliğinde Kane'in resmini çıkarmasını bekliyordum.

Başka bir açıklaması yoktu.

Harper'ın cep telefonu çaldı ve açtı. Arabanın teybinde Delaney'nin sesi çalıyordu.

"Sokağı ve beş blokluk bir alanı taradık. Kane'den iz yok. Etrafta dolaşan birkaç kişi var ama sıra dışı bir şey yok. Gece kulüplerinden ve barlardan evlerine dönen insanlar, bloğun sonunda battaniyeler içinde birkaç keş, hatta O'Brien'in barının önüne park etmiş, Aston Martin'inin yolcu koltuğunda uyuyan bir adam bile var. Şu anda izliyoruz ama Kane'den bir iz yok. Henüz yok."

"Bobby'yi görmeye gitsem sorun olur mu?" Dedim.

Delaney, "Elbette, ama çok uzun sürmesin," dedi ve telefonu kapattı.

"Sen git. Ben seni bırakırım ve caddeye park ederim," dedi Harper.

Arabayla 39.caddeye doğru gittik, Bobby'nin evi yolun yarısındaydı. Bobby' ve söyleyeceklerime nasıl tepki vereceğini düşündüm. Eğer federaller Bill'i bu gece yakalarlarsa, sabahleyin ona karşı açılan davayı mahkemeden atılabileceğimden emindim. Çok şey olmuştu. Arnold ölmüştü ve ben bunu sindirecek zamanı bile . Kane bir şekilde Arnold'ın cinayeti için bana başka bir dolar ayarlamıştı.

"Arabayı durdur,"

dedim. "Ne?" dedi

Harper.

"Hemen dur. Chapel Hill'deki polisi aramanı istiyorum. Kane bunca yıldır sadece şansını denemiyor," dedim.

Harper polisi aradı. Bekledik. Telefonu açtı ve McPartland adındaki kampüs güvenlik görevlisinin dosyasını bulduğunu söyledi. Sabah Harper'a e-posta ile gönderecekti ama Harper onu ikna etti.

telefonundaki dosyanın fotoğrafını çekip SMS ile göndermesini istedi. Polis . Delaney'i aradım, ona her şeyi anlattım.

Sonunda tüm parçalar yerine oturdu. On dakika boyunca konuştuk, sonra Harper beni Bobby'nin evinin önünde arabadan indirdi. Sıradan bir Brownstone'du. Bir medya fırtınasından saklanmak için mükemmel bir mahalle.

Merdivenlerden yukarı yürüdüm ve Bobby'nin ön kapısını çaldım. Soğuk yanaklarımı tırmalıyordu ve ellerimin içine üfledim. Holten kapıyı açtı ve evden dışarı akan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Üzerinde hâlâ siyah takım elbisesi, pantolonu ve kravatı vardı. Ceketini kaybetmişti. Tabancasını hâlâ taktığını görünce rahatladım. Kemerine asılı, gözleme kılıfında bir Glock.

"İyi misin?" dedi.

"Bok gibi hissediyorum. Bobby iyi mi?"

"İçeri gel, üst katta. Haber var mı?"

Holten'i geçip içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattığında hemen minnettar oldum. Paltom yanımda değildi ve arabadan kapıya kadar olan kısa yürüyüş beni titretmişti. Neyse ki morfin hâlâ işini yapıyordu, yoksa kırılan kaburgalarımın acısıyla sakat kalacaktım.

Koridor karanlıktı ama oturma odasından köşelere ışık sızıyordu. Televizyonda bir beyzbol maçı sesi duydum. Kenara çekildim, Holten'in beni geçmesine izin verdim.

"Yukarı çık ve onu gör. İkinci katta. Maçı kaydettim. Arayı . . Dışarıda federaller varken kendimi çok açıkta hissetmiyorum. Biraz rahatlayabilirim, anlıyor musun?" dedi Holten.

Başımı salladım, "Elbette. Zor birkaç gün oldu. Sanırım işler sonunda Bobby'nin lehine döndü. Umarım bu yakında sona erer."

Holten çoktan arkasını dönmüş ve oturma odasına doğru . Devasa bir düz ekranın önündeki büyük kanepeye uzandığını gördüm, "Adamı yakaladınız mı? Dollar Bill'i mi?"

"Belki," dedim. "Sanırım en azından hatalı yargılama için yeterli delilimiz var.

Eğer onu yakalarsak, beraat edeceğimizi düşünüyorum."

Holten'in bir şişe birayı açıp bana uzattığını gördüm.

"Bir tane ister misin? İşine yarayacak gibi görünüyorsun," dedi. O haklıydı. Bunu kullanabilirdim. Ve bunun yanında yirmi tane daha. "Hayır, teşekkürler," dedim.

Yukarı çıktım, birinci katı buldum, sahanlığı takip ederek yukarı çıkan merdivene ulaştım ve Bobby'ye seslendim.

Cevap yok. Merdivenlerin başına geldiğimde yine üşüdüğümü hissettim. Işıklar kapalıydı ve Bobby'nin yatakta olabileceğini düşündüm. Buz gibi bir esinti yanağımı okşadı. Sokağa bakan pencere açıktı. Sessizce oraya doğru yürüdüm. Dışarı baktım. Pencere bir karış kadar açıktı ve yangın merdivenine açılıyordu. Kafamı dışarı çıkardım, etrafa bakındım. Yangın merdiveninde üstümde ya da altımda kimse yoktu.

İçeri doğru eğildim ve bir el ağzımı kapatıp başımı geriye itti. Bir saniye boyunca hareket etmedim. Nefesim çoktan bedenimi terk etmişti. İçgüdüsel olarak bileğimi kavradım, saldırgana doğru ve bileğini hapsettim.

İşte o zaman sırtımda keskin bir şey hissettim. Bir bıçağın ucu.

Gözlerimi pencereye indirdim. Orada, camda yansıyan jüri üyesi Bradley Summers'dı. duruyordu ama yüzünü görebiliyordum. O da yansımaya bakıyor, bakışlarımı karşılıyordu. Alt kattaki televizyondaki yorumcuların uzaktan gelen seslerini hâlâ duyabiliyordum.

Kımıldamaya cesaret edemedim. Eğer yaparsam, sonuçtan hiç şüphem olmayacaktı. Kane o bıçağı sırtıma saplayacaktı.

Telefonum hâlâ ceketimin içindeydi. Eğer ona ulaşabilirsem, birkaç saat önce polis arabasının arkasında yaptığım gibi Harper'ı sesli olarak arayabilirdim.

Tüm bu düşünceler bir saniye içinde aklımdan geçti. Sonra Kane'in de muhtemelen aynı düşüncelere sahip olduğunu fark ettim. Camdan beni inceliyor, tepkimi kontrol ediyordu. Başı yaklaştı ve bana doğru tıslarken nefesini kulağımda hissedebiliyordum.

"Kımıldama. Hareket etmeyi ya da yardım çağırmayı aklımdan bile geçirme. Bu gece öleceksin, Flynn. Tek soru ne kadar yavaş ve senin o güzel dedektifini öldürüp öldürmeyeceğim. Eğer hızlı ve acısız olmasını istiyorsan, bunu . Sadece dediğimi yapmak zorundasın."

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Kane, Flynn'in kalp atışlarını hissedebiliyordu. Sol elini Flynn'in ağzının üzerine sıkıca bastırmışken, ön kolu da boynuna bastırıyordu. İşte yine oldu. O telaş. O görkemli nabız - canlı ve korku ve adrenalinin o tanıdık davulunu çalıyor.

"Elimi . Ne onu yapacaksın. Bağırma. Hiçbir şey söyleme. Bir kelime, bir fısıltı ve seni öldüreceğim. Sonra onu öldüreceğim, dedektifi. Ama bu sefer yavaş yavaş yapacağım. Ölmek için bana yalvarana kadar derisini soyacağım. Anladıysan başını sallama," dedi Kane.

Flynn bir kez başını salladı.

Kane tutuşunu gevşetip elini Flynn'in ağzından çekti.

Avukat derin bir nefes aldı. Panik neredeyse boğucu bir hal almıştı.

Kane, "Bir elinizle telefonunuzu çıkarıp yere bırakmanızı istiyorum," dedi.

Flynn ceketinin cebine uzandı, bir cep telefonu çıkardı ve yere bıraktı. Telefon kalın, halı kaplı zeminde iki kez sekti ama çok az ya da hiç ses çıkarmadı.

Kane bir adım geri çekildi ve "Sağındaki kapı. Aç ve içeri gir."

Flynn döndü, kapıyı açtı ve karanlık bir yatak odasına adım attı. Perdeler çekilmemişti, bu yüzden sokak lambasının bir kısmı hâlâ odayı loş, sarı bir parıltıyla aydınlatmayı başarıyordu. Sağ tarafta bir yatak duruyordu. Tam karşıda ağır, dökme demir bir kapı vardı.

Kapı kapalıydı. Üzerinde kırmızı bir nokta bulunan bir güvenlik kamerası kapının hemen üzerinde duruyordu. Güvenlik kapısının hemen dışındaki alanı görüntülemek için aşağıya doğru çevrilmişti.

Kane kapıya doğru bir adım attı ve yatak odasının eşiğinde bekledi.

"Solomon ben ona ulaşmadan panik odasına girmeyi başardı. Onu dışarı çıkması için ikna etmeni istiyorum. Seni kameradan izliyor. Ona gittiğimi söyle. Polisin burada olduğunu ve güvende olduğunu söyle. Onu hemen oradan çıkar, lütfen," dedi Kane.

Avukat kımıldamadı. Kane onun kapının yanındaki masayı incelediğini gördü. Üzerinde bir lamba ve bir telefon vardı. Telefon kablosu masanın arkasından duvardaki sabit hat prizine uzanıyordu. Panik odasının kapısının yanında da aynı prize giden bir kablo kapağı vardı. Kapak duvardan sökülmüş ve sabit hatta giden kablo kesilmişti. Burası eski bir panik odasıydı, muhtemelen telefon bağlantısı kurulmadan önce yapılmıştı. Bağlantı için betonu delmenin bir yolu yoktu, kablonun odanın dışından prize gerekiyordu. Kane bunun için hâlâ minnettardı. Solomon panik odasının içindeki telefonda arama yapmadan önce kabloyu kesmeyi başarmıştı.

"Zaman kaybediyorsun," dedi Kane. "Ona güvenli olduğunu söyle. Onu dışarı çıkarın." Avukat bir adım öne çıktı ve kapının önünde durdu.

"Söyle ona," dedi Kane.

Flynn başını kaldırarak kameraya doğru baktı ve "Bobby, benim, Eddie," dedi.

Kane bıçağı kavrayışını tersine çevirdi ve kameranın görüş alanının dışında kalmaya dikkat ederek yavaşça odaya girdi.

"Bobby, beni çok dikkatli dinle. Güvendesin. Tamamen güvendesin. Şimdi senden yapmanı istediğim bir şey var..." dedi Flynn.

Uzun bir dil Kane'in ağzından çıktı ve dudaklarında dolaştı.

Kalp atışlarının hızlandığını, öldürmek için can attığını hissedebiliyordu.

Flynn, "Bobby, ne olursa olsun bu kapıyı açma," dedi.

Aptal, diye düşündü Kane.

Solomon'a ulaşacaktı. Belki bu gece değil. Ama yakında. Şu anda avukatın bedelini ödemesi gerekiyordu. Seramik bıçağı kavradı, kanından gelen ilk ısı dalgasını hissetti. Avukatın kravatını tutup ağzını ve burnunu kapatmasını izledi.

İşte o zaman sol tarafındaki pencere kırıldı ve oda göz yaşartıcı gazla

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

İlk kapsül yatak odasının köşesinde patlar patlamaz etrafımdaki camların kırıldığını duydum. SWAT kıyafetli ve gaz maskeli iki federal ajan yatak odasının penceresinden içeri daldı. Koridorda cam kırılma sesleri duydum ve Kane'in arkasında başka bir SWAT ekibi üyesinin ayağa kalktığını gördüm. Bana en yakın olan ajan bana bir maske uzattı ve ben de dizlerimin üzerine çöküp bir köşeye sürünerek maskeyi takmayı başardım. Başımın arkasındaki cırt cırtlı kayışı bağladığımda gözlerim yanıyordu.

Ajanların kendilerini duyurduklarını ve Kane'e bıçağı bırakıp yere yatması için bağırarak uyarıda bulunduklarını duydum. Onları göremiyordum. Yatak odasının ve koridorun camları kırılarak açılmış ve dışarıda kış rüzgârı eserken, oda hızla aşılmaz bir beyaz duman bulutuna dönüşmüştü. Pencereleer bulutu dışarıya çekiyordu ama o ilk birkaç dakika boyunca hiçbir şey göremedim.

Otomatik ateş dalgası. Boş kovanların yere dökülürken çıkardığı çınlama sesi. Sonra hiçbir şey. Bir inilti ve yere düşen ağır bir şeyin sesini duydum. Sonra ateş gerçekten başladı. Kulakları sağır eden iki ağır silah patlaması. Dumanların arasında namluların parladığını gördüm ama ateşin yönünü tespit edemedim.

Dumanların arasından bir figür hızla ilerledi. Sadece dış hatlarını görebiliyordum. Figür odanın köşesinde eğildi, ayağa kalktı ve sonra camın kırılma sesini duydum ve pencereden bir duman yayının çıktığını gördüm. Merdivende ayak sesleri. Ağır. Hızlı.

Duman biraz daha dağıldı. Ayağa kalktım ve neredeyse yerde yatan bir ajanın cesedine takılıp düşüyordum. Bana gaz maskesini veren ajanın. Boğazı parçalanarak açılmıştı. Silahı da

Kayıp. Onun ötesinde ikinci bir ajan yüzüstü yatıyordu. Sonra, koridorda, Kane'in pencereden ikinci kata çıkan son ajanın cesedinin başında durduğunu gördüm. Halının üzerinde yatıyordu ve seğiriyordu. Kane şarjörün geri kalanını onun vücuduna boşalttı. Ajan hareketsiz yatıyordu. Kane bıraktı, bıçağını aldı ve bana doğru geldi.

Gözleri kızarmıştı ve yaşlar akıyordu ama gibiydi. Gömleğinde, karnının üzerinde koyu bir leke gördüm. İlk ajanı öldürmeyi ve silahını almayı başaramadan önce vurulmuştu.

Yine, bu onu korkutmuş ya da yavaşlatmış gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

Bu adam da neyin nesiydi?

Kane ile aramda üç metre vardı. Merdivenlerdeki ayak sesleri daha da arttı. Bacaklarım panik odasının çelik kapısına çarpana kadar geri geri . Kane yüzünde bir gülümsemeyle öne doğru yürüdü.

Ceketimin cebinden Holten'in Glock'unu çıkardım ve Kane'i göğsünden vurdum. Holten bana arkasını dönmüş, ön kapıyı kapatırken silahı almıştım. Ateş Kane'i birkaç adım geriye savurdu ama mucizevi bir şekilde ayakta kaldı. Yere baktı, büyük darbe yarasını gördü. Başı yukarı kalktı ve ağzı açıldı. Dudaklarından kan fışkırdı ve tekrar bana doğru gelmeye başladı.

Omzuna bir kurşun daha isabet etti. Bu sefer durmadı bile.

Benden bir metre uzakta. Bıçak hala lanet elinde.

Tetiği tekrar çektim, tekrar ve tekrar. Iskaladım, karnından ve göğsünden vurdum ama piç herif yine de gelmeye devam etti.

Beş ayak. Koridorda ayak sesleri var.

Alçaktan nişan aldım ve iki kez ateş ettim. İlkinde iskaladım. İkinci atış Kane'in dizini patlattı ve yere düştü. Sürünmeye başladı, kan hırıltısı çıkarıyordu.

Üç adım sonra bıçakla saldırdı, bıçak kalçamı ısırды. Kane'in gözleri o son anda değişti. Yumuşadı, rahatladı. Glock'un namlusuna bakarken sanki üzerinden bir yük kalkmış gibiydi.

Tetiği son bir kez çektim ve kafasının arkasını uçurdum.

Acı içimi parçaladığında dizlerimin bağı çözüldü. Kalçamda uzun bir kesik vardı ve kanın pantolonumu ıslattığını hissedebiliyordum. Zihnim sürüklendi. Oda eğildi. Yere yığılmış olmalıydım. Holten'in silahını gördüm. Onu düşürmüş olmalıyım. Başımı kaldırdım ve Holten'in nefes nefese üzerimde durduğunu gördüm. Eğildi, silahını aldı.

Ona bakarken yüzündeki kararı gördüm. Şarjörü çıkardı baktı. En azından birkaç mermi kalmıştı. O lanet maske takılıyken nefes alamıyordum. Maskeyi yırtıp .

"Salı günü, lokantada. Olay yerine gitmeden önce kahvaltı için buluşmuştuk," dedim.

Holten diz Kane'in cesedine baktı.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi

Holten. Kane'in cesedine inanamayarak başını salladı.

"Onun gibisi yoktu. O incinemezdi. Acı hissetmezdi.

Onun insan olmadığını düşündüm," dedi Holten.

"The Diner. Hesabı ödemek için saydığım parayı aldın, sonra bana geri verdin ve ödeyeceğini söyledin. Dolarlardan birini alıp Kane'e verdin. Bana tuzak kurmasına yardım ettin. Başından beri ona yardım ettin," dedim.

Ayağa kalktı, bana doğru döndü ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Çarpık, şeytani bir şeydi o gülümseme. Chapel Hill polisinin Harper'a gönderdiği fotoğrafı görmüştüm. Holten hiç değişmemişti. Kimliğinin açığa çıktığını, artık sahte bir ismin arkasına saklanamayacağını bilmesini istiyordum. Sesim çatallaşıyordu, acı çok fazlaydı. Bir şekilde, "Chapel Hill'de Richard Pena'nın DNA örneğini Kane'inkiyle değiştirmişsiniz. Doğru değil mi, Memur Russell McPartland?"

Şarjörü yuvasına yerleştirdi, bir mermi sürdü ve silahı kafama .

Dişlerimi sıktım. Gözleriyle tanıştım.

Vücudu sarsılmaya başladı ve Holten'in bedeni pencereden dışarı düşmeden önce pencere çerçevesine yapışmış olan kırık cam kırıkları kırmızının şiddetli bir tonuna dönüştü.

Delaney ve Harper koridorda yan yana durdular. Silahlarını indirdiler. Delaney'nin bir sağlık görevlisi çağırıldığını duydum ve oda tekrar karanlığa gömüldü. Gözlerimi açmaya çalıştım ama açamadığımı fark ettim. Başım ağırlaşmıştı ve ter içinde kalmıştım. Sırtımın kapıdan aşağı kaydığını hissettim ve kendimi durdurmak için ayaklarımı altına alamadım. Hızla .

Uykuya dalmadan önce yanağımda bir el hissettim. Ne söylendiğini anlayamadım. Birisi metal bir kapıya vuruyordu. Bobby, dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını soruyordu. Ona sorun olmadığını söylemeye çalıştım. Ona sabah mahkemeye gitmeyeceğini, aleyhindeki davanın bittiğini söylemeye çalıştım ama kelimeleri bulamadım.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

39'uncu caddedeki çatışmadan bu yana geçen sekiz hafta içinde Dollar Bill'in işlediği suçların tam resmi ortaya çıkmıştı. Delaney'le görüşemeyecek kadar güçsüzdüm ama Harry'yi aramış ve ona söylemişti. İyileşene kadar Harry'nin dairesinde kaldım ve o da bana tüm hikayeyi anlattı.

Kane üretken bir katildi ve DNA'sı üç suç mahallinde daha bulundu. Wally Cook adında bir adam duruşmanın hafta kaybolmuştu. Kane'in DNA'sı Cook'un garaj yoluna park ettiği arabasının kesik lastiğinde bulundu. Cook'un cesedi yakılmıştı, ancak daha sonra diş kayıtlarından kimliği tespit edildi. Solomon davası için jüri listesindeydi. Ayrıca Pryor, Bobby'nin sokağına park ettiği Aston Martin'inin direksiyonunda ölü bulunmuştu.

Kane, Grady's Inn'den ayrılmış, Pryor'la buluşmuş, giysilerini almış, onu öldürmüş, üzerine bir palto geçirmiş ve göz çukurundaki deliği kapatmak için yüzüne bir şapka geçirmişti.

Hiçbir zaman kesin olarak kanıtlanamamış olsa da, Kane'in jüri üyeleri Manuel Ortega ve Brenda Kowolski'yi de öldürdüğüne inanılıyordu.

Delaney ayrıca gerçek adı Russell McPartland olan Holten hakkında daha fazla bilgi edindi. Bir dizi cinsel taciz iddiasının ardından ordudan onursuzca atılmıştı. Bunların hiçbiri kanıtlanmamıştı ama durum komuta kademesine McPartland'ın, çoğu subay arkadaşlarının planladığı bir dizi küçük suçtan dolayı ordudan atılması için yeterli ivmeyi kazandırmıştı. McPartland, UNC Chapel Hill'de güvenlik görevlisi olarak işe girdikten kısa bir süre sonra kampüste bir dizi vahşi tecavüz olayı yaşanmaya başladı. Tüm niyet ve amaçlar için, o

bir polisti ve genç kadınlar onun kendilerine doğru geldiğini gördüklerinde ona güvenmişlerdi. Chapel Hill Strangler'ın ilk kurbanı bulunduğunda, tecavüzcünün çitayı yükselttiğine inanılıyordu, ancak FBI artık farklı düşünüyordu. Delaney, Kane'in McPartland'ı aradığına ikna olmuştu ve Kane'in suçlarını gizlemesine yardım etmezse onu ifşa etmekle tehdit etti.

İkisi birlikte iyi çalışıyordu. McPartland'ın güvenlik geçmişi ve polis olan bağlantıları vardı. Kane'in ihtiyacı olan tüm kaynaklar. Ve tabii ki, iş kimlik değiştirmeye geldiğinde doğru insanları tanıyordu. Kane yıl boyunca sadece şanslı değildi, yardım da almıştı.

Sonra temize çıkmalar başladı. Bazıları ölümünden sonra gerçekleşti, çoğu ise gerçekleşmedi. Dollar Bill'in işlediği suçlardan hüküm giyenler serbest bırakıldı ve haksız mahkumiyetler için tazminat almak üzere uzun bir yola çıktılar. Ne alırlarsa alsınlar, bu onlara hayatlarını geri vermeyecekti.

Harry'nin kanepesine uzanmış, *Cagney ve Lacey*'nin tekrarlarını izliyordum. Bobby her gün beni arıyor, hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmek istiyordu. Harry yine benim için onunla konuşacak kadar nazikti. Bobby'nin CNN'deki röportajını izlemiştim. İşlemediği bir suçtan yargılanmanın çilesini anlatıyordu. Epilepsisinden ve bunu sektörden nasıl gizlediğinden bahsetti. Ve cinselliği hakkında konuştu. Muhabire, Ariella ve Carl'ın öldürüldüğü gece başka bir adamla birlikte olduğunu söyledi. Başka bir aktörle. Bir yalanı yaşayan dünyaca ünlü başka bir adam. Bunun onu hala nasıl rahatsız ettiğini ve bu utancı herkesten, avukatlarından bile nasıl sakladığını anlattı.

Hollywood bile Amerika Bobby'yi affetti. Ön kapının açıldığını duydum ve Harry elinde şişe şeklinde kahverengi bir çantayla içeri girdi. Çantayı bir yığın mektupla birlikte sehpanın üzerine koydu, İki bardak getirdi ve her birimize birer içki doldurdu.

"Ne izliyorsunuz?" dedi.

"*Cagney ve Lacey*," dedim.

"O diziye hep sevmişimdir," dedi Harry.

Burbonundan bir yudum aldı, bardağı yere bıraktı ve "Bobby Solomon seni işe almak istiyor" dedi.

"Ne için?"

"Netflix için avukat olan bir dolandırıcıyı konu alan bir pilot bölüm üzerinde çalışıyor," dedi gülümseyerek.

"Bu asla işe yaramaz," dedim.

Harry beni postaya bakarken gördü. Onu ve .

"Orada benim için kağıtlar var mı?" Dedim.

Cevap vermedi. Kahverengi bir zarf görmüştüm, büyük, tanıdık. "Ver onu bana, Harry," dedim.

İçini çekti, posta yığınınından kahverengi zarfı seçti ve bana geri getirdi.

"Bunu şimdi yapmana gerek yok," dedi.

Zarfı açtım, kâğıtları çıkardım ve ayağa kalktım. Bacağım hâlâ ağrıyordu ama iyileşiyordum. Doktor birkaç hafta içinde bastondan kurtulabileceğimi söyledi. Artık sadece hafif bir ağrı hissediyordum. Önümdeki sehpanın üzerinde duran kâğıtlar çok daha fazla acıtıyordu. Harry'nin masanın üzerinde sakladığı yığından kalem , birkaç sayfayı karıştırdım ve boşanma ve velayet belgelerimi imzaladım.

Bardağımı boşalttım, uzun zamandır ilk kez alkolün etkisine girdiğimi hissettim.

Harry bardağı tekrar doldurdu.

"Christine'le konuşabilirim," dedi.

"Yapma," dedim. "Bu onlar için daha iyi. Benden ne kadar uzakta olurlarsa o kadar güvende olurlar. Bu böyledir. Bobby'nin Midtown'daki evindeyken Kane beni ve Harper'ı tehdit ettiğinde neredeyse sevinecektim. Christine ve Amy ile birlikte olsaydım, hayatlarını ya da daha kötüsünü tehdit edebilirdi. Benden uzakta olmaları daha iyi."

"Bobby sana iyi para verdi. Bu oyunu bırakabilirsin, Eddie. Git başka bir şey yap."

"Başka ne ki? Dolandırıcılık oyununa geri dönecek durumda değilim."

"Öyle demek istemedim. Bilirsin, başka bir kariyer yap. Yasal bir şey."

Reklamlar başladı ve ilki Bobby Solomon ve Ariella Bloom hakkındaki bir belgeselin fragmanıydı. Medya Bobby'yi hala sıcakken her şey için sağlıyordu.

Bu fragmanın ardından, Rudy Carp ile bir röportaj için başka bir reklam gördüm. Rudy her talk show'a ve haber kanalına çıkıp Solomon davasında zafer kazandığını iddia ediyordu. Umurumda değildi. bıraktım. Rudy gibi bir avukatla zafer için savaşmanın anlamı yoktu. Bu davayı reklam için yapmadım. İhtiyacım olan son şey buydu.

"Sanırım bir süre daha savunma avukatı olarak kalacağım," dedim.

"Neden? Bunun sana neye mal olduğuna bir bak Eddie. Bunu neden yapıyorsun?"

Harry'ye bakmıyordum bile, ama cevabı zaten bildiğini hissedebiliyordum.

"Çünkü yapabilirim. Çünkü zorundayım. Çünkü bu işte her zaman Art Pryor'lar ve Rudy Carp'lar olacak. Birileri doğru olanı yapmalı."

"Her zaman sen olmak zorunda değilsin," dedi Harry.

"Ya herkes bunu söyleseydi? Ya kimse bir başkası için ayağa kalkmazsa çünkü bunu diğerinin yapmasını beklerse? Birisi çizginin diğer tarafında durmak zorunda. Ve eğer ben düşersen, biri gelip yerimi almak zorunda kalacak. Tek yapmam gereken ayakta kalabildiğim kadar ayakta kalmak."

"Son zamanlarda pek ayakta duramıyorsun. Harper seni görmek istiyor." Sessizliğin oluşmasına izin verdim.

Christine'in avukatının hazırladığı kâğıtları toplayıp zarfın içine geri koydum. Aklım Midtown'daki o yatak odasına gitti. Alyansımı çıkarıp zarfın içine attım. Bir ailem olmaması onlar için daha iyiydi. Onlar benim için fazla iyiydiler. Ve onları çok fazla seviyordum.

Christine'in evlilik yüzüğünü cüzdanımda saklıyordum. O anda onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Boşanmayı gerçekleştirecek ve Christine'in istediği her şeyi kabul edecektim elbette. En iyisi buydu. Onlar için.

Bardağı boşalttım, bir tane daha doldurdum ve tekrar kanepeye uzandım.

"Peki ne yapacaksın?" dedi Harry.

Telefonumu çıkardım, Christine'i aramayı düşündüm. aramak istedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Öte yandan, ben

Harper'a söyleyecek çok şeyim olduğunu biliyordum ama belki de bunların söylenmeden kalmasının daha iyi olacağını düşündüm.

Bir kişiyi seçip çevir tuşuna basmadan önce uzun süre telefona baktım.

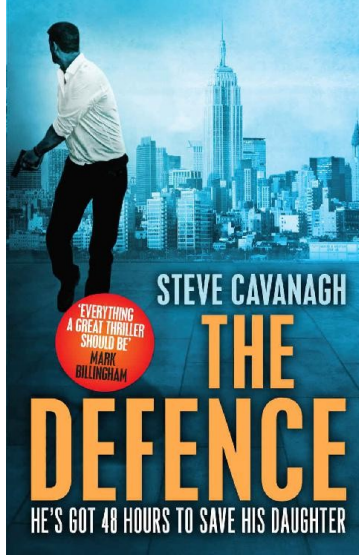
TEŞEKKÜRLER

Euan Thorneycroft'a ve AM Heath'teki tüm ekibe her zamanki gibi teşekkür ederim. Bir yazar daha iyi bir menajer isteyemezdi. Orion'dan Francesca Pathak ve Bethan Jones bu romanı büyük bir ustalıkla şekillendirdiler - onlara ve başta Jon Wood olmak üzere tüm Orion ekibine bu kitaba inandıkları için teşekkür ederim.

Podcast partnerim Luca Veste'ye - aklımı başımda tuttuğu, beni güldürdüğü ve bunu okuduğu için. Tüm arkadaşlarıma ve meslektaşlarıma. Beni destekleyen tüm kitapçılara ve okurlara teşekkür ederim.

İlk okuyucu, ilk fikir, ilk her şey olan eşim Tracy'ye özel teşekkürler. Çünkü o en iyisidir.

Eddie Flynn'in kızını kurtarmak için 48 saati var ...

'Sürükleyici, dolambaçlı bir gerilim' Ian Rankin

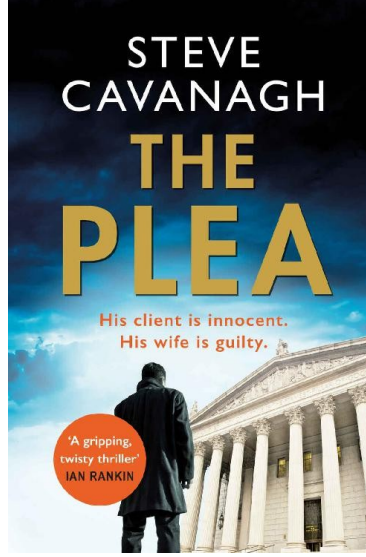
'Savunma, harika bir gerilimin olması gereken her şey' Mark Billingham

Eddie'nin bir daha mahkeme salonuna adım atmamaya yemin etmesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Ama şimdi başka seçeneği yok. Olek Volchek, New York'taki Rus mafyasının kötü şöhretli lideri, Eddie'nin sırtına bir bomba bağlamış ve on yaşındaki kızı Amy'yi kaçırmıştır. Eddie'nin, kızını kurtarmak istiyorsa, Volchek'i imkânsız bir cinayet davasında savunmak ve kazanmak için yalnızca kırk sekiz saati vardır.

Medyanın ve FBI'ın incelemesi altında Eddie, 'müvekkilini' savunmak ve Amy'nin güvenliğini sağlamak için keskin zekâsını ve dolandırıcılık kitabındaki her numarayı kullanmak zorundadır. Sırtındaki zamanlayıcı ilerlerken, Eddie jüriyi imkânsıza ikna edebilecek mi?

Şimdi ciltsiz ve e-kitap olarak çıktı.

**DOLANDIRICILIK. KARA POSTA.
CİNAYET.
EDDIE FLYNN İÇİN HER ŞEY BİR GÜNLÜK İŞ.**

'Son derece zeki, sürprizlerle dolu ve kesinlikle vazgeçilemez' Eva Dolan

'Steve harika bir gerilim yazarı' Mark Billingham

New York'taki yozlaşmış bir hukuk firmasının önemli müşterilerinden biri olan David Child cinayetten tutuklanınca, FBI dolandırıcı avukat Eddie Flynn'den davayı güvence altına almasını ve onu firma aleyhine tanıklık etmeye zorlamasını ister.

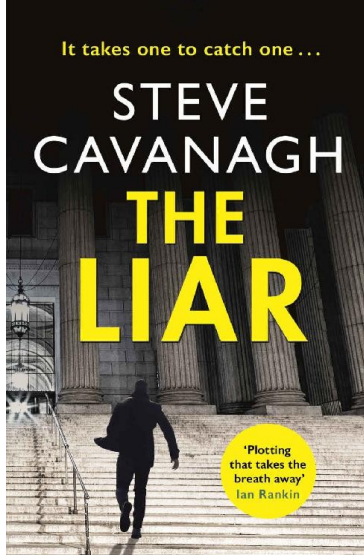
Eddie kolay kolay baskı altına alınabilecek biri değildir, ancak FBI karısıyla ilgili suçlayıcı dosyalara sahip olduklarını ortaya çıkardığında, elinde hiçbir şey olmadığını anlar.
seçim.

Ancak Eddie, aksi yöndeki ezici kanıtlara rağmen adamın masum olduğuna inanmaktadır. FBI'ın anlaşmayı sağlama almak için baskı yapmasıyla Eddie, müvekkilinin suçsuzluğunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıdır.
Masumiyet.

Ama riskler büyüktür - karısı tehlikededir. Ve sadece FBI'dan değil...

Kaçırmayın - şimdi satın alabilirsiniz.

Eddie Flynn yeni gerilim filmiyle geri dönüyor

KIM DAHA ÖLÜMCÜL?

Leonard Howell'ın en kötü kâbusu gerçek olmuştur: Kızı Caroline kaçırılmıştır. Polislere güvenmekle yetinmeyen Howell, onu geri almak için güvendiği tek adamı arar.

...GERÇEĞİ BİLEN ADAM...

Eddie Flynn kızını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor ve Caroline'ı eve sağ salim getirmek. Bir zamanlar , şimdiyse başarılı bir ceza avukatı olan Flynn, New York'un karanlık yeraltı dünyasına yabancı değildir.

... YOKSA YALANA INANAN MI?

Ancak eski hayatına geri döndüğünde Flynn oyunun kurallarının değiştiğini ve kendisine oyun oynandığını fark eder. Ama ipler kimin elindedir? Ve bu çarpık davada doğruyu söyleyen biri var mı...?

Kayıp bir kız, çaresiz bir baba ve olaya karışan herkesi yok etmekle tehdit eden bir dava - Eddie Flynn'in bu filmde işi başından aşkın

**heyecan verici yeni roman. Ciltsiz ve e-kitap
olarak Şimdi satın alınabilir!**

Steve Cavanagh tarafından da

Savunma
The Cross (*roman*) The
Plea
Yalancı

Telif Hakkı

BİR ORION E-KİTABI

İlk olarak 2018 yılında Orion Books tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır Bu e-kitap ilk olarak 2018 yılında Orion Books tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı© Steve Cavanagh 2018

Steve Cavanagh'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Bu kitaptaki tüm karakterler, halihazırda kamu malı olanlar hariç, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul uygulanmaksızın yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. ISBN 978 1

4091 7068 6

Orion Kitapları
The Orion Publishing Group Ltd
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi

www.orionbooks.co.uk

